

Giới thiệu Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng

Thể loại: Tiểu Thuyết, Truyện Tình Cảm, Truyện Kiếm Hiệp, Tiên Hiệp, Ngôn Tình, Dị giới, Huyền

Nàng là đào hoa tiên sống cô đơn trên đỉnh núi Bạch Sơn quanh năm tuyết phủ mịt mờ.

Trước mắt là ngày tháng dài đằng đẵng vô vị, phía sau là những nỗi đau tưởng chừng đã quên nhưng hóa ra vẫn còn đó.

Bao trăm năm qua đi vẫn giống như một ngày, cuối cùng cũng có người đến bên sườn ẩm trái tim băng giá cô độc của nàng. Cùng nàng ngắm tuyết vĩnh cửu, cùng nàng thưởng nguyệt khuyết tròn, cùng nàng múa kiếm thổi tiêu, đánh đàn hưởng lạc những ngày tháng bình bình an an hạnh phúc nhất trần đời. Nàng là thần tiên vô thương bất diệt, cuối cùng cũng phải nhận lấy đau khổ tê tâm sinh biệt tử ly.

Có người hỏi nàng:

- Người có chấp như vậy để làm gì?

Nàng đáp:

- Ta đi qua thiên sơn vạn thủy, cũng chỉ để dừng lại bên cạnh chàng mà thôi.

Đi qua bao mùa hoa nở, lướt qua bao cánh hoa tàn, vượt qua bao núi bao sông, bao hiểm trở bất trắc, liệu cái cố chấp của nàng, có thể dừng lại bên người ấy hay không?

Năm đó chàng đến Bạch Sơn, xa cách muôn trùng cũng có thể tìm thấy nàng.

Duyên duyên phận phận, oan oan trái trái, sầu khổ ly biệt dài đằng đẵng, liệu có thể để ta nói lại sợi tơ hồng

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Phần 1: Tử Bạch - Hoa Nở Vì Ai?

Bạch Sơn ngày trước xuân xanh thu đỏ, bốn mùa không tàn...

Bạch Sơn bây giờ lạnh lẽo cô tịch, mịt mờ tuyết trắng, ngàn năm không đổi, ...

* * *

Cái gì mong manh tựa sương khói, lúc thì nhè nhằng cất chằng đứt gờ lại rồi thêm?

Ta trả lời ngắn gọn một chữ Duyên.

Bởi có duyên.

Dù thượng bích lạc dù hạ hoàng tuyền cũng có thể gặp gỡ.

Bởi có duyên.

Dù sinh ly tử biệt, xa cách muôn ngàn vạn dặm vẫn có thể tương phùng.

...

Trong cuộc đời này chẳng mấy ai có thể khiến ta khắc cốt ghi tâm trong lòng, không chỉ bởi vì quá khứ là một mảng trắng xóa, mà chẳng qua ta không thực sự có duyên với một người nào đó mà thôi.

...

Trường bào gấm trắng...

Vàng trắng lác lõng dưới thanh tuyến..

Một trời tuyết rơi phiêu diêu nhảy múa...

Bước một bước ba lần ngoái lại...

Cười nhạt một tiếng hai chữ "Nghiệt duyên"

* * *

Chấp tử chi thủ, dữ tử cộng trú.

Chấp tử chi thủ, dữ tử đồng miên.

Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.

Chấp tử chi thủ, phu phục hà cầu?

* * *

Ngày hôm đó tuyết vẫn rơi trắng xóa cả khoảng trời, ta đứng trong những tình thế lấp lánh lạnh lẽo ấy, mây hơi nhú lại, hạ mắt nhìn xuống đứa bé đang nằm phủ phục dưới tuyết lạnh. Đứa trẻ đó quần áo lấm lem rách dưới, thương tích đầy mình, máu nhuộm tuyết trắng thành một màu đỏ tuyệt mỹ, ngày một lan rộng, tựa một đóa hoa mai kiều hãnh tỏa hương dưới tuyết trắng hương thâm. Mi mắt nó nhắm nghiền, hàng mi dài đen lánh cong vút tựa cánh quạt lông vũ. Gương mặt lấm lem không sạch sẽ, thế nhưng vẫn không thể phủ nhận đây là một đứa trẻ vô cùng xinh đẹp, đôi môi màu hồng nhạt mỏng tựa cánh anh đào khép hờ. Khuôn mặt thanh tú anh tuấn. Lớn thêm chút nữa, cốt cách muôn phần hào hoa.

Đứa bé vẫn còn sống, nhưng hơi thở yếu ớt vô cùng. Trong đầu ta hiện lên muôn ngàn nghi vấn, nhưng cũng không tiện để suy nghĩ nhiều. Đứa trẻ này nếu cứ như vậy, chẳng bao lâu sau rồi cũng chết, cuối cùng ta quyết định đưa đứa trẻ đó trở về tiểu viện nhỏ của mình trên đỉnh núi để chữa trị. Hành động này, không hiểu là do đành lòng không đành, nảy sinh lòng trắc ẩn, thương tiếc sinh linh, hay là vì một lý do nào khác nữa... Đường lên Bạch Sơn đã treo leo hiểm trở, xung quanh lại đầy dã thú và cây độc, đứa bé này có thể một mình tới đây, thật khiến cho người ta cảm thấy tò mò lắm thay.

Lúc về tới tiểu viện nhỏ an tĩnh tọa lạc trên đỉnh núi, chân tay mặt mũi của đứa bé đã tím tái cả lại, ta nhìn một thoáng cuối cùng cả kinh nhận ra, đứa trẻ này bị trúng độc của cây Phược Dược, loài cây mọc ở những nơi có thời tiết khí hậu luân phiên thay đổi không ổn định, chính là nơi lân cận cạnh bên ngoài kết giới Liên Tâm hộ linh ngọn núi Bạch Sơn này.

Con người bình thường khi trúng phải loại kịch độc này, đầu tiên sẽ làm tứ chi run rẩy mất sức, bủn rủn không thể làm được việc gì, ngay cả hít thở cũng khó khăn, sau đó sẽ thổ huyết, thổ huyết càng lúc càng nhiều, cùng với cơn đau xé gan xé phổi. Cuối cùng là da thịt dần dần tím tái lại, thối rữa rồi nhanh chóng phân hủy. Thật ra độc tố của loài hoa này đối với ta không phải là vấn đề to tát gì, ngược lại ta còn có thể giải trừ độc tố của loài cây này nữa. Nhưng để có thể hóa giải được hết chất độc này cũng phải mất dăm bữa nửa tháng.

Ta bắt đầu thi triển pháp lực ép chất độc ra khỏi cơ thể tên nhóc, ánh sáng bạc trên đầu ngón tay ta chìm vào mi tâm nó, thằng bé này người lên ho mấy tiếng, sau đó từ trong miệng phả ra một hơi thở màu đen, giống như làn khói mỏng manh, yếu mị như một bông hoa quý dị, chậm rãi bay ra sau đó tan dần.

Ta nhìn khuôn mặt đang say ngủ ngon lành của tên tiểu tử, trong vô thức bàn tay bỗng đưa lên,捏捏 má nó mấy cái, cái má thật mềm, láng mịn, sờ thích phải biết. Ta trước giờ chưa từng được tiếp xúc với trẻ con, hóa ra những đứa trẻ lại có vẻ ngoài xinh xắn và mềm mại như vậy.

* * *

Ta vừa lật lật con thỏ vừa phải chăm lo cho lửa cháy đúng tầm. To quá thì sợ bên trong vẫn còn sống, nhỏ quá thì lâu chín, thách thức con thềm thường và tính kiên nhẫn của ta. Cảm thấy công việc này nếu làm thủ công thì thật khó khăn ta quyết định dùng phép thuật để tiếp tục nướng thịt. Sau đó tu một ngụm rượu hoa quế, ngửa mặt lên nhìn trời, khoan khoái nằm xuống nền tuyết êm như nệm. Ngắm mặt trăng to đùng đoàng phía cạnh bên.

Ta rất thích ử rượu, và ử rất nhiều rượu. Một phần là vì sở thích, một phần là vì bản thân vô vùng rảnh rỗi, nào là rượu Lộc Mạch Ma Hoàng, Phong Thực Hoàng, Tỳ Tề Xì,...tất cả những thứ rượu đó trước đây ta đã mất rất nhiều công sức tìm hiểu cuối cùng cũng có thể đóng thành bình rượu đem đi ử. Trong số đó, có loại ta đã từng uống, nhưng có loại lại chưa, ử nhiều tới nỗi không thể nhớ được bình này ử khi nào, bình kia đã uống được chưa.

Mỗi lần không ngủ được là ta lại một mình mò mẫn đi đào rượu lên, đào qua một vòng rồi mới quyết định đem cái nào theo. Sau đó hoặc sẽ nằm luôn bên cạnh hồ ử hoặc là tìm một chỗ bất kỳ nào đó có lười đi tiếp để nằm xuống. Vừa uống rượu vừa ngắm trăng. Tuy trên đỉnh núi Bạch Sơn không thể thấy mặt trời, nhưng lại có thể thấy mặt trăng rất rõ rệt, tuy có trăng nhưng lại chẳng có sao. Ban ngày băng tuyết sương mù mịt mờ, vào ban đêm, ánh trăng như bàn tay trắng vuốt mềm mại của cô thiếu nữ xinh đẹp, dịu dàng gạt đi màn tuyết hoa sương, lại có thể thấy rõ cảnh vật xung quanh.

Mặt trăng rất to, ta đứng trên mỏm đá chìa ra vách núi, có cảm giác như nó rất gần, chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm vào, chỉ cần muốn là có thể hái xuống. Trăng sáng rõ, thanh lạnh, đỏ lênh láng trên mặt tuyết, những bông tuyết trắng phau phau tựa những vì sao nhỏ bé yếu ớt tỏa sáng, chậm chậm rơi xuống hòa vào ánh nguyệt tạo nên một ảo cảnh mơ hồ thanh tịch thoát tục.

Ban nãy khi cởi bỏ đồ đạc trên người của tên tiểu tử ta mới nhận về được, trong một chiếc túi làm bằng vải thô vừa bền vừa bốc mùi lại có một con thỏ

lông trắng như tuyết. Ta liền đem nó đi nướng. Trên đỉnh núi quanh năm tuyết phủ ngày ngày tuyết rơi này thì lấy đầu ra thịt để mà ăn, bao nhiêu lâu nay, ta vẫn chưa có cái gì để bỏ vào bụng, mặc dù ta đã tu thân thành tiên, chỉ cần có địa khí, không ăn không uống cũng có thể sống tốt mấy trăm năm. Nhưng lần được nếm mùi vị của thịt thơm thực vô cùng mãn nguyện.

Đột nhiên, từ trong nhà vang lên tiếng động khe khẽ. Ta nhắm mắt lại, yên lặng lắng nghe, tiếng bước chân yếu ớt, đi vài bước rồi dừng lại, dừng lại rồi tiếp tục bước mấy bước, chậm chạp như đang dò dẫm. Cuối cùng cũng có tiếng mở cửa, bước chân dừng lại.

Từng bước chân lại gần, dẫm lên tuyết khá êm. Ta cảm thấy con thỏ này nướng tới đây là quá ngon rồi, liền véo cái chân con thỏ. Há miệng thối ra một hơi hàn khí cho cái đuôi thỏ nguội bốt rồi đưa lên miệng cắn một miếng ngon lành. Vừa hay đứa trẻ cũng đi tới nơi, chần chừ một lúc sau đó ngồi xuống. Ta liếc nhìn nó một cái rồi tiếp tục ăn thịt.

- Là ti đã cứu ta sao????- đứa trẻ đó dè dặt lên tiếng, giọng nói và thanh âm yếu ớt, trong trẻo non nớt vô cùng dễ nghe, tên tiểu tử này, không những có vẻ ngoài ưa nhìn mà giọng nói cũng hay không tả xiết.

Ta nghĩ nghĩ một lúc, sau đó trả lời:

- Phải, là ta cứu ngươi, theo đạo lý của thường nhân, có ơn tất báo, ngươi hãy lấy thân báo đáp ta đi. – nơi này tuyết rơi rất nhiều, ta ngày ngày đều phải dọn tuyết, nay có thằng bé này ở đây thay ta làm những việc đó thì thật tốt biết bao.

Ta vừa dứt lời, khuôn mặt non nớt của cậu bé thoáng sững sờ, rồi dần dần ửng đỏ, ta không hiểu tại sao nó lại đỏ mặt, nghĩ mãi mà không ra, thế nên lười chẳng buồn nghĩ nữa, tiếp tục ăn thịt.

Đồng lửa lép bép cháy, kêu lên những tiếng tách tách vô cùng vui tai, ánh trắng tran hòa, tuyết rơi lấp lánh, ta bỗng cảm thấy vui vui trong lòng, lâu lắm rồi mới cảm thấy có chút ấm áp chảy vào trong tâm. Hóa ra, có thịt ngon để ăn lại hạnh phúc như thế. Hoặc cũng là vì, lâu lắm rồi mới có người nói chuyện, tâm trạng khỏi sắc cũng là chuyện bình thường.

- Đây không phải là đỉnh Trúc Chi Diệp Tỏa sao????- đứa trẻ lên tiếng hỏi, khuôn mặt đã bớt ửng hồng, bày ra điệu bộ chín chắn nói chuyện với ta.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Trúc Chi Diệp Tỏa là một ngọn núi tràn đầy tiên khí, là nơi tu tiên. Ồ, mới đầu ta cũng chẳng biết đó là nơi nào đâu, ngày ngày ta vẫn hay ngồi trên mỏm đá ngắm nhìn thế gian, thấy được nhiều thứ, nghe được nhiều điều. Diệp Tỏa Sơn cũng đã từng nghe nhắc tới đôi lần. Tên tiểu tử này muốn lên Diệp Tỏa Sơn, chẳng lẽ lại muốn tu tiên???

Nó hỏi như vậy, ta mới chợt nhớ ra một điều, tại sao một đứa trẻ con lại một mình leo lên đỉnh núi treo leo hiểm trở đầy nguy hiểm này, lí do là gì đây.

Ta từ cảm thấy có chút thích thú chuyển sang phòng bị:

- Ngươi muốn lên núi làm gì?

Đúng như ta dự đoán, đứa bé nói nó muốn lên núi tu tiên. Nơi đây là Bạch Sơn, đứa trẻ non dại này lại có thể nhầm lẫn một cách nghiêm trọng như vậy, đúng là quá ngốc mà. Hoặc cũng có thể, do trên đường gặp phải yêu ma, bị chúng quỷ dẫn đường nên mới nhầm lẫn phương hướng, một đứa bé hỉ mũi còn chưa sạch, lại dám một mình mò lên đỉnh núi Diệp Tỏa, cả quãng đường đi không biết đã gặp phải bao nhiêu yêu ma quỷ quái rồi, vậy mà vẫn còn giữ được mạng. Đúng là mạng lớn.

Sau đó nó hỏi ta, có biết đường đến Trúc Chi Diệp Tỏa hay không, ta có biết, ta cũng tốt bụng chỉ cho nó đường đi. Chỉ đường là một chuyện, còn việc nó có tìm được đường đến đó hay không, lại là một chuyện khác. Bản thân ta biết rõ nó không thể đi đâu quá xa kết giới, thế nên mới tốt bụng nhắc cho nó đường đi, làm cho tròn khái niệm có vấn có đáp.

Vừa nghe thấy ta chỉ đường xong, đứa trẻ đó đã đứng lên, phui phui đám tuyết bám trên người, lúc này ta mới để ý, quần áo của nó rất chỉnh tề, lại nài nịt những thứ đồ mà trước đó ta đã thay nó cởi ra. Ta chớp chớp đôi mắt nhìn nó. Thằng bé quay lại, trầm giọng nói với ta:

- Thời gian có hạn, ta e là không ở lại đây lâu được, phải lên đường luôn mới kịp. Xin cáo từ...- nói xong rồi dẫm lên nền tuyết bước đi.

Ta cảm thấy, đứa trẻ này đúng là đã được dạy dỗ rất kĩ càng, nên mới có phong thái đường hoàng như vậy. Ta cũng không có ý định cầm cản nó, quay mặt lại tiếp tục ăn thịt, rồi tu thêm một ngụm rượu, mùi hương của thịt với rượu quyện vào nhau, đúng là khiến người ta không khỏi thèm thuồng thỏa mãn, con thỏ này thật là béo và chắc thịt.

Bước được mấy bước, bỗng đứng thẳng bé đó dừng lại, ta nghe thấy giọng nói lí nhí của nó vang lên trên đầu:

- Ôn cứu mạng...- dừng lại một lúc, nó lại nói tiếp- Sau này nhất định sẽ báo đáp.

Ta không để tâm lắm, chỉ nghe thấy tiếng bước chân xa dần. Ta ngược mắt nhìn lên, thầm đếm từ một đến ba, quả nhiên thằng bé đột ngột rên lên một tiếng rồi khụy xuống. Chẳng phải trước đó ta đã từng nói, người bị trúng độc của Phược Dược tứ chi sẽ run rẩy, mất sức hay sao? Vừa rồi ta mới chỉ kìm hãm độc tố để nó khỏi mạnh hơn mà thôi. Bây giờ đau đớn cũng là điều dễ hiểu.

- Người bị trúng độc, trong thời gian tới cơn đau này sẽ thường xuyên gặp phải...- ta chưa nói hết câu, tên tiểu tử đó đã run giọng lên tiếng.

- Sẽ chết sao????

Đúng là bất lịch sự, ta thầm mắng, nhưng cảm thấy một tên nhóc bị đau đớn tới nỗi người run lên bần bật, giọng nói cũng ngắt quãng rặn mãi mới ra một chữ thì cũng hơi xót xa.

Ta trước đây cũng đã bị trúng độc một lần, do khi đó còn ngây thơ không hiểu chuyện, đã từng cảm nhận được cơn đau tê tâm liệt phế mà loại cỏ độc đó gây ra, cũng may sau đó đã được chữa trị khỏi. Chỉ có điều, người đã từng mắc phải loại độc đó, nếu còn bị gai nhọn của Phược Dược đâm trúng một lần nữa, sẽ vô phương cứu chữa, chết bất đắc kì tử.

Đó chính là lí do tại sao ta lại kiêng kị nó đến thế.

- Ta có thể chữa trị cho người, tạm

* * *

Không biết ta đã ngủ bao lâu, khi tỉnh dậy đã thấy mình nằm dưới một trời tuyết phủ, xung quanh trắng xóa một màu, chỉ có tuyết rơi giá lạnh, không gian u tịch, khung cảnh trước mắt giống như thần thức của bản thân ta lúc đó, trắng xóa và trống rỗng. Không hiểu vì lí do gì, vì sao, tại sao khi mở mắt, mọi thứ bỗng trở nên xa lạ và sáo rỗng như thế. Ta không thể nhớ được những chuyện trước đây. Ta dùng mấy chục năm chỉ để ngồi ngắm nhìn trời tuyết rơi, suy nghĩ những chuyện đã qua, cuối cùng cũng ngộ ra được vài điều, nhớ ra được vài thứ, ta có tên là Từ Bạch, chân thân ta là một cây hoa đào.

Trên đỉnh núi Bạch Sơn mù mờ tuyết phủ, có kết giới Liên Tâm, ta không biết bản thân mình mong ước thứ gì, ta chỉ biết rằng mình không được rời đi đâu cả.

Ngày này qua ngày nọ, ta vẫn bình ổn vững vàng đứng trên đỉnh núi Bạch Sơn này, không rời đi dù chỉ nửa bước. Cuộc sống một mình đơn độc này tuy có an nhàn bình ổn nhưng không khỏi khiến ta cảm thấy vô cùng buồn chán, thế giới bên ngoài kết giới vô cùng mới mẻ và thú vị, thế nhưng ta chưa bao giờ nghĩ cũng chưa bao giờ có ý định ra ngoài, đành chỉ phải ở lại đây tìm kiếm những điều thú vị để khiến bản thân được vui. Thường ngày vẫn đứng trên mỏm đá nọ để ngắm nhìn hồng trần thế nhân, ngày hôm nay cũng không phải ngoại lệ...

Phía sau vang lên tiếng bước chân, ta quay lại nhìn. Trước cánh cửa, đứa trẻ đứng đó, qua màn tuyết, chớp đôi mắt xinh đẹp nhìn ta.

Nó tỉnh rồi lại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

- Lại đây.

Tên tiểu tử này cũng khá nghe lời, thấy ta nói vậy, liền từ từ tiến lại gần ta. Ta quan sát nó, thấy khuôn mặt có chút hồng hào hơn, có lẽ là do chất độc trong cơ thể đã giảm bớt.

Nó bước đến, dừng lại trước mặt ta, ngược đôi mắt to tròn phân rõ lông trắng lông đen lên nhìn ta.

- Người tên gì? - ta hỏi.

- Vũ Lỗi.

- Vũ Lỗi... - ta lầm nhảm cái tên trong miệng, cũng khá ý vị đấy chứ, ta xoa xoa cằm, sau đó lại rời ánh mắt sang nhìn Vũ Lỗi. - vậy ta gọi người là Tiểu Vũ.

Ta học những kẻ phạm nhân dưới kia, gọi những người thân thiết của mình như vậy cho tình cảm. Ta với Vũ Lỗi cũng chẳng thân thiết gì cho cam. Nhưng trong kí ức mơ hồ hàng ngàn năm về trước, người thân thiết với ta nhất, chỉ có sư phụ, nhưng người đã vũ hóa về với cát bụi từ lâu, để ta một mình lưu

lạc. Lâu lắm rồi không có ai nói chuyện cùng ta, không có ai đến bên ta gần đến thế.

- Vậy... tí tên là gì???- nó lí nhí hỏi ta, ta nheo nheo mắt, rồi híp mí cười. Ta cũng không có ý dấu điểm tên họ của mình.

- Từ Bạch.

- Từ Bạch... - nó khề gọi tên ta, không hiểu tại sao ta lại cảm thấy có chút xa lạ, không biết lần cuối cùng, có người gọi tên ta là lúc nào. Bỗng dưng ta lại cảm thấy vô cùng yêu mến tên tiểu tử này, không kìm được mà véo má nó một cái. Vũ Lỗi cũng không phản đối, để yên cho ta bẹo má nó.

- Tên ta thì biết rồi, nhưng từ giờ không được gọi ta như vậy nữa... - ta nghĩ nghĩ một lúc, rồi lại nói. - Tính theo tuổi của phạm nhân, người phải gọi ta là... Thái sư tổ bà bà.

Trước đó Tiểu Vũ gọi ta là “tí tử” có thể là do về bề ngoài của ta làm cho nó hiểu lầm, ta tuy đã nhiều tuổi, nhưng đã tu luyện thành thân bất tử đã lâu, có thể trẻ mãi không già, ta vẫn giữ dáng vẻ của một cô nương mười sáu tuổi, quanh quẩn trên đỉnh núi suốt bao năm.

-...- Tiểu Vũ nghe ta nói vậy, không hiểu sao lại không nói gì nữa, ta nghĩ có thể nó không quen, đợi một thời gian sau chắc rồi sẽ không còn ngượng ngùng nữa.

Kể từ hôm đó, ta để cho Tiểu Vũ ở lại với mình trên đỉnh núi này, lí do một là vì ta đang giúp nó giải trừ chất độc trong cơ thể, hai là Vũ Lỗi hiện tại cũng chẳng có nơi nào để đi. Nó ngày ngày quanh quẩn bên ta, ở trên Bạch Sơn trắng xóa mịt mờ. Đối với ta mà nói, cảnh vật nơi đây khá lạnh lẽo, tẻ nhạt, quanh quẽ đều hui, đôi lúc còn cảm thấy vô cùng thê lương, nhưng với Tiểu Vũ thì lại không như vậy, ta cảm thấy nó dường như rất thích thú với cảnh vật nơi đây.

Trắng xóa một màu, quanh năm tuyết phủ gió rít rợn người.

Ta không quan tâm đến nó lắm, ngoài thời gian lọc độc tố trong người nó ra, ta vẫn thường hay làm những việc mà trước đây khi chỉ có một mình. Tiểu Vũ đôi lúc cũng muốn bắt chuyện với ta, nhưng tính ta thì không hay nói lắm, chỉ nói những gì cần thiết, ngắn gọn và đủ nghĩa.

Vũ Lỗi ở với ta được hơn mười ngày, mới đầu, khi thấy khuôn mặt thích thú, đôi mắt sáng ngời của nó nhìn ánh nguyệt to tròn rất bất bình thường trên đỉnh Bạch Sơn, ta cứ nghĩ rằng nhanh thôi nó sẽ chán ngấy cảnh vật nơi này, rồi sẽ nhớ nhà, sẽ òa khóc, sẽ đòi xuống núi. Nhưng không phải vậy, tính đến ngày hôm nay cũng đã hơn nửa tháng trời, Tiểu Vũ vẫn chẳng có gì biểu hiện gì là muốn bỏ đi.

- Người không nhớ nhà sao? - ta hỏi nó.

Nó lúc này đang nặn tuyết, nó nói muốn nặn thành một tòa thành, thế mà ta lại thấy “Tòa thành” đó giống một đồng tuyết vốn gọn hơn. Thấy nó không trả lời, thần sắc trong đôi mắt có chút khác lạ, ta nhướn mày, đoán không ra tâm tư của nó, rõ ràng chỉ là một đứa trẻ.

- Cha mẹ người đâu rồi?- ta lại lên tiếng hỏi. Chỉ mới thấy nó nói ta không đáp, chứ chưa thấy ta hỏi mà nó không trả lời bao giờ.

Con người Vũ Lỗi khề động, một lúc lâu sau lên tiếng.

- Chết rồi.

Nó đáp gọn lòn như thế, lại lấy cái biểu hiện vô tình để nói ra mấy từ chết chóc đó. Người phạm chẳng phải rất để ý đến chuyện sinh ly tử biệt hay sao. Tên nhóc này do còn quá nhỏ không hiểu chuyện, hay thực sự không quan tâm đến vấn đề cha mẹ mình sống hay chết.

- Sao lại chết? Chết lúc nào? - Tính hiếu kì của ta nổi lên, hỏi liên tiếp mất câu liền, câu vừa dứt, mới phát hiện ra rằng những từ vừa rồi đáng ra không nên nói mới phải. Vũ Lỗi bày ra bộ dạng không quan tâm, chưa chắc trong lòng không để ý. Có thể nó có tính dấu điểm, không muốn động chạm tới nỗi đau, không muốn ai chọc ngoáy những vết thương trong lòng?

-...-

- Ồ, nếu như người không muốn nói thì thôi vậy...-

Ta từ bỏ ý định, toan bước đi, vừa mới quay người lại, thì đằng sau đã vang lên tiếng nói trầm lắng nhẹ nhàng của Tiểu Vũ.

- Cha mẹ ta...-

* * *

Tiểu Vũ hóa ra lại có một thân thể không hề tầm thường, cha là vương gia, mẹ là đệ tử của phái Không Ưông Triệt trên đỉnh núi Trúc Chi Diệp Tọa. Vũ Lỗi thân là thế tử, bảo sao, cử chỉ và phong thái lại cao quý và trác tuyệt như vậy. Thế nhưng, nếu như đã là thế tử, thì sao lại lưu lạc đến nơi này. Ta đem thắc mắc của mình hỏi Vũ Lỗi, nó thành thật kể với ta mọi chuyện, ta trước giờ có tính hiếu kì cực cao, dĩ nhiên sẽ rất chăm chú lắng nghe.

Ngày hôm đó khi từ học đường trở về, vừa dừng lại trước phủ, Vũ Lỗi đã nhìn thấy tám phủ đệ bị chém làm hai mảnh, đường kiếm có vẻ rất sắc bén và quyết đoán. Trước cửa bình thường vẫn có thị vệ canh gác, ấy vậy mà hôm đó lại không thấy một bóng người, vắng tanh vắng ngắt, một cơn gió thổi tới, cảm giác thê lương lạ kỳ.

Tiểu Vũ đẩy cửa bước vào, vừa hay vấp phải một vật gì đó, ngã bổ nhào xuống đất, lúc định thần lại thì không khỏi cả kinh, khi thấy trước mắt vật mà nó mới vấp phải lại là một thi thể, quần áo đầm máu, trên mặt và cơ thể toàn là những vết chém sắc ngọt, máu thịt trộn lẫn với nhau, rợn người.

Thi thể của mấy tên thị vệ, không phải chỉ có một, Vũ Lỗi đưa mắt nhìn quanh, thì thấy trong sân, trong vườn, nơi đâu cũng có xác người, những thi thể nằm la liệt, toàn là những kẻ hầu người hạ trong phủ, đều đã chết nằm phơi thây, đều không còn động đậy được nữa, máu be bét, nhìn trông rất đáng sợ.

Vũ Lỗi sợ hãi bật dậy, run rẩy chạy nhanh về phía sương phòng thân phụ và thân mẫu của mình, vừa vào tới cửa đã thấy mẫu thân đang ôm lấy phụ thân của nó, khắp người toàn máu là máu, đồ đạc trong phòng cũng tan tành, bừa bộn. Chứng tỏ đã có một cuộc ẩu đả xảy ra.

Vũ Lỗi vội vã chạy đến bên cha mẹ mình, trông mắt đỏ hoe, khuôn mặt tái mét.

Phụ thân nó đã chết, còn mẫu thân là đệ tử phái Ưông Triệt, lúc này cũng đã bị trọng thương, nôn ra một bụng máu, máu đen đặc quánh nhuộm đầy áo. Vừa nhìn thấy Vũ Lỗi, khuôn mặt đã tái lại càng thêm trắng bệch, cố gắng kìm nén cơn ho đang cào xé cổ họng, hỏi thúc Vũ Lỗi hãy mau chạy đi, còn lấy trong tay áo ra một viên ngọc, đưa cho nó, nói hãy đến đỉnh núi Trúc Chi Diệp Tỏa, gặp Thúc Cửu tôn thượng, như vậy mới có thể bình an mà sống tiếp. Sau đó, Vũ Lỗi đã không quản ngày đêm, vội vã đi đến núi Diệp Tỏa, thế nhưng lại lưu lạc đến nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Kể đến đây, Vũ Lỗi sau khi nhắc lại chuyện thương tâm đau lòng, bờ vai nhỏ bé khẽ run, thế nhưng trong đôi mắt xinh đẹp của nó, ta lại thấy có vài tia kìm nén trầm ổn. Cả nhà bị tàn sát, vậy là chỉ còn lại một mình nó lẻ loi trên cõi đời này sao?

Cả nhà bị giết hết, kể cả người hầu, không còn một ai.

Thấy hoàn cảnh của nó thật đáng thương, lại thấy đối với bản thân cũng có chút tương đồng, ta không kìm được an ủi vài câu.

Sau đó hỏi nó, viên ngọc đó là thứ gì.

- Mẫu thân nói, ta ngậm nó khi sinh ra.

- Há?

- ... - Vũ Lỗi gật đầu đính chính.

Ta trầm ngâm nhìn viên đá đang đeo trên cổ Vũ Lỗi, viên đá trong veo như giọt nước, thanh thúy và dịu nhẹ. Thì thoảng còn phát ra một vài tia sáng nhỏ yếu ớt, như có một sợi ánh nguyệt mỏng manh lấp lánh không ngừng trào ra bên ngoài, ta cảm thấy khí kiêu hãnh phát ra từ viên đá ấy?

Ngậm châu sinh ra, đi xuyên qua được kết giới Liên Tâm, đứa trẻ này, thật không bình thường chút nào.

Thú vị ghê.

* * *

- Tỉ tỉ à không, Thái sư tổ... Từ Bạch, người rốt cuộc là yêu quái hay thần tiên vậy?

Nó hỏi ta như vậy, thật đúng là tức muốn ọc máu mồn ra mà, tên tiểu tử này đúng là quá ngu ngốc. Chẳng lẽ nhìn ta giống yêu quái lắm sao? Còn nữa, nó nghĩ nó là ai mà lại dám gọi thẳng tên ta, thật chẳng biết phép tắc gì cả, chẳng phải ta đã bảo nó, phải gọi ta là Thái sư tổ bà bà hay sao???

Bao nhiêu lâu nay chưa có ai dám chọc tức ta như vậy, nay có hơi kích động, cảm giác tức giận một cái gì đó bỗng nhiên trở nên vô cùng lạ lẫm với ta. Ta nhủ mảy, tia nhìn sắc bén chiếu lên người Vũ Lỗi, gần giọng nói:

- Con mắt bên nào của người nhìn thấy ta là yêu quái???

Vũ Lỗi hơi rùng mình, thấy nó có vẻ biết điều, ta kìm nén cơn tức giận, điều hòa tâm trạng lâu lắm rồi mới dậy lên chút sóng.

- Nếu là thần tiên, vậy có thể dạy ta pháp thuật không???

Câu nói này của nó khiến ta hơi sững lại, sau đó ta cười khẽ, đáp:

- Có thể.

Mắt Vũ Lỗi đột nhiên sáng lên, nó cảm kích nhìn ta mong chờ, ta lại cảm thấy ánh nhìn này chẳng khác nào một con tiểu cầu đang lấy lòng chủ nhân của mình, không hiểu sao khi thấy người khác khó xử ta lại thấy rất vừa mắt, liền không do dự đập đổ niềm vui bé nhỏ của nó.

- Ta nói là có thể dạy, chứ không nói là sẽ dạy cho ngươi.

- Tại sao không dạy cho ta?

- Tại sao ngươi lại muốn tu đạo?

-...- Vũ Lỗi không nói gì, ánh sáng trong mắt dần dần biến mất, nó cúi đầu, trầm ngâm như đang suy nghĩ cái gì đó. Ta nheo mắt liếc nhìn nó, thấy căn cốt của tên tiểu tử này khá tốt, đây là không muốn nói là quá tốt, một thiên tài tu tiên bẩm sinh.

Nếu không tu tiên, thì thật là lãng phí những gì ông trời đã ban cho.

Ta mới đầu có lưỡng lự không tán đồng, sau lại nghĩ lại.

Lí do khiến tên tiểu tử này muốn tu tiên, chẳng phải là vì mẫu thân nó trước khi chết, muốn nó tu thành thần tiên hay sao, có lẽ vì muốn bản thân Vũ Lỗi có thể kiên cường mạnh mẽ mà sống tiếp. Đó cũng là lời trăng trối cuối cùng của mẫu thân nó, người phạm chẳng phải rất coi trọng những lời nói sau cùng của người sắp đi vào cõi vĩnh hằng hay sao. Ta không thể phụ một tình mẫu tử sâu sắc trong thiên hạ này được, với lại, có thằng bé ở đây dọn tuyết, có thêm ai đó ở bên cạnh cũng đỡ buồn.

Cuối cùng cũng đồng ý.

Trước đó nó muốn lên đỉnh núi Trúc Chi Diệp Tòa bái sư học nghệ, so sánh ta với mấy lão già tóc trắng râu bạc trên đó, thì được bái ta làm sư phụ cũng là một món hời không hề nhỏ.

Ta đưa tay lên véo má nó.

- Thôi được rồi được rồi, đừng có bày cái bộ dạng ngu ngốc đó ra trước mặt ta, ngươi muốn tu tiên, ừm, ta cũng có thể dạy cho ngươi. Nhưng tu tiên rất vất vả, ngươi phải chăm chỉ học tập, lười ta thì đánh, không học bài thì cũng đừng mơ có cơm để ăn. Làm thần tiên vô quả vô dục, ờ, cũng phải còn lâu lắm ngươi mới với tới được cảnh giới đó, nhưng ta nói trước cho ngươi hay, những ân oán hận thù trước đây, cũng nên quên hết đi, coi nó như hạt bụi phủi một cái là bay, nếu như sau này ta có phát hiện ra trong tâm can ngươi mà còn oán niệm chưa dứt hết. Lúc đó thì đừng có trách ta vô tình đoạn nghĩa.

Ta là người rất biết chán sau rào trước, những gì ta răn dạy nó, thật ra cũng không cần thiết lắm, chỉ là suy nghĩ sâu xa quá, sợ một ngày nói ra thì cũng đã muộn.

Ta lại vô cùng thích tỏ ra chừng chặc nghiêm túc trước mặt tên tiểu tử này. Vũ Lỗi sau khi nghe ta huyền giáo một hồi, gật đầu lia lịa, nghe theo răm rắp.

- Vâng thưa...

- Gọi ta là sư phụ.- ta cương quyết nói.

- Sư phụ.

Sư phụ...sư phụ..., lần đầu tiên có ngươi gọi ta như thế, vừa xen lẫn sự tôn trọng, vừa kính mến nể sợ. Hóa ra được gọi là sư phụ, lại thấy vui như vậy sao.

Ta đem những điều tiên quyết nhập môn truyền dạy lại cho Vũ Lỗi, từ cái sơ trung đến cái cao siêu. Không sự phụ kỳ vọng của ta, đứa trẻ này tư chất thông minh, học đâu biết đó, dạy đâu thuộc đấy. Tiếp thu nhanh tới nỗi không khỏi khiến ta nghi hoặc, ta chung quy không phải là đang chỉ dạy cho nó, những cái học được từ ta, vốn là những cái nó có sẵn từ trước. Ta chỉ giúp nó vén đi lớp màng bám đầy bụi, để nó thấy được những thứ đã từ rất lâu về trước đã bị quên lãng, lúc này bùng phát trời dậy trong thần thức, mãnh liệt và ồ ạt.

Điều này khiến ta phải suy nghĩ, ta chưa thấy ai lại có thiên tư cao siêu và thông tuệ như Vũ Lỗi, từ những việc này, ta lại nghĩ tới viên đá mà Vũ Lỗi mang theo, trong đầu những sợi tơ lại cuốn vào nhau rồi tung rối mù. Ta cảm thấy, lí do khiến Vũ Lỗi có thể đi xuyên qua kết giới Liên tâm, chỉ vì trong tay có viên đá gì gì đó, điều này thực sự không thuyết phục được ta.

Vì không chắc chắn, cũng vì không an tâm cho lắm, trong lúc chữa trị cho Vũ Lỗi, ta đã kết ấn chú trên người nó, nếu một ngày nó quay ra muốn đâm sau lưng ta, lúc đó ta chỉ cần niệm chú thuật khiến nó đau đớn tựa như có hàng ngàn hàng vạn con ròi bọ đang cắn xé cơ thể, đau đớn tới nỗi tâm tề phế liệt, thương gân động cốt, sống không bằng chết.

...

- Sư phụ, tại sao ở đây tuyết lại rơi nhiều như vậy?

...

- Sur phụ, người đang nhìn cái gì vậy, ở bên đó có gì hay lắm sao?

...

- Sur phụ, sao con thấy trên này chẳng có ai hết vậy, người sống ở đây, chẳng lẽ lại chỉ có một mình,...

Đây thần kinh bên thái dương ta giật giật mấy phát, tên tiểu tử này, đúng là quá nhiều lời mà. Ta lừ mắt nhìn Vũ Lỗi, nó cũng biết điều, không làm nhảm bên tai ta nữa. Ta lại tiếp tục trầm ngâm ngắm nhìn trần gian phía dưới kia.

- Sur phụ...- Vũ Lỗi lại gọi ta.

- Vào nhà, chép đủ hai mươi quyển kinh cho ta.- Ta nghiêm khắc nói. Vũ Lỗi ngược mắt nhìn ta, rồi lại cúi đầu, đứng dậy đi vào trong nhà, không phản đối cũng không kiêu, bước chân nhỏ bé in trên nền tuyết, nhìn bóng lưng bé nhỏ cô đơn, được những bông tuyết trắng xóa bao quanh, ta hơi thấy chạnh lòng.

Nó nói nhiều như vậy, cũng không có gì là đáng trách phạt cả. Tính ta lạnh nhạt tùy hứng, có lẽ đã khiến nó cảm thấy tổn thương. Ta nghĩ, không phải chỉ riêng mình Vũ Lỗi học cách bắt kịp ta, mà ta cũng nên làm quen với cuộc sống khi đã không còn có một mình.

Ngày trước ở nơi đây, không phải là tiếng gió rít thì cũng là yên ắng đến nỗi lòng, bây giờ lại có thể nghe thấy tiếng nói cười của đứa trẻ này, không còn phải nghe những âm thanh trống rỗng cô tịch của tiếng bước chân dẫm lên nền tuyết nữa. Như vậy cũng tốt...

Giọng nói của Vũ Lỗi rất trong trẻo, có lần ta đang nằm trong phòng nghỉ ngơi, bỗng nghe thấy tiếng Vũ Lỗi đang vu vơ hát bài đồng dao gì đó, âm thanh trong trẻo, lúc có lúc không vang vọng đến bên tai. Nhịp điệu không chảy trôi, giọng nói vài ba phần non nớt, nhưng lại khiến con tim ta khe khẽ rung động.

Ta cảm thấy bài hát này có vài ba phần quen thuộc, nhưng lại chẳng tài nào nhớ được đó có tên là gì, nhịp điệu có lúc bắt kịp có lúc lại không, ta mở miệng, khe khẽ hát theo nó, đến đoạn mình đã quên, ta im lặng, lại nhếch môi tựa tiểu tử vừa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Hôm đó ta nằm trên nóc nhà, nhìn trời một cái rồi tu rượu một hơi. Không biết đã uống được bao nhiêu vò rượu rồi. Trong lúc đang ngà ngà say bỗng dưng cảm thấy có cái gì đó lay lay tay mình, ta quay sang nhìn thì thấy khuôn mặt của tiểu tử Vũ Lỗi. Ta nghiêng đầu, nắc một cái rồi hỏi nó.

- Có chuyện gì vậy?

- Sur phụ, người có biết hôm nay là ngày gì không? – Nó hớn hờ nói, hai mắt sáng như sao, ánh lên những tia nhìn vui thích, mong chờ.

Ta sống lâu như vậy, đến tuổi còn không buồn đếm, nào có biết hôm nay là ngày mấy tháng mấy. Đừng nói đến bây giờ ta đang ngà ngà say, ngay cả lúc tỉnh táo nhất cũng chẳng biết hôm nay là ngày gì. Biết để làm gì chứ, ngày nào mà chẳng như ngày nào.

- Không biết. – ta đáp.

Lời vừa dứt, khuôn mặt xinh xắn của Vũ Lỗi đã nhăn lại trách cứ. Ta nghĩ, dù gì nó cũng vẫn là một đứa trẻ, cứng nhắc quá cũng không tốt, liền đưa tay lên nheo nheo cái má vừa mềm vừa mịn của nó, việc làm mà ta làm vô cùng yêu thích, dịu giọng hỏi nó.

- Hôm nay là ngày gì?

- Hôm nay là sinh thần của Tiểu Vũ.

Ta ngửi thấy có mùi rượu trong hơi thở của mình, đầu óc cũng bắt đầu trở lên mơ mơ hồ hồ. Tuy nhiên ta vẫn có thể nhớ được khái niệm sinh thần là gì. Ngẫm nghĩ một lúc, ta nói.

- Hôm nay là sinh thần của con, vậy con muốn ta cho con cái gì. - Ta im lặng một lúc, sau đó cười tươi rói. - Truy Tịch tiên kiếm, Phiến Linh dược thảo, một trăm năm tu vi, hắc...

Chẳng phải vào mỗi dịp sinh thần, người ta thường tặng quà cho nhau sao. Ta tự cảm thấy mình thật uyên bác, xong lại cảm thấy mình hình như đã quá hào phóng rồi thì phải. Rồi lại nghĩ, Vũ Lỗi dù sao cũng là đồ đệ của ta, đứa trẻ ngoan sớm tối bên ta trên đỉnh núi Bạch Sơn này. Ta không có cha mẹ,

không có người thân, Vũ Lỗi cũng coi như là thân thiết nhất đối với ta rồi, những thứ tốt đẹp đó ta không cho nó thì còn cho ai nữa đây. Bản thân phóng khoáng một chút như vậy cũng chẳng phải là vấn đề to tát gì.

Ta còn tưởng Tiểu Vũ sẽ rất vui, hào hứng chọn một trong ba món quà ta đưa ra, nào ngờ nó im lặng nhìn ta một lúc, sau đó lắc đầu nói.

- Những thứ đó con đều không cần.

- Vậy con thích thứ gì, hắc, vì sư cho con. – Ta gãi mũi, khẽ rùng mình một cái.

Ta đúng là say thật rồi mà, nếu như lúc đó Vũ Lỗi nói nó muốn nguyên thân của ta, hay muốn xẻo thịt phanh thây ta. Ta đều có thể cho nó hết hay sao?

- Sư phụ, Tiểu Vũ muốn xuống núi, chúng ta cùng xuống núi chơi có được không?

- Không được...

- Tại sao?

- Bên ngoài đó rất nguy hiểm, con mà ra ngoài đó bị chúng yêu làm thịt thì làm sao. Đợi đến khi nào con có thể tu thành tiên thân, có thể đối phó với chúng. Lúc đó con muốn đi đâu ta chẳng cấm cản. – Ta nằm dài trên nóc nhà, vô thức nói. Đầu óc trở nên mơ hồ khiến câu chữ lộn xộn không rõ nghĩa.

- Khi nào con tu được thành tiên thân, lúc đó có thể xuống núi chơi được sao?

Trong mơ hồ, ta nghe thấy giọng nói trong trẻo của Vũ Lỗi vang lên bên tai, lúc này ta chỉ muốn ngủ, cũng lười không muốn trả lời, khẽ ừ hử một tiếng mà không hay biết rằng mình đã hứa với Vũ Lỗi một lời không nên hứa. Bản thân ta ghét nhất là bội tín, cũng ghét luôn cả loại người không biết giữ lời hứa. Thế nhưng lần này, không ngờ ta lại trở thành loại người mà bản thân mình ghét nhất.

Mấy lần ta định nói với Vũ Lỗi, rằng hôm đó ta uống hơi nhiều rượu, những gì ta nói lúc đó, con đừng có tin. Thế nhưng mỗi lần định nói đến chuyện này, thấy khuôn mặt non nớt chờ mong, ánh mắt sáng trong nó nhìn ta. Ta lại cảm lòng không dạ, chần chừ mãi mà chẳng nói được gì. Sau đó thấy Tiểu Vũ ngày càng chăm chỉ học tập, tu vi tăng tiến nhanh chóng. Ta liền bỏ hẳn ý định trở thành “kẻ ta ghét” ban đầu.

Đây là một việc tốt, việc ta hứa với nó cũng không phải là thừa giấy vẽ voi.

* * *

- Vũ Lỗi, con muốn ra ngoài chơi, liệu có phải là đã chán ở đây với vi sư rồi không?- Ta hỏi Vũ Lỗi, cũng có thể là như vậy lắm chứ, nó thật sự đã chán ngấy ở đây rồi, ta biết, cuộc sống ở Bạch Sơn này tẻ nhạt biết chừng nào, quanh năm suốt tháng chỉ quanh quanh quẩn quẩn giữa tuyết trắng, dưới bầu trời âm u không thể thấy mặt trời. Thực sự rất đáng chán.

Trước đây, khi không có Vũ Lỗi, ta cảm thấy như vậy cũng chẳng sao cả, hóa ra không phải không để tâm, mà là ta cố tình không quan tâm tới, một khi đã nhắc đến rồi, nỗi niềm lo sợ lại trào dâng trong lòng, giống như một con giun đất, cứ nhoi lên rồi chui xuống trong đất, không thể đoán định nó trốn chỗ nào, bỏ đi đâu mất.

Tuy có hơi ích kỉ, nhưng tự đáy lòng ta cứ vẫn muốn Vũ Lỗi ở lại bên cạnh mình trong những năm tháng lâu dài về sau.

Vừa nghe thấy ta hỏi vậy, nó đã cuống quýt hét cả lên, vội vàng xua xua tay nói.

- Không phải, không phải như vậy..

Ta thờ dãi cũng thấy yên tâm vài phần. Không nói gì nữa.

- Sư phụ, người đã rất cô đơn phải không?

Ta hơi khựng lại bởi câu nói đó của Tiểu Vũ.

Cô đơn, ta có cô đơn không?

Thật ra ta chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này. Phải rồi, bao nhiêu năm qua, có ai ở bên cạnh ta đâu chứ, có ai nói chuyện với ta, cười đùa với ta, kể chuyện cho ta nghe?

Chẳng có ai cả.

- Tiểu Vũ, thật ra nếu con không còn muốn ở đây nữa, ta có thể để con đi.

Vũ Lỗi nghe thấy ta nói vậy, đôi lông mày thanh tú hơi nhíu lại, có vẻ nó đang không vui, nhưng ta lại không thể hiểu được, rốt cuộc nó không vui cái gì, đoán ra không được, cũng buồn không đoán nữa.

Vũ Lỗi nghiêm túc nói, trong đôi mắt long trắng long đen rõ rệt, ánh lên vài phần kiên định quyết đoán:

- Sao sư phụ lại nói như vậy. Sư phụ không đuổi, con sẽ không đi, sư phụ có đuổi, con cũng không chịu đi. Từ giờ về sau sẽ mãi mãi ở bên cạnh người. Người sẽ không còn cảm thấy cô đơn nữa. Có Tiểu Vũ ở đây rồi.

Có Tiểu Vũ ở đây rồi.

Câu nói này của nó, thực sự đã khiến trái tim ta ấm nóng thêm vài phần.

* * *

Trên đỉnh Bạch Sơn này, không gian quả thực vô cùng tịch mịch, vắng lặng. Ta thấy như vậy cũng tốt lắm chứ, bản thân ta không thích sự ồn ào, yên tĩnh cũng rất có lợi cho việc tĩnh tâm tu luyện, đặc biệt là bảo đảm cho giấc ngủ được yên lành.

Lúc ta đang chợp mắt chuẩn bị chìm sâu vào trong giấc mộng, bỗng nhiên bên tai văng vẳng những âm thanh lúc trầm lúc bổng, trong trẻo mà sâu lắng vô cùng.

Ta rất thích nghe nhạc, tuy nhiên tự bản thân mình lại không hề thích đánh đàn thổi tiêu. Cho nên cũng phải lâu lắm rồi chưa được nghe những giai điệu đẹp đẽ như thế này. Ta không khỏi hiếu kỳ, ai mà lại có thể tạo ra những âm điệu xuất quỷ nhập thần như thế.

Nơi đây chỉ có mình ta với Vũ Lỗi, đêm đã khuya lắm rồi. Tên tiểu tử đó rốt cuộc định bày ra cái trò gì vậy???

Đoán không đoán được, tính hiếu kỳ lại không được thỏa mãn. Ta quyết định lật chăn, đẩy cửa bước ra ngoài, từ xa đã nhìn thấy bóng dáng của ai đó, đứng ngược với ánh trăng, toàn thân được ánh nguyệt bao phủ, như có như không phát ra những tia sáng yếu ớt, tuyết trắng bay bay như đang nhảy múa xung quanh. Tà áo được gió thổi tung bay phóng khoáng.

Tiếng tiêu vút lên trong không trung, hòa với ánh trăng sáng bạc, bay thẳng tới trái tim, chìm dần trong thần thức ta.

Ta hơi sững người lại, sau đó từ từ bước đến bên cạnh Vũ Lỗi, bàn chân đạp trên tuyết, in thành những dấu chân lờ mờ xuống, ầy vậy mà Tiểu Vũ vẫn không phát hiện ra sự xuất hiện của ta. Ta tiến lại gần nó, môi khe khẽ mỉm cười, rồi chậm chậm bước đến bên cạnh chiếc bàn cẩm thạch màu xanh lam thuần thụy, đặt mông ngồi xuống, chống cằm ngắm nhìn Vũ Lỗi, thích thú nghe những thanh điệu ngọt mà ảo diệu như đang vút lên bay bay tràn ngập không trung này.

Vũ Lỗi năm nay đã mười lăm tuổi rồi, dáng người không gầy không béo, mặc áo bào trắng nhìn trông vô cùng anh tuấn điển trai. Đường nét trên khuôn mặt hài hòa, ánh mắt kiên định sáng lấp lánh như sao trời. Tính cách ôn nhu dịu dàng, rất hiểu chuyện, rất biết nghe lời.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Không biết bao lâu sau đó, thời gian đủ lâu để ta ngủ một giấc. Khi giật mình tỉnh dậy, tiếng tiêu vút lên trong không gian vẫn trong trẻo rót vào tai, từng chút từng chút một, không nhanh không chậm, giai điệu trầm ổn không lạc nhịp ngắt quãng. Khiến ta còn mơ hồ nghĩ rằng, hóa ra khi này mình không hề ngủ, chỉ nhắm mắt rồi mở mắt ra ngay.

Ánh trăng thật sáng, thật đẹp, những làn sương mỏng bằng vàng bay là là trên mặt tuyết. Gió thổi tới, những bông tuyết phiêu diêu nhảy múa. Tà áo người ấy bay bay, mái tóc đen dài bay trong gió. Bóng hình dưới trăng trong gió có chút lay động, nhưng tạo cho ta một ảo giác mơ hồ, chợt nghĩ trước mắt chỉ là một bức họa sinh động, đẹp đẽ vào mê say lòng người mà thôi.

Ta nhắm mắt suy nghĩ, khoảng thời gian ta thưởng điệu cảm nhạc cũng đủ lâu. Chẳng nhẽ bản nhạc này chơi mãi không dứt, làm ta không khỏi nghi hoặc. Tiểu Vũ này giờ hóa ra lại thổi đi thổi lại điệu khúc này hay sao?

Ta chỉ nhớ rằng mình đã dạy cho Vũ Lỗi chơi đàn, chứ chưa bao giờ dạy nó thổi tiêu. Vũ Lỗi chơi đàn rất hay, bàn tay lướt trên dây đàn khéo léo mà dịu dàng, âm điệu muốn da diết có da diết, muốn trầm hùng khắc trầm hùng. Từng dây đàn phím nhạc dưới đôi tay xinh đẹp của Vũ Lỗi, đều phát huy tác dụng một cách triệt để, từng âm thanh Vũ Lỗi tạo ra, đều hoàn hảo quá mức cho phép.

Ta thích ngồi bên cạnh cầm án của Tiểu Vũ, chống cằm ngồi nghe nó đánh một bản nhạc, rồi lại vô thức ngủ thiếp đi. Quả thật không thể phủ nhận rằng, mỗi khi nghe Vũ Lỗi đánh đàn, tâm tính ta lại có chút bình ổn và dễ chịu nên mới nhanh chóng nhập mộng như vậy.

Về khoản này, Vũ Lỗi quả thật đã được ông trời thiên phú, đặc biệt ái ưu.

Chỉ là ta lại không ngờ rằng, Vũ Lỗi lại còn có biệt tài thổi tiêu.

Hai loại hình nghệ thuật này, nói khác cũng không phải là khác nhau hoàn toàn. Cũng cần phải có cảm điệu, hiểu biết về âm luật thì mới mong tạo lên được những thứ âm thanh hoàn hảo tuyệt diệu như vậy được.

Điều đó cũng đồng nghĩa với việc, Vũ Lỗi tư chất thông minh, tài năng thiên bẩm, khiến cho người sư phụ là ta đây lấy làm tự hào.

Xong, ta lại nghĩ, dù cho có thông minh tài giỏi như thế nào, thể chất không tốt cũng là không tốt, thể chất tốt hơn một chút vẫn có thể suy nhược được ngay, Vũ Lỗi thôi tiêu lâu như vậy rồi, chẳng lẽ nó không muốn nghỉ lấy sức, muốn thôi cho đến khi nào cổ họng đau rất phồng phể rách toạc ra hay sao?

Ta dĩ nhiên là không đồng tình với hành động thiếu suy nghĩ đó, trong lòng có chút xót xa, mặc dù có hơi tiếc nuối khi khúc nhạc sẽ tận. Nhưng vẫn quyết định lên tiếng ngăn cản Vũ Lỗi.

- Dừng lại được rồi đó. Ôn ào chết đi được. – Câu nói này không nhiều thì ít cũng có vài phần chán ghét. Thế nhưng ta lại nói với giọng điệu hết sức bình thường, giống như câu “Tiểu Vũ, lại ăn cơm thôi” hay câu “Tiểu Vũ, vì sư muốn nghe con đánh đàn, đánh bản nào phấn khích một chút”

Ta có một đặc tính rất kì lạ, đó là dù vui hay buồn, khen ngợi hay trách mắng, đều nói với giọng điệu hết sức bình thản, thậm chí lên giọng cuối câu cũng còn lười.

Nghe thấy ta nói dừng lại, Vũ Lỗi lập tức không thôi nữa, không gian bỗng chốc trở lên yên ắng lạ kì. Yên ắng được một lúc, thì một tràng ho dài vang lên trong không gian tĩnh mịch.

Ta có thể nghe ra những tràng ho đó đang bị chủ nhân của nó cố gắng kìm nén lại, nhưng những tràng ho đó vẫn không có dấu hiệu suy giảm. Ta khẽ thở dài, trách Tiểu Vũ đúng là quá cứng đầu, đương không đi mua việc vào thân, thật là ngốc nghếch. Tay ta khẽ lật, hứng lấy một bông tuyết, biến ra một bình trà với chiếc chén bằng gốm trắng muốt, rót trà ra đầy chén, tiến lại gần Vũ Lỗi, đưa cho nó ly trà.

Vũ Lỗi như kẻ khát nước đi trên sa mạc, vừa nhìn thấy trà đã ngửa cổ lên uống một hơi hết sạch cho dứt cơn ho. Ta còn tốt bụng vỗ lưng cho nó. Uống một chén cũng chưa đủ, Vũ Lỗi liền cầm lấy bình trà trong tay ta dốc thẳng lên miệng uống, ta còn không thể tưởng nổi nó khát nước cỡ nào nữa? Liền lên tiếng bình luận.

- Nhân cư vi bất thiện, hahiiii, Tiểu Vũ, có phải là vì ta giao cho con ít bài tập quá, thế nên bây giờ vẫn còn sung sức như vậy, xem xem, ruột gan sắp sửa nhảy ra ngoài tới nơi rồi.

Vũ Lỗi sau khi uống cạn bình trà đưa tay lên lau miệng, trả lại bình trà cho ta. Nghe thấy ta nói vậy, liền cười cười nói.

- Không phải là sợ sư phụ sẽ giạt mình tỉnh giấc hay sao? – Giọng nói của nó hơi khàn khàn.

Ta nghĩ, thấy cũng đúng.

Ta bị mắc phải chứng khó ngủ, mỗi khi không ngủ được, ta thường uống rượu, khi đã ngà ngà say, cảm thấy hơi lạnh lạnh lại nhớ tới Vũ Lỗi, liền đi vào phòng nó, rém màn đắp chăn cho nó. Có thể Vũ Lỗi cũng cảm nhận được triệu chứng mất ngủ này của ta, thế nên mới thường xuyên đánh đàn ru ta ngủ. Mãi về sau này, ta mới biết rằng, hóa ra những khúc nhạc đó đều là những khúc nhạc Nhập mộng, Vũ Lỗi đặc biệt học lại để tấu cho mình ta thường thức.

Còn về chứng mất ngủ của ta, thoạt nghe có vẻ ly kỳ, nhưng thật chất cũng chẳng có gì.

Bình thường nếu không ngủ thì thôi, say rượu thì chẳng nói, điều đáng bận tâm là, không hiểu tại sao lần nào ta cũng mơ đi mơ lại duy nhất một giấc mơ.

Trong mơ có tuyết giăng đầy trời, tứ phương trắng xóa mịt mùng, bâng vãng những làn khói xương mờ ảo. Tuy nói là mơ ảo, nhưng không hiểu tại sao ta lại có thể thấy rõ được bông tuyết trắng tinh khôi đang chậm chậm rơi trước mắt. Giữa một trời tuyết băng lạnh giá, có một nữ nhân đang nằm bất động trên nền tuyết, áo đỏ một màu điểm lệ như cánh hoa, đỏ tươi như máu, hoặc cũng có thể y phục màu trắng của nữ tử đó bị máu nhuộm đỏ.

Mái tóc đen dài mượt mà giống như một dòng suối nhỏ, được tuyết điểm xuyên những màu trắng trắng lốm đốm. Tựa như bầu trời đen thăm thẳm, điểm xuyên lấp lánh ngàn ngôi sao nhỏ bé ganh nhau tỏa sáng. Khuôn mặt nữ tử đó ta nhìn không rõ. Chỉ biết rằng nàng ta đang nhắm mắt, không biết là đang ngủ hay đã chết. Tuy mơ hồ nhìn thấy nhưng không hiểu tại sao ta lại có cảm giác đó là một nữ nhân xinh đẹp, nhan sắc khuynh thành đảo điên nhật nguyệt.

Khung cảnh lúc rõ nét lúc mờ nhạt, làm cho ta có cảm giác quen thuộc nhưng lại vô cùng xa lạ.

Ta lại muốn lại gần xem thử, lên tiếng gọi mấy câu nhưng cô gái đó vẫn nằm bất động.

Sau cùng khi ta chạm tay vào cô nương đó, bỗng dưng đôi mắt nàng ta mở ra trùng trùng, đôi mắt đỏ rực sắc lạnh và tràn đầy căm hận, khoe môi nhếch lên nở một nụ cười tà mị tựa tiểu phi tiêu, tay ta không biết đã bị nàng ta nắm chặt từ bao giờ, muốn vùng ra nhưng không được, muốn giãy giụa cũng không xong, bàn tay trắng nõn như ngọc như ngà của nàng ta giống như gông cùm xiềng xích hai cánh tay ta lại. Mái tóc đẹp đẽ đen mượt như đêm đen bỗng nhiên dài ra nhanh chóng đến kì lạ, dần dần mọc ra những cái đầu rắn, nhưng nhúc nhúc toàn rắn là rắn, trăm con hắc xà đôi mắt xanh lét nhìn ta le lười khề khề. Nhất tề cùng châu đầu vào cắn xé ta.

Luôn là ngay đoạn đó, ta hoảng hốt bừng tỉnh, bị nỗi sợ hãi nhấn chìm, song khi thấy bản thân vẫn còn bình yên, mới thở phào nhẹ nhõm gạt đi những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu trên trán.

- Vậy là ta nên cảm ơn con sao? – ta nhún mày. Tuy khi nghe Tiểu Vũ đánh đàn, ta đều vô thức ngủ thiếp đi, xong mỗi khi tiếng đàn vừa dứt, không hiểu vì sao ta đều giật mình tỉnh dậy. Chính vì thế, mặc dù ta đã ngủ say thế nhưng Vũ Lỗi chẳng bao giờ ngưng đàn. Đánh cho đến ta bảo ngừng lại mới

thời.

Ta có nói với nó, lúc ta ngủ rồi thì không cần phải đàn nữa. Nhưng Tiểu Vũ dường như không mấy để tâm đến câu nói này của ta.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Ta quay người, bước vài bước về phía trước, ngồi xuống chiếc bàn cẩm thạch xanh lam, Vũ Lỗi nói bước ta lại gần.

- Sao hôm nay bỗng nhiên lại có nhã hứng như vậy? – ta vừa hỏi vừa nâng ấm trà lên, rót vào trong chén, nước đọng đầy chén ngọc, vang lên những âm thanh trong trẻo vui tai. Ta đẩy chiếc chén lại trước mặt Vũ Lỗi, nó lắc đầu cười cười, xua xua tay ý nói không uống nữa. Ta nghĩ vừa rồi chắc là do Vũ Lỗi uống nhiều quá, bụng đầy nước, uống thêm không nổi nữa nên cũng không trách cứ phàn nàn việc hiếm hăm ta mới mời trà mà nó lại từ chối.

Ta lại tự rót cho mình một chén, cup mi mắt nhìn thấy ánh trăng sáng đang sóng sánh trong chiếc chén nhỏ xinh, ngắm nghía một lúc, ta hớp lấy một ngụm ánh nguyệt. Vị trà thanh đậm, lại rất thơm, mùi vị không tồi. Ta không hay uống trà, ban nãy biến ra bình trà thay bằng bình rượu cũng chỉ vì Vũ Lỗi chưa đến tuổi uống rượu mà thôi.

- Hôm nay con đọc được một cuốn sách có tên là Nhan Cốt thuật trong thư phòng. Thấy có vẻ lâu rồi chưa có ai mở ra nên dở ra xem thử.

Ta gật gật đầu tỏ ý đã nghe thấy, cho phép Vũ Lỗi tiếp tục kể. Nhan Cốt thuật ta cũng chẳng biết mình đã đọc chưa nữa. Trong thư phòng của ta, có rất nhiều loại sách. Máy thứ đó là do khi còn nhỏ thấy hay hay nên ta sưu tầm lại. Cát giấu trong khư đỉnh đã lâu, từ lúc sống một mình trên núi mới bắt đầu lôi ra để đọc, không ngờ nhiều tới nỗi có thể tạo ra một thư phòng sách. Mới đầu ta có đọc được vài ba cuốn, sau không đủ kiên nhẫn để đọc cũng bỏ chẳng đọc nữa, thời gian lui tới thư phòng ngày một ít. Sau này chỉ khi nào cần mới tìm một vài cuốn cần thiết để tham khảo. Trong đó phần lớn đều là những cuốn sách giảng dạy đạo giáo, pháp thuật, và những chiêu thức mới, còn lại là vài thứ tạp nham khác. Ví dụ như tiểu thuyết nam nữ chẳng hạn, ví dụ như truyện ma chẳng hạn, ví dụ như... Xuân Cung đồ chẳng hạn.

Ta còn nhớ ngày hôm đó mình đang ngồi trong phòng tĩnh tâm dưỡng thần, đột nhiên Vũ Lỗi chạy tới, tay cầm một cuốn sách, vừa chạy lại gần vừa gọi to hai chữ “sur phụ”.

- Sur phụ, đây là loại chiêu thức gì vậy?

- Để ta xem nào. – Ta cầm lấy cuốn sách trên tay Vũ Lỗi. Thấy tiêu đề có tên là Xuân Cung đồ. Cái này ta chưa từng đọc qua, cảm thấy cái tên vừa lạ, vừa rất... ý vị đấy chứ.

Vũ Lỗi đứng bên cạnh nhìn, mong chờ ta giảng giải lại cho nó hiểu, đôi mắt sáng, khuôn mặt thanh tú, cái miệng nhỏ xinh hơi mím lại vô cùng đáng yêu.

Ta lật trang giấy đầu tiên, không khỏi nhăn mày lại, ô hóa ra đây là một cuốn họa, trên trang giấy trắng có những hình ảnh vô cùng kì lạ, một nam một nữ với tư thế vô cùng kì quái. Ta nhất thời không biết đây là loại chiêu thức gì, mày lại càng nhủ chặt, lật thêm mấy trang nữa. Lúc sau mới có cảm giác quen thuộc đôi chút, ta nghĩ, rõ ràng mình đã nhìn thấy những thứ này ở đâu đó rồi.

Mãi lâu sau, ta mới phát hiện ra rằng, mình đã thấy những thứ này ở trong... kĩ viện, những nơi vắng vẻ, trong phòng đôi tân lang tân nương.

“Chiêu thức” mà Vũ Lỗi hỏi là cái gì. Ta chỉ có thể tóm gọn lại bằng hai chữ song tu.

Lông mày ta gật gật mấy phát, khóe môi cứng đờ không biết nên giảng giải sao cho Vũ Lỗi hiểu, ta ý thức được rằng ở độ tuổi của Vũ Lỗi chưa cần thiết phải biết những thứ này. Với lại bản thân ta có biết cái gì đâu mà nói, so với Vũ Lỗi cũng chẳng hơn là bao. Thế nên chỉ nói ba lảng nhảng vài câu trước mặt Vũ Lỗi để nó không hỏi nữa. Vũ Lỗi vâng vâng dạ dạ rồi chạy biến ra ngoài, để khuôn mặt già nua của ta mặt sứt đỏ bừng lên, không biết là do áy náy vì đã nói dối một đứa con nít hay là do những hình ảnh ban nãy vẫn vẫn vơ trong đầu.

Sau lần đó ta liền thi triển tiểu pháp đốt cuốn sách đó đi, đốt xong rồi lại thấy có chút tiếc nuối vì hăng còn chưa đọc. “Song tu” cũng là một “chiêu thức”, đáng nhẽ ta nên đọc qua một lượt để mở mang kiến thức mới phải.

Lần này Vũ Lỗi nói đó là cuốn sách tên “Nhan Cốt thuật” chứ không phải “Xuân cung đồ” làm ta thấy yên tâm phần nào.

Ta đặt chén xuống, ngược mắt lên nhìn Tiểu Vũ hỏi.

- Trong đó viết những gì?

- Sur phụ chưa đọc? – Vũ Lỗi hỏi lại, có vẻ hơi ngạc nhiên.

- Chưa đọc. – Ta gật đầu đáp. Xong lại nghĩ, hình như có cái gì không đúng thì phải, ta hỏi là hỏi rốt cuộc vừa rồi Vũ Lỗi định làm cái gì, việc ta đọc hay

chưa đọc cuốn Nhan Cốt thuật đó có liên quan gì tới nhau. Nghĩ vậy ta liền bẻ ngoặt câu chuyện trở về điểm khởi đầu. - Vừa rồi con vừa bày trò gì vậy?

Vũ Lỗi định nói gì đó, nghe ta nói vậy, trầm tư một lúc rồi nói.

- Sư phụ thấy cái gì kia không? – nó đưa tay lên chỉ về phía trước không xa, trên nền tuyết, chính là một đụn tuyết. Ta neho mắt nhìn, mở miệng nói.

- Tuyết?

- Không phải vậy. – Vũ Lỗi lắc đầu.

Ta nghi hoặc đánh mắt sang nhìn Tiểu Vũ dò xét, rồi lại nhìn đụn tuyết hơi nhô lên. Không phải tuyết, thì còn là cái gì đây?

Lúc này ta mới để ý kĩ ở chỗ đồng tuyết thật ra có vài ba phần khác lạ, nhìn nó không được tự nhiên cho lắm. Tuy không được tự nhiên nhưng chung quy nó vẫn là tuyết, mà Vũ Lỗi lại nói không phải tuyết, vậy đó là...

- Đồng tuyết a?

Nghe câu trả lời của ta, Vũ Lỗi hơi ngây người, rồi bật cười thành tiếng. Vũ Lỗi cười làm cho ta cảm thấy câu trả lời của mình hơi ngu ngốc.

- Vậy con nói xem, nó là cái gì?

Thấy ta có vẻ nghiêm túc, Vũ Lỗi liền không cười nữa.

- Sư phụ, ở đó quả thật là có một đồng tuyết.

Vũ Lỗi vừa dứt lời, ta thầm khen, tên tiểu tử này càng lớn càng biết cách chọc giận vị sư, chẳng nhẽ lại cho rằng ta còn đánh đòn nó như hồi bé?

- Phải rồi là tuyết, sư phụ cũng thấy đấy, trên đỉnh núi này không có sinh vật không có cỏ cây. Vốn dĩ nơi đây không thể tự nhiên mọc lên một cái cây hay rơi xuống một con thỏ. Nếu những điều đó không tự nhiên mà có, vậy chúng ta hãy tự mình tạo ra. Vừa rồi là con thổi khúc Tiêu thúc sinh, cái này là do con đọc được ở trong cuốn Nhan Cốt thuật, nó nói có thể khai hoa dưới U Minh phủ, vậy thì tại sao ta không thể khai hoa trên đỉnh Bạch Sơn này. Mới đầu con có ý nghĩ như vậy. Nhưng hình như đã sai rồi, hóa ra trên đỉnh Bạch Sơn này, điều đó là việc không thể nào.

Mới khác trước ta còn tự hào xiết đổi, khác sau cảm giác hụt hẫng lại trĩu nặng trong tâm. Ta hơi ngạc nhiên, không ngờ đỉnh Bạch sơn này còn không bằng U Minh phủ tăm tối hay sao. Bến Vong Xuyên, đường Hoàng Tuyền, nơi tử khí nặng nề, chỉ có tử vật chứ không hề có sinh vật, còn có thể khai hoa.

Ta nghĩ, một là do linh lực của Vũ Lỗi không đủ mạnh, hai là vì lý do khác, cũng có thể là người biên soạn Nhan Cốt thuật trong lúc vô ý xảy ra sai sót, cũng có thể là do đỉnh Bạch Sơn này có vấn đề khúc mắc nào đó,...

Nhưng chung quy là vì cái gì đi chăng nữa, ta chắc chắn rằng khả năng thứ nhất là không thể xảy ra. Tu vi của Vũ Lỗi thừa sức có thể thi triển tiểu pháp thuật thúc sinh đó. Lý do là những giả thiết còn lại. Mà trong những giả thiết còn lại, ta không chắc chắn ba phần, còn bảy phần còn lại dĩ nhiên là không thể biết hết, thậm chí những gì suy đoán được ta cũng chẳng chắc được rằng nó đúng hay là sai. Vấn đề này thật mông lung khó dò. Tốt nhất là... không nên nghĩ nữa.

- Thôi được rồi không nói nữa. Nói thêm câu nữa thì trời sẽ sáng mắt. Lần này không làm được, chẳng phải vẫn còn lần sau sao. Mà nếu không làm được, Tiểu Vũ, con cũng có thể thuận theo tự nhiên mà sống tốt mà. Quen rồi thì sẽ chẳng có vấn đề gì. Đi ngủ thôi, đi ngủ thôi, ta buồn ngủ lắm rồi.

Ta đứng dậy, phui mông và quay bước trở vào trong phòng. Vũ Lỗi cũng nghe lời đứng dậy nói bước theo sau không nói gì thêm. Chuyện này nhỏ như con kiến, không đáng để ta bận tâm nhiều. Đi được mấy bước, bỗng dừng ta lại nghĩ Vũ Lỗi muốn có cây cỏ hoa lá, ta có thể biến hóa ra cây cỏ hoa lá, ta biến ra những thứ đó rồi, Vũ Lỗi chắc cũng sẽ vui hơn vài phần.

Nghĩ vậy, ngón tay ta khẽ động, chỉ cần Vũ Lỗi vui là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Sáng hôm sau khi tỉnh dậy, Vũ Lỗi rất vui khi thấy cây đào tối hôm qua ta biến ra, kì thực đó chính là một cành hoa đào trên chân thân của ta. Nhìn nụ cười trên môi của Vũ Lỗi, nhìn ánh mắt sáng ngời xinh đẹp của Vũ Lỗi, ta biết nó vui như thế nào, lại cảm thấy bản thân làm như vậy cũng đáng. Ta nghĩ Vũ Lỗi bây giờ cũng đã là thiếu niên, lớn hơn một chút, biết kìm nén cảm xúc một chút, nếu như là lúc nhỏ. Thế nào nó cũng nhảy cẫng lên vui sướng, lần ba vòng trên nền tuyết, cười giòn tan cho mà xem.

Trong đầu ta lướt qua hình ảnh cậu bé tinh nghịch lúc trước, ánh mắt thoáng nhìn thiếu niên trước mắt, môi khẽ nở nụ cười nhẹ nhàng.

- Sư phụ, đây không phải là do người làm đó chứ?

Ta im lặng, chỉ cười mà không nói.

Ta không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận việc mình có làm hay không. Nếu ta nói người khai cây hoa đào thắm tươi đó là ta, Vũ Lỗi nhất định sẽ rất buồn, điều này đi ngược lại ý định ban đầu của ta – làm cho Vũ Lỗi vui. Còn nếu nói không phải, ta há chẳng phải đang nói dối Tiểu Vũ hay sao?

Ta nghĩ tốt nhất là im lặng không nói gì, nên chuyển chủ đề. Liền nói muốn kiểm tra trình độ kiếm pháp của Vũ Lỗi đến đâu, những chiêu thức ta đã dạy cho Tiểu Vũ, liệu nó có học thuộc hay chưa.

Vũ Lỗi nghe ta nói như vậy, liền quên luôn câu hỏi trước đó của mình. Gật gật đầu, bước xa ta vài bước, rút trường kiếm trong bao đeo bên hông, Ngăn cách giữa ta và Vũ Lỗi là màn tuyết hoa sương, qua màn hoa tuyết bay bay phiêu diêu, Vũ Lỗi khẽ cười, giọng nói trầm ấm mang theo ý cười truyền đến tai ta:

- Sư phụ, Vũ Lỗi có gì sai sót mong người lạnh mặt chỉ giáo.

Trong không gian có bông tuyết bay bay, sắc hương thanh thanh, có cánh hoa đào phiêu diêu, đan xen vào nhau cùng chậm chậm rơi xuống. Kết hợp giữa cái lạnh lẽo với cái mềm mại, giữa màu trắng u tịch với màu hồng thắm tươi. Mùi hương thanh lạnh cổ hữu với mùi thơm thoang thoảng dịu nhẹ. Ta đứng nhìn ánh kiếm như cầu vồng, vút lên trong không trung tạo thành những đường cong tuyệt mỹ, tiên khí bao quanh người Vũ Lỗi như phát ra những tia sáng bạc. Trường bào màu trắng bay bay theo từng động tác dứt khoát mạnh mẽ, phong thái trầm ổn, tuy nhiên động tác vẫn còn non nớt và chưa thực sự chuẩn xác hoàn toàn.

Ta còn nhớ lần đầu tiên dạy kiếm pháp cho Vũ Lỗi, cậu nhóc mười tuổi cảm thanh Truy Tịch dài hơn nửa người, dơ lên ngang mặt, đôi mắt tròn mở to, nhìn thanh kiếm, ánh kiếm phản chiếu đôi mắt lóe lên những tia sáng bạc lóe loe, đôi môi nhỏ xinh chum chúm ồ ồ, biểu cảm trên gương mặt nửa thích thú ngưỡng mộ nửa phấn khích.

Ta dạy Vũ Lỗi cách cầm kiếm, cách vung kiếm. Ta múa kiếm thế nào, nó bắt chước làm theo. Ta chỉ dạy cho nó mấy câu, nó gật gật đầu hiểu ý. Sau đó tay vung lên, ta chỉ kịp thấy một đường sáng sắc bén vút lên lao thẳng về phía mình, liền nhón chân nhảy lên tránh ngay tức khắc. Còn chưa kịp hiểu xem chuyện gì đang xảy ra, đã thấy trong khoảng không vừa rồi ta đang đứng, một lọn tóc màu đen như mun, từ từ rơi xuống. Ánh mắt ta trông rộng nhìn lọn tóc dài tầm một ngón tay trở của mình nằm trên nền tuyết trắng phau phau. Bên trên vang lên tiếng gọi “sư phụ” dè dặt mà lo sợ của Vũ Lỗi, bỗng cảm thấy tiếng gọi đó xa xôi vô ngần.

Đối với ta, từng sợi từng sợi tóc trên đầu đều quý như vàng. Vừa rồi khi cận kề nguy hiểm ta chẳng mấy lo lắng, nhưng bây giờ nhìn những sợi tóc kia lại cảm thấy đau đớn từng khúc ruột. Tiếc nuôi đến nỗi, ta còn quên cả tức giận, môi mở ra chỉ thốt được lên hai chữ:

- Giới lắm.

Sau lần đó, ta đóng cửa cài then ở li trong phòng cả tháng trời để tưởng niệm những sợi tóc đẹp để ông mọt đã gắn bó với ta bao nhiêu năm qua, mặc cho Vũ Lỗi có đập cửa gào thét nài nỉ xin lỗi ta đến khản cả họng. Nhưng ta mặc kệ. Đến lúc xuất quan ra ngoài, cơn giận trong lòng cũng nguôi ngoai phân nửa. Vũ Lỗi nhìn thấy ta đã chạy tới kéo vạt áo ta khóc rầm khóc rề, nước mắt nước mũi vấy bẩn lên áo ta cũng không hay biết gì. Khóc môi ta giật giật mấy phát, nhưng cuối cùng quyết định thờ dài một hơi xí xóa tất cả.

Vũ Lỗi tuy là đứa trẻ ngoan, nhưng cũng làm ta tức giận không ít lần, lại còn nhiều chuyện, nói ta uống rượu ít đi, lúc đó ta cảm thấy nó vô cùng phiền phức, giống y một ông cụ non thứ thiệt.

Nhưng nói gì thì nói, nó cũng đem đến không ít niềm vui cho ta. Cuộc sống không còn cô tịch nữa, trên nền tuyết không còn có chỉ một dấu chân nữa. Đứng trên mỏm đá cũng không còn có cô đơn mình ta nữa. Như vậy thôi ta cũng thấy mãn nguyện rồi.

Lần nào học được những chiêu thức gì mới Vũ Lỗi đều chạy đến khoe ta, khi đó bản thân người làm sư phụ như ta đây cũng cảm thấy vui không ít. Ta lại tỏ ra chừng chặc nghiêm túc, vỗ đầu khen ngợi Vũ Lỗi vài câu, cảm giác lúc đó thật sự cũng không tệ.

Ba năm sau...

Dưới ánh trăng lạnh, dưới màn tuyết phủ, dưới tán hoa đào đẹp tựa gấm.

Ta kiễng chân lên, môi chạm nhẹ vào bên má của Vũ Lỗi, trong khoảng khắc, cảm giác bên môi lạnh lẽo, ta rời khỏi mặt Vũ Lỗi, nghiêng đầu nói.

- Tiểu Vũ, sinh thần vui vẻ.

Cánh hoa đào bay bay phát ra những tia sáng nhẹ nhàng. Khuôn mặt Vũ Lỗi khẽ đỏ bừng lên, một tay khẽ sờ bên má. Ta nhíu nháu chân mày, suy nghĩ, nhiều lúc ta thật không hiểu Vũ Lỗi đang nghĩ cái gì. Ta thật không hiểu tại sao nó lại trở lên không tự nhiên, không hiểu tại sao nó lại đỏ mặt. Tính ta vô tư phóng khoáng, lại không mấy dễ tâm suy nghĩ nhiều về mấy thứ tiểu tiết đó. Bình thường thì không sao, thế nhưng lúc này lại cảm thấy vô cùng tò mò khó hiểu, ta chúc Vũ Lỗi sinh thần vui vẻ, nó đỏ mặt như vậy, không lẽ là không vui, Vũ Lỗi đang tức giận.

Động tác vừa rồi ta làm với Vũ Lỗi, là “chiêu thức” mà ta học được không bao lâu sau khi gặp Vũ Lỗi. Thật ra ta đã bắt gặp cảnh tượng đó nhiều lần rồi,

ta thấy một người này thom lên má người kia, ta thấy một người kia hôn lên môi người nọ. Bất kể là già hay trẻ, bất kể là gái hay trai. Ta cho rằng đó là cách biểu đạt tình cảm của thường nhân với nhau nên cũng thích thú bất chước. Ta lại cho rằng “chiêu thức” thứ hai không khác nào đang ngấu ngiến cắn xé nhau, cái đó mà đem đi áp dụng với Vũ Lỗi thì thật khiếm nhã biết bao. Liền chọn cách “biểu đạt tình cảm” thứ nhất.

Hành động thom lên má Vũ Lỗi ta làm không ít lần trước đó, nhưng không hiểu sao một thời gian gần đây Vũ Lỗi thường tỏ ra ngượng ngịu và đỏ mặt như vậy.

Vũ Lỗi hiện tại đã cao hơn ta một cái đầu, ta không còn có thể đưa tay lên vỗ vỗ đầu Vũ Lỗi khen ngợi, hay tỏ ra chững chạc cũng đều cảm thấy vô cùng núp vế. Ta nghĩ đó chính là lí do khiến Vũ Lỗi đỏ mặt, Vũ Lỗi lớn rồi không muốn ta coi nó là trẻ con nữa ư? Không muốn ta hôn lên má nó nữa ư?

Ta khẽ thờ dài, mặc kệ những suy nghĩ đó, bước đến trước mặt Vũ Lỗi, nắm lấy tay nó.

- Tiểu Vũ, đi thôi.

Vũ Lỗi không hiểu ta đang nói cái gì, đôi mắt mở to nhìn ta, giọng nói trầm ấm như tiếng cổ cầm.

- Đi đâu?

- Chẳng phải trước đó ta đã hứa với con rồi sao. Khi nào con tu thành thân bất lão, lúc đó ta sẽ dẫn con xuống núi dạo chơi. Tuy nhiên cũng đừng có nói là đã quên rồi chứ. Bản thân ta lại là người vô cùng biết giữ chữ tín, cái gì đã hứa mà không làm được sẽ cảm thấy áy náy trong lòng. Bây giờ ta đưa con ra ngoài chơi có vui không?

Thần sắc trên khuôn mặt Vũ Lỗi thay đổi phức tạp, ta nghĩ thấy cũng đúng. Bao nhiêu năm qua chỉ loanh quanh luẩn quẩn trên đỉnh núi, bên trong kết giới này. Chẳng khác nào bị cầm tù. Bản thân ta bị cầm tù quên rồi cũng không đến nỗi bất Vũ Lỗi phải chịu đựng cùng.

Hôm nay là sinh thần Vũ Lỗi, là ngày ánh trăng vượng nhất, cũng là ngày linh lực trong người ta trở nên mãnh liệt vô song nhất. Trước đó khi trồng cây hoa đào này, ta cũng đã cân nhắc vài phần cho dự định sau này. Cũng chính vào ngày hôm nay khi ta cần tới nó. Ta đem tất cả nguồn linh lực trong cơ thể mình truyền hết lên cây hoa đào đó, bởi nó cũng chính là một phần cơ thể ta nên dễ dàng tiếp nhận, như vậy sẽ giống như một Tử Bạch thay ta trấn giữ đỉnh Bạch Sơn trong khi ta không có ở đây.

Đào hoa hấp thụ linh lực của ta, tẩm trong linh khí dày đặc thịnh vượng của đất trời lại có thêm một chút linh tính mấy năm gần đây trước đó qua đi mà luyện thành. Có thể giữ cho kết giới duy trì vững chắc.

- Xuống núi, thật vậy sao? – Vũ Lỗi hỏi lại, ta gật gù đầu.

- Tuy nhiên khi rời khỏi đỉnh Bạch Sơn này rồi, tiên lực của ta không còn, lúc đó ta không khác gì một người phạm nhân bình thường như vậy sẽ rất bất tiện.

Việc truyền linh lực vào trong thân cây hoa đào, cũng giống như thuật phân thân vậy, tuy nhiên bản thân cây đào ấy chỉ là thể thân của ta, giống như một cái hũ chứa đựng sức mạnh và tu vi mấy ngàn năm của ta. Bản thân ta phải truyền vào đó toàn bộ linh lực của mình, một là không an tâm về sự an nguy của kết giới. Hai là khi ra ngoài rồi, lúc đó ta chỉ là một con người bình thường, trên người không còn khí tức cũng như tiên khí, như vậy cũng chẳng có ai biết được ta đã rời khỏi đỉnh núi.

- Sư phụ, người lo lắng gì vậy. Chẳng phải còn có con sao?

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Ta nắm lấy tay Vũ Lỗi, thâm niệm pháp quyết độn thổ. Khi mở mắt ra, đã thấy cảnh vật trước mắt xa lạ xiết đổi.

Người người qua lại tấp nập, ánh đèn lồng đỏ rực rỡ, tiếng ồn ào huyền ảo, những đồ vật mới mẻ và lạ mắt. Cùng một lúc đập thẳng vào mắt ta. Ta nghĩ người ra một lúc, đưa mắt nhìn xung quanh, trước đây khi nhìn những thứ này, ta đã thấy vô cùng thích thú rồi, không ngờ khi lại gần, mọi thứ lại trở nên kì diệu và mới lạ như vậy.

Những cơn gió mát lạnh khe khẽ thổi, lướt qua má vờn những sợi tóc mai ngoe ngậy bên tai ta, âm thanh sinh động, cảnh vật sống động, con người đông đúc, không hiểu tại sao trong lòng ta cảm thấy nâng nâng vui vui. Mắt liếc thấy chênh vênh trên bầu trời là mặt trăng tròn nhỏ bé, đám mình trong vùng mực đen là bầu trời cùng hàng ngàn hàng vạn chấm nhỏ li ti sáng lấp lánh như rắc kim tuyến huyền ảo. Ta không biết cảm giác lúc này của mình là như thế nào, có thể là hưng phấn cũng có thể là ngỡ ngàng. Ta giống như một kẻ bị tù đầy, lúc bước ra khỏi ngục tối trở về với thế giới tự do, cảm thấy cái gì cũng xa lạ, cái gì cũng xa xôi, cuối cùng là ngỡ ngàng, là tiếc nuối,...

Ta nhìn Vũ Lỗi, thấy trong mắt nó cũng ngời sáng những cảm xúc giống ta, bản thân lại thất thần hồi lâu, dù chỉ là một cây đèn lồng hay là một cây cỏ dại bên đường, đối với ta, cũng trở nên hấp dẫn không khỏi rời mắt. Đến nỗi có người va phải ta, ta cũng quên luôn cả việc trách cứ, trừng phạt, chỉ hơi ngáy người.

Vì ta bây giờ chỉ là một người bình thường, thế nên khi bất ngờ bị va phải, chưa kịp phản ứng gì đã mất đà lao đảo về phía sau. Cũng may có Vũ Lỗi ở phía sau phản ứng kịp liền đỡ lấy ta.

- Sur phụ, không sao chứ?

Tay ta khẽ run, ồ, cảm giác hơi tê tê ở bên vai sao mà chân thực quá.

Thấy ta không nói gì Vũ Lỗi có vẻ lo lắng gọi ta liền mấy câu, sau mấy câu ta mới chậm chạp ngẩng đầu lên, nhìn thấy hình bóng mình đang in trong đôi mắt của Vũ Lỗi, khỏe mỗi nở một nụ cười tươi như hoa.

- Tiểu Vũ,... ta... ta vui lắm, thực sự rất vui. – Ta cười ngốc nghếch như thế, nói nhỏ như đang thì thầm, nhưng Vũ Lỗi nghe thấy được liền cười trấn an ta.

- Con cũng vậy.

Ta khẽ ừm, sau đó nói.

- Nhưng ngày mai chúng ta phải quay về rồi. - Phấp chú vừa rồi ta thi triển lên chân thân cây hoa đào chỉ kéo dài trong vòng một đêm, sau một đêm, mọi thứ tự khắc sẽ trở về vị trí ban đầu.

- Thật trùng hợp, hôm nay lại là đêm Nguyệt Tịch. – Vũ Lỗi quay người, không biết là có nghe thấy câu nói trước đó của ta hay không hoặc là đã nghe thấy, nhưng cố tình tỏ vẻ không quan tâm.

- Nguyệt Tịch...- Ta lẩm nhẩm hai từ đó, - là ngày gì vậy?

Ta tuy hỏi vậy, nhưng thật ra cũng chỉ là hỏi cho có, chứ ta biết, Vũ Lỗi cũng chỉ có thể trả lời câu hỏi của ta một cách khái quát nhất thôi. Năm đó Tiểu Vũ tìm đường lên đỉnh núi, khi đó mới chỉ có mười tuổi, sau đó thì hoàn toàn không được tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Hiểu biết của một đứa trẻ mười tuổi, có là bao.

Hồi trước ta có bảo Vũ Lỗi kể cho mình nghe vài câu chuyện thú vị hay ho của nó. Bản thân Vũ Lỗi là thế tử, được quản thúc chặt chẽ, dạy dỗ nghiêm khắc, ít khi được tự do ra ngoài vui đùa chạy nhảy như những đứa trẻ đồng trang lứa. Những câu chuyện thú vị đối với ta của Vũ Lỗi cũng chỉ là những chuyện như trêu chọc các phu tử trên học đường, hay những chuyện vui của kẻ hầu người hạ trong phủ mà thôi.

Khái niệm về đêm Nguyệt Tịch, thông qua những gì Vũ Lỗi biết qua một bài thơ:

Xuân qua đi, đông qua đi.

Thiên phong thúy sắc thủy bích thay màu.

Thời gian như nước chảy, Nhạn cũng ghen lời.

Điều linh hoa rơi. Vọng cổ nhân đăng hoa đèn.

Chỉ là trăng trong nước, hoa trong gương.

- Có điển cổ chăng? – Ta vừa nói vừa nghiêm đầu ngắm nhìn hàng quán phố xá, chân đạo bước tiến về phía trước, đi trên mặt đất, đi giữa dòng người ngược xuôi. Có mấy đứa trẻ con nít nhít, tay cầm đèn lồng, miệng cười toét chạy nhảy ồn ào. Tiếng người chào khách mua bán, tiếng đàn hát trong ca kĩ gần đó,...

Ta vừa phải phân biệt những tạp âm đó với giọng nói của Vũ Lỗi, vừa nắm lấy tay áo Vũ Lỗi để bản thân khỏi lạc mất nó.

Ngày xưa có một cô nương tên Nguyệt tịch, là một nữ tử quốc sắc thiên hương, nổi danh khắp vùng bởi tài năng và sắc đẹp, khiến nhiều nam tử mê đắm say luyện. Tuy nhiên, trong rất nhiều những kẻ say mê mình Nguyệt Tịch chỉ để tâm đến một thư sinh nọ, sau đó hai người đến với nhau trong sự ganh tị và ngưỡng mộ của người đời. Tình cảm mặn nồng, đậm thắm như chim liền cánh, như cây liền cành.

Năm Tự Đức thứ mười hai, chiến tranh loạn lạc xảy ra, quân lang trai tráng trong làng đều phải lên đường đi xông pha trận mạc. Đức lang quân của Nguyệt tịch cũng không ngoại lệ. Sau màn chia tay sầu khổ biệt ly đầy nước mắt quyến luyến, đôi uyên ương đẹp tựa mộng phải rời xa nhau. Những ngày tháng sau ngày biệt ly, Nguyệt Tịch vẫn luôn mong ngóng người yêu trở về.

Một tháng rồi hai tháng, một năm rồi hai năm, những ngày tháng như kéo dài ra gấp đôi trong sự chờ mong thương vọng, giữa lo lắng và một biển nhớ thương. Đêm trăng sáng Nguyệt Tịch tự tay làm một cây đèn, đem ra dòng sông Đặng Tĩnh, thả chiếc đèn xuống dòng nước đen tuyền sóng sánh óng ánh ngàn sao trắng ảo diệu, ngốc nghếch tin rằng chiếc đèn hoa đăng nhỏ bé có thể trôi dạt đến bên người thương của mình. Chiếc đèn bé nhỏ trôi lê dềnh trên mặt nước, trăng soi gương sông lặng lẽ chuyển mình.

Ánh đèn mang theo những lời thề nguyện đợi chờ là thực. Ánh trăng lung linh dưới dòng nước thấm là hư. Mong ước của Nguyệt Tịch, cũng chỉ là hư ảo mà thôi.

Lại một mùa đông lạnh giá trôi qua, tuyết giăng phủ kín mặt đất, hung tin truyền về trong cơn gió đông gào thét, Nguyệt Tịch đau đớn trầm mình xuống dòng sông tự vẫn.

Sau cùng chàng thư sinh ngày xưa trở về, anh kiệt tráng dũng hơn xưa, công thành danh toại, lập nhiều chiến công lớn, ngày đêm hành tẩu trở về, nghe tin Nguyệt Tịch đã chết, trong lòng đau xót khôn nguôi, liền đến bên bờ sông Đặng Tinh, thả cây đèn hoa đăng.

Sau này không biết chàng trai đó đã đi đâu. Người đời sau vì cảm động về chuyện tình cảm của họ, vừa biết ơn công lao người nam tử si tình năm xưa. Liền chọn ngày tất thắng trở về của chàng thư sinh làm ngày tưởng nhớ, gọi tên là Nguyệt Tịch. Thả đèn hoa đăng để gửi gắm ước nguyện, nỗi niềm chờ mong của bản thân mình.

- Thì ra là vậy. – Ta cảm khái thốt lên. Đúng là một câu chuyện tình cảm động a.

Nghĩ đến đây, bỗng ta nhìn thấy ở phía không xa, có một cậu bé đang cầm trên tay một thanh kẹo. Nhìn có vẻ khá ngon, ta liếm liếm môi, tay đưa lên định thi triển pháp lực cướp lấy thanh kẹo từ tay thằng bé đó. Bỗng cảm thấy đan điền trống rỗng, ta mới hơi ngớ người ra, quên mất rằng lúc này mình đã mất hết pháp lực.

Cướp kẹo không thành, ta có chút rầu rĩ, sau đó mới nhớ ra, chẳng phải vẫn còn có Vũ Lỗi sao? Ta liền kéo tay áo Vũ Lỗi, tay chỉ về phía thằng bé nọ.

- Ta muốn có cái đó. Con lấy cho ta đi.

Xem xem, ta chẳng khác nào một đứa trẻ đang vòi kẹo. Vũ Lỗi neho mắt nhìn ta, ánh mắt chuyển dời về hướng tay ta chỉ.

- Kẹo hồ lô sao?

Ta nghĩ nghĩ một lúc, phải rồi vừa nãy ta quên mất, hóa ra cái đó gọi là kẹo hồ lô. Nhìn lớp mặt ong vàng óng phết đều lên thân những cây kẹo, xâu thành xiên, trông thật là... quyến rũ.

Ta gật gật đầu.

Vũ Lỗi nhìn quanh quất, sau đó dừng lại tại một điểm, ta cũng lướt ánh nhìn rồi dừng lại tại một xe đẩy gỗ nhỏ, trên chiếc bàn gỗ lỗ chỗ những lỗ, có cắm rất nhiều cây kẹo hồ lô, oa, vừa nhìn thấy thôi cũng cảm thấy ngon rồi.

Vũ Lỗi cầm tay dắt ta lại gần quầy hàng đó, mắt ta sáng rực nhìn những cây kẹo tròn tròn bóng bẩy, trong đầu hiện lên vô số cây kẹo hồ lô.

Trong lúc đứng xem Vũ Lỗi cùng người bán hàng ngả giá, ta bỗng thấy tại một quầy hàng khác không xa, có bày biện khá nhiều hàng hóa rất lạ mắt xinh xắn, bản tính hiếu kỳ nổi lên, khó mà kìm nén lại được. Ta nghe thấy tiếng Vũ Lỗi nói với người bán hồ lô nên phết thêm một lớp mặt ong nữa, người bán hàng tươi cười chiều theo ý khách, bắt đầu quét mặt ong lên kẹo. Ta chần chừ hồi lâu, rồi quyết định buông tay Vũ Lỗi ra, bước đến bên quầy hàng nọ.

Ta nghĩ, mình chỉ qua đó một lúc thôi sau đó rồi quay lại, lúc đi người đàn ông kia phết xong mặt ong lên kẹo thế là vừa.

Ta đứng trước quầy hàng, nhìn những thứ đồ mới lạ mà lòng ta vui thích xiết đổi. Nào là dây đeo quạt, bùa may mắn, hình nặn con giống, túi thơm, ngọc bội,... Những thứ đồ đủ màu sắc hình dáng đó như có một luồng sức hút mãnh liệt.

Ta đứng đó ngắm nghía một hồi, bỗng nhìn thấy một con chim sẻ được tết bằng cỏ nhìn rất đáng yêu, liền đưa tay ra nhắc con chim sẻ lên, đặt trong lòng bàn tay kĩ càng ngắm nghía.

- Cô nương thật tinh mắt, con chim sẻ đó là đồ bán chạy nhất đó, năm nào ta cũng làm rất nhiều thứ này để bán. Ai nhìn cũng muốn mua không chỉ vì hình dáng của con chim sẻ này xinh đẹp không đâu, mà nó còn đem lại may mắn cho người sở hữu nó nữa đấy... - Ông ta còn nói thêm gì đó, nhưng ta không mấy để tâm, nhìn nụ cười và điệu bộ vô cùng chuyên nghiệp của ông ta, ta bình thản nói.

- Là người làm sao?

- Thật vậy đó.- hấn gật đầu, hãnh diện nói.

- Làm rất khéo, rất đẹp. Ta thích nó. – Ta gật gù, sau đó xoay người định bước đi. Chân vừa cất được hai bước đã bị ông chủ bán hàng gọi giật lại.

- Ấy cô nương, cô còn chưa trả tiền mà.

Ta dường như quay lại hỏi.

- Tiền?

Ông ta lại gật gật đầu.

- Ta không có. – Ta lạnh lùng buông một câu ngắn gọn.

Ông chủ quán sau khi nghe ta nói câu đó, biểu cảm rất phức tạp, mặt méo mó cả lại:

- Như vậy thì không được cô nương không thể đem nó đi được. – Ông ta bước lên định dành lại con chim sẻ nhỏ trong tay ta. Ta liền dơ tay ra hướng khác né tránh, hẳn ông ta không biết, phàm là những gì đã rơi vào tay ta, đều không dễ dàng gì lấy lại được.

- Tiểu cô nương, không có tiền thì không thể đem nó đi được mà.

- Không sao chỉ cần ta thích là được. - Chẳng phải người nói người làm rất nhiều sao, cho ta một con thì người chết được à, uống nước sẽ giắt răng, sẽ thượng thố hạ tả hay là sao? Ta không phải là người nhìn thấy cái gì cũng yêu, con chim sẻ được tét bằng cò này lại là một trong số ít những thứ ta thích, ông ta nên cảm thấy hạnh diện mới phải.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

- Con nha đầu này, nhìn dáng vẻ xinh đẹp tuyệt sắc, tướng tiểu thư con gái nhà ai, hóa ra là phường cướp bóc, ăn cướp của người ta. Đúng là vô si hết sức. Mau trả lại cho ta, nếu không đừng trách lão gia đây hạ thủ bất lưu tình. - Lão già này tuy là đàn ông, điệu bộ lại có vẻ chanh chua dẻo miệng, làm ta không khỏi nghi hoặc, chẳng lẽ tên này bị đoạn.

Ta thầm mắng, tên này đúng là hết thuốc chữa, đúng là loại người ki bo kiệt sĩ không ai bằng, còn dám nói ta là nha đầu này nọ, nói lão bà bà đây là phường cướp bóc, ăn cướp. Đúng là kẻ ngu ngốc không hiểu chuyện. Từ trước tới nay chưa có ai dám lăng mạ, xúc phạm ta như thế.

Ta bỗng chốc nộ khí xung thiên, hạ giọng quát.

- Hỗn xược.

Tên chủ quán càng càng cái mặt lên, ý như muốn nói “ta nói vậy đây người làm gì được ta nào” lại càng làm cho ta trở nên nóng máu. Ta vung tay lên định tát cho lão một phát, bỗng nghe thấy tiếng gọi.

- Sư phụ.

Ta như bừng tỉnh khỏi cơn nóng giận, quay người lại nhìn thấy Vũ Lỗi đang chạy lại gần.

- Có chuyện gì vậy?

Cuối cùng, vẫn là Vũ Lỗi đứng ra giảng hòa, tên bán hàng vừa nhận được tiền, khuôn mặt lập tức thay đổi liền tức khắc. Còn chúc chúng ta có một buổi tối vui vẻ, lần sau nhớ quay lại ủng hộ lão nữa nhé.

Đừng có mà mơ.

Ta vừa đi vừa rửa thầm trong bụng, Vũ Lỗi chỉ biết nhìn ta lắc đầu cười. Ta đảo mắt, không biết nên nói gì. Bỗng ta thấy xa xa có một cây cầu nhỏ bắc ngang qua dòng sông, trong lòng sông trên mặt nước, lênh đênh những chiếc đèn hoa đăng tỏa ánh hào quang làm sáng bừng cả lòng sông. Những đốm sáng nhỏ lững lờ trôi trên dòng nước dịu êm, trắng sáng soi mình dưới đáy Đặng Tình, một khung cảnh long lanh huyền ảo đậm chất nên thơ.

Người đứng trên bờ khuôn mặt rạng rỡ, xiêm y lộng lẫy, có người cúi mình thả đèn hoa đăng xuống mặt nước, có người đứng ngắm khung cảnh tuyệt diệu, có người đứng trên cầu nói chuyện vui cười rộn rã. Những khuôn mặt đa sắc thái, tạp âm ồn ào náo nhiệt, vang bên tai, làm cho ta không khỏi kích động, liền kéo Vũ Lỗi bước đến dòng sông Đặng Tình, mua hai cây đèn hoa đăng nhỏ bé, thấp sáng ngọn nến ngay chính giữa những cánh hoa, đứng bên bờ sông, gió hiu hiu thổi, mùi cỏ phảng phất ngai ngái, đom đóm đập chòn, bay lượn trong cơn gió đêm mát lạnh.

Vũ Lỗi nói với ta:

“Đang cùng chờ đợi gần giống nhau. Hoa đăng này biểu thị sự chờ đợi”

Ta cũng như bao thiếu nữ xinh đẹp nọ, ngồi xuống nhẹ nhàng thả chiếc đèn xuống dòng nước êm trôi, chỉ khác là trong lòng ta trống rỗng, không như những con người xa lạ ấy, ôm ấp trong lòng những mộng tưởng, những khát vọng riêng của bản thân.

Ta lại nhớ đến câu chuyện khi này Vũ Lỗi kể với mình, về vị cô nương mang tên Nguyệt Tịch, lúc thả trôi những cây đèn này, thả trôi những mong nhớ và đợi chờ mòn mỏi, tâm trạng lúc đó của nàng ta sẽ thế nào?

Là bất lực, là thê lương, là xót xa hay căm hận?

Những con người kia, liệu có mang trong lòng một thứ tình cảm thiêng liêng nào không, là ước nguyện hay là tưởng niệm đồng lòng. Còn ta, không hiểu tại sao lại cảm thấy trống trải vô cùng, từ trước tới nay tâm can luôn là mặt hồ phẳng lặng, lúc này đây lại cảm thấy bên trong trái tim như có một hố đen thăm thẳm, trống trải và rỗng tuếch.

Ta thả đèn hoa đăng, ta ngắm trăng rơi trên mặt nước. Thả đèn hoa đăng là chờ đợi, vậy thì ta đang đợi cái gì, ta đang chờ cái gì đây? Ta chẳng cần gì, cũng chẳng cầu chi, đến điều mình mong muốn là gì, ta cũng không biết nữa.

Ta nghĩ, suốt quãng thời gian còn lại, có lẽ ta sẽ mãi mãi cô độc trên đỉnh núi Bạch Sơn tuyết trắng ấy, cứ như vậy cho đến hết cuộc đời này. Nhưng ai mà biết, cuộc đời ta dài tới bao lâu, thọ trường tới nhường nào, có thể là hàng trăm năm sau, cũng có thể là hàng ngàn năm sau,... liệu ta sẽ vẫn mãi cô đơn như vậy ư? Không cầu không vọng, bình thản vững vàng cho đến mãi về sau sao???

Bỗng ta cảm thấy mình thật đáng thương...

Rất lâu về trước, khi mở mắt tỉnh dậy trên nền tuyết trắng lấp lánh, ta chỉ thấy trước mắt là một màu trắng xóa mịt mùng, cũng giống như cuộc sống của ta, mịt mùng vô định, trong đầu trống rỗng không hơn. Ta không biết đây là đâu, đã có chuyện gì xảy ra. Mãi một lúc lâu sau đó, mọi việc mới dần hiện ra trong đầu, nhưng những thứ ta nhớ lại, cũng chỉ là những thứ vụn vặt sứt mẻ gập vờ mà thôi.

Ta chỉ biết mình tên là Từ Bạch, ta phải ở lại đây, trấn giữ đỉnh Bạch Sơn, không được rời đi cũng như không được chối bỏ. Sứ mệnh của ta, áp đặt lên ta mặc dù chính ta còn không biết tại sao lại như vậy. Ta cũng thành tâm chấp nhận, bình thản thực hiện bốn phận của bản thân, bảo vệ thần vật trong khi còn không biết thứ đó là gì, chưa bao giờ nhìn thấy cũng như chưa bao giờ được chạm vào. Sứ mệnh mơ hồ đến vô lý, nhưng lại như một thanh kim loại được nung nóng đỏ hồng, khảm vào trong tâm ta, trí óc ta, thần thức ta. Chỉ còn biết cam tâm tình nguyện, chỉ ở lại đỉnh Bạch Sơn, không đi đâu cả, toàn tâm toàn ý trấn giữ đỉnh linh sơn này.

Ngày tháng qua đi, ta dần dần nhớ lại được một số ít những kí ức của bản thân, nhưng nó hiếm hoi như thể vạt nắng, ánh sao trên linh sơn lạnh lẽo. Ta không có ý định rời đi đâu, chưa bao giờ có ý định rời khỏi nơi này.

Ta đọc sách một mình uống rượu một mình, ngắm trăng một mình, cười nói một mình. Giống như một kẻ điên, nhưng làm gì có ai nhìn thấy ta, làm gì có ai biết là ta điên.

Nhiều lúc nhìn trần thế cuộn cuộn trong những đám mây xám xịt băng giá, dù là cảnh tượng đông vui hạnh phúc, hay là những cảnh tượng chết chóc tang thương, ta đều cảm thấy những điều đó vô cùng thú vị, trong tim có một niềm khao khát, âm ỉ một mộng tưởng nhỏ nhoi mà chính bản thân cũng không nhận ra.

Ta chợt nghĩ, liệu những thứ ta cần, những thứ ta cầu có phải là những điều đơn giản đó hay không, một cuộc sống bình thường như bao con người khác hay không?

Rồi ta lại nghĩ, có thể là không đâu, nơi đây đối với ta hoàn toàn xa lạ, nơi ta không thuộc về, trách nhiệm là trách nhiệm, chối bỏ nó ư, ta không thể, cũng không được phép mất rồi. Ta vẫn nên trở về đỉnh Bạch Sơn, trấn giữ kết giới, bảo vệ thần vật.

Bạch Sơn có tuyết vĩnh cửu, có trăng khuyết tròn, là nhà của ta, nơi ta thuộc về?

Ta đứng trên bờ sông nhìn những chiếc đèn hoa đăng sáng lấp lánh như dải ngân hà, chậm rãi chuyển lưu. Lại nhìn hai cây đèn nhỏ ta và Vũ Lỗi vừa thả xuống, hai đốm sáng chậm chậm trôi đi, tiến về phía những cây đèn khác, theo dòng nước, lênh đênh trôi đi.

Đột nhiên có một tiếng nổ rất lớn vang lên, ta có hơi giật mình, ngược mắt lên nhìn trời, một cột sáng xé rách không trung vút lên cùng tiếng rít chói tai, mới đầu, ta còn tưởng là yêu quái xuất hiện, nhưng không phải vậy, làm gì có yêu quái nào lại đẹp đến thế chứ. Cột sáng bay vút lên trời, rồi nổ đùm một cái tỏa ra từ phía những tia sáng đủ loại sắc màu khác. Là pháo hoa, không biết kẻ nhà giàu nào đó trong trần đời pháo hoa, đẹp quá đi mất.

Bất chợt ta nhớ ra một điều, liền lôi từ trong tay áo ra một vật. Ta đưa ra trước mặt Vũ Lỗi.

- Tiểu Vũ, đây là quà sinh thần ta tặng con.

Lần đầu tiên Vũ Lỗi tiết lộ sinh thần với ta, nó nói mình muốn xuống núi. Quà sinh thần năm đó, ta không thể tặng. Năm tháng trôi đi, cứ vào ngày này ta đều hỏi Vũ Lỗi nó muốn nhận quà gì, nó không còn nói rằng muốn xuống núi chơi nữa. Nhưng quà thì vẫn phải tặng, có năm ta vẽ một bức họa, có năm ta ngâm một bài thơ để tặng cho Tiểu Vũ, Những thứ đó Vũ Lỗi đều rất trân trọng, nó đem cất đi, nâng niu như bảo vật.

Khi biết được sinh thần của Vũ Lỗi, ta đã rất đề tâm, ta nhớ như in trong đầu. Bởi lẽ, ngay cả bản thân mình sinh vào ngày nào năm nào, ta cũng không nhớ nổi, vì thế ta không muốn Vũ Lỗi cũng giống ta, ít ra cũng có một ngày để mà hoài niệm chúc mừng.

- Cái này..- Vũ Lỗi hơi ngạc nhiên đón lấy sợi dây từ tay ta, nâng lên ánh mắt khẽ xao động.

- Có thích không? – ta hào hứng hỏi.

-... Thích,... con rất thích.

Nghe Vũ Lỗi nói như vậy, ta thầm đắc ý, lấy thanh Truy Tịch đeo sợi dây vào chuỗi kiếm, kì thực đây không hẳn là dây đeo kiếm, ta thấy nó hay hay, mà không biết nên đeo vào đâu cho phải liền đeo vào chuỗi kiếm. Vũ Lỗi đón lấy thanh kiếm từ tay ta, sợi dây được đan tết rất tỉ mỉ lay động trong gió,

miếng ngọc bội va đập vào thanh kiếm kêu tinh tang.

- Sư phụ tặng con thứ này, đeo trên kiếm ngộ nhờ mắt thì sao? – Vũ Lỗi vừa nghịch nghịch sợi dây vừa hỏi ta.

- Vậy thì ta sẽ kiếm cho con cái khác, con lo lắng cái gì chứ? – ta lau bầu nói. Mắt cái này thì tìm thứ khác thay vào thế là xong. Vũ Lỗi tại sao lại nghĩ không thông như vậy?

Tiểu Vũ trầm ngâm một lúc, tay mân mê sợi dây đeo kiếm, một lúc sau mới trầm giọng nói, nhỏ tới nỗi suýt nữa thì ta nghe không nổi.

- Con sẽ không để mất đâu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Câu nói này hết sức bình thường, đột nhiên lại làm ta ngẩn ngơ trong giây lát.

- Biết được như vậy là tốt.

- Mà sư phụ lấy cái này ở đâu ra vậy? – Vũ Lỗi đột nhiên hỏi ta câu đó, ta “hà” lên một tiếng.

Nó hỏi ta lấy cái này ở đâu ra?

Vừa rồi khi đi dạo, chúng ta có ghé qua mấy trà lâu, ghé qua không ít sạp hàng. Ta thích thứ gì, ta muốn ăn thứ gì. Vũ Lỗi đều sẽ mua cho ta. Đi bộ cả nửa ngày trời, nghe qua không biết bao nhiêu lời mời mọc, ghé qua không ít hàng quán, bỗng ta nhớ tới việc hôm nay là sinh thần của Tiểu Vũ, ta vẫn chưa tặng cho nó thứ gì, liền đảo mắt tìm kiếm một vòng trong những thứ đồ bày bán, chọn ra một thứ phù hợp với Vũ Lỗi nhất. Vì là quà tặng, muốn gây bất ngờ nên không thể để Vũ Lỗi biết được. Không nói với Vũ Lỗi cũng đồng nghĩa với việc không có tiền, trong người ta lại chẳng có đồng nào. Không có gì để trả cho chủ quán thì sẽ không được đem thứ gì đi. Giống như vụ con chim sẽ tết bằng cỏ khi nãy cũng vậy. Bỗng dưng ta cảm thấy cái đạo lí gọi là “Tiền trao cháo múc” ở nhân gian thật vô lí và đáng ghét biết bao.

Không còn sự lựa chọn nào khác, ta liền nhân lúc mọi người không để ý, cầm lấy vật ta ưng ý...đút luôn vào tay áo. Sau đó tiếp tục dạo chơi như bình thường, lúc nhìn thấy những đốm sáng ở xa, nhớ đến câu chuyện Vũ Lỗi đã kể với mình, đoán ra được đám đồng kìa đang thả đèn hoa đăng, liền kéo tay Vũ Lỗi lại gần xem sao. Vì ham vui, suýt chút nữa là ta quên luôn việc tặng quà cho Vũ Lỗi, thật là đáng trí quá đi mất thôi.

Lúc này Vũ Lỗi hỏi ta lấy sợi dây đeo kiếm ở đâu, ta lại bối rối không biết nói sao cho phải. Đây là đồ ta chôm được, không biết là nên hổ thẹn hay nên tự hào đây.

Trước giờ ta chưa bao giờ nói dối Vũ Lỗi, lần này cũng không ngoại lệ.

- Là ta lấy được của bọn họ. Ở quán nào thì ta cũng quên rồi – Sắc mặt Vũ Lỗi có hơi biến đổi, ta sợ nó sẽ trách ta, rồi không nhận quà của ta, liền nói thêm một câu – Nhưng con cũng đừng lo, ta sẽ không để mấy người đó thiệt thòi đâu, cái này... cứ coi như là ta đang mượn đỡ của họ vậy, sau này nhất định sẽ đền bù sau... .

Ta còn chưa nói hết câu, bỗng từ phía sau có cái gì đó đập mạnh vào lưng khiến ta mất đà ngã chúi về phía dòng sông. Ta còn không kịp kêu lên một tiếng, chỉ nhìn thấy bàn tay Vũ Lỗi đưa ra định nắm lấy mình rồi sau đó ngã ùm xuống dòng sông Đặng Tĩnh, sự việc diễn ra vừa nhanh vừa ngoài dự liệu, khiến ta chẳng kịp trở tay.

Khốn nạn, kẻ đáng ghét nào đó đúng là không có mắt mà, va phải ta khiến ta bị ngã xuống sông sâu. Bà đây không biết bơi, cũng không có tiền lực, lần này không chết vì sắc nước thì cũng uống no căng một bụng đầy nước.

Nước xộc thẳng vào mũi, vào tai ta. Ta muốn hít thở nhưng hít vào chỉ toàn là nước, khiến ta khực khặc ho, miệng há ra nước lại tràn vào cổ họng nhiều hơn. Dòng nước lạnh toát, mắt không thể mở nổi, ta có cảm giác như mình đang rơi xuống một hố đen lạnh giá và trống rỗng. Ta vùng vẫy, quẫy đạp, ý thức dần trở nên mơ hồ, cảm nhận được bản thân đang từ từ chìm xuống.

* * *

Lúc tỉnh lại, ta cảm nhận được trên môi có thứ gì đó mềm mềm, mát lạnh, một mùi hương dịu nhẹ phảng phất bên cánh mũi không phai, còn có một luồng khí được thổi vào trong khoang miệng ta, cảm nhận được luồng khí đó, ta tham lam muốn nhận lấy nhiều hơn, liền đưa lưỡi ra, thăm dò xem đó là thứ gì.

Có thứ gì đó hơi sũng lại, ta chợt nghĩ, bây giờ đã có thể thở, chẳng lẽ đã được cứu rồi ư, liền mở mắt ra.

Đập vào mắt là một đôi mắt khác, đôi mắt phượng câu hồn đoạt phách cũng đang sững sờ nhìn ta.

Ta nhận ra được, đôi mắt này là của Vũ Lỗi, còn thứ đang đậu trên môi ta, là môi của Vũ Lỗi?

A, đây chẳng phải là hành động biểu đạt tình cảm nơi phạm thế đó sao, trước đây ta cứ nghĩ nó thật kinh khủng, hóa ra lại không phải như vậy.

Vũ Lỗi rời khỏi môi ta, khuôn mặt hơi ửng đỏ, sắc đỏ lan dần đến mang tai. Cảm thấy cổ họng có cái gì đó khô khốc, ta liền đưa lưỡi liếm liếm môi, sau lại nhìn Vũ Lỗi, nó hơi sững người lại. Vũ Lỗi ngẩng người nhìn môi ta, sau đó cảm thấy không khí có vài ba phần khác lạ, ta ho liên vài tiếng. Tiểu Vũ lúc này mới lấy lại được trí thức đang thần du thiên ngoại, vội ngồi dậy, đỡ lấy ta.

- Sư phụ không sao chứ?

Ta bỗng nhiên ho không ngừng nghỉ, không thể nói được đành yếu ớt gập đầu, ý truyền qua ánh mắt để nói cho Vũ Lỗi biết rằng ta không sao, nó hiểu ý, cẩn thận đỡ ta dậy.

Quần áo ta ướt sũng, chân tay cũng lạnh toát mất sức, khó khăn khi cử động, đứng cũng không vững. Vũ Lỗi liền ôm lấy ta bế lên, chưa bao giờ ta cảm thấy, mất đi linh lực là một việc tồi tệ như thế này, cơ thể phạm nhân quả là quá yếu ớt rồi.

Thân nhiệt Vũ Lỗi khá ấm áp, ta liền áp sát vào nó để tìm chút hơi ấm. Vũ Lỗi cũng biết là ta lạnh, liền ôm ta chặt hơn,

Lúc này ta mới nhận thấy, hóa ra xung quanh mình đang có rất nhiều người, có một cô nương liên tục xin lỗi ta, ta đoán đó chính là người đẩy ngã mình khi nãy, vốn muốn nói chuyện phải trái trắng đen cho rõ ràng, đòi lại quyền lợi, thế nhưng ta đến nói còn không được, lại nhìn cô nương nhỏ tuổi nước mắt lưng tròng khuôn thiết xin lỗi, thiết nghĩ cô nương đó cũng không phải là cố ý làm như vậy, đành thôi bỏ qua không chấp nhặt nữa.

Đám người hiếu kì vây quanh chúng ta dần dần tản ra nhường đường. Có người nói thật may mắn đã cứu được ta, có người nói cô nương kia thật quá bất cần rồi, có người nói Vũ Lỗi thật khí chất, cảm khái về hành động anh hùng cứu mỹ nhân của Vũ Lỗi, có người lại nói chúng ta thật xứng đôi, một đôi kim đồng ngọc nữ, trai tài gái sắc, ngọc thụ lâm phong.

Mặt dù ta không hiểu câu “Ngọc thụ lâm phong” nghĩa là gì, nhưng lại có cảm giác đó dường như là một câu khen ngợi, liền cảm thấy có chút vui thích và hân diện.

Vũ Lỗi thuê một phòng trọ trong một khách điểm gần đây để làm chỗ nghỉ ngơi, lúc đặt phòng bà chủ quán thấy Vũ Lỗi bế ta, lại cho rằng chúng ta là một đôi phu thê, liền tự ý sắp xếp cho chúng ta ở chung một phòng. Ta nghĩ vậy cũng tốt, có Vũ Lỗi ở bên cạnh trong lúc pháp lực không còn, phòng chống tai họa ta cũng thấy yên tâm.

Vũ Lỗi nhảy xuống cứu ta, vội vàng tới nỗi còn quên cả dùng tiên khí hộ thân, thế nên so với ta quần áo của Vũ Lỗi cũng chẳng khô ráo là bao. Nhưng Vũ Lỗi có thể dùng phép tịnh thân để hong khô quần áo, còn ta thì không, quần áo ướt nhẹp dính bết vào người thật khó chịu. Ta đành thay ra mặc tạm bộ cánh rườm rà của nữ tử phạm thế mà chủ quán mang lên.

Vì mệt mỏi, cũng vì đã uống no căng một bụng nước, ta không ăn uống gì mà leo lên giường ngủ luôn. Vũ Lỗi lại không ngủ trên giường, mà tiến đến bên tường ngồi xuống nhắm mắt, nhường giường cho ta.

Ta nhanh chóng chìm vào trong giấc mộng chấp chôn, ta đột nhiên nghĩ, ngày mai là phải quay về Bạch Sơn rồi, những chuyện xảy ra đêm nay đúng là một trải nghiệm vô cùng thú vị.

Trong khoảng khắc nửa tỉnh nửa mơ, bỗng nhiên trong đầu hiện lên đôi mắt câu hồn của Vũ Lỗi.

Ta lại bị giấc mơ kì lạ hành hạ suốt bao nhiêu năm qua làm cho tỉnh giấc, hoảng hốt bật người dậy thở dốc, khi nhịp tim đã bình ổn, ta đưa mắt liếc nhìn xung quanh, căn phòng lờ mờ sáng, ánh trăng hắt qua ô cửa sổ cắt vào không gian u tối vài đường sáng bạc. Ta nhận ra rằng, Vũ Lỗi đã không còn ở trong phòng, góc tường trống không trong phòng chẳng có ai. Tiểu Vũ rốt cuộc đã đi đâu rồi chứ.

Ta ngồi dậy, quyết định đẩy cửa đi tìm Vũ Lỗi, trong lòng có chút bất an. Lúc xuống đến sảnh chính thấy bà chủ quán đang ngồi tính toán cái gì đó liền lui tới hỏi. Bà ta nói Vũ Lỗi rời đi cũng được một lúc, có nhắn lại với ta, không cần phải đi tìm, Vũ Lỗi sẽ về nhanh thôi.

Dám bỏ ta lại một mình rồi tự ý rời đi, rốt cuộc là muốn đi đâu chứ. Ta có hơi bức tức, liền rời khỏi khách điểm trong sự can ngăn của bà chủ.

Trên đường bây giờ chẳng có ai, yên tĩnh và vắng vẻ, nhưng bầu không gian có vài ba phần khác lạ, ta cứ thế bước về phía trước, ý định rõ ràng là đi tìm Vũ Lỗi nhưng lại không biết nên đi đâu để tìm. Trong lúc đang phân vân không biết nên rẽ trái hay rẽ phải, hay là quay về quán trọ đợi chờ Vũ Lỗi trở về. Thì bỗng nhiên đuôi mắt nhìn thấy có ánh sáng nào đó vừa lóe lên, ta tiến về phía trước mấy bước, nhìn lên bầu trời, có những vầng sáng lóe lên rồi lại tắt đi. Điều này sẽ làm ta không nấy để tâm, nếu ta không nhận ra trong vầng sáng ấy là kiếm khí của thanh Truy Tịch.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Ta khó khăn lắm mới tìm thấy nơi phát ra những vầng sáng kì lạ đó. Khi tới nơi thì đã thấy Vũ Lỗi và một con Khuyển yêu đang giao đấu với nhau. Cảm nhận được sự xuất hiện của ta, trong khoảnh khắc Vũ Lỗi đánh mất sang nhìn, để lộ sơ hở, con yêu Khuyển nhân cơ hội đó liền đánh lên Vũ Lỗi, cũng may Tiểu Vũ đưa kiếm lên đỡ được, còn chém đứt một cái chân con yêu thú. Con vật đau lớn chu lên, Khuyển yêu giác đắc rằng bản thân mình đối chọi với Vũ Lỗi không thể được, liền nhả vào ta mà ra chiêu. Yêu khí dày đặc sát khí cuộn cuộn lên, có thể cảm nhận thấy rằng con yêu quái này đã không hề tiếc sức, ta ngây người nhận ra rằng, lúc này bản thân không có khả năng chiến đấu, né tránh cũng không kịp, cú đánh này thừa sức có thể xé xác ta ra làm trăm mảnh.

Chưa kịp để ta nghĩ nhiều thêm, đã thấy có một bóng lưng rộng lớn đứng chắn trước mắt, ta ngây người ra nhìn, tà áo phấp phới, những sợi tóc buồng bình nền mượt bay bay. Bóng lưng ngược sáng lại càng làm cho ta cảm thấy nó to lớn và vững chãi vô ngần.

Vũ Lỗi ôm lấy ta nhảy vọt lên không trung, ta không ngờ được rằng, cũng có ngày mình cần người khác bảo vệ, cũng không ngờ có ngày bản thân lại trở thành gánh nặng của người khác. Vũ Lỗi vừa ôm lấy ta, vừa phải tránh né những đòn tấn công của Khuyển yêu, lại vừa phải ra chiêu để tiêu diệt con yêu quái đó, tốc độ chậm đi nhiều. Con khuyển yêu như bị đeo bám đến phát bực, càng muốn tốc chiến tốc thắng, đòn nào đó đánh ra đầy mạnh mẽ và tàn độc. Vũ Lỗi rõ ràng đang lâm vào thế yếu hơn, từng đạo yêu lực con Khuyển yêu giáng xuống, khiến cho mặt đất dưới chân như rung lên bần bật, đất đá lồm chồm khỏi bụi mù mịt.

Cuộc chiến đang tới hồi khốc liệt, trong lòng ta có chút phản kích, lâu lắm rồi ta chưa được đánh nhau, không biết pháp lực và kĩ năng chiến đấu có tăng tiến hay giảm đi không ít? Nay lại chẳng thể làm được gì, đúng là đáng buồn chán lắm thay.

Ta bỗng cảm nhận được có cái gì đó không ổn, liền quay đầu lại nhìn, qua lớp lớp khói bụi, ta nhìn thấy một đám chướng khí đang rục rịch chuyển động, dần dần tụ lại thành hình một thanh đao, nhắm thẳng vào lưng Vũ Lỗi mà lao tới. Ta hét lên cảnh thận, Vũ Lỗi quay người, phẩy tay áo, nháy mắt đã có một làn tiên chướng phóng ra, bao trùm lấy thanh đao chướng khí, thanh tủy nó rồi biến mất.

Tiên quang cuối cùng tản đi, bên tai đã nghe thấy một tiếng nổ “ầm”, Vũ Lỗi liền ôm lấy ta bảo vệ, ta cảm nhận được thân người Vũ Lỗi bị thứ gì đó làm cho chấn động mạnh. Cả hai lao thẳng về phía sau, ngã xuống đất.

Con Khuyển yêu này, pháp lực tuy không phải là tuyệt đỉnh cao siêu nhưng những chiêu trò đánh lên bị ỏi thì không ai bằng. Ta bị ngã, bị va đập mạnh không tránh khỏi cảm giác đau đớn. Nhưng cảm giác đau đớn này so với Vũ Lỗi thì có đáng là bao. Ta gạt nỗi đau thể xác sang một bên, chạy đến bên cạnh Vũ Lỗi. Tiểu Vũ chống kiếm xuống đất gượng dậy, có lẽ là bị tổn thương xương cốt.

- Tiểu Vũ... - ta khẽ gọi, xót xa đỡ lấy Vũ Lỗi. Xung quanh yêu khí như đang bị rút đi, dần dần tụ lại thành một điểm, ta đưa mắt nhìn lên. Yêu quang màu đỏ tụ lại thành một quả cầu khổng lồ. Ta thầm khen hay, con yêu Khuyển này đúng là biết đạo trị cô tận gốc, không nhượng lại một con đường sống nào cho kẻ thù dù chỉ là một khe nứt nhỏ. Xích quang dần bao trùm, gió mịt mù cuốn cát lên cuộn cuộn, không khí bị yêu khí đè nén đến ngạt thở.

Ta thầm nghĩ thôi xong rồi, chỉ còn biết trốn mất nhìn quả cầu xích quang đó lao về phía mình trong tiếng gió rít cùng tiếng gầm thét của con Khuyển yêu.

* * *

Ta vạn lần không ngờ được rằng, số mình lại may mắn đến thế, lão Thiên vẫn chưa nhẫn tâm tuyệt đi con đường sống của ta, ta cũng không thể ngờ được rằng, mình lại phải chịu ơn của một con bạch cừu vĩ hồ.

Một thân áo trắng thanh nhã trác tuyệt, thân hình mảnh mai như liễu, cốt cách thần tiên thập phần thoát tục lao đến chắn trước mắt chúng ta, nàng ta tạo ra một lớp tiên chướng đẩy lùi yêu xích quang. Để làm được điều này tốn không ít công sức, ta nghĩ đây chính là lí do tại sao sau khi đánh bại con khuyển yêu đó, nàng ta cũng bị thương không hề nhẹ, còn không đủ khả năng để đáp đất an toàn mà rơi tự do từ trên không xuống, vạt áo trắng như những cánh hoa dưới ánh trăng. Sau cùng bất tỉnh nhân sự.

Ta đứng dậy, phui phui bụi bặm trên người đỡ lấy Vũ Lỗi, nói:

- Chúng ta về thôi. – Toan định bước đi Vũ Lỗi lại trụ chân đứng lại.

- Sư phụ không cứu người sao? – Nó hỏi ta, trong mắt ngập tràn sự lo lắng. Ta nhìn cô nương nọ đang nằm trong vũng máu, khuôn mặt xinh đẹp áp xuống nền đất đá, đôi mắt nhắm nghiền không mở ra, hơi thở yếu ớt vô cùng, thiết nghĩ, cô ta rõ ràng tự muốn rước họa vào thân, ta có cầu xin cô ta cứu mình đâu. Đã vậy còn bị đánh thảm đến mức này, nên nói cô ta tốt bụng hay nói cô ta ngu ngốc đây. Cứ cho là ta vong ân bội nghĩa đi, cô ta bị thương thế này tám chín phần là vì cứu ta và Vũ Lỗi. Nhưng biết đâu được trước đó cô ta đã có thù oán với con khuyển yêu đó thì sao. Ta vốn là một cây đào ích kỉ, không có nghĩa vụ phải cứu chữa cho một người không quen biết. Ta nhếch môi:

- Tại sao phải cứu?

- Dù gì nàng ấy cũng đã cứu chúng ta. Ta không thể thấy chết mà không cứu được. – Ánh nhìn của Vũ Lỗi toát lên vẻ kiên định quyết tâm. Ánh mắt này giống như một cái kim, đâm vào ta hơi nhói. Ta thờ dãi, nói hay lắm. Im lặng một lúc, ta đáp:

- Con muốn cứu... vậy thì cứu vậy.

Quán trọ ở cách đây khá xa, ta không thể diu Vũ Lỗi và công “vị ân nhân” của mình một đoạn đường dài trở về đó được. Thật may gần đây có một cái miếu hoang, ta đưa cô nương nọ và Vũ Lỗi vào đó ở tạm qua đêm. Thương thế của Vũ Lỗi đang thế này, không thể trực tiếp trở về đỉnh Bạch Sơn dùng

linh được chữa trị vết thương được. Bản thân ta lại không phải thần y, cũng chẳng vạn năng tới nỗi có thể chữa trị khỏi cho “vị ân nhân” đó. Chỉ đành để nàng ấy nằm nghỉ ngơi một chỗ. Sau đó quay ra xé vấy băng bó vết thương cho đồ nhí của mình.

- Sur phụ, người để con qua đó xem người kia có sao không đi. Những vết thương này chỉ là những vết thương ngoài da, con có thể tự mình hồi phục, người cũng đừng lo lắng quá, con không sao đâu.

- Không sao thật à? – Ta thần nhiên hỏi.

Vũ Lỗi gật gật đầu đính chính. Ta không thương tiếc đập tay vào ngực nó, Tiểu Vũ không ngờ ta lại hành động như vậy, nó hự lên một tiếng, người khẽ run. Ta bủn bủn môi:

- Vậy mà còn nói là không sao. - Dừng lại một lúc ta nói tiếp: - Cô nương đó... không chết được đâu mà lo.

Thấy ta dứt khoát như vậy, Vũ Lỗi cũng không nói gì nữa. Cả đêm hôm ấy ta để cho Vũ Lỗi gối lên chân mình ngủ. Sáng hôm sau khi tỉnh dậy, tình trạng của cô nương kia còn trầm trọng hơn cả tối hôm qua, nôn ra một bụng máu tươi tanh nồng, khuôn mặt trắng bệch, môi tím tái lại...

Ta đành bắt đắc dĩ đưa nàng ta cùng trở về.

* * *

Trở về đình Bạch Sơn, nguồn linh lực ngay tức khắc trở về với cơ thể, ta cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, chút cảm giác không quen trước đó cũng dần dần biến mất, được làm chính bản thân mình thật tốt biết bao.

Sau khi kiểm tra lại toàn bộ vết thương lớn nhỏ trên người Vũ Lỗi, ta quay sang xem xét tình hình của vị cô nương kia, xong không khỏi nhủ mảy, động mạch bị đứt đoạn, yêu hòa thiếu thân, nguyên thần bị tổn thương, khí độc vẫn chưa tan biến hết. Trên người có vết thương do chướng khí gây ra, xương cốt có cái bị giập gãy. Xem ra cũng khá là nghiêm trọng.

Ta đã thông kinh mạch, sắc thuốc, nắn lại xương cốt,... cho cô nương ấy xong, mà nàng ta vẫn cứ hôn mê bất tỉnh. Ta dự đoán phải một tuần nữa nàng ấy mới tỉnh lại, vậy mà đến đêm thứ năm nàng ta đã tỉnh lại.

Lúc bấy giờ ta và Vũ Lỗi đang cùng nhau đánh cờ trên chiếc bàn cẩm thạch dưới tán cây hoa đào. Bỗng cánh cửa mở ra, tiếng động làm thu hút sự chú ý. Thật ra khi nghe thấy trong nhà có tiếng động, ta đã biết là cô nương đó đã tỉnh rồi, nhưng vẫn thờ ơ không để tâm. Chỉ có Vũ Lỗi là không biết, nó có hơi bất ngờ.

Nàng ta chậm rãi bước về phía chúng ta, bước đi nhẹ nhàng uyển chuyển như lướt, tà áo lay động rất phong tình. Không thể phủ nhận rằng đúng là một cô nương xinh đẹp. Làn da trắng như gôm, dịu tựa ngọc. Mắt thu ba sóng sánh vô tình như cười mà như không. Đôi môi căng mọng, khóe môi cong cong rất ưu mỹ, chỉ cần khẽ mím lại là hai má lại xuất hiện hai lúm đồng tiền nhỏ xinh. Ngũ quan trên khuôn mặt đều hoàn hảo, mái tóc dài đen mượt như màn đêm. Một cô nương xinh đẹp mềm yếu như thế này, vậy mà khi chiến đấu lại oai phong như vậy, quả đúng là bất phàm.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đây là Từ Bạch

* * *

Nghĩ tới đây, ta đặt quân cờ xuống bàn cờ, kết thúc ván chơi.

- Ta thắng rồi.

- Lại thua, đến bao giờ đồ nhí mới thắng được người đây. – Vũ Lỗi cười than.

- Lần này con tiến bộ không ít. – Ta đưa tay xếp lại những quân cờ, nói - Lần sau chú ý một chút là được rồi...

- Hai vị... – một giọng nói trong trẻo như minh châu rơi khay ngọc vang lên. Ta đưa mắt nhìn sang.

- Ồ cô nương tỉnh rồi, mời ngồi.

Bên cạnh chỗ nàng ta nháy mắt đã có một chiếc ghế khác, vị cô nương nọ hơi ngạc nhiên, sau đó cũng khẽ nói hai tiếng “Đa tạ” rồi ngồi xuống.

- Vết thương chưa lành hẳn mà đã vận động rồi thật không tốt đâu, cô nương nên giữ gìn sức khỏe, nếu không thì sẽ phiền lắm đấy. – ta thông thả nói, đưa tay rót trà cho “vị ân nhân cứu mạng” của mình.

- Được tí ti ưu ái như vậy, Cửu Vi thật sự rất lấy làm vui sướng. Vết thương của ta cũng đã khỏi được ít nhiều, đều là nhờ có tí ti và vị huynh đệ đây tận tình chăm sóc, ta thật sự rất cảm kích. – phong thái nhẹ nhàng uyển chuyển, lời nói từ đầu mày đuôi mắt đều toát lên sự cao quý và rất có chừng mực. Ta thăm khen hay:

- Cô tên gì?

- Nữ nhi là Thạch Cửu Vi, còn hai vị...

- Ta là Băng Thần, còn đây là đồ đệ của ta. – ta đánh mắt sang nhìn Vũ Lỗi, Cửu Vi cũng chuyển rời ánh mắt. Vũ Lỗi này giờ chỉ im lặng nghe chúng ta nói chuyện, lúc này mới lạnh lùng đáp.

- Ta tên là Vũ Lỗi.

Ta nghĩ, chúng ta với Cửu Vi, chẳng qua chỉ là bè nước gặp nhau, không bao lâu sau rồi cũng đường ai nấy đi, không cần thiết phải biết cả tên họ thực sự của nhau làm gì. Tên của ta, một mình Vũ Lỗi biết và nhớ là đủ rồi.

Chuyện hôm đó, ... Quả không ngoài dự đoán, Thạch Cửu Vi rõ ràng là có thù oán trước với Khuyển yêu. Cha mẹ nàng ta bị con Khuyển yêu đó giết chết, bản thân Cửu Vi lại chỉ là một con yêu hồ nhỏ tuổi, dĩ nhiên không thể đánh lại được con yêu Khuyển mưu mô xảo quyệt ấy. Lúc ta đến nơi không biết Vũ Lỗi và con yêu thú đó đã giao đấu được bao lâu, cả hai đang ở thế giằng co, con yêu thú rõ ràng không thể đánh bại Vũ Lỗi dễ dàng, gặp được đối thủ ngang tài ngang sức, lại phải giao đấu với nhau một thời gian dài dẫn đến mất sức, đã vậy toàn bộ yêu lực đã dồn hết vào đạo xích quang cuối cùng. Cửu Vi có thể đánh thắng được nó, âu cũng là may mắn. Với lại ta thấy rõ ràng, khi Cửu Vi tạo lớp kết giới bảo vệ bọn ta, bản thân nàng ấy không hề xuất ra một nguồn linh lực lớn tới vậy, căn nguyên là do chiếc vòng Thanh Chu được truyền qua nhiều đời được Cửu Vi đeo trên cổ, ý niệm của cha mẹ nàng ta chưa đoạn, thần thức vẫn còn, muốn bảo vệ nhi nữ của mình thoát khỏi hiểm nguy.

Nói tới đây, Cửu Vi khẽ che miệng ho mấy tiếng, hai vai rung rung.

- Cô nương nên vào trong nghỉ ngơi tiếp đi, ngoài này gió lạnh, kéo nhiễm phong hàn tình trạng lại càng trở nên khó coi hơn. – Ta nói. Cửu Vi kìm nén cơn ho, nhìn ta mỉm cười, sau đó đứng dậy cáo lui, chân vừa định bước, không hiểu là dẫm phải gấu vấy hay va phải chân bàn mà nàng ta đột ngột “á” lên một tiếng rồi mất đà lao về phía trước. Cũng may Vũ Lỗi phản ứng kịp, đỡ lấy eo nàng ta.

Cửu Vi vừa dứt ho, trong mắt có hơi nước long lanh, khuôn mặt nhanh chóng đỏ ửng lên thẹn thùng rất đáng yêu, bối rối cúi đầu vụng về đứng cân bằng lại trên mặt đất.

- Cô nương không sao chứ?? – Vũ Lỗi trầm giọng hỏi.

- Ta...ta không sao. – Cửu Vi vội quay đầu đi, bước nhanh vào trong nhà, mặt nàng ta hiện tại đã đỏ đến mang tai. Ta ngồi một bên theo dõi được mọi thứ, cảm thấy biểu hiện vừa rồi của nàng ta đúng là rất thú vị.

Cửu Vi nói muốn ở lại nơi đây cùng ta với Vũ Lỗi, nàng ấy hiện tại đang bị trọng thương, cũng không còn cha mẹ, không có nơi nào để quay về, dù sao nàng ta bây giờ cũng chẳng thể làm hại gì đến ta, bởi vậy ta quyết định để nàng ấy ở tạm ít hôm, sau khi nội thương ngoại thương lành lại, bây giờ tính sau.

Ta đẩy cửa bước ra ngoài đã thấy Cửu Vi đang tiến lại gần, liền lên tiếng hỏi:

- Cô đi đâu vậy?

- Ta muốn đi xem xem quanh đây có thứ gì ăn được hay không. Nhưng chán quá, chẳng có gì cả - Cửu Vi chán nản nói.

Ta không đáp, đi lướt qua người nàng ta, bước ra trời tuyết lấp lánh. Cửu Vi không ngờ ta lại lơ nàng ấy đi như vậy, mới đầu có há hốc miệng ngạc nhiên, sau cũng đành phẩy tay chán nản bước vào trong nhà.

Cây hoa đào ta trồng khác đặc biệt. Ta thấy cảnh tượng hoa đào rơi trong biển tuyết trắng lấp lánh rất đẹp nên thi triển một tiểu pháp nho nhỏ làm cây hoa đào quanh năm hoa nở ngày ngày hoa rơi. Nhưng hoa đào của ta khi rơi xuống, chưa kịp tiếp đất đã tan đi như những hạt bụi màu hồng phấn. Cửu Vi liền lấy hoa đào nấu thành món canh vừa đẹp mắt vừa thơm mùi. Ta cũng theo đó mà dần dần có cảm tình với Cửu Vi hơn.

Trước đó ta nghĩ, nàng ấy với ta và Vũ Lỗi chẳng qua là bè nước gặp nhau. Nhưng hóa ra không phải vậy, nếu chỉ là bè nước tương phùng, được như vậy thì thật tốt biết bao.

Tối hôm đó khi đang nằm trong phòng đọc sách, bỗng bên tai vang lên tiếng đàn quen thuộc, tiếng nhạc làm thần trí ta rời khỏi cuốn sách. Mới đầu chỉ có ý định ở yên trong phòng để thưởng thức nhạc khúc. Nhưng sau cùng không thể kìm nén liền đẩy cửa bước ra ngoài.

Cánh cửa gỗ kêu cọt két hé mở, đập vào mắt ta là một bóng áo trắng đang uyển chuyển nhảy múa, từng động tác từng động tác mềm mại dịu dàng, dù chỉ là một cái phất tay áo thôi cũng vô cùng ưu mỹ, tà áo bay bay thanh nhã dưới ánh trăng ngời sáng. Tuyết rơi xung quanh lướt ngang qua khuôn mặt tuyệt sắc giai nhân của nữ tử, nàng khẽ mỉm cười trắng sáng nước nước xuân.

Tiếng đàn xuất thần rung động tâm can đảo điên thần trí vang lên trong không gian. Nữ tử áo trắng vẫn thanh thoát nhảy múa. Cho đến khi tiếng đàn dứt hẳn, ta mới lấy lại được một chút ý thức đang thần du thiên ngoại của mình.

- Vũ Lỗi, huynh đàn hay lắm. – điệu múa vừa dứt, Cửu Vi đã chạy đến bên cạnh Vũ Lỗi, lúc này đang ngồi trên chiếc bàn cẩm thạch, hào hứng nói, trong mắt lấp lánh sự ca ngợi thán phục.

Vũ Lỗi lúc này đang cúi đầu, chỉnh lại dây đàn, đáp lấy lệ.

- Muội múa cũng rất đẹp.

- Vũ Lỗi ca, huynh đừng có nói như vậy mà. Muội không tin đâu – Cửu Vi lè lưỡi – A, huynh nói đã quen rồi, có phải là rất hay đàn cho Băng Thần tí tí múa không, huynh nói xem, có phải tí ấy múa rất đẹp không?? – Cửu Vi chống cằm, hào hứng hỏi. Nghe thấy câu hỏi đó, Vũ Lỗi đột nhiên ngẩng đầu lên, sau đó nói:

- Ta chưa từng thấy sư phụ múa... - Ta nghe thấy câu nói đó, hơi sững người lại, giọng điệu ấy, làm ta không thể đoán được rằng, Vũ Lỗi liệu có tò mò muốn biết hay là không quan tâm ta múa xấu đẹp ra làm sao.

Vũ Lỗi chưa bao giờ đàn cho ta múa, ta cũng chưa bao giờ múa cho Vũ Lỗi xem, đơn giản là bởi vì, ta không biết múa.

- Tuy chưa bao giờ nhìn thấy, nhưng ta nghĩ sư phụ mà múa thì sẽ rất đẹp – Vũ Lỗi cúi đầu, lẩm nhẩm nói, Cửu Vi ngồi đối diện, có vẻ nghe không rõ, liền nhíu mày bất mãn, sau đó thờ dãi nói.

- Vậy a, muội cũng muốn được thưởng thức tài ca múa của tí ấy...

Thấy bên ngoài trở nên im lặng, ta đang định bước ra ngoài, bỗng giọng nói trong trẻo của Cửu Vi vang lên.

- A, muội vừa làm canh hoa đào. Huynh có muốn ăn không... Vậy để muội vào trong lấy ra, tiện thể gọi Băng Tí ra luôn – Nói xong liền đứng dậy chạy về phía ta – A, Băng Thần tí tí, vừa hay muội cũng đang muốn gọi tí, muội mới làm canh hoa đào, tí ra kia ngồi một lát, muội vào trong lấy rồi ra nhanh thôi, sau đó sẽ kể tiếp câu chuyện “Ngư tằm phức” cho tí nghe.

Ta gật đầu, Cửu Vi mỉm cười tươi rói rồi chạy vào trong nhà. Ta chậm rãi bước đến bên cạnh Vũ Lỗi, sau đó ngồi xuống. Cảm nhận được có người đến, Vũ Lỗi ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy ta, liền cười nói:

- Sư phụ.

Ta khẽ ừm

- Đánh đàn khá hay, người múa cũng rất đẹp, dưới trăng thanh tuyết lạnh đúng là một việc làm thanh nhã. Tiểu Vũ ngày càng biết hưởng thụ rồi đó a – ta vừa nói dứt câu, lại cảm thấy câu nói này có chút kì cục, như là...đang ghen tị vậy.

Vũ Lỗi không nói gì, chỉ khẽ cười.

Ta đưa tay lên, khẽ gảy dây đàn, từng âm thanh vang lên lúc trầm lúc bổng. Ta cao hứng nói:

- Tiểu Vũ, múa một bài ta xem nào.

Vũ Lỗi nghe ta nói dứt câu, nụ cười trên môi càng nở rộng, bật cười thành tiếng.

- Sư phụ, người thật là...

Mạc Kỳ Y: Ai đi ngang qua cho mị xin cái cmt đi nà, like + share if thấy hay ☐

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Nàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

- Băng Tí, Vũ Lỗi ca ca, để mọi người đợi lâu, canh đến rồi đây...- Cửu Vi hai tay bưng hai bát canh, vui vẻ chạy đến. Ta ngó nhìn hai bát canh thơm nức mũi, cũng thấy hơi thèm, Cửu Vi đặt hai bát canh lên trên bàn, trước mặt ta và Vũ Lỗi, vui vẻ nói – Mọi người ăn đi cho nóng.

- Muội không ăn sao??? – Vũ Lỗi ngược lên hỏi.

Cửu Vi lắc đầu cười cười.

- Muối ăn no rồi, hai người cứ tự nhiên, bên trong vẫn còn, nếu vẫn còn chưa no muối sẽ đi lấy thêm. - Cửu Vi vừa nói, vừa định quay người vào trong nhà, ta vội lên tiếng ngăn.

- Thôi được rồi, không cần nữa – Sau đó nâng chiếc thìa bằng ngọc được Cửu Vi cẩn thận đặt bên cạnh bát canh, múc một thìa canh hoa đào, đưa lên miệng. Mùi thơm phảng phất bên cánh mũi, một mùi thơm thanh nhẹ mà dịu dàng, vẫn vút mãi không phai, lại có hương thơm gì đó rất kì lạ. Ta lưỡng lự một chút, rồi đưa lên miệng, vị rất thanh và ngon.

- Không tồi.

Cửu Vi cười tươi rói:

- Món này là do mẫu thân của muối dạy cho đó, hồi trước tại tiểu viện nơi muối sinh sống có trồng khá nhiều hoa đào. Mẫu thân thường nấu cho cha con muối ăn, muối rất thích nó, bởi vậy mới quyết định học qua, nhưng cũng chỉ được cho là biết, chứ chưa thực sự là ngon. Mẫu thân của muối nấu vẫn là ngon nhất, chỉ tiếc là người đã... nếu không muối nhất định sẽ bảo mẫu thân nấu cho hai người ăn, thử món ăn tuyệt vời nhất thế gian – Cửu Vi vừa cười vừa nói, nhưng trong giọng nói có chút nghèn nghẹn, ánh mắt đã bắt đầu ướt hơi nước mờ mờ. Có lẽ là do nhớ lại những kỉ ức đẹp đẽ lúc trước, bây giờ hồi tưởng lại lại có chút xót xa và bất lực, không kim được mà đau lòng ướt lệ. Ta cũng thông cảm vài phần, liền lên tiếng an ủi.

- Muối nấu rất ngon, ta rất thích – ta không có khiếu đi an ủi người khác, suy nghĩ một hồi mà chỉ rặn ra được có từng đó câu chữ không đầu không đuôi không rõ ý đủ nghĩa. Cửu Vi nghe xong chắc cũng chẳng đỡ buồn là bao, ta cảm thấy bản thân đúng là bất tài quá mà.

- Ha ha, vậy sao, cảm ơn tí - Cửu Vi cười cười, có phần tươi tỉnh hơn khi nãy.

- Có đúng không Tiểu Vũ? – ta quay sang hỏi Vũ Lỗi như muốn đính chính lại những lời mình nói là thật lòng, không phải là nói dối lấy lòng, cũng không phải là an ủi thương hại. Vũ Lỗi ngược mắt nhìn ta, rồi quay sang nói với Cửu Vi.

- Quả thật rất ngon.

Hôm đó ta ăn rất nhiều, ồ, ăn hết một bát thì có được gọi là nhiều không nhỉ, cũng không đúng lắm, tối hôm đó ta còn uống rượu rất say, ngồi nghe Cửu Vi kể nốt câu chuyện “Ngu tằm phức” đang tới đoạn hay, sau đó ngồi dưới trăng đàm tiếu trò chuyện hàn huyên sự đời.

Lúc trở về phòng đi ngủ, khi đó cũng đã muộn lắm rồi. Ta thấy trong người cứ nao nao mệt mỏi, không biết là do nói chuyện quá nhiều, hay là do uống nhiều rượu quá. Cảm thấy gió tuyết hôm nay lạnh hơn mọi khi, khiến ta hắt xì hơi vài cái, quẹt quẹt mũi, ta nghĩ nên lên giường đi ngủ ngay thôi. Cuốn chăn chặt một chút rồi chìm vào giấc ngủ cũng chẳng hề gì.

Nghĩ là làm, ta trở về phòng, thổi tắt cây nến rồi lên giường đi ngủ. Ta nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, điều kì lạ là, lần này ta ngủ rất say. Cho đến khi...

Cảm thấy có điều gì đó bất thường...

Ta vội vàng mở mắt, đập ngay vào mắt là một thanh kiếm sáng loáng đang nhắm vào ngực ta mà lao tới. Ta vội trở mình lăn vài vòng ra đằng sau rồi bật dậy đáp xuống đất. Kê nửa đêm nửa hôm vào phòng định đàm nện ta, nhát kiếm vừa rồi không thành, thần sắc trong đôi mắt thay đổi phức tạp, từ trắng bệch chuyển sang tím tái, từ tím tái chuyển thành đỏ bừng bừng tức giận.

Ta chậm rãi liếc nhìn kẻ đứng trước mặt ta.

- Hóa ra là Thạch Cửu Vi cô nương, đêm khuya tĩnh lặng như tờ, rất thích hợp cho việc cướp của giết người làm điều bất lương, Thạch cô nương chiếu cố đến tìm ta trong cái thời điểm này, không biết là muốn chỉ giáo Băng Thần điều thiện kinh địa nghĩa gì đây?

- Chỉ giáo cái gì? – Cửu Vi hừ lạnh, tay đưa thanh kiếm lên ngang miệng, đôi môi hoa đào khẽ mở, lưỡi liếm qua thanh kiếm sắc ngọt lạnh giá, phong thái ngạo nghễ và băng lãnh giống như lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng ta. Cửu Vi nói: - Vậy thì đi mà hỏi thanh Trưng Huyết của ta ấy.

Câu nói vừa dứt, nàng ta vung kiếm, kiếm khí sắc bén lan tỏa khắp tứ phía, cắt vào những đồ vật xung quanh trong phòng ta một nhát kiếm sắc bén. Từ những vết cắt ấy tỏa ra một làn chướng khí màu đỏ như máu, ăn mòn những khu vực xung quanh.

Ta tạo ra một lớp tiên chướng trước mặt, nhát kiếm chém về phía ta bị làn tiên chướng ngăn lại, phát ra những tia sáng màu huyết sắc yếu mị rồi tan biến trong không trung.

- Kiếm sắc nhỉ? – Ta nhếch môi cười.

Cửu Vi không nói gì, bắt đầu lao về phía ta ra những chiêu hiểm và độc hơn khi nãy. Nàng ta không biết từ lúc nào đã thay đi bộ y phục trắng, mà thay vào đó là một bộ y phục đỏ rực. Bớt đi ba phần ngây thơ, tăng thêm bảy phần thâm sắc. Mái tóc dài được buộc cao lên, hồng nhan băng lãnh, nhân thần toát lên sự cợt nhả và tàn độc. Nhìn Cửu Vi lúc này, không giống với Cửu Vi một thời gian trước. Ta suy nghĩ một lúc mới biết hóa ra Thạch Cửu Vi đã sử dụng cấm thuật Dịch Tinh, và đây mới là bản chất con người thực sự của nàng ta.

Dịch Tinh làm cho người thi triển pháp thuật thay đổi tính cách hoàn toàn như bản thân chủ thể mong muốn. Vì điều này trái với thiên mệnh nên đã bị ngăn cấm, từ lâu đã không còn xuất hiện, hay nói đúng hơn là đã thất truyền, kẻ thi triển thuật pháp này cũng bị mất đi một phần không nhỏ tu vi. Vậy thì tại sao, lúc này Cửu Vi lại sử dụng cấm thuật Dịch Tinh?

Ha, còn phải hỏi sao. Rõ ràng là nàng ta tới đây với mưu tính đã có sẵn từ trước. Ta chỉ trách mình, đã không sớm phát hiện ra.

Kiểm pháp của Cửu Vi rất lợi hại, kiếm vung lên hạ xuống đều chuẩn xác nhắm vào chỗ hiểm của đối phương. Sát khí trên người nàng ta tỏa ra ngàn ngút. Từ trong viên đá đeo trên vòng Thanh Chu, ta cảm nhận được nguồn yêu lực dồi dào và lợi hại đang không ngừng trào ra, lan tỏa khắp lục phủ ngũ tạng, động mạch chi cốt, dần dần đồng nhất với chủ thể của nó.

Ta hiện tại không có pháp khí. Nàng ta cũng được coi là một đối thủ lợi hại. Khiến ta cũng khó khăn khi né từng nhát kiếm. Ta liền tạo ra một làn tiên chương để bảo vệ bản thân nhưng không ngờ thanh kiếm Trùng Huyết của Cửu Vi không hề tiếc sức dễ dàng chém bay tiên chương.

Ta liền niệm quyết, những bông tuyết trắng dưới mặt đất bay lên tạo thành những mũi tên sắc ngọt sáng lấp lánh dưới ánh trăng thanh lạnh. Ta hét lên một tiếng, hàng trăm hàng ngàn mũi tên lấp lánh những tuyết nhất tề lao về phía Cửu Vi.

Qua màn tiền tuyết dày đặc, ta thoáng thấy nụ cười yêu mị nở trên môi Cửu Vi. Nàng ta tung người lên không trung, tà áo màu đỏ cất vào không trung một đường cong tuyệt mỹ. Thanh Trùng Huyết rạch vào không trung một trận pháp, tất cả những mũi tên băng ta phóng ra, đều không cản mà dừng, đôi mắt của Cửu Vi bỗng chốc bị nhuộm đỏ như máu, sắc đỏ kéo dài theo đuôi mắt như yêu cơ mị hoặc. Cửu Vi hô lên một tiếng, hỏa yêu xuất ra đốt cháy những mũi tên băng của ta.

Ta đúng là đã đánh giá quá thấp nàng ta rồi. Quyết định không đùa giỡn nữa, cũng quyết định không nương tay nữa. Dám phá nhà của ta, náo loạn Bạch Sơn của ta. Không thể tha thứ được.

Cuồng phong nổi lên, gió tuyết thổi mặt mù trắng xóa tứ phương, một tay ta vung lên, những mũi tên băng bắt đầu thành hình, trong nháy mắt đều lao về phía Cửu Vi, lần này số lượng không nhỏ, chỉ riêng đám gió tuyết cuồng phong ta hô lên, cũng thừa sức cắt đứt từng mảnh da thịt cạo sạch lông con hồ yêu đáng ghét này.

Đầu ngón tay khẽ động, tiên khí ngưng tụ trong lòng bàn tay ngày càng lớn, ta hét lên một tiếng, tiên khí bộc phát giống như một con bạch long lao về phía Cửu Vi.

Cửu Vi bị đám tiền tuyết của ta quấy nhiễu không ít, lúc này trở tay không kịp. Lãnh trọn đòn tấn công của ta, thân người mảnh mai không thể trụ được mà lao về phía sau trăm thước. Tà áo màu đỏ có phần đậm hơn, Cửu Vi khó nhọc gượng dậy, tay vội đưa lên ôm ngực, ho ra một bụng máu tươi.

Chân vừa tiếp đất, ta chậm rãi đi về phía Cửu Vi. Thanh Trùng Huyết nằm trên mặt đất, yêu khí như những làn khói không ngừng trào ra, ta dùng bước dùng tiên lực áp chế đi tà khí trong thanh kiếm, cầm nó trong tay, bước về phía Cửu Vi.

Cửu Vi yếu ớt ngược lên nhìn ta, trong mắt chứa đựng sự căm hận tột độ, ta vẫn không hiểu, nàng ta muốn động thủ với ta, lí do là gì đây.

- Không tệ chút nào, khi này Băng Thần ta được linh giáo không ít. Ta nghĩ mình nên đa tạ mọi người một câu. Những thiết nghĩ chắc là mọi người cũng không cần.

Mạc Kỳ Y: mn cmt góp ý và like ủng hộ mình nếu thấy hay nhé. Like và cmt ở dưới mỗi chap á

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 15

Cửu Vi đưa tay lên, dứt khoát quệt đi vệt máu tươi ứa ra nơi khóe miệng, môi từ từ cong lên:

- Trúng phải cô độc mà vẫn có thể lợi hại như vậy. Thật khiến người ta không thể không cảm phục, Từ Bạch tỉ tỉ.

- Ha.

Ta nhếch môi cười, Cửu Vi hóa ra ngay từ đầu đã biết thân phận thật sự của ta, nàng ta sao lại biết tên ta, sao lại phải bày mưu tính kế hãm hại ta, chẳng lẽ trước đây ta và nàng ấy đã có thâm cừu đại hận nào rồi chăng? Mà khoan nói tới việc trước đây chúng ta đã có thù oán gì. Vừa rồi Cửu Vi nói, ta bị trúng... cô độc sao?

Lúc này ta mới để ý, vừa rồi khi dồn tiên khí trong lòng bàn tay xuống đan điền, dường như có cái gì đó đang áp chế linh lực của ta. Ta còn nghĩ là do lâu ngày không sử dụng, cảm giác không quen dĩ nhiên sẽ hiện hữu. Không ngờ lí do là ta bị trúng độc.

Ta nhón nhón lông mày quan sát Cửu Vi đang yếu ớt nằm trên tuyết, lạnh lùng nói:

- Ta bị trúng độc? – Chẳng nhẽ là do ăn canh hoa đào của nàng ta làm?

Cửu Vi không nói gì mà chỉ cười như muốn xem xem rốt cuộc thì ta sẽ dùng cách gì để cầu xin nàng ta đưa thuốc giải cho.

- Đưa thuốc giải độc đây. – Ta chìa tay ra trước mặt Cửu Vi, nửa rắn đe nửa thúc ép nhưng nàng ta không đáp, ánh mắt nhìn ta căm phẫn như muốn ăn tươi nuốt sống ta. Trên người nàng ta máu đang không ngừng chảy, thấm ướt xiêm y màu đỏ tươi như máu, nhuốm tuyết trắng thành một màu đỏ rực kiêu hãnh. Trên khuôn mặt tuyết sắc có vài vết xước do tiền tuyết gây ra bây giờ cũng đang ứa máu. Càng làm nàng ta trở nên yếu mị và ác hơn.

- Mất bao nhiêu công sức để hạ độc ngươi, bây giờ đưa thuốc giải ra, ta há lại tự đập đổ thành quả của mình.

- Ý ngươi là... không đưa thuốc giải cho ta.

Khuôn mặt Cửu Vi đanh lại, ánh mắt mĩa mai như đang muốn nói “Có chết ta cũng không đưa cho ngươi, đừng có mơ mà mong có được thuốc giải.”

- Không muốn đưa... - Ta khề nói: - Được, vậy thì đi chết đi.

Ta vung kiếm lên định đâm Cửu Vi, tay chưa hạ xuống chợt khựng lại bởi con đau như cắt gan xé phổi, con đau lan truyền khắp toàn thân, tột cùng đau đớn. Tay cầm kiếm khẽ run, lực mất đi đến cầm kiếm cử

ng không nổi, thanh kiếm rơi xuống nền tuyết. Ta khụy xuống bởi con đau ngày một tăng thêm và không hề có dấu hiệu suy giảm.

- Ngươi... ngươi... - Ta nghiêng răng rặn ra từng chữ, bên tai vang lên tiếng gió tuyết thổi vù vù trên đỉnh núi cùng tiếng cười điên dại của Cửu Vi. Những bông tuyết rơi xuống thân người, lúc này lại như mũi dao đâm xuống người ta. Từ trước tới nay ta không biết đau là gì, dường như đã mất đi những cảm giác cổ hữu, lúc này đây bị những con đau hành hạ, ta vừa cảm thấy ngỡ ngàng vừa cảm thấy vô cùng chân thực. Không ngờ cũng có một ngày bản thân lại bị người khác hạ độc, mà ngay cả bản thân mình cũng không hề hay biết. Con đau này so với trước đây khi bị trúng độc của Phục Dược yêu còn đau đớn hơn bội phần.

Cửu Vi điên dại cười, máu tươi từ trong cổ họng trào ra nơi khóe miệng, nhưng nàng ta vẫn cười. Vừa rồi ta đánh cho nàng ta bị thương không nhẹ, lúc này đây vẫn có thể cười được như vậy, cười trên nỗi đau của ta. Thật... chẳng ra làm sao.

Ta vận khí kìm nén con đau, từ từ đứng dậy, tay khẽ mở ra, một luồng sáng bạc từ từ thành hình, ta nắm chặt nó trong tay – Quạt Phong Âm, pháp khí của ta, nhân thân từ từ thu lại những tia đau đớn, trở nên băng lãnh tột cùng, ta vung tay lên, sát khí từ quạt Phong Âm phóng ra, đích đến định sẵn là Cửu Vi.

Giết chết không tha.

Lúc lưỡi kiếm gió chuẩn bị cắt qua chiếc cổ trắng ngần của Cửu Vi, đột nhiên có một luồng sáng màu xanh lam phóng tới, chặn đòn của ta, khiến nó lao đi chệch hướng. Ta tức giận lia mắt nhìn kẻ phá đám nhiều chuyện, cũng quên luôn cả việc trên đỉnh núi này, ngoài ta và Cửu Vi đang giao đấu ra, vẫn còn có một người, nay lại có kẻ chặn lưỡi dao gió của ta, nếu không phải là người đó, vậy thì còn là ai nữa.

Vũ Lỗi chậm rãi bước tới, đứng chắn trước mặt của Cửu Vi, kiếm đưa lên phòng thủ, trong con ngươi trầm đục tĩnh lặng không hề phát ra tia sáng nào, u tối như màn đêm đen đặc quánh.

Vũ Lỗi tại sao lại đỡ thay cho Cửu Vi, bảo vệ nàng ta, trong tình huống này vì nàng ta mà quyết định đối đầu với ta?

Vận khí vẫn không thể áp chế được con đau là bao. Ta đứng thẳng lưng, tay cầm quạt khẽ đưa lên, lạnh giọng nói:

- Tiểu Vũ, mau tránh ra. – Ta nói như quát, thật hiếm khi thấy ta xúc động như vậy. Ta chỉ biết rằng, bản thân khi nhìn thấy hình ảnh Vũ Lỗi đang đứng chắn trước mặt nữ nhân khác để bảo vệ, ta bỗng cảm thấy tâm can trống rỗng, vừa thất vọng vừa hơi tủi thân, giống như bị ai đó cướp mất đi “tâm can bảo bối” của mình.

Nghe thấy ta nói vậy, Vũ Lỗi vẫn đứng không nhúc nhích. Ta bưng bưng tức giận, vung quạt lên tạo ra một lưỡi dao gió sắc bén. Có lẽ là do con đau làm ảnh hưởng, linh lực bị áp chế, lực đạo vừa rồi đánh ra rõ ràng mức sát thương không hề cao. Vũ Lỗi vung kiếm lên đỡ được, sau đó phi thân lao về phía ta. Ta ngăn vịn lần không ngờ được rằng, lại có ngày Vũ Lỗi động thủ với mình.

Bị bất ngờ không kịp trở tay, nói đúng hơn là không biết nên hành xử thế nào. Đánh Tiểu Vũ thì ta không lỡ, mà không đánh lại, thì ta cũng chết vì bị nó đánh.

Ta không hiểu, tại sao đột nhiên Vũ Lỗi lại động thủ với ta, ánh mắt này, sát khí này, lưỡi kiếm này không hề do dự mà chỉ muốn đánh bại ta ngay tức khắc.

Ta không hiểu, hoàn toàn không hiểu.

Trong lòng có hơi ảm ức, ảm ức bao nhiêu thì tức giận bấy nhiêu, nhưng càng ảm ức càng tức giận lại thành ra thất vọng. Tên tiểu tử này chắc là do quá trình dạy dỗ ta có phần không nghiêm khắc, đánh Tiểu Vũ ít quá nên bây giờ nó sinh hư. Còn không phân biệt được đâu là địch đâu là ta, thật ngu ngốc, quá ngu ngốc mà. Câu nói này... ta không biết là dùng nói Vũ Lỗi hay mắng chính bản thân mình nữa.

Giao đấu với nhau được nửa khắc, bởi vì con đau do chất độc Trùng sinh gây ra vẫn đang hành hạ, trong lúc lơ là ta bị thanh kiếm của Vũ Lỗi liếm qua cánh tay. Truy Tịch tiên kiếm khá là sắc bén, dễ dàng cứa vào tay ta khiến máu bật ra. Ta dùng nội lực đập thẳng vào ngực Vũ Lỗi khiến nó bay ra xa, bản thân ta cũng mất đà ngã xuống nền tuyết trắng. Máu chảy ra thấm đỏ cả áo.

-... Ngươi biết không. Ta vốn định hạ độc giết chết ngươi nhưng thật không ngờ bản thân ngươi lại trở đối với loại độc cổ này như thế. Đến tận bây giờ

độc tính mới phát tác. Người quả thực rất lợi hại... Ma quân đứng là đã không lừa ta, dấn thân vào chốn này lại còn có thể làm xước được mảnh da của người, ầu cũng không phải là thừa giầy về voi, đem muối bỏ biển, ha.

Tiếng nói của Cửu Vi theo gió truyền đến tai ta, vắng vắng lúc có lúc không. Ta không mấy để tâm, trước mắt thấy một thanh kiếm lao thẳng về phía mình, đột nhiên biến thành vô số những kiếm ảnh sáng bạc nhất tề lao tới.

Ta đứng đây, vận khí định ngăn cản những ánh kiếm sắc nhọn mà Vũ Lỗi đang phóng về phía mình. Nhưng cảm giác đan điền trống rỗng, chút sức lực để tạo ra tiên chương bảo vệ cũng không có. Con đau thương tâm động cốt đang hành hạ bản thân, chỉ có thể là đau đớn chứ không hề có nhất. Trùng Sinh độc cô, không ngờ lại lợi hại như vậy. Ta thầm nghĩ phen này thì xong rồi, không còn đường tránh cũng không thể tránh thoát, không ngờ lại có một ngày thanh kiếm Truy Tịch lại hướng về phía ta, cũng không ngờ một ngày mình lại bất lực tòng tâm không thể làm gì được khi sinh mệnh đang cận kề tận tuyệt. Cũng không ngờ một ngày ta chết dưới mũi kiếm thanh Truy Tịch, kẻ muốn giết ta lại là... Vũ Lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

- Tiểu Vũ... - Ta vô thức gọi, trong giọng nói không thể kìm nén nỗi đau mà trở nên yếu ớt đứt đoạn. Trong một khoảng khắc ta nhìn thấy trong mắt Vũ Lỗi có cái gì đó đang chuyển động. Đôi mắt vô hồn băng lãnh dường như đang phát ra những tia sáng yếu ớt, kiếm ảnh bỗng chốc dừng lại trong không trung.

Những chuyện đã xảy ra, ta đã có thể đoán được đôi ba phần, về lí do khiến Vũ Lỗi quay sang đối đầu với ta, có thể là do bị Cửu Vi bỏ ngải chú, khiến thần trí bị mê loạn quên mất bản thân mình là ai, hoàn toàn nghe theo sự sai bảo của người khác. Hay nói cách khác, là bị kẻ bỏ chú điều khiển, không thể hồi tỉnh cũng như không thể hóa giải. Loài hồ ly khi sinh thành đã có thiên năng về khoản mê hoặc người khác, không đơn giản bởi vẻ đẹp hút hồn mà bản thân loài hồ ly từ thời xa xưa đến nay đã biết rất nhiều cách để khiến kẻ khác phục tùng mình. Tuy nói loài hồ ly rất tinh thông về khoản này, nhưng để mê hoặc Tiểu Vũ đến mức này, không phải con hồ yêu nào cũng có bản lĩnh đó.

Ta thấy trong mắt của Vũ Lỗi, có cái gì đó đang không ngừng chuyển động. Thần sắc của nó cũng hoang mang thấy rõ, như là đấu tranh tìm lại lí trí đang bị một lớp mây mù che phủ. Cả thân người run run trong gió tuyết khẽ lay động, kiếm ảnh cũng rung lên bản bật, như đang muốn lao về phía ta lại như đang bị một thứ vô thanh vô thức kìm nén lại, tiếng gọi của ta dường như đã đánh thức Vũ Lỗi trong cơn mê hoặc.

- Ngủ giấc. - Tai ta vang lên tiếng cười cợt nhả của Cửu Vi. - Người nghĩ rằng nó sẽ hóa giải được chú thuật ta đã yểm trên người nó sao. Thật tức cười.

Ta vội đưa mắt về phía Cửu Vi, nàng ta vẫn nằm yên trên nền tuyết bất động, không biết là còn sống hay đã chết. Nàng ta dùng thuật di tâm để nói chuyện với ta.

Ta bỗng thấy một huyền quang đang phóng đến chỗ Vũ Lỗi, ta hiểu đó có nghĩa là gì, Cửu Vi muốn làm cho Vũ Lỗi phân tâm, đồng thời trong luồng huyền quang yêu khí đó cũng làm cho Vũ Lỗi đánh mất lí trí hoàn toàn. Ta không thể để chất xúc tác đó đạt được mục đích, liền vung quạt, chút linh lực khó khăn tích tụ lại phóng ra, hồng ngân cản đường đi của huyền quang tà khí. Nhưng không kịp, huyền quang đánh lên người Vũ Lỗi, thân thể nó khẽ chấn động, toàn thân lại như đang phát ra những làn yêu khí màu đen, đôi mắt lại càng trầm đục, thoát ẩn thoát hiện những tia nhìn hung dữ. Kiếm ảnh lại tiếp tục xé rách không trung lao vút về phía ta. Ta nhảy lên né tránh.

Vũ Lỗi thu chiêu, tay cầm chắc thanh Truy Tịch lao về phía ta tiếp tục ra chiêu. Kiếm pháp của Vũ Lỗi so với vài ba năm về trước, hiện giờ lợi hại hơn nhiều, ta phải rất khó khăn khi vừa phải né tránh vừa ra chiêu phản đòn. Đã vậy, bản thân ta lại không lỡ ra tay quá mạnh, nhưng càng lúc Vũ Lỗi càng trở nên mất lí trí. Trong đầu hiện tại chỉ chấp nhất một ý định đó là giết chết ta mà thôi. Chất độc của Trùng Sinh đang không ngừng phát tác trong thân thể ta, như đang có một ngọn nghiệp hỏa mãnh liệt thiêu đốt lục phủ ngũ tạng, đau đớn tột độ, không kìm được mà nôn ra một bụng máu đen đặc.

Ngày trước ta đã hạ ần chú trên người Vũ Lỗi, bởi lúc đó ta vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng nó. Nhưng thời gian trôi đi, Vũ Lỗi đối với ta đã trở thành một ý niệm không thể gọi tên chính xác, là đồ đệ của ta, là đứa trẻ ta đã nuôi lớn, là đứa trẻ ta đã dạy kiếm tu đạo, là người duy nhất ở bên cạnh ta trên đỉnh linh sơn cô độc này, là người đánh đàn ru ta ngủ, là người cùng ta uống rượu ngắm trăng.

Thời gian trôi đi ta không ngờ một ngày mình lại phải dùng đến chú thuật đã hạ trên người Vũ Lỗi. Trong đầu ta hiện lên pháp chú, nhưng vẫn hoang mang không biết nên niệm hay là không. Nếu không niệm, ta sẽ chết, mà nếu niệm, bản thân Vũ Lỗi cũng sẽ không giữ nổi mạng sống.

Ta suy nghĩ một hồi, bản thân mình không thể chết được, ta có sứ mệnh của riêng ta, bảo vệ thần vật, trấn giữ đỉnh Bạch Sơn. Bởi vậy, ta không thể chết. Nhưng đồng nghĩa với việc Vũ Lỗi cũng không thể sống sót, lí do nêu trên chỉ là một cái cớ nguy biện, ta thừa nhận bản thân mình ích kỉ xấu xa. Nhưng trên đời này, luôn luôn có một khoảng khắc bắt buộc ta phải lựa chọn, dù sự lựa chọn đó có khó khăn như thế nào, đau thương như thế nào đều vẫn phải quyết định chọn một trong hai, hoặc giữ cái này hoặc bỏ cái kia.

Đường kiếm đánh về phía ta, càng lúc càng nhanh càng lúc càng mạnh, lực đạo không nhỏ, ta tiêu tốn không ít sức lực để tránh né. Lưỡi dao gió từ quạt Phong Âm của ta phóng ra làm Vũ Lỗi bị thương không ít, chảy máu, thấm ướt cả trường bào màu trắng, như một đóa hoa mạch nha, không ngừng nở rộ. Vũ Lỗi không biết đau, thậm chí một cái nhủ mày cũng không có, khuôn mặt lạnh băng không chút biểu cảm, dù bị thương vẫn cố chấp lao về phía

trước. Cuối cùng, ta vẫn quyết định niệm chú, ta nghĩ biết đâu được với con đau mà chú pháp gây ra, Vũ Lỗi có thể lấy lại được một chút thần trí.

Pháp chú vừa niệm, cả thân người Vũ Lỗi chấn động, nó quỳ một gối xuống đất, tay ôm lấy ngực, khuôn mặt lộ rõ vẻ đau đớn tột độ. Ta biết nó hiện tại đau đớn cũng không kém gì ta. Trong lòng trào dâng một cảm giác chua xót mặn đắng. Ta hạ xuống trước mặt Vũ Lỗi, nó đau tới nổi mặt mày tái mét, toàn thân run rẩy. Ta nhất thời không biết nên làm gì, không biết Vũ Lỗi đau ở đâu, không biết làm chạm vào chỗ nào, không biết nên nói gì cho đúng.

Tiểu Vũ khẽ ngược lên nhìn ta, đôi mắt vẫn lên tia máu, ta cảm nhận được có chút quen thuộc, đôi môi tím tái của Vũ Lỗi khẽ mở ra, gọi hai tiếng sứt mẻ gấp võ...

– Sư phụ..

Ta khẽ chấn động, Vũ Lỗi trở lại bình thường rồi, nó đã trở lại là Vũ Lỗi của ta, tiểu đệ tử của ta. Không ngờ việc niệm chú thuật lại có thể giúp Vũ Lỗi lấy lại được thần trí. Ta vui mừng xiết đôi vai ôm lấy Vũ Lỗi, thôi không niệm chú nữa. Mỗi khẽ nở nụ cười nhẹ nhàng.

Đột nhiên, ta cảm thấy có thứ gì đó lạnh buốt đâm thẳng vào ngực, ngày một lún sâu. Ta cúi đầu xuống nhìn ngực mình, là một thanh kiếm, ta chuyển dời ánh mắt, nhìn đôi tay cầm kiếm quen thuộc, sau đó ngược mắt lên nhìn, Vũ Lỗi thần sắc lạnh băng không chút biểu cảm, tiếp tục dùng lực khiến thanh kiếm ngày càng ngấp sâu trong da thịt ta.

Con đau truyền tới não, cảm giác được sức lực toàn thân dần dần bị rút mất. Nụ cười trên môi ta còn không kịp thu lại.

Trên bình nguyên tuyết mênh mông, ánh trắng như rất bạc. Ta đứng ngược ánh trắng, tuyết rơi lấp lánh không ngừng nghỉ. Ta thấy trong đôi mắt Vũ Lỗi, đôi mắt đẹp đề ấy, sao lại vô hồn và tuyệt tình đến thế.

Huyền quang màu đen từ từ chui vào trong thân thể ta, tiên khí và yêu khí trong người ta giao tranh với nhau. Người cầm kiếm dùng chút sức lực, thanh kiếm càng lún sâu, xương thịt bị xuyên qua, cả người ta theo đà, ngã về phía sau. Thế nhưng nơi ta đang đứng là mỏm đá quen thuộc mà ngày ngày ta vẫn đứng. Khoảng khắc rơi xuống, ta nhìn thấy ánh mắt ấy có chút chấn động. Ta không thể cười gió bay lên, toàn thân đau đớn khôn cùng.

Kết giới liên tâm, kết giới đồng nhất với trái tim, lúc này Vũ Lỗi đâm một kiếm xuyên qua tim ta, khiến trái tim bị thương, kết giới cũng theo đó mà tan vỡ. Giống như bong bóng xà phòng, vỡ tan ra, những chùm sáng lấp lánh tán ra về tám phương tứ hướng, một tiếng nổ ầm, cả một trời hào quang sáng bừng.

Ta cảm thấy trái tim mình đau đớn tự hồ như có hàng trăm hàng ngàn con nha trùng đang cắn xé. Từ trong vết thương ở ngực máu không ngừng trào ra, linh lực phản phệ, tất thấy tay chân như bị cửa đứt bật máu tanh nồng.

Trong khoảng khắc rơi xuống vực sâu, ta thấy mặt trăng sao mà xa xăm quá, nước mắt rơi ra lấp lánh như những vì sao, trên mỏm đá có ai đó đang đứng, dáng hình mảnh mẽ tựa cây trong gió. Tà áo bay bay như đang tiễn biệt ta.

Gió rít ù ù bên tai, mắt ta cay xè, ta không nhìn thấy, cũng không thể nghe thấy càng không biết rằng liệu có ai gọi tên ta hay không, liệu có ai vẫn đang dõi mắt, ghi nhớ những hình ảnh cuối cùng của ta, thấy được sự tuyệt vọng đau thương của ta trong lúc này.

Môi bất giác cong lên, nở một nụ cười nhẹ nhàng. Ta muốn giây phút cận kề cái chết, hình ảnh của mình phải là đẹp nhất. Cảm nhận bản thân đang chìm dần vào trong bóng tối đen đặc, ta nhắm mắt, trong đầu lần lượt lướt qua những hình ảnh quen thuộc, ta cũng không ngờ, hóa ra bản thân lại ghi nhớ những ký ức đó một cách rõ ràng như thế. Lần đầu tiên gặp Vũ Lỗi, lần đầu tiên được gọi là sư phụ, lần đầu tiên dạy Tiểu Vũ múa kiếm, lúc uống rượu bên nhau, lúc ta ngồi bên cầm án nghe Tiểu Vũ đánh đàn, lúc thả đèn hoa đăng dưới ánh trăng xa cao vợi vợi...

Cả đời ta sống cô độc, khi chết đi cũng chỉ một mình. Những năm tháng cuối cùng có Vũ Lỗi ở cạnh bên bầu bạn. Tuy ngắn ngủi nhưng đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất đời ta. Ta không biết rốt cuộc có Vũ Lỗi ở bên, là phúc hay là họa, là đúng hay là sai. Nếu sai, có lẽ là do duyên số. Gặp để rồi đau khổ, thì thà đừng quen.

Khoảng khắc thần trí trở nên mơ hồ, trong đầu xuất hiện duy nhất một hình ảnh, xung quanh một màu tuyết trắng, có một cậu bé ngược mắt lên nhìn ta, trong đôi mắt in hình bóng tuyết lấp lánh, gọi ta hai chữ

“Tư Bạch...”

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 17: Phần 2: Trường mộng như vân

Ta mở mắt, trước mặt là những làn sương khói bàng bạc, dày đặc và mịn màng. Ta bước về phía trước, cảm thấy thân người nhẹ bẫng như lông vũ, mắt thấy những làn khói sương bắt đầu rục rịch chuyển động, dần dần tản ra, hiện ra trước mắt là một con huyệt xà, nổi bật giữa đám cỏ xanh, thoi thóp thờ. Nó đang bị thương, đám cỏ xung quanh bị thân hình đồ sộ của nó đè cho ẹp hết xuống, nhuộm đầy máu tươi, ta ngửi thấy mùi cỏ ngai ngái trộn lẫn với mùi máu tanh nồng, vô cùng khó chịu.

Khi nhìn thấy con huyết xà đang nằm thoi thóp phủ phục dưới đất, có chút hiếu kì. Ta tiến lại gần, ngồi xổm xuống, tay đưa lên vuốt vuốt đỉnh đầu của huyết xà, miệng lẩm bẩm.

- Nên lột da làm áo, hay là ủ rượu đây...

Câu nói này nghe rất mơ hồ, đột nhiên con huyết xà trong tay quẫy mạnh, ta nhướn mày rút tay lại, chỉ thấy đôi mắt màu vàng cam như hai ánh mặt trời, chăm chăm nhìn ta, như là tức giận, như là khinh miệt, lại như là thị uy.

Ta nhìn nó, trong đôi mắt màu hổ phách giống như đang phát ra những tia sáng nhàn nhạt, lại giống như đang muốn nói lên một điều gì đó, có một lực hấp dẫn kì lạ, ta thoáng sững sờ.

Mọi thứ đột nhiên biến mất. Ta vội đứng dậy nhìn xung quanh, một màu trắng xóa đặc quánh bắt đầu bao trùm mọi thứ, ta đưa tay lên hua hua phía trước, thậm chí còn không thể nhìn thấy tay của mình. Chân dậm bước mặc định, cho đến khi màn sương khói lại bắt đầu tan ra.

Ta thấy trước mặt là một bàn tay trắng muốt như ngọc, cầm một cây đèn lồng đỏ tươi, gió thổi tới cây đèn đung đưa, ánh sáng leo lắt như đang nhảy múa. Dừng lại, ta đưa tay mở cánh cửa trước mặt, bước vào rồi lại đưa tay ra đóng cửa. Quay người định đặt cây đèn lên bàn, đột nhiên tay cầm đèn ta khẽ run, cây đèn rơi xuống đất kêu lên một tiếng, lăn ba vòng rồi tắt lịm. Căn phòng trở nên tối đen, trong góc phòng tỏa ra những luồng huyết quang yếu ớt, ta hơi ngạc nhiên, tay khẽ động, chiếc đèn từ dưới đất tự động đứng dậy rồi thấp lên ngọn nến giữa thân mình. Cả căn phòng bắt đầu sáng bừng. Ta nhìn thấy người nam tử mặc áo đỏ trước mặt, y phục đôi chỗ tả tơi trông có vẻ hơi thê thảm. Ta không nhìn thấy rõ dung mạo chàng ta, nhưng lại có cảm giác nam tử áo đỏ đó là một thiếu niên vô cùng tuấn mỹ.

- Huynh là ai? – Ta hỏi, giọng nói mơ hồ vang vọng có cảm giác như không phải là của mình.

Con người màu hổ phách khẽ động, ngược lên nhìn ta khiến tim ta nhẹ run. Chàng lạnh lùng nói:

- Ta là...

Không thể nghe rõ chàng nói gì, nhưng ta có cảm giác, giọng nói của chàng là hay nhất thế gian.

Mộng cảnh lại một lần nữa thay đổi.

Đường kiếm thanh thoát tựa bóng chim bay vút lên trong không trung. Thân người ta uyển chuyển chuyển động. Hoa hà mặc trắng xóa bay bay. Áng hoa trên đỉnh đầu đang dập dềnh trong gió. Ta tập trung luyện kiếm, kiếm khí phát ra cắt đứt những cánh hoa mỏng manh mềm mại. Đuôi mắt liếc thấy một bóng áo xanh ngọc phong nhã thanh nhàn đang tiến lại gần, ta hơi phấn khởi, thu chiêu chạy về phía bóng người ấy.

- Sư phụ. – Ta gọi.

Nam tử áo xanh cao hơn ta cả một cái đầu, hạ mắt nhìn ta, trong mắt ánh lên vài tia khen ngợi. Hoa hà mặc rơi trên vai người đó. Tay cầm quạt gỗ gõ vào đỉnh đầu ta, những cánh hoa theo từng cử chỉ động tác rơi xuống. Giọng nói trầm ấm như tiếng đàn cổ cầm.

- Làm tốt lắm...

Câu nói vừa dứt, ta ngược mắt nhìn lên, một cơn gió thổi tới, đem theo những cánh hoa trắng xóa phiêu linh nhảy múa, lại như cuốn đi người nam tử mà ta gọi là sư phụ này tan biến, mọi thứ đều tan biến, mộng cảnh lại tan biến.

Thay thế vào đó là một bầu trời đầy sao, dải ngân hà vắt ngang qua bầu trời lấp lánh diệu kì. Mặt trăng vành vạch trên đỉnh đầu tròn như chiếc bánh bao.

- Từ Bạch.

Nghe thấy có người gọi, ta quay sang nhìn. Chàng có đôi mắt màu hổ phách, sống mũi cao, đôi mày thanh tú. Dung mạo tuấn lãng y ngụy, dưới ánh trăng mờ ảo nhìn ta, cười dịu dàng.

- Của muội này.

Ta đón lấy củ khoai lang nướng nóng hổi trong tay nam tử áo đỏ đó, củ khoai đã được bóc vỏ cẩn thận, đồng lửa trước mặt nổ lép bép, mùi khoai thơm lừng, khói bay lên trời dần dần tan biến.

Ta cắn một miếng, thốt lên.

- Ngon quá.

- Nếu muội thích như vậy, sau này mỗi ngày ta sẽ nướng cho muội ăn.

- Mỗi ngày... - Ta mơ hồ thốt lên hai chữ đó, rồi lại nghi ngờ hỏi lại. - Cả đời à?

Chàng gật đầu.

- Cả đời này.

Tiếng nói hòa vào gió đêm biển mát, nam tử tuyệt mỹ trước mắt biển mát, đồng lửa kêu lép bép cũng biển mát, củ khoai trên tay ta biển mát. Mọi thứ đều biển mát sau một cái nháy mắt.

Những đoạn mộng cảnh vụn vặt, sắp xếp không có trình tự, lúc mơ hồ, lúc chân thực. Những thứ cần chân thực, lại không thể thấy rõ, những thứ thấy được rõ lại là những tình tiết vụn vặt thừa thãi vô vị. Mọi thứ cứ xoay tròn không ngừng nghỉ, một lần xoay tròn lại hiện lên những phong cảnh, con người, thời điểm khác nhau.

Ta cứ phút trước nhìn thấy những thứ này, phút sau bước vào một mộng cảnh khác lại quên mất luôn những thứ vừa trải qua. Mọi thứ cứ vùn vụt lướt đi.

Trong mộng cảnh trùng trùng mây mờ, ta bước vô định trong màn sương trắng xóa, tiếng nói của ai đó vang vọng bên tai, như xa mà lại như thể rất gần...

* * *

Dưới đình Bạch Sơn có dòng Tang Hà, nước sông cuộn cuộn, đáy sâu thăm thẳm. Bờ dòng Tang Hà chảy dưới vực sâu, quanh năm không thể tắm ánh mặt trời, vô cùng tăm tối, dưới dòng nước chảy xiết tựa hồ có chúng quỷ đang vùng vẫy bò lên, lệ khí nặng nề. Ta rơi xuống vực sâu cũng đồng nghĩa với việc gieo mình dưới dòng Tang Hà. Khi đó ta nghĩ, bản thân không bị chết dưới kiếm Truy Tịch thì cũng bị dòng nước xiết này cuốn cho đến chết. Thế nhưng vạn sự luôn có những chuyển biến lạ kì, luôn có những khả năng không ngờ, luôn có những ngoại lệ. Ta nghĩ mình chính là một trong số ít những điều phi thường vô tưởng đó.

Ta mở mắt, xộc thẳng vào mũi là một mùi hương rất kì quái, liền sau đó là cơn đau nhói buốt toàn thân. Ta cắn môi, theo phản xạ định đưa tay lên, nhưng bàn tay nặng như đeo chì, không thể nhấc nổi. Đã vậy, mỗi lần cử động lại đau đớn khôn cùng. Ta từ bỏ ý định động đậy, cơn đau theo đó cũng dần dần dịu bớt. Đau như vậy, hóa ra, ta vẫn còn sống sao?

Ta đưa mắt nhìn xung quanh, đầu khe khẽ cử động. Đây là một sơn động. Ta đang nghĩ, liệu ai đã đưa mình vào đây, thì đã nhìn thấy ở phía không xa trong góc động có một cậu thiếu niên đang ngồi bên chiếc nồi sứt mẻ nghỉ ngơi, tay cầm một que củi khuấy khuấy cái gì đó trong nồi.

Có thể người này đã cứu ta, vớt ta lên từ dưới lòng sông Tang Hà, nếu không nhầm, mùi hương kì quái được bắt nguồn từ cái nồi sứt mẻ kia, trong hương thơm kì quái phảng phất mùi hương dược thảo. Cậu thiếu niên đó, không những cứu vớt ta dưới dòng sông Tang Hà, mà còn bắc thuốc cho ta giúp ta giải độc. Ta có thể cảm nhận được, chất độc của Trùng Sinh trong cơ thể mình có ba phần suy giảm. Chỉ là nguyên thần bị tổn thương nghiêm trọng lúc này có muốn điều khí tự mình chữa trị vết thương của bản thân cũng khó.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Cậu thiếu niên vừa gầy vừa lấm lem kia, đã mất công cứu ta, có lẽ là một người tốt, đã tốn công lực bỏ chất độc trong người ta, con người này có lẽ không đơn giản. Ta hiện giờ chẳng thể làm gì, mang ơn cứu mạng của người khác, tốt nhất là không nên đắc tội. Liền yếu ớt ho hai tiếng để gây sự chú ý. Nhưng hắn vẫn không chú ý đến ta. Ta nghĩ, có thể mình hơi nhỏ quá, người đó không nghe thấy liền hắng giọng thêm mấy cái nữa. Nhưng cậu thiếu niên ấy vẫn không quay người lại. Ta thấy vậy, có hơi bức mình vì bị lơ lửng, liền lên tiếng trước.

- Lừa tất rồi kia. – Ta nghĩ, lần này hình như người đó đã nghe thấy, bàn tay dừng lại, sau đó quay sang nhìn ta. Dung mạo tên này không có gì đặc biệt, chỉ là nhìn hắn cứ ngổ ngáo sao ấy, trông rất buồn cười. Người đó nhìn ta được một lúc. Ta nghĩ hắn hẳn sẽ bất ngờ. Tên đó quả nhiên hơi bất ngờ. Chỉ có là phản ứng chậm chạp đến khó tin.

Hắn đến chỗ ta đang nằm

- Cô... nương... tỉnh... rồi? – Giọng nói khàn đặc, không hiểu do bẩm sinh đã vậy, hay là do lâu lắm rồi không nói.

Ta khẽ ừm, cổ họng có hơi khô khốc, nói thôi cũng thấy rát rát. Thần sắc trên khuôn mặt hắn từ từ chuyển biến, tên này bị sao vậy, phản ứng thật chậm chạp. Hắn chỉ nói vồn vện với ta có một câu.

- Thế... thì.. tốt. – Hắn nói xong câu đấy rồi quay người, trở về chỗ ngồi cũ, bắt đầu nhóm lửa, tiếp tục khuấy khuấy đảo đảo cái gì đó trong cái nồi sứt mẻ gì sét. Ta há hốc mồm.

Vừa rồi ta thấy, hắn tự nhóm lửa bằng tay. Không hề sử dụng pháp thuật, đây chẳng nhẽ chỉ là một con người bình thường, vậy tại sao lại biết cách lọc giải chất độc cổ.

Ta nằm trên một tảng đá được phủ một tấm vải thô, không ngừng suy nghĩ. Xong lại như chợt nhớ ra một điều gì đó mà mình đã bỏ quên, liền gạt vấn đề con người kia sang một bên.

Phải rồi, những gì ta mơ được trong mộng, liệu đó có phải... quá khứ của ta.

Ta nhắm mắt, bắt đầu nhớ lại và sắp xếp những đoạn kí ức mộng cảnh vụn vặt. Dần dần khơi thông được vài điều. Ta cho rằng mình đã ngủ rất lâu, những điều xảy ra trong mộng cũng khá nhiều, vậy mà bây giờ chỉ nhớ lại được một số ít vài chi tiết. Cố gắng nhớ tiếp, thì đầu lại đau như bị ai đó xiết mạnh, liền thôi không nhớ nữa.

Kí ức là của ta, một khi đã có thể nhớ lại được một phần, kiểu gì lớp bụi phủ trên phần còn lại, có ngày rồi cũng bay đi, biến mất và chẳng còn.

Cho là như vậy, ta không suy nghĩ gì nhiều thêm. Ta và cậu thiếu niên nọ, việc ai người đẩy làm, hoàn toàn không bắt chuyện thêm câu nào. Đường lúc định thi triển một tiểu pháp nhỏ lẻ để kiểm tra thể trạng của mình. Bỗng ta nghe thấy tiếng bước chân lại gần, chậm chạp và nặng nhọc.

Bước vào trong sơn động là một lão bà bà, nếp nhăn trên khuôn mặt xô vào nhau, nhìn có vẻ hơi dữ dằn, trên đầu lơ thơ vài sợi tóc bạc. Cái miệng móm mém đang nhai gì đó. Trên người mặc bộ quần áo bằng vải thô cũ bần, lưng cong lụ khụ, đeo trên vai một cái gùi để thò ra mấy cái lá cây với củ quả gì đó. Thoạt nhìn có vẻ giống người bình thường, chỉ có điều trên trán mọc ra hai cái sừng đen xì, móng tay dài nhọn hoắt.

Yêu quái.

Đây thần kinh bên thái dương ta hơi giật. Ngộ nhờ ta bị lão bà bà yêu quái này ăn thịt... Lão Thiên rõ ràng là muốn tuyệt đi đường sống của ta.

- M...ẹ. – “chậm chạp” gọi lão bà kia là mẹ. Ta lại một lần nữa ngạc nhiên. Tên tiểu tử kia nhìn chỉ như mười sáu, mười bảy tuổi thôi. Còn lão bà này, cả trăm tuổi rồi cũng không biết chừng. Sao lại gọi người kia là mẹ được. Xong ta lại nghĩ, à, có lẽ hẳn là do lão bà bà kia cứu được, liền nhận làm con nuôi. Ta hình như tư duy cũng bắt đầu rề rà.

Lão bà bà tháo cái gùi trên lưng xuống, đưa cho đứa con rồi tiến về phía ta.

- Tỉnh rồi. – Bà ta nhìn đánh giá ta một lượt. Chưa kịp để ta nói cái gì, lão bà bà đã quay người đi, trút những thứ trong cái nôi vừa rồi vị thiếu niên kia khuấy khuấy ra một cái bát, sau đó bước đến chỗ ta đang nằm. Ta còn chưa kịp hiểu gì thì đã bị điểm huyết. – Uống cái này đi. – giọng nói của bà lão rất đáng sợ, giống như tiếng quạ kêu, không cho ta thời gian để bình phẩm. Bà lão đã trút tất cả những gì có trong cái bát vào miệng ta, vừa bắt ngờ vừa thô lỗ.

Dung dịch đó màu đen đặc quánh, sền sệt, lại hơi nhầy nhụa, bọt nổi lên ừng ực nhìn rất kì dị. Trông thật kinh tởm, ta muốn vùng ra nhưng lại không thể cử động được, đành nhắm chặt mắt lại để nuốt cái thứ quái quỷ kia vào. Tuy nó có hình dạng xấu xí và khó nuốt nhưng mùi vị lại không tệ lắm. Ta vừa nuốt nó, vừa tưởng tượng tới cái bát đen xì, nhấp nhấp nổi đầy bọt đặc quánh nổ lộp bộp vừa rồi, lại cảm thấy buồn nôn vô cùng.

Ta nghĩ, nếu bây giờ bản thân còn có linh lực, nhất định ta sẽ không để cho lão bà bà này muốn làm gì thì làm như vậy. Thế nhưng đó chỉ là ý nghĩ của ta mà thôi.

Vừa uống cạn cái bát, đột nhiên ta cảm thấy động mạch trên khắp toàn thân như được khơi thông, có một luồng chân khí nào đó đang cuộn cuộn chảy trong ta, lan ra khắp tứ chi xương cốt. Lão bà bà tốt bụng giải huyết cho ta, ta liền bật người lên ho sặc sụa, muốn nôn những thứ vừa nuốt vào trong bụng ra bên ngoài, nhưng lại chẳng nôn được gì, trong cổ họng như có cái gì nhấp nháp, nuốt không được nôn không xong. Ta khê rùng mình, liền đưa mắt liếc nhìn bà lão đó, không biết là nên cảm ơn, hay là nên đánh chết bà ta đây. Rốt cuộc là đang muốn cứu mạng ta, hay là đang muốn giết chết ta bằng cái thứ đồ lố bịch này.

Bà lão đưa cho ta một bát nước... đục ngầu, ta không còn cách nào khác, như kẻ khát nước đang đi giữa sa mạc mà giật phắt lấy cái bát, đưa lên miệng tu ừng ực.

- Cảm thấy trong người thế nào rồi? – bà ta hỏi, vẫn cái giọng nói ghê rợn như tiếng quạ kêu, ta lúc này mới để ý, bản thân dần dần có những chuyển biến kì lạ, không ngờ cái thứ mà ta vừa nuốt vào đó, lại có công hiệu như vậy, đã thế lại có tác dụng nhanh như thế. Ta vừa mới uống nó vào thôi. Bây giờ con đau trên thân thể, tuy không phải là đã dứt hoàn toàn, nhưng cũng đã giảm đi đôi phần, vết thương vì Truy Tịch đâm trên ngực, cũng không còn có cảm giác đau đớn tựa trăm ngàn rồi bọ lúc nhúc cắn xé nữa.

Ta còn tưởng mình sẽ chết, hóa ra vẫn còn có thể sống sót, cũng không ngờ được rằng bản thân khi rơi xuống vực thẳm, đâm mình xuống dòng Tang Hà cuộn cuộn chảy xiết, lại có thể được kẻ khác cứu sống, đã vậy còn được giải trừ cổ độc. Nghĩ tới đây, ta lại nhớ tới Vũ Lỗi, trong lòng trào dâng một nỗi niềm chua xót mặn đắng.

Vũ Lỗi hiện giờ thế nào rồi, liệu còn sống hay đã chết. Có lẽ, sau khi ta bị rơi xuống vực, bản thân Tiểu Vũ đã không còn tác dụng gì nữa rồi, hết giá trị lợi dụng, không có lí gì Cửu Vi lại để cho Vũ Lỗi sống sót. Nó, có thể đã chết rồi.

Chết rồi, như vậy cũng tốt.

Ta nhắm mắt, thôi không cho bản thân nghĩ ngợi lung tung nữa, phát hiện ra rằng bản thân mình đang lơ đi câu hỏi của lão bà bà, cảm thấy như vậy thật không phải, ta liền ngẩng đầu lên, khẽ nói.

- Ta ỏn.

- Biết bản thân ngươi bị trúng thứ độc gì không? Trùng Sinh cổ độc, dù là linh đan diệu dược của Thái Thượng Lão Quân chưa chắc đã có thể hóa giải được thứ kình độc này. – Bà lão cười, trông lại càng trở nên dữ dằn hơn – Ngươi đúng là may mắn, người biết không, tuy nói Trùng Sinh là loại độc độc nhất, nhưng vẫn không phải là không có cách hóa giải. Dưới Tuyệt Âm cốc này, có một loài cây tên Phạn Lai Lai, vô cùng linh diệu, là loại dược thảo duy nhất có thể hóa giải được cổ độc Trùng Sinh. Tuy nhiên khắp tứ hải bát hoang này, chỉ có dưới Tuyệt Âm cốc là có Phạn Lai Lai, dưới trùng trùng

vách núi, không có ánh sáng, được nuôi dưỡng bằng nước sông Tang Hà. Bản thân ngươi, thật may mắn.

Ta nhủ may, hóa ra là như vậy, ta... quả thật là may mắn?

- Nhưng, nếu chỉ nhất quán cho rằng là may mắn, thì cũng không phải là chính xác hoàn toàn. Ngươi có biết bản thân mình có thiếu sót gì không?

- Thiếu sót? – ta bỗng cảm thấy câu nói này vừa quái đản, vừa rất buồn cười, ta thì có thể có thiếu sót gì cơ chứ?

- Tinh tụ thì phách tụ, khí tụ thì hồn tụ, tạo thành thân thể con người, khi sinh ra đã có ba hồn bảy phách. Con người ngươi đó, chẳng biết là thần tiên phương nào, có biết bản thân mình đã mất đi một hồn ba phách rồi không hả? Sau khi rơi xuống Tuyết Âm này, tuy chỉ mới tìm được một hồn và hai phách, thân hồn thần phách tái nhập thể xác, mới có thể tự mình kim hãm chất độc phát tác trong tiên thân, bị thương nặng như vậy, vẫn còn có thể sống sót, âu cũng là số mệnh.

Ta nghe lão bà nói mà như bị sét đánh ngang tai, ta quả thực bị thất hồn lạc phách, tại sao chính bản thân ta cũng không hề hay biết?

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Thời gian sau đó, mãi cho tận đến năm sáu ngày sau ta mới có thể xuống giường đi lại được. Đã có thể đi lại được, cũng chẳng phải là một chuyện biến tốt đẹp gì cho cam, tạm thời vẫn đề về chất độc trong cơ thể, ta cũng có thể yên tâm được phần nào, chỉ có điều, đã được giải hết độc thì sao, có thể đi lại được thì sao, bản thân vẫn chưa hoàn toàn khôi phục được tiên nguyên, linh lực bị phong bế vẫn chưa thể sử dụng lại được. Ta e rằng, mình còn phải ở lại Tuyết Âm cốc này dài dài.

Sau khi rơi xuống từ trên vách núi, ta đắm mình trong lòng sông Tang Hà, nước Tang Hà chảy xiết, cuốn ta lạc tới cốc Tuyết Âm, từ dưới cốc nhìn lên không thể thấy ánh mặt trời, leo lên không được, gọi mây cũng chẳng xong, chứ đừng nói tới sử dụng thuật độn thổ, cười gió mà rời khỏi nơi này. Cả một ngày trời ta đi lang thang khắp nơi, cốt là để tìm đường ra nhưng chẳng thu hoạch được gì. Xung quanh vách núi dựng đứng. Điều ta nhận được, cũng chỉ là mở mang thêm một phần hiểu biết, nơi này, cái gì cũng vô cùng kỳ lạ, vạn vật sinh linh, đều có dáng vẻ rất quái đản. À, không, nói như vậy thì thật không đúng, ta thấy ở nơi này, mơ hồ bao trùm xung quanh bầu không khí là một luồng khí trạch không lành.

Vạn vật dưới cốc Tuyết âm này, nói là bị biến dị thì đúng hơn nhiều. Về hai vị ân nhân cứu mạng của ta, nói thần bí cũng chẳng phải là thần bí gì cho cam, chính bản thân họ cũng không biết làm cách nào mà bản thân mình lại hiện hữu ở nơi này, quy ẩn nơi đây bao lâu cũng chẳng còn nhớ rõ, dáng vẻ bên ngoài có đôi ba phần khác lạ cũng là do bị luồng khí trạch không lành nơi đây làm cho ảnh hưởng.

Ta thấy hai con người đó cũng không có ác ý gì, ngược lại đối xử với ta cũng không tệ, thế nên cũng không mấy bận tâm, nếu đã muốn giết ta, thì đã sớm giết rồi, nếu muốn lợi dụng ta, bản thân lão nương đây cũng chẳng có gì để cho họ lợi dụng. Hằng ngày họ vốc nước Tang Hà, ăn dị hoa dị thú nơi đây để mà sống, ta không ăn được, cũng chẳng cần ăn. Quanh đây không có loài hung thú nào đáng sợ, chỉ có vài con ngọc tho, chim muông... toàn là những động vật hiền lành, cũng bị luồng khí không lành nơi đây làm cho biến dị.

Lão bà bà ấy, nói ta bị mất đi một hồn ba phách, hiện tại đã tìm được hai hồn một phách, tái nhập với cơ thể, ngẫm ra thì thấy, cũng thật đúng. Đây có lẽ chính là lí do khiến ta quên đi những việc xảy ra trong quá khứ, lúc này đây, cảm thấy đầu óc trở nên minh mẫn và thông tuệ hơn nhiều. Mấy ngày gần đây, ta nhớ lại được không ít chuyện, hóa ra ta còn có quá khứ, không những có quá khứ, mà lại là một chuỗi những miền đau thương vô cùng cực. Không phải ta bị lãng quên quá khứ, mà chính bản thân ta ép mình cố quên đi những mảnh ghép quá khứ đau thương nhói buốt đó, lúc này đây lại cùng một lúc ủa về cắn xé tâm can ta, rồi rời ra thương liệt.

Chuyện bắt đầu từ.. cái hôm mà ta nhìn thấy con Huyết xà toàn thân bị thương nằm phủ phục dưới đám cỏ xanh, dưới ánh tà dương hiu hắt thê lương ấy.

Ta là một cây hoa đào đứng bên bờ sông Ngân Thạch Quan, bình ổn vững vàng đứng đó không biết bao nhiêu năm, cho đến khi có chút linh thức, liền được sư phụ thu nhận làm đồ đệ. Vì không có người thân bạn bè, ta ngày ngày quán quýt bên sư phụ, ta kính trọng người, tôn sùng người. Sư phụ dạy ta rất nhiều thứ, ta vốn dĩ là một con hồ bán tiên, sau này học đạo tu tiên từ sư phụ, cuối cùng cũng có thể phi thăng thành thần. Sư phụ rất lợi hại, ừm, ta chỉ có thể nói rằng người rất lợi hại. Người thường được Thiên Đế trên Cửu Trùng Thiên gửi thiệp làm khách, mỗi lần đến dự yến tiệc trên thiên giới, người đều sẽ đem theo ta đi cùng. Thần tiên vô dục vô cầu, thanh nhã thoát tục, tiên giới không nhiễm bụi trần, hảo nhân diệu cảnh. Đa phần trong số đó, khi nhìn thấy sư phụ của ta, đều khách sáo chào hỏi, tôn kính có nể nang có, quả thật khiến ta vô cùng hạnh diện. Đến cả Thiên Đế cao cao tại thượng không phải kiêu ngạo và không dám mạo phạm. Điều này, còn phải bề ngoặt thời gian trở về thời điểm hơn bảy ngàn bảy trăm chín mươi chín năm về trước.

Thời điểm đó, ta vẫn chưa được sinh ra trên cõi đời, chỉ nghe cổ nhân kể rằng, năm đó khi ma tộc xâm phạm thượng giới, thần tiên yêu ma giao tranh với nhau, toàn bộ lực giới đều bị ảnh hưởng nặng nề. Loạn thế chi sơ, xác chết thành đồng, máu chảy thành sông, tang tóc thê lương, nơi nơi âm u tàn khốc, tử khí nặng nề, máu tanh nồng nặc, mùi xác thịt thối rữa...

Tình hình khi đó vô cùng hỗn loạn, mà kẻ gây nên tai ương nghiệp chướng này, chính là Quỷ Khốc Ma Quân, yêu lực vô cùng thâm hậu, đã vậy lòng dạ lại vô cùng độc ác máu lạnh, tham vọng không đáy. Năm đó, khắp bốn biển tám cõi, không ai là đối thủ của hắn, đến tiên giới cũng e sợ. Cuối cùng, vẫn là do sự phụ dùng một nửa tu vi của mình để phong ấn Quỷ Khốc Ma Quân tại đỉnh núi Diêu Hòa ở Đông Hoang.

Bấy giờ, vạn sự mới trở về với yên bình. Câu chuyện kể ra rất dài, qua lời kể của mấy tiểu tiên tí rảnh rỗi trên Cửu Trùng Thiên, ta biết sự việc đã được bóp méo đi vài ba phần, thế nhưng, hình ảnh sư phụ hiện ngang cầm kiếm Diệt Phong, gió thổi trường bào bay phật phật, oai phong凛冽, phong thái bất phàm, không những là thật mà qua những lời kể đó, còn không thể gột tả hết được phong thái trác tuyệt của người. Vì vậy, trong mắt mọi người, sư phụ chính là anh hùng, chính là hiện thân của cái thiện, chính là một chỗ dựa vững chắc. Nói đến việc dùng một nửa tu vi của mình để phong ấn hung quân, dĩ nhiên trong lúc giao đấu đôi bên cũng bị tổn thương không hề nhỏ. Sau trận đánh kinh thiên động địa đó, sư phụ bị trọng thương, phải mất hơn một nghìn tám trăm năm mới có thể hoàn toàn thanh tẩy được những chướng khí kinh độc trong cơ thể sau dư chấn của cuộc chiến tàn khốc ấy. Sau đó, người quý ẩn, lui về một thôn sơn hẻo lánh để tĩnh tu, sau cùng nhặt được ta đem về nuôi, dạy dỗ ta, chắc là vì, có dự cảm không lành đến một ngày không xa.

Quỷ Khốc Ma Quân, không thể bị phong ấn mãi mãi, rồi cũng có một ngày, hắn phá ấn tái xuất, đã tâm dục vọng không những không giảm mà hận thù còn gia tăng. Bấy giờ, nếu như có thể tôi luyện thêm được một người có thể có bản lĩnh cầm kiếm múa đao, sức mạnh hiện ngang có thể hàn phục nghiệp chướng, lâu dài về sau, không phải là âu lo thừa thãi, mà là dự tính chuẩn định. Sư phụ dạy dỗ ta nghiêm khắc như vậy, có lẽ muốn ta trở thành người có thể trấn hưng thiên hạ, đem lại thái bình cho chúng sinh lực giới.

Ta không phụ lòng người, ngày ngày học tập vô cùng chăm chỉ. Nhưng, vạn sự không thể do bản thân ta tự quyết định, luôn có những bước ngoặt, những sai lầm, người ta nói, sai một ly đi một dặm, câu nói được truyền truyền phổ biến như vậy, âu cũng có cái lý của nó.

Ta không đi nhầm đường, chỉ là đặt nhầm niềm tin, tình cảm, tâm can cho nhầm người mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Sư phụ đã bế quan trong điện được một thời gian rồi, ta không muốn làm phiền người, cũng sẽ không làm phiền người. Nhưng ngày ngày chỉ có một mình luyện kiếm, đọc sách một mình, ăn cơm một mình, thì chán muốn chết đi được. Ta đành phải tự đi tìm thú vui cho bản thân mình. Thú vui mà ta tìm được, chính là một con mãng xà mình mẩy huyết sắc, nhãn thần hổ phách nhìn rất dị hoặc, ta không hay được tiếp xúc với thế giới bên ngoài, dĩ nhiên sẽ nảy sinh nhiều hiếu kỳ, đã đem nó về, trị thương, chăm sóc nó. Chỉ không ngờ rằng, nó chẳng đơn thuần là một con huyết xà đang bị trọng thương, mà con huyết xà ấy, còn có thể hóa thân thành người. Một nam tử lạnh lùng băng lãnh, tuấn mỹ uy nghi.

Quãng thời gian chúng ta ở bên nhau, tuy không ngắn, nhưng cũng chẳng phải là dài, ngày tháng trôi đi, tình cảm trong ta cứ ngày một lớn dần, hạt mầm tình ái khẽ chựa mình rồi đâm chồi nảy lộc, đơm hoa kết trái, không biết từ lúc nào, bao giờ, lí do tại sao, đã có thể trở nên sâu đậm, khắc cốt ghi tâm đến tâm can hoặc lụy. Chàng là người dịu dàng, phong thái ưu mỹ trác tuyệt, ta mơ hồ nhớ rõ từng đoạn quá khứ chấp ghép lại với nhau, cảm nhận được những điều đó cũng chỉ là mơ hồ phỏng đoán, nhưng ta nghĩ những phỏng đoán mơ hồ ấy, không tám thì cũng chín phần là thực, ngay cả cảm giác tâm tê phé liệt khi bị phản bội, hồi ức nhuộm đầy máu tươi, lại chân thực và rõ nét vô cùng.

Trên thế gian này, không gì dày vò con người ta hơn một chữ “Tình”. Không yêu cũng khổ, mà yêu rồi cũng đau.

Ta yêu chàng, chàng không yêu ta, là bất lực. Cả hai yêu thương nhau, nhưng không thể đến được với nhau là duyên số cách biệt. Nhưng một khi cả hai đã tình nồng được thấm, tâm linh tương thông, từ sinh không xa rời, một ngày phát hiện ra rằng mình bị lừa dối, lại giống như bị chính người mình yêu đâm vào tim một thanh đao lún cán.

Chàng nói với ta:

“Ôn cứu mạng này, là ta nợ cô nương.”

Phải, là chàng nợ ta, nợ ta một tấm chân tình.

Chàng nói:

“Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phục, dưới gầm trời này có thể gặp được nàng, là ta mãn nguyện rồi”

Ta lại chỉ ước, ước gì chúng ta chưa bao giờ gặp được nhau, không bao giờ gặp được nhau.

Chàng nói với ta:

“Sau này ta sẽ luôn ở bên cạnh nàng, dù cho có chuyện gì đi chăng nữa, hãy nhớ rằng ta sẽ luôn nắm tay nàng, nàng cũng không được phép buông tay ta ra, luôn luôn nắm chặt”

Thế ngón một đời một kiếp, hóa ra chỉ như trăng dưới nước, như hoa trong gương. Mong cảnh rục rờ cuối cùng cũng tan biến trong trùng trùng mây mờ.

Hôm đó, ta vì chàng lao vào Cuồng Lư Thập Điện để cướp lấy Thần Vũ Đan được, nơi đó có ác thú trấn thủ, ta bị đánh cho tơi tả, cuối cùng vẫn là sư phụ đến cứu ta. Đánh bại mười bảy con quái thú, lại độ cho ta linh lực, tình trạng của sư phụ lúc đó vô cùng đáng lo ngại. Ấy vậy mà ngay tối hôm đó, Huyết Vương đem quân tới, bao vây tiểu viện của chúng ta là tầng tầng lớp lớp những ma binh vận khinh giáp khí thể hùng hồn.

Sư phụ bảo vệ ta, không để ta chút may mắn thương tổn, bởi thế nội thương đã trầm trọng lại càng thêm nguy kịch. Kiếm quang sáng loáng theo gió bắn tới một đòn trí mạng của Huyết Vương. Ta vội vã chạy lại đỡ lấy người, tay chân trở nên luống cuống, không biết chạm vào đâu cũng không biết phải làm gì. Chỉ không ngừng gọi “sư phụ”, như sợ rằng sau này sẽ không còn cơ hội để gọi nữa. Trước khi vũ hóa, người nói với ta mấy câu từ sứt mẻ gấp vội.

- Con đừng... lo, vốn đã biết trước sớm sẽ có kết cục này..., vì vậy cũng không mấy bất ngờ. Mấy ngàn năm qua... bây giờ cũng coi như là một sự giải thoát... cuối cùng cũng được giải thoát, chỉ là ta vẫn không yên tâm về con thôi. Từ Bạch, con có thể thay ta làm một việc được không?

Cổ họng ta nghẹn ứ, không nói lên lời, chỉ đành biết gật đầu lia lịa. Ta có nhầm không trước đây, dù ta trải qua kiếp số, thăng lên làm thượng thần, thuận phục được yêu thú Phù Suyễn, hay một việc làm to tát lớn lao gì, người cũng chưa bao giờ cười như vậy.

- Vô Ảnh Minh Châu... - bàn tay người đưa lên, ánh sáng dần dần ngưng tụ lại trong hai lòng bàn tay, ánh sáng chói lòa sắc hơn cả dao, khiến ta khó khăn lắm mới nhìn thấy được mọi thứ. Cuồng phong yêu vũ nổi lên, bầu trời mới đó có sao trắng hải hòa giờ cuộn cuộn yêu vũ, từng mây như hạ thấp, gió thổi tới như muốn cuốn tung càn quét hết thảy mọi thứ. Ta cả kinh nhìn viên ngọc được ngưng tụ từ hàng trăm hàng ngàn tia sáng, chậm chậm bay về phía ta, chìm sâu vào trong mi tâm ta.

Đó, rốt cuộc là thứ quái quỷ gì vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Khoảng khắc viên ngọc tinh quang đó chìm sâu vào trong mi tâm ta, trong đầu ngay tức khắc hiện lên những hình ảnh đánh chiếm tranh đoạt tàn khốc, máu me, giữa những yêu tà ma mị, con người, tiên nhân, hung thú... chúng điên cuồng chém giết lẫn nhau. Từng hình ảnh hiện lên trong đầu thoát chốc rồi vụt mất, thay phiên nhau khuấy đảo tâm trí ta.

Mây đen ùn ùn kéo đến, từ trong những đám yêu vân, thiên lôi sấm sét đánh xuống, nổ ầm vang dội long trời nổ đất. Ta hét lên một tiếng, tinh quang tích tụ phóng thẳng lên trời cao, trong tiếng thét tuyệt vọng như con Bạch long đâm toạc qua từng từng lớp lớp mây đen cuộn cuộn.

Ta phải khó khăn lắm mới lấy lại được một chút thần trí, không để những đoạn ma kí kia làm cho tâm can rối loạn.

Khi ta mở mắt ra, vạt áo màu xanh ngọc bích cuối cùng của sư phụ cũng biến mất. Ta không tìm được nổi thê lương trào dâng trong lòng, chỉ biết đau đớn gọi người hai tiếng sư phụ, cứ gọi như thế, tiếp tục gọi như vậy, như thể nếu không ngừng nỗ lực, người nhất định sẽ mở mắt tỉnh dậy.

Đoạn mộng cảnh phía sau diễn ra rất nhanh. Dường như ta thấy bóng áo đỏ nào đó bay phấp phật trên không trung trong gió đêm. Là một nửa tử. Ta và nàng ta giao đấu với nhau. Yêu nữ nhanh chóng bị ta đánh trọng thương, ngã xuống đất, ôm lấy ngực, cắn môi kìm nén cơn đau.

Ta há hê vô cùng. Nhưng môi chưa kịp nhếch lên cười chế nhạo đã thấy chàng lao đến chắn trước mặt nàng ta, đỡ lấy nàng ta, ân cần hỏi nàng ta có đau không, giúp nàng ta điều khí áp chế cơn đau chữa trị vết thương. Chàng mặc áo bào đỏ, cô nương đó mặc xiêm y màu đỏ. Trông hai người họ chẳng khác nào đôi tân lang tân nương mới thành thân.

Ta cười khẩy, không trả lời chàng, không nói lí lẽ ra tay với chàng. Hai chúng ta đánh nhau. Ta không ngờ có một ngày chúng ta có thể chia kiếm về phía nhau, đứng ở hai đầu chiến tuyến khác nhau.

Cô nương kia vô cùng bướng bỉnh, đã bị thương như vậy mà vẫn bay đến hợp lực với chàng để đánh lại ta. Ta thấy nàng vô cùng vương vãi, trong lòng có chút tức giận, tay tụ khí đánh thẳng về phía nàng ta.

Ta đánh người chàng thương, hẳn chàng rất tức giận. Trong khoảng khắc sừng sờ trong giây lát, ta thấy một quang sáng rất lớn, luồng sát khí cũng rất mạnh lao về phía ta, tránh không được, đỡ cũng không xong. Ta bị quang yêu khí đó vây khốn, cuối cùng bị nó nuốt chửng. Cảm giác đau đớn tột cùng trong tim vẫn còn, nay lại thấy chàng nhả tâm ra tay với mình như vậy, đau lại càng thêm đau.

Trước mắt chỉ còn thấy một vầng xích quang rục rờ chói lòa...

* * *

Ta giật mình tỉnh dậy, mồ hôi ướt đầm trán, ta đưa tay lên ôm ngực thở dốc. Mất một lúc lâu sau, ta mới bình ổn lại được nhịp thở. Mấy ngày gần đây, quá khứ cứ như cơn sóng lớn ồ ạt đổ ập lên ta, khiến đầu óc ta cứ quay mòng mòng, cảm xúc lẫn lộn, cứ bất an về một điều gì đó, cuối cùng ta rút ra

được kết luận, không phải là ta đang bắt an cái gì, mà là ta đang lo sợ, muốn nhớ lại mọi thứ, nhưng lại sợ nhớ lại mọi thứ.

Sư phụ của ta, Vô Mặc để quân cao cao tại thượng sức mạnh vô biên, uy chấn bát hoang tứ hải. Người ta yêu, Huyết Vương, ma quân của ma giới. Cô nương xinh đẹp trong mộng lại chính là Cửu Vi.

Bây giờ ngồi định thần lại ta mới biết được một điều, Cửu Vi và Huyết Vương, họ hẳn tâm bày mưu tính kế để lợi dụng ta, hãm hại sư phụ. Một tình yêu sâu đậm như thế, ta nhất quán chung tình, vì một người nào đó, cam tâm tình nguyện không đắn đo thiệt hơn được mất đến vậy, cái nhận lại được hóa ra cũng chỉ là hư vô. Bị người ta lừa dối, lợi dụng, hóa ra bản thân mình trước đây lại thế thảm đến vậy, làm trò cười cho người ta, đúng là rất buồn cười, rất đáng cười.

Ân oán của quá khứ, nếu như không còn nhớ đến nữa, ta có thể nhắm một mắt mở một mắt coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Vậy mà bây giờ, họ còn muốn một lần nữa hãm hại ta, một lần lại một lần, đúng là... không thể tha thứ được.

Tay bắt giặc nắm chặt...

Cảm thấy không thể ngủ thêm được nữa, ta liền đứng dậy bước ra ngoài sơn động. Dưới ánh sáng mờ mờ thấy có bóng ai đó đang đứng, lão bà bà.

- Không ngủ được sao? – bà ta không quay người lại, lên tiếng hỏi. Ta bước về phía trước mấy bước, không biết trả lời như thế nào. Không muốn nói đúng cũng chẳng muốn nói là không đúng. Xong lại nghĩ, đây vốn dĩ là một câu hỏi mở đầu câu chuyện, cũng không nhất thiết phải trả lời liền bẻ ngoặt nó sang hướng khác.

- Bà đang nhìn gì vậy.

-... – Bà ta im lặng một lúc, rồi đưa ngón tay có móng tay dài nhọn hoắt lên chỉ về phía xa. – Người có biết kia là cái gì không?

Ta lần theo hướng chỉ của lão bà bà, đưa mắt nhìn lên, trên trời xuất hiện một luồng ánh sáng trắng, giống như một tấm bạch lụa bung tỏa từ trên Cửu Trùng Thiên xuống thế gian.

- Đó là... mây??? – ta nghi hoặc hỏi.

Lão bà bà gật đầu.

- Cốc Tuyệt Âm không có lỗi ra, dù là thần tiên hay yêu ma, nếu tu vi không đạt đến ngưỡng cảnh tuyệt đỉnh. Nói dễ ra được nơi này, cũng là một vấn đề nan giải. – lão bà bà nói giọng đều đều, chẳng rõ là buồn hay vui. Đây chính là lí do, khiến hai mẹ con bà lão ở đây lâu đến vậy. – Ai đó đã bắc thang mây, thả xuống Cốc Tuyệt Âm này, người có một tri âm tri kỉ nào đó tốt thật đấy.

Ta nhủ mây, bắc thang mây, tri kỉ của ta? Đã muốn đưa ta lên phía trên, người đó hẳn là có ý tốt. Nhưng ta làm gì có ai tri kỉ. Nếu có cũng chỉ có Vũ Lỗi, ta là sư phụ của Vũ Lỗi, dĩ nhiên biết rõ năng lực của Tiểu Vũ như thế nào, cái việc tự mây bắc thang này, ta cam đoan rằng không phải là do Vũ Lỗi làm.

- Sao bà biết đó là dành cho ta?

- Ta ở đây lâu như vậy rồi, hàng trăm năm, hàng ngàn năm, ai mà biết. Muốn cứu ta ra khỏi đây, nếu muốn làm thì đã sớm làm rồi, chẳng việc gì phải đợi đến bây giờ.

Ta gật đầu, bà nói đúng lắm.

- Vậy còn lần này có muốn đi không?

Lão bà bà trầm ngâm không nói gì, không gian tĩnh lặng, ta nghe thấy tiếng gió thổi, tiếng con gì đó tru lên trong đêm tối. Mãi một lúc lâu sau, lão bà bà mới nói.

- Ta không đi.

* * *

Cuối cùng cũng có thể tìm đến chân thang mây, ta đứng phía dưới, ngược mắt trông lên, nhìn dải lụa mây mỏng manh lượn lờ mềm mại, vắt cao tới tận trời xanh vô tận. Khẽ cảm khái, đúng là kì công, trong lòng không khỏi thắc mắc, ai mà lại đi làm cái việc vô thưởng vô phạt này kia chứ. Xong, ta lại suy nghĩ, liệu người đó có chủ ý gì, có toan tính gì, chẳng hề thực sự, muốn bắc thang để ta có thể rời khỏi nơi này sao, ta nhớ trên đời này luôn có một đạo lí đó là “Tiên trao cháo mửa” làm gì có thứ gì cho không ai bao giờ. Chắc là ai đó có việc dưới chốn này, không liên quan tới ta nữa phần, nhưng cũng không sao, với linh lực hiện tại của mình, ta không thể tự mình ra khỏi đây, có thể nhờ chiếc thang này mà có thể rời khỏi nơi này, cũng chẳng mất mát gì, ta vốn là người vụ lợi, luôn muốn người thiệt chứ chẳng bao giờ chịu thiệt thân, lần này, cũng không ngoại lệ.

Nghĩ vậy, ta liền nhấc chân đặt lên cụm mây trắng bông bành, đương lúc định nhấc chân còn lại lên, bỗng cụm mây phía dưới chân tan ra, làm ta suýt nữa thì ngã chổng vó. Ta bực tức bậm môi, thầm nghĩ lúc này thì không được rồi.

Chương 22

Một tháng sau, thể trạng ta đã hồi phục được tương đối, các vết sẹo lớn nhỏ trên người dần mờ đi rồi biến mất, riêng chỉ có nhát kiếm đâm ở ngực là vẫn còn lưu lại một vết sẹo vô cùng xấu xí. Thật ra ta cũng không mấy bận tâm, tập trung vào việc luyện khí dưỡng thương. Sau này khi lên được phía trên rồi, những linh đan diệu dược trước đây ta tốn công dày sức chăm luyện, ta không tin là không thể khiến vết sẹo xấu xí đó sẽ biến mất hoàn toàn.

Chất độc trong cơ thể ta đã hoàn toàn tiêu tán, ta không biết là do thuốc giải của lão bà bà kia quá tốt, hay là do thể trạng ta quá lợi hại. Nhưng dù là vì lý do gì đi nữa, tiên lực đã có thể phục hồi được gần hết, mới là điều khiến ta vui mừng. Mà đã có thể có lại tiên lực, điều đó đồng nghĩa với việc bây giờ ta đã có thể rời khỏi nơi này. So với niềm vui trước đó, thì điều này khiến ta cảm thấy hưng phấn hơn gấp đôi.

Ta với lão bà bà đó, ngoài việc cứu mạng ta ra, thì giao tình giữa cả hai cũng chẳng có gì sâu đậm. Ngay cả tên bà lão là gì, ta cũng không biết. Ngày ngày bà lão ra ngoài tìm kiếm thức ăn, sau đó đem về sơn động có cậu thiếu niên – con trai bà cùng ăn. Đôi lúc còn tốt bụng hỏi ta có muốn ăn không. Ta không mấy hứng thú, quãng thời gian qua ta chỉ ngồi một chỗ tĩnh tâm dưỡng thần, hoặc thì thoảng buồn chán đi loanh quanh đâu đó. Ta không thích nói, hai mẹ con bà lão, một ít nói một nói năng chậm chạp. Bởi vậy chúng ta không hay nói chuyện với nhau.

Cậu thiếu niên đó có tên là Khuynh Tử Hạo, khi nói chuyện với cậu ta, ta có chút bức mình về độ hiểu chuyện và tốc độ nói năng của cậu ta. Những lúc như vậy ta thường im lặng, im lặng cho tới khi cậu ta nói hết câu. Ta thấy việc này so với việc ta im lặng không nói cũng chẳng khác là bao, thế nên cũng nhiệt tình trò chuyện. Thành thực mà nói, giữa ta và Tử Hạo cũng có một phần mười cái gọi là giao tình. Bởi vì có tình cảm hơi hơi thân thiết một chút, ngày ta ấn định sẽ rời đi, Tử Hạo có ra tiễn biệt ta, còn lão bà bà, dĩ nhiên là không rời.

- Tì... tì, sau này.... tì.... đi rồi..., còn... có một mình... đệ... và mẹ... nhất... định sẽ... rất buồn...

Đợi cậu ta nói hết câu, ta đảo mắt, đứng là chỉ giòi thách thức tính nhẫn nại của ta.

- Ồ. Chẳng phải trước đây người cũng như vậy sao.

- Đệ... thật... ra... không.. muốn tì... đi... chút... nào. – Ta bỗng cảm thấy, đây dường như lại giống một màn kịch từ biệt đầy luyến lưu không nỡ rời xa.

- Ồ, dù người có nói gì đi chăng nữa. Ta cũng sẽ rời đi. Ta vốn định hỏi người đã quyết định rõ chưa, rời đi hay là ở lại. Nhưng chắc bây giờ chẳng còn cần thiết nữa. Quãng thời gian qua cảm ơn các người, sau này sống thật tốt vào. Tạm biệt. – Ta chỉ nói có vậy, sau đó quay người định bước vào thang mây.

- Khoan.. đã... – Tử Hạo vội níu lấy tay áo ta kéo lại. Ta hơi nhú mồm về hành động thô lỗ này, trước giờ Tử Hạo luôn hành xử rất đúng mực, không hề có bất kỳ hành động dư thừa vượt quá phép tắc nào, bỗng dưng hôm nay lại như vậy. Khiến ta không khỏi nghi hoặc, sự khó hiểu lần áp luôn cả nỗi tức giận chuẩn bị nhen nhóm lên.

- Sao vậy?

- Cái... này...

Ta hạ mắt nhìn xuống. Tử Hạo tay giờ ra một cái túi nhỏ nhỏ, nhìn rất giống một tấm bùa được lồng vào một sợi dây màu đen đơn giản.

- Gì vậy?

- Mẹ... đệ... nói, thật ra trước... đây... có... lên... bỏ... vào... thuốc giải... của tỷ... một... loại... độc tố.

Nghe nói tới đây, khỏe môi ta giật giật mấy phát. Lão bà bà đó, mẹ kiếp, rõ ràng là không muốn cứu ta không công, trên đời này đúng là chẳng có cái gì cho không ai bao giờ, người ta nói gừng càng già càng cay quả là không sai mà.

– Nhưng mà... – ta bỗng nhiên rất thích từ “nhưng mà”. – Mẹ đệ... nói... nếu... sau... này... luôn... luôn... đem theo... thứ này, chất độc trong... cơ thể tì... sẽ... tự động... tiêu tán...

Ta nên cảm ơn sao? Ta nên cảm ơn đúng không?

Trong cái rủi có cái may, nhưng trong số ít cái may đó luôn có cái rủi. Lão bà bà đó, haiz..., dù sao cũng chỉ cho ta cách trị độc, tạm thời không tính toán gì thêm nữa vậy.

Ta nhận lấy tấm bùa đó, sau cùng hào sảng nói:

- Cảm ơn, ta đi đây.

Từ Hạo gật gù đầu, ánh mắt tiến biệt.

- Thượng... lộ... bình... an.

Ta quay người, bước vào trong dải lụa bạch vân, một cơn gió thổi tới, có vàng sáng nhàn nhạt dần xuất hiện, bao trùm lấy thân thể ta.

Cuối cùng cũng có thể rời khỏi nơi này.

* * *

Quãng thời gian bình lặng khi ở Tuyệt Âm Cốc, trong tất cả những gì đã xảy ra, ta nhận được gì, mất cái gì, ta sâu sắc có thể phân định rõ. Nếu đem những thứ đó lên bàn cân đo đong đếm, thì ta cảm thấy hai yếu tố được mất cũng tương đương nhau mà thôi.

Ta tuy bị Cửu Vi hãm hại, thế nhưng lại tìm thấy được hồn phách của mình, bị Vũ Lỗi làm cho trọng thương nhưng lại được lão bà bà nọ cứu giúp. Rời xuống dòng Tang Hà chảy xiết, cuối cùng có thể nhớ lại được quá khứ của bản thân mình.

Mới đầu ta nghĩ thế, nhưng sau khi quay lại đỉnh Bạch Sơn này, ta nhận ra rằng những thứ mình mất đi không ít như những gì mà ta thẩm tính toán trước đó.

Sau khi kết giới tan vỡ không biết có bao nhiêu yêu ma tà mị xô bồ mò tới nơi này, làm cho Bạch Sơn linh thiêng dày đặc luồng yêu khí, tuyết vĩnh cửu tan ra theo thời gian trở thành những vũng tuyết loang lổ, tuyết trắng tinh khôi bị những thứ dơ dáy vậy bẩn. Căn nhà nhỏ của ta dựng lên, rượu ngon ta ủ, được thảo ta trồng cũng chẳng còn nguyên vẹn như lúc ban đầu nữa, cây hoa đào ta toàn tâm khai hoa, giờ cũng tàn tàn tàn lụi, xơ xác đến thế lương.

Ta đành phải dọn dẹp lại tất cả mọi thứ, thanh tẩy những luồng khí không lành. Thôi cũng được, những thứ đơn giản đó, sau này nếu thích, một lần nữa ta lại làm lại cũng không hề gì.

Yêu ma quỷ quái sau khi mò tới đây bật tung mọi thứ lên mà không thấy thứ mà chúng cần, chắc đã nhanh chóng rút lui, nhường lại không gian bình ổn cho ta. Nói đến thứ mà chúng cần, trước đây, ta không biết chúng muốn gì từ ta, chính ta cũng không biết mình đang phải bảo vệ thứ gì. Giờ thì ta biết rồi. Chính là viên Dạ Ảnh Minh Châu mà trong mộng cảnh sư phụ giao cho ta, nói ta phải bảo vệ thứ đó cho thật tốt.

Trước đây ta không biết nó là gì, hình dạng thế nào, ở đâu. Nhưng bây giờ ta biết, nó là thứ gì và ở đâu rồi, chỉ là không biết chính xác là nó ở chỗ nào mà thôi.

Sau khi đã dọn dẹp lại mọi thứ tương đối ổn, ta mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.

Ta lại trở về với cuộc sống trước đây của mình, chỉ khác là khoảng thời gian này ta cảm thấy có cái gì đó thiếu thiếu và không quen. Sau đó mới biết lí do đó là vì bây giờ chỉ còn có một mình. Lại thật, chẳng phải trước đây, ta vẫn sống một cuộc sống như vậy sao. Tại sao giờ đây, chỉ vì một chút biến cố nhỏ nhỏ không đáng nói lại khiến ta trở nên lạ lẫm không quen như vậy.

Xong ta lại nghĩ chắc là bản thân vừa gặp phải tình huống cận kề cái chết, lại vừa tìm lại được quá khứ và hồn phách, thần kinh có chút rối loạn, cảm giác không quen lạ lẫm dĩ nhiên sẽ hiện hữu.

Khi thắc mắc cái gì, không hiểu cái gì. Ta thường sẽ không ngừng suy nghĩ về vấn đề đó, cho tới khi mọi thứ thông suốt mới thôi. Vấn đề nêu trên cũng như vậy, những lí lẽ vừa rồi cũng được coi là rất thỏa, thấy mọi sự đã được khơi thông và theo tuần tự, ta lại chẳng buồn nhắc đến nữa.

* * *

Hôm đó đang ngồi trong phòng nghỉ ngơi, bỗng ta nghe thấy có tiếng ai đó đang gọi mình. Ta hiểu kì ngồi dậy, khẽ vờn vai rồi bước ra ngoài. Ngược mắt nhìn lên thấy một vị tinh quân chấp pháp dẫn theo thiên binh đến tuyên đọc ngự lệnh của Thiên Đế. Đại ý là muốn mời ta lên Thiên Đình du ngoạn và đàm luận vài chuyện. Ta nghĩ việc du ngoạn là phụ, đàm luận là chính, cũng không mấy tốn công sức mà đoán ra được rằng, vấn đề cần bàn luận ở đây, không nhiều thì ít cũng sẽ liên quan tới việc kết giới trên Bạch sơn linh thiêng này bị hóa giải

---

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Ta không có ý định chôn tránh trách nhiệm, cũng muốn xem xem liệu Thiên Đế có giải pháp gì hiệu quả để mọi chuyển biến bề ngoặt sang một bước tiến bình ổn hơn. Nay kết giới đã mất, tất cả tứ hải bát hoang này, người nào muốn biết thì cũng đã biết, kẻ nào nên biết cũng đã biết hết cả rồi. Những kẻ có dã tâm dục vọng muốn cướp lấy Dạ Ảnh Minh Châu để gia tăng yêu lực, muốn chấn hưng thiên hạ, làm chủ lục giới, nắm giữ quyền năng và sức mạnh

tối thượng trong tay, đang ngày đêm hành tẩu bày mưu tính kế để đoạt được thần vật. Ta thấy thật buồn cười, ngay cả ta, kẻ nắm giữ thần vật thượng cổ, cũng không biết nó đang ở đâu, thì những kẻ đó biết được chắc. Ta nghĩ, Dạ Ảnh Minh Châu đó, có lẽ đã sớm tiêu tán thành cát bụi từ lâu rồi, đã không còn hiện hữu nữa, những kẻ muốn đoạt lấy nó, đúng là đang tốn công vô ích một cách vô cùng bi thảm.

Với suy nghĩ ấy, ta cũng không mấy quan tâm lắm tới vấn đề này. Chỉ chấp nhất một ý niệm, đó chính là nếu một ngày Dạ Ảnh Minh Châu xuất thế, bằng bất cứ giá nào, ta nhất định không để nó rơi vào tay kẻ bất chính nào khác. Đó, cũng chính là tâm nguyện cuối cùng của sư phụ, muốn ta hoàn thành tốt, ta nhất định phải hoàn thành thật tốt sứ mệnh đó của mình.

Thiên giới trong trí nhớ mờ hồ của ta, đã thay đổi không ít, tính cách ta theo thời gian trở nên trầm ổn hơn trước nhiều, thế nên bây giờ khi nhìn thấy yến oanh rực rỡ, tầng mây ngũ sắc, cung điện lưu ly lấp lánh trong ánh mặt trời hào quang sáng chói, người đẹp tựa hoa, tiên khí ngút trời,... cũng chỉ khẽ cảm thán trong lòng. Thiên Đế trong ấn tượng của ta rất nhiều năm về trước, cũng chẳng mấy thay đổi, mây mắt thanh tú, phong thái đường hoàng, trên thân người lại như toát nên sự vô song lỗi lạc. Hần mời ta tới thường trà tại hồ sen bên Nha Lan điện, hương sen thơm ngát, mùi trà thanh nhẹ dịu êm, khung cảnh thanh bình, băng lãng những làn khói sương bay tà tà dưới mặt nước tạo nên một khung cảnh thoát tục bất phàm vô cùng. Chắc hẳn Thiên Đế rất hay tới đây ngồi, hẳn quả là một người thanh nhã, biết hưởng lạc.

Uống cạn vài chén trà, những gì cần nói cũng đã nói gần hết, những gì cần biết ta cũng đã ghi nhớ trong đầu, những gì không hiểu hiện tại cũng đã hiểu được tới tám chín phần. Sau màn chào hỏi đầy khách khí, đúng theo tính cách quyết đoán, Thiên Đế, như tính cách trước giờ của hắn, không lâu la rườm rà, nói ngay vào thẳng vấn đề chính, đó chính là việc núi Diêu Hòa – nơi trước đây đã phong ấn Quỷ Khốc ma quân - trong thời gian gần đây tà khí đột nhiên tăng vọt, lan tràn ra khắp nơi, hẳn e rằng, có chuyện gì đó không ổn đang xảy ra. Ngó ý muốn ta qua đó một lần xem thử xem thế nào, còn khéo léo nói thêm đôi ba câu rằng Thiên giới hiện tại không mấy ai có bản lĩnh sánh ngang bằng ta, để Từ Bạch thượng thần ta hành sự, vẫn là một quyết định vô cùng sáng suốt.

Ta mới đầu có thấy thật vô lý, nhưng rồi suy nghĩ lại, về việc tà khí ngày một tăng đúng là một hiện tượng kì lạ, nếu đoán không nhầm, Quỷ Khốc ma quân đó, sắp sửa chuẩn bị phá ấn xông ra. Chuyện này không phải trò đùa, huống hồ, trước kia là do sư phụ đã dốc bao tâm sức để phong ấn tên ma quân đó lại, ta không thể để công sức của người đồ đệ xuống sông xuống biển, cũng không muốn chứng sinh tam giới bị hủy hoại, nói cho cùng, nếu một khi khoảng khắc Từ Khốc ma quân phá ấn xuất thế, ta chắc gì đã còn sống được bởi hiện tại ta chính là bức tường cuối cùng mà hắn cần phải đập đổ để đạt được dục vọng đen tối vô đáy của bản thân.

Ta thấy, vẫn là nên đi xem thử, nếu thực sự ở đâu đó trong thuật phong ấn bị hỏng, ta lập tức bịt lại vẫn tốt hơn là đối chọi với hiểm họa to lớn sau này. Suy nghĩ trước sau được mất xong, ta liền đồng ý với Thiên Đế, hẳn có vẻ rất vui, nhưng vẫn làm bộ nghiêm túc khách khí nói đa tạ ta một câu, lại vừa giống như đã trút đi một gánh nặng lớn trong lòng, liền khe khẽ thở dài.

Chuyện tới núi Diêu Hòa thanh tẩy khí độc tìm rõ ngọn nguồn không phải chỉ ngày một ngày hai là làm được ngay, với lại ta mới lành lặn vết thương được không lâu, Thiên Đế chu đáo cho người sắp xếp cho ta ở lại Thiên giới tại điện Phù Sinh để ta nghỉ ngơi dưỡng sức.

Còn đặc biệt lệnh cho một tiên ti tên là Khai Hòa theo ta hầu hạ, cô nương này có dáng vẻ rất ưa nhìn, tính tình nhút nhát rụt rè, nhưng lại rất biết nghe lời và làm việc rất hiệu quả, làm ta cảm thấy có chút cảm tình yêu mến. Trên Cửu Trùng Thiên có dòng ôn tuyền * mang tên Thanh Trữ, nghỉ ngơi tiên khí, có thể chữa trị lành lặn mọi vết thương lớn nhỏ, chỉ cần ngâm mình vào trong đó là được ngay.

Hôm đó ta đến Thanh Trữ để lọc bỏ chất độc trong cơ thể, theo ta có mười hai tiên nga theo hầu hạ, ta bẩm sinh không thích ồn ào náo nhiệt, ngay cả yến tiệc Thiên Đế mở cho ta ta cũng từ chối không nhận, lần này theo ta tới Thanh Trữ tuyền chỉ có mình Khai Hòa. Phong cảnh trên Cửu Trùng Thiên này đúng là không đâu đẹp bằng cả quãng đường đi hương hoa bung tỏa rất dễ chịu, Mão Nhật Tinh Quân hôm nay chỉ rắc chút nắng ấm nhẹ nhàng, lại gieo thêm ít gió dịu dàng thoang thoảng, đúng là một ngày đẹp trời khiến tâm tình người ta có chút khởi sắc.

* ôn tuyền: suối nước nóng.

Dòng ôn tuyền này ở trên một đám mây ngũ sắc, không hiểu là bắt nguồn từ đâu, nước mắt trông lên chỉ thấy dòng nước lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời ngút khói đồ sộ. Xung quanh là những hòn son giả, phía đông có tròng vại khói trúc tiên xanh mướt khẽ phát phơ trong gió. Ta trầm mình xuống dòng ôn tuyền, thoát đầu từ những nơi tiếp xúc với mặt nước có tỏa ra lớp khói đen lơ lờ mờ, sau đó dần dần tan đi mất, khắp người có cảm giác hơi tê tê đau đầu như bị cái gì đó châm chích. Sau cùng cảm giác dễ chịu lan tỏa toàn thân, tứ chi sau cốt như được giãn ra thoải mái, mọi mạch máu trên cơ thể như được khơi thông điều hòa. Trong người có cảm giác vô cùng dễ chịu và phấn khích. Quả đúng là dòng suối tiên, chữa bệnh vô cùng hữu hiệu, mà hiệu quả lại phát huy ngay lập tức.

Nước ấm vừa đủ, thoang thoảng đâu đây là một mùi hương vô cùng dễ chịu, làm thần kinh thoải mái, những sợi nắng mỏng manh vàng ươm xuyên qua những làn sương khói mờ mờ đọng lại trên mặt nước lấp lánh. Ta cảm thấy có hơi buồn ngủ, nhưng lại nghĩ nếu ngủ quên ở đây thì thật không hay liền lắc đầu mấy cái cho tỉnh táo lại.

Đến khi cảm thấy các đầu ngón tay chuẩn bị nhả lại, ta mới rời khỏi dòng ôn tuyền. Khai Hòa ban nãy vẫn đứng ở đình viện cách Thanh Trữ không xa để đợi ta, lúc này lại chẳng thấy đâu. Ta lúc đầu có hơi không vừa lòng về cách hành sự của tiểu tiên ti này, xong lại nhớ ra rằng vừa nãy nàng ta có nói, muốn quay về điện Phù Sinh để lấy cho ta một tấm áo choàng, nàng ta sợ ta sau khi ngâm người xong khó tránh khỏi cảm giác thấy lạnh, liền không sợ mất công tốn sức quay về lấy áo trùm cho ta. Vừa rồi, là ta trách nhầm Khai Hòa. Thiết nghĩ quãng đường từ điện đến đây cũng không gần. Khai Hòa đi đi lại lại giữa hai chốn này quả thực rất vất vả, ta có chút thông cảm cho nàng ta liền quyết định tự mình quay về, giữa đường gặp lại nhau Khai Hòa sẽ không phải đi thêm một đoạn đường xa nữa, cũng coi như là báo đáp sự chu đáo của nàng ấy, vừa rồi ta không biết đã nở trách nhầm.

Nghĩ là làm, sau khi bận lại xiêm y chỉnh tề, ta quyết định theo đường cũ mà tự mình tìm về.

Cảnh vật trên Cửu Trùng Thiên này rất đẹp, hòn non bộ hay nhành hoa ven đường cũng đều toát lên một vẻ đẹp thu hút rất phong tình, dưới ánh nắng dịu dàng ấm áp, trên lớp mây bay trắng xóa hững hờ, cảnh sắc lại càng trở nên ảo diệu và rực rỡ hơn, như tỏa ra những tia sáng lấp lánh lấp lánh.

Ta không biết là do cảnh vật bên đường quá tuyệt diệu, khiến ta bị hấp dẫn nên thần trí không tập trung, hay là do vốn dĩ bản thân là một kẻ không giỏi phân biệt phương hướng và có trí nhớ cực kì tệ, mà bây giờ thành ra lạc đường. Nhìn trùng trùng mây trắng bay trước mắt, ta không khỏi cảm thấy ảo não thất vọng. Càng đi càng cảm thấy cảnh vật thay đổi mỗi lúc một phong phú và mới lạ, ta nghĩ, cứ đi mãi như thế này cũng không phải cách hay, liền gọi một đám mây lành tới, cưỡi mây bay lên trên để quan sát phương hướng thì hay hơn nhiều.

Mạc Kỳ Y ; chương sau nam nữ 9 sẽ gặp nhau, mn đón xem nhé:v:3

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

(づ´ω`)づ Ta đi qua thiên sơn vạn thủy cũng chỉ để dừng lại bên cạnh chàng(づ´ω`)づ

(=￣▽￣)ﾉ(=￣▽￣)ﾉ(=￣▽￣)ﾉ

Ta bay cao lên một chút, mong rằng có thể tìm thấy một phủ đệ của vị tiên giả nào đó mà hỏi đường. Ông trời quả đúng không phụ lòng người tốt, chẳng bao lâu sau ta đã bay qua một nơi có người, không những chỉ một, mà là rất nhiều. Ta ước chừng khoảng vài trăm vài nghìn thần tiên tôn giả, nếu đoán không nhầm, thì đây chính là nơi đốc huấn thần binh trên Thiên giới. Từ phía trên nhìn xuống, thiên binh đánh kiếm, ánh kiếm lóe sáng lên, giống như mặt biển, dập dềnh dập dềnh không ngừng lưu chuyển. Tiếng hô phong hoán vũ nổi lên, càng làm ta trở nên phấn khích vui sướng, kiếm quang làm ta hơi chói mắt, đương lúc không biết nên hạ xuống tại đâu thì đột nhiên đám mây dưới chân ta chấn động vài hồi, lác lác điên đảo như thuyền che gặp bão, liền sau đó đám mây trắng xóa đó tan ra, ta còn chưa kịp phản ứng lại, thì cả thân người đã như một con chim bị trúng tên rơi vùn vút xuống phía dưới.

Ta hét lên theo phản xạ, đâm thủng tầng tầng lớp lớp những đám mây xốp mềm mà lao nhanh xuống phía dưới. Ta nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, trong lòng không khỏi thắc mắc, tại sao đám mây phía dưới chân ta vừa rồi lại đột nhiên tan ra, không lẽ vì lâu lắm rồi không sử dụng, thuật đi mây về gió của ta đã bị thui chột đi rồi sao, không lí nào lại như vậy, nhanh chóng gạt bỏ đi ý nghĩ đó, ta niệm quyết, tay chỉ điểm một đám mây nào đó cách đây không xa, tiên quang từ trong lòng bàn tay ngưng tụ, lóe sáng một cái rồi dần dần biến mất, giống như một ngọn lửa lo củi, đột nhiên bị một thau nước tạt vào làm cho tắt ngấm. Khóe môi ta giật giật mấy phát, cảm nhận trong thân người mình trống rỗng, linh lực đã không cánh mà bay?

Cái ... quý gì vậy?

Ta than thầm, phen này thì xong rồi. Ta không sợ bị thương, căn bản nếu có rơi từ trên cao hơn nữa xuống, ta cùng lắm cũng chỉ xây xát nhẹ ngoài da, càng không nói đến việc bản thân có thể bị chấn thương sọ não, chết bất đắc kì tử. Điều ta bận tâm bây giờ đó là, thân là một thượng tiên, lại là khách của thiên giới, nói gì thì nói, trong mắt mọi người, không ít thì nhiều cũng có vài phần ngưỡng mộ và nể sợ. Nay lại nhìn thấy ta rơi từ trên không xuống, ngã vúi một tư thế vô cùng không đẹp, hình tượng từ đó sẽ tan vỡ, như vậy thì sẽ rất mất mặt, điều quan trọng là, ta không biết sau đó nên đứng dậy cười nói như bình thường, hay là giả bộ ngất luôn đi cho xong.

Ta quyết định rồi, sau đó ta sẽ giả ngất, nhất định phải giả ngất mới được.

Đuôi mắt liếc thấy có một vầng sáng màu xanh lam đang lao đến, ta không nghĩ ngợi được gì nhiều, căn bản khi đó không có thời gian để quan tâm đến những vấn đề khác, nhưng mà điều ta không quan tâm đó, hóa ra lại vô cùng có lợi đối với ta. Chẳng phải ta nói nơi đây rất nhiều người sao, lại còn là nơi luyện tập binh khí của các thần binh trên thiên giới. Thiên binh thiên tướng ở đây nhiều vô số kể, chẳng lẽ không có một nam hào hán nào thấy một nữ tử “yếu đuối” gặp nguy hiểm mà không lao tới ứng cứu.

Quả nhiên ta được một thần quân nào đó lao tới ứng cứu. Eo bị ai đó ôm lấy, cả thân người dừng lại trong không trung, tốc độ rơi chậm lại, tựa như một chiếc lông vũ đang chầm chậm rơi xuống. Tim ta nảy lên một cái, cuối cùng cũng có thể vớt vát được một chút thể diện cho bản thân. Người thấy có một hương thơm rất thanh nhẹ, ta ngược mắt nhìn lên, muốn biết được dung mạo của kẻ đã cứu mình. Nghiêng nghiêng trong ánh mặt trời ấm áp, khuôn mặt đẹp tựa tạc tựa họa của nam tử đó hiện lên trong mắt ta, trên vàng trán trắng trẻo láng mịn, giữa ấn đường là một kim ấn màu bạch kim khẽ phát ra những tia sáng lạnh lẽo, đôi mắt phượng câu hồn đoạt phách, phân rõ lông trắng lông đen, băng lãnh mà sâu thẳm, trong veo in hình ta trong đó, lại như có chút gì đó kinh ngạc, toát lên khí phách rất đối diện ngang thoát tục, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng hơi mím lại, một màu hồng nhạt như cánh hoa đào mỏng manh, vô cùng cuốn hút, nhìn ở cự li gần thế này, lại vô cùng lay động lòng người. Những sợi tóc bạch kim của người đó bay bay, tà áo màu xanh lam như cánh bướm phóng khoáng tung bay. Từ trước tới giờ ta chưa bao giờ nhìn thấy người nào đẹp như vậy, có chăng là Vũ Lỗi, nhưng Tiểu Vũ của ta lại không có dáng dấp hiền ngang, khí thế như vậy, dáng dấp của người trời, thượng đẳng và xuất chúng như vậy. Tiên khí vây quanh như một dòng suối dịu dàng nhẹ nhàng ôm lấy ta, vấn vít.

Khi chân đã chạm đất, ta vẫn còn có cảm giác lâng lâng.

- ... Nàng, không sao chứ?- nghe thấy giọng nói trầm trầm phía trên đầu, ta ngẩng lên nhìn, hơi sững lại một chút, sau đó lắc đầu, nhẹ nhàng nói:

- Ta không sao...

Một tay người đó vẫn đang giữ lấy eo ta, ta cảm nhận trên người mình đang có vô số những ánh mắt đang gim vào, liền cảm thấy có chút không tự nhiên, lại cảm thấy tư thế của cả hai hiện tại, nửa ôm nửa đỡ, vô cùng ám muội, liền nhẹ nhàng dịch chuyển thân người, lùi lại phía sau một bước, chàng ta cũng rất biết điều, thấy ta như vậy cũng dứt khoát buông tay ta ra.

Lúc này ta mới để ý, ta hiện đang đứng trên đài cao hơn trăm bậc thang, đài cao rộng rãi, tràn ngập ánh mặt trời chiếu xuống thềm đá lưu ly lấp lánh rực rỡ, xung quanh là vân mây vấn vít, chín cột trụ cao thẳng tắp đâm thẳng lên trời, khắc hình long phượng uốn lượn vô cùng khí thế. Phía dưới bình đài là hàng trăm hàng vạn những thiên binh thiên tướng uy nghi vô cùng khí thế, mặc dù có rất nhiều người nhưng trong lúc này đây lại im lặng và nghiêm trang xiết đỗi. Không khí cực kì nghiêm trọng này khiến ta hơi ngẩn người ra, không khỏi thảm thán phục, Thiên giới đúng là đã rất chú tâm vào việc đốc thúc thần binh, không lơ là chút nào.

Mất một lúc lâu sau ta mới định thần lại được, thiết nghĩ bản thân phải nhanh chóng rời khỏi đây thôi, không thể cứ như vậy mà đi luôn được, ta quay người lại nói với nam tử áo xanh tuần mỹ hai câu “Đa tạ” và “Cáo từ”. Còn không quên gật đầu tỏ vẻ ái ngại vì đã làm náo loạn cuộc tập duyệt của họ, sau đó quay người đi thẳng. Nam tử áo xanh không nói gì, chỉ nhìn ta với ánh mắt vô cùng phức tạp. Còn những người khác lại nhìn ta với ánh mắt vô cùng khó hiểu.

Không hiểu tại sao hiện tại ta không thể sử dụng được tiên lực, cũng chính vì vậy mà bây giờ ta phải tự mình bước đi, mặc dù không biết là mình đang đi đâu, chỉ biết là bản thân muốn rời khỏi bình đài này, thôi làm trung tâm gây sự chú ý cho mọi người, chính vì vậy mà phải bước xuống hơn trăm bậc thang lát đá hoa cương lạnh lẽo ấy.

Tuy trong lòng rất nôn nóng, nhưng ta không hấp tấp, dáng vẻ vẫn rất thanh thoát đường hoàng, đột nhiên ta cảm thấy ánh mặt trời hơi chói, đầu bỗng nhiên trở nên váng vất lạ kì, chân bước đi lảo đảo mất nhịp, sau cùng mọi thứ bỗng trở nên tối sầm trong đáy mắt. Ta ngất đi, ngã xuống cái “Bịch”.

* * *

Không biết bao lâu sau đó ta tỉnh dậy trên giường, Khai Hòa ngồi bên cạnh, nhìn thấy ta tỉnh lại, không giấu được niềm vui mừng, đúng là một tiểu cô nương đơn giản, cảm xúc thế nào cũng biểu hiện trên mặt được ngay.

- Người tỉnh lại rồi sao, làm tỳ nữ lo muốn chết...- Khai Hòa vội đỡ lấy ta ngồi dậy, ta vẫn còn ngơ ngác chưa hiểu gì. Liền im lặng một lúc để ngẫm lại những gì đã xảy ra. Ta nhớ rõ rằng mình đã cùng Khai Hòa đến Thanh Trừ để giải độc, sao bây giờ đã ở đây rồi. Mất một lúc sau, ta mới nhớ lại được lí do, hóa ra là tại ta lạc đường, sau đó định tìm người chỉ đường, nhưng cuối cùng không hiểu sao lại bị rơi khỏi đám tường vân, được một vị thần quân nào đó tốt bụng cứu giúp, sau đó,...sau đó ta ngất đi, hoàn toàn không biết diễn biến tiếp theo như thế nào, khi tỉnh lại thì đã ở đây rồi.

Khai Hòa luôn miệng nói xin lỗi ta, nước mắt ngấn nước mắt dài đưa tay lên chấm chấm, bộ dạng rất thành thực đáng thương. Ta thấy đây cũng không phải là vấn đề to tát gì, nên không hề trách cứ. An ủi nàng ấy một vài câu, sau đó hỏi một vài câu hỏi, dĩ nhiên cũng không quên hỏi nàng ta tại sao sau khi ta từ ôn tuyền Thanh Trừ rời đi pháp lực trong tiên thân lại biến mất.

Khai Hòa trước đây có là tỳ nữ trong cung của Thiên hậu, cũng là một tiểu tiên nga hiền lành tốt bụng, quan hệ cũng rộng rãi dễ chịu, vì vậy cũng biết được ít nhiều. Hóa ra không phải Thiên Đế muốn “chơi” ta, mà căn bản bất kì ai sau khi tẩy trần dưới suối Thanh Trừ, đều sẽ bị mất đi tiên pháp trong một thời gian, bình thường khoảng tầm một ngày sau, tiên thuật sẽ tự khắc quay trở về với bản thể. Khi tám tuổi Thanh Trừ, có thể nói như là, toàn bộ tu vi trong cơ thể, sẽ được phong bế ở một nơi nào đó, nước suối sau đó sẽ lọc sạch toàn bộ chất độc trong cơ thể một cách tận gốc nhất.

Sau khi nghe Khai Hòa nói xong ta cũng yên tâm vài phần. Hóa ra là như vậy, làm ta cứ tưởng.

- Vậy khi nào ta mới hồi phục được tu vi? – vừa rồi ta có thử qua vài tiểu thuật nho nhỏ, nhưng không thể biến trái nhỏ xanh trên tay thành một trái táo đỏ tươi được.

- Cái này thì tiên ti cũng không biết nữa, chắc là ngày mai. Người cũng đừng quá lo lắng, ôn tuyền Thanh Trừ căn bản không thể tước đi tu vi của ai cả...- Khai Hòa nhẹ nhàng nói, khoe môi khẽ mỉm cười, đôi mắt cũng sáng ngời rạng rỡ. Ta để ý, kể từ sau khi ta tỉnh dậy đến nay, trước đó mặc dù nàng ta có lo lắng khóc lóc, nhưng không hiểu tại sao bây giờ lại có vẻ vui tươi như vậy.

Ta thấy nàng ấy nói như vậy cũng có lí, liền không gặng hỏi nữa, quyết định lấy một cuốn kinh thư nào đó để đọc chơi. Thật ra khi mới lên Thiên giới ta có cảm thấy vô cùng khác lạ, bởi trước giờ chỉ quanh quẩn trên Bạch Sơn, nay lại lên tận Thiên đình, đã vậy còn ở lại một thời gian không ngắn, nơi đây tuy có khác với Bạch Sơn, nhưng cuộc sống nhàn tản này thì chẳng khác là bao.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

(づ´ω´)Ta đi qua thiên sơn vạn thủy cũng chỉ để dừng lại bên cạnh chàng(づ´ω´)

Đọc sách nhiều thật đau mắt, ta quyết định đặt cuốn kinh thư trên tay xuống, bước vào hoa viên phía sau điện để hít thở không khí. Quả nhiên tâm trạng có chút khôi sắc, vườn hoa rất đẹp, ánh trắng như phủ một lớp hào quang mỏng manh dịu nhẹ lên những cánh hoa đang e ấp nở, hòa quyện với mùi hương ngọt ngào lan tỏa không gian. Ta vừa đi vừa hít thở hương thơm, ngắm hoa nở trong vườn, đi được một lúc bỗng nghe thấy có tiếng hát khe khẽ, giọng nói trong trẻo, giai điệu vui tươi, chứng tỏ chủ nhân của giai điệu đó nhất định đang có tâm trạng rất tốt. Ta hiếu kì, bước về phía phát ra tiếng hát, càng tới gần nghe càng rõ ràng hơn, ta cảm thấy có chút quen thuộc. Quả nhiên là Khai Hòa, nàng ta đang tỉa cây trong vườn.

- Có chuyện gì mà vui vậy? – Ta tiến lại gần, bắt chuyện hỏi. Khai Hòa vừa nghe thấy có giọng nói khác vang lên sau lưng, có chút giật mình, vội quay người lại, vừa thấy ta thì có chút ngạc nhiên, lí nhí nói, nhường như là câu “Thượng tiên không còn đọc sách nữa sao”, sau đó không quên câu hỏi vừa rồi của ta, liền trả lời:

- Tiểu ti cũng có chút chuyện vui, đã làm kinh động đến người thật là không phải chút nào.

Câu hỏi vừa rồi của ta chủ yếu là để bắt chuyện, hoàn toàn không mang tính chất của một câu hỏi. Cũng không cần thiết phải có câu trả lời. Ấy vậy mà Khai Hòa lại thừa nhận mình đang có chuyện vui thật, ta thấy tài phán đoán của mình ngày một chuẩn xác, liền cảm thấy một chút tự hào, lại buột miệng hỏi thêm

- Không phiền chút nào. Chỉ là rốt cuộc người vui chuyện gì vậy, nói ta nghe xem nào. -

Khuôn mặt Khai Hòa khẽ ửng hồng, nàng ta ngại ngùng cười nói:

- Cũng chẳng có gì cả, nói ra cũng... thật xấu hổ chết đi được.

- Ô... – Ta gật gù, chuyện vui xấu hổ mà lại khiến nàng ta cứ cười mãi, ta thật tò mò muốn biết. Xong Khai Hòa là một cô nương đơn thuần trong sáng bất kì những cảm xúc gì cũng dễ dàng hiện lên trên gương mặt, lần này chưa để ta hỏi thêm nàng ấy đã tự khai.

- Tiểu ti... từ bấy lâu này đã thầm nhớ mong điện hạ. Hôm nay lại được gặp gỡ. Không khỏi thấy mừng vui trong lòng. – nói tới đây, khuôn mặt nàng ta lại càng ửng hồng hơn, đôi mắt mơ màng, dung mạo thánh thiện vô cùng đáng yêu. Hóa ra là như vậy.

- Điện hạ?

- Chính là thái tử, người hôm nay đã đưa người về đó. Thật ra mới đầu khi nhìn thấy điện hạ bế người trên tay, ta... đã rất đau lòng nhưng mà, chỉ cần nhìn thấy người, ta liền thấy rất vui.

Chẳng nhẽ là vị nam tử mặc áo xanh đó. Trong đầu ta lướt qua dung mạo thượng đẳng của ai, dáng vẻ siêu phàm thoát tục của ai. Ánh mắt nhẹ nhàng như làn mây đó, giọng nói tuyệt vời đó. Ta nghĩ đâu chỉ riêng Khai Hòa đây là rung động, nam tử đó nhất định rất đào hoa.

Mà nam tử đào hoa đó, không ai khác lại chính là thái tử điện hạ Thiên Ân, giữ chức chiến thần trên Cửu Trùng Thiên.

Ta bứt một bông hoa nhỏ mềm mại xuống, vân vê trong tay, rồi đưa lên mũi ngửi, giọng nói lúc mơ màng lúc phấn khích của Khai Hòa vang lên bên tai, ta im lặng nghe nàng ta kể lại.

Thiên Ân, tức thái tử Thiên tộc, khi sinh ra đất trời xuất hiện rất nhiều dị tượng, thần long Thượng cổ vẩy bạc lấp lánh khí thế ngút trời uy vũ lâu lắm rồi không xuất hiện trong khoảng khắc đó như ẩn như hiện bay lượn trên bầu trời, trăm ngàn con chim ngũ sắc ở chín mươi chín ngọn núi thiêng nhất tề nhảy múa suốt ba ngày ba đêm, khi Thiên Ân hóa sinh trên ân đường đã xuất hiện ẩn kí bạch kim, mang hào quang ngũ sắc rực rỡ quanh mình. Một trăm năm tuổi đã có thể cầm binh dẹp loạn, chỉ cần một kiếm là có thể tiêu diệt hàng trăm loài yêu quái ma quỷ. Quả là bất phàm, lập được nhiều chiến công hiển hách khí thế ngút trời. Không lâu sau đó đảm nhiệm chức vị Chiến Thần Cửu Thiên.

Chàng ta hoàn mỹ như vậy, oai phong như vậy, ngạo mạn như vậy, khiến nhiều người nể phục ngưỡng mộ cũng là chuyện bình thường, không chỉ nữ tử mà cả nam nhân cũng bị quyến rũ mất, lại làm cho trái tim của không ít người tan vỡ, phụ không ít lòng người trong thiên hạ. Ngồi vị thái tử phi hiện giờ vẫn còn trống, khiến cho biết bao “trái tim yếu đuối” (nam nữ nói chung) ôm ấp một niềm hi vọng mong manh lại nhem nhóm một tia vọng tưởng cũng mong manh chẳng kém, ấy vậy mà những trái tim mù quáng đó vẫn không từ bỏ quyết định “sa chân” đến cùng.

Lại nghe nói không lâu về trước không hiểu vì lí do gì, Thiên Ân ngủ vùi suốt một trăm năm, đã khiến cho biết bao trái tim đau đớn tuyệt vọng, ngưỡng mộ và tiếc thương. Nhưng điều này không quan trọng. Điều quan trọng là sau khi tỉnh dậy từ giấc thiên thu tưởng chừng như bất phục ấy. Vị thần quân uy vũ đó lại tiếp tục lặn mất tăm mất tích một thời gian nữa, không biết chàng ta đã đi đâu, những đóa hoa đào lại tiếp tục ngẩn ngơ đau khổ.

- Thời gian gần đây nghe nói người đã trở lại tiên giới nhưng ti nữ rất ít khi được gặp điện hạ. Sau một thời gian dài như vậy lại được nhìn thấy người, Khai Hòa dĩ nhiên là rất vui. – Khai Hòa ánh mắt lấp lánh sáng ngời, mơ màng nói.

- Quả là rất thú vị. – tay ta vân vê cánh hoa màu xanh lam nhạt trong tay đến nỗi nát bươm, lại nhìn cây hoa Khai Hòa tốn công cắt tỉa giờ đã bị ta vặt cho gần trụi hết hoa liền cảm thấy áy náy vô cùng.

- Nhưng mà, lần này tái ngộ không biết bao giờ mới lại được gặp lại điện hạ nữa... – Khai Hòa khẽ thở dài, mặt mày xụ xuống buồn chán ảo não than.

Ta vốn định nói một câu nào đó hay ho để khích lệ nàng ta, xong vừa mở miệng, một suy nghĩ lại xẹt ngang trí óc, cuối cùng câu nói ra lại thành.

- Sắp tới Thiên Hậu có tổ chức một yến tiệc dành cho Tỉ Mệnh tinh quân, có mời ta đến, ta nghĩ lần đó thái tử Thiên Ân nhất định sẽ có tới, người đi

cùng ta ắt sẽ gặp lại mà thôi.

Câu nói này rõ ràng đã phát huy triệt để tác dụng khích lệ, Khai Hòa vui mừng reo lên.

- Thật vậy a???

Ta gật gù đầu, xong lại cảm thấy có cái gì đó không đúng, ta suy nghĩ nửa thì quên mất việc đó.

* * *

Lúc gần đến Nặc Thượng cung, từ xa đã thấy minh châu sáng ngời, đèn hoa rực rỡ, tiên giả xiêm y lộng lẫy, phong thái thoát tục không nhiễm bụi trần thanh thoát lũ lượt kéo nhau bước vào đại điện phía trước, ta có chút kích động. Trước khi đi, ta đã cân nhắc khá kỹ càng, cuối cùng quyết định sẽ đi sát giờ khai tiệc mặc cho Khai Hòa cứ thúc giục mãi không thôi. Lúc đến nơi đã thấy mọi người tề tựu khá đông đủ, lại thấy quyết định vừa rồi thật quá chuẩn xác mà, đi sớm một chút thì phải đợi người ta, lại làm giảm đi mấy phần quan trọng của bản thân, đi muộn quá lại thành ra bản thân không có một chút thành ý nào.

Khai Hòa rất vui mừng theo sau ta, thế nhưng buổi yến tiệc này lại chỉ dành cho những vị thần tiên, bởi vậy trong khi định bước vào trong thì Khai Hòa đã bị ngăn lại, không còn cách nào khác để bước vào bên trong, ta đành bảo nàng ấy quay về, Khai Hòa xụ mặt xuống, rất chi là không vui, nhưng làm gì còn cách nào khác chứ?

Vừa bước vào điện, vị tiên sứ đứng trước đại môn đã hô vang tên ta, không hiểu nó có tầm ảnh hưởng lớn thế nào, mà lại có biết bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về phía ta, kinh ngạc có, tò mò khó hiểu có, ngưỡng mộ trầm trồ cũng có, sau đó ta lại thấy bọn họ ghé vào tai nhau rủ rỉ gì đó, cảm thấy mấy vị tiên hữu này quả thực quá nhân rồi, liền không mấy để tâm đến họ.

Gạt bỏ những ánh mắt đó ra khỏi thân người, ta thanh thoát bước vào trong điện. Liếc mắt nhìn quanh, thấy bên trái đại điện là mấy vị tiên quân đang hòa nhã chuyện trò, lại liếc nhìn phía bên phải, mấy vị tiên cô cũng đang bàn luận sôi nổi chẳng kém, trên bàn tiệc rượu tung bừng, toàn là những sơn hào hải vị. Ta nhất thời không biết nên ngồi vào đâu, cũng may có một tiểu tiên nga ở phía sau bước lên nhắc nhở, vì cũng là một vị khách cũng được cho là quan trọng, ta được ngồi tại vị trí phía tay trái, Thiên đế và Thiên hậu ngồi phía trên, an tọa nơi đó xong xuôi, cảm thấy chỗ ngồi này cũng khá tốt, không quá phô trương, lại có thể quan sát mọi người một cách rõ ràng tổng thể nhất, trên bàn lại bày biện đồ ăn rất hậu, có chút thỏa đáng trong lòng.

Ta không mấy quen biết ai trên Thiên giới, mà có quen biết, chắc cũng đã quên, vì vậy trong buổi yến tiệc hôm nay, trong khi mọi người đang rôm rả trò chuyện sự đông sự tây, thì ta lại chẳng biết nói chuyện với ai, trong lúc vô tình lại nhìn thấy một nam tử vận lam bào ngồi đối diện ta đang thanh nhã nâng ly rượu lên nhấp lấy một ngụm.

Khuôn mặt hơi cúi xuống toát lên vẻ băng lãnh, dáng vẻ uống rượu lại có chút ung dung nhàn tản, những sợi tóc trắng như tuyết rủ xuống hai vai như dòng thác bạc nhẹ nhàng lay động. Ta để ý thấy, không chỉ riêng môi Khai Hòa, mà tiểu tiên ti hầu cận vị tiên giả ngồi bên cạnh, hay mấy vị tiên nga dung mạo xinh đẹp xuất chúng ngồi phía dưới kia, đều nhìn chàng ta với ánh mắt mơ màng ngưỡng mộ, mà lại có chút nhớ nhung khổ sở. Có thể nhìn mà không thể chạm vào, chung ra ngay tại trước mắt mà lại chẳng thể ăn, cảm giác đó, thật khó chịu muốn chết đi được, ta nghĩ thầm, lại có cảm giác ngưỡng mộ mấy vị cô nương kia rất nhiều. Thật là giỏi chịu đựng, giỏi kìm nén a.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Nghĩ tới đây, đột nhiên Thiên Ân ngẩng đầu lên, ta còn chưa kịp thu ánh mắt về, lại đang bận suy nghĩ miên man, vừa hay bắt gặp ánh nhìn hờ hững xinh đẹp ấy, lại có chút chột dạ, liền giả bộ đang ngó lơ tầm mắt trưởng phía sau. Trong lúc vô tình liếc qua phía bên đối diện, lại nhìn thấy Thiên Ân đang nhìn ta, môi hơi nhếch lên nở nụ cười nhẹ nhàng, ta lại có cảm giác hơi quen thuộc, điệu bộ dịu dàng này, thực sự đã thấy ở đâu rồi.

Trong thoáng chốc ta lại có cảm giác Thiên Ân rất giống Vũ Lỗi, nhưng lại nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ đó ra khỏi trí óc, Vũ Lỗi làm sao lại là Thái tử trên Cửu Trùng Thiên được, Vũ Lỗi làm sao lại là chiến thần uy vũ được. Cả hai người này căn bản không hề liên quan gì đến nhau, có chăng cũng chỉ là ngoại hình có chút tương đồng. Ta đứng là đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

Lại nhớ tới Vũ Lỗi, ta có cảm giác hơi đau lòng, từ sau khi ta trở về Bạch Sơn từ dưới cốc Tuyệt Âm, không biết Tiểu Vũ đã đi đâu. Trước đây khi Vũ Lỗi đảm nhiệm qua tìm ta, quả thực khi đó ta đã rất thất vọng và đau lòng, nhưng bây giờ nghĩ lại, khi đó chẳng qua Tiểu Vũ bị mê hoặc thần trí, căn bản không thể ý thức được những gì mình đang làm, ta không trách nó, càng không lấy đó mà ghi hận trong lòng.

Bây giờ lại chỉ còn có một mình trên đỉnh núi, ta cảm thấy cô đơn vô cùng, Vũ Lỗi, Vũ Lỗi, rốt cuộc con ở đâu, đã chết hay còn sống, có biết ta rất nhớ con không?

Khai tiệc, nhạc tiên nổi lên, một dàn tiên nữ váy hoa rực rỡ uyển chuyển thướt tha tiến về phía chính điện, trong sự hào hứng của mọi người, bắt đầu nhảy múa, thân người mềm mại đáng đáp thướt tha, khuôn mặt ai nấy đều rất đẹp xinh đẹp. Các vị tiên hữu ngồi xung quanh rôm rả trò chuyện, mời rượu nhau, còn ta thì chú mục vào mấy nàng vũ nữ mỹ miều phía dưới kia. Thiên Đế và mấy vị tiên hữu khác thừa thoả có mời rượu, ta cũng vui vẻ uống cạn vài ly.

Bữa tiệc diễn ra rất vui vẻ, náo nhiệt và hào hứng.

- Người nhìn xem, cô nương áo tím đỏ, chính là vị công chúa của tộc Băng Kỳ điều, quả thật rất đẹp a – vị công tử áo đỏ ngồi bên cạnh ta lên tiếng bàn tán. Hẳn chính là Thập Nguyệt Hỏa thần, vừa rồi có nhờ ta lấy đèn mấy quả tí phở, nói chuyện vài ba câu, cũng được coi là có chút quen biết. Hẳn thân là Hỏa thần, nhưng lại là kẻ rất nhiều chuyện, tính tình khoáng đạt lại có chút vô lại, thích ngắm mỹ nhân và bàn luận về những tiểu mỹ nhân đó.

Ta đưa mắt liếc nhìn vị cô chúa của Băng Kỳ điều, khuôn mặt xinh đẹp mỹ lệ, sóng mắt long lanh phong tình, tóc dài mượt mà, làn da trắng mịn như ngọc, dáng vẻ yếu đuối mỏng manh, từng động tác khi múa tuy mềm mại dịu dàng nhưng lại mang một chút khí khái rất riêng. Đứng trong một đám mỹ nữ xinh đẹp đó nhưng vẫn nổi bật hơn tất thảy.

- Quả thực rất đẹp.

- Nghe nói nàng ta với Thiên hậu có quan hệ vô cùng thân thiết, lại là thanh mai trúc mã với thái tử Thiên Ân, ta nghĩ rằng, nghe nói lúc trước hai người đã có hôn ước với nhau rồi – Thập Nguyệt chống cằm nói, lại thông thả nâng chén ngọc lên, thanh nhã hợp một ngụm, lại tỏ ra trầm tĩnh suy tư, nhưng thề vừa phát hiện ra một vấn đề vô cùng to tát, xong lại cảm thấy bản thân mình thật thông minh khi có thể phát hiện ra vấn đề mà không phải ai cũng có thể làm được đó, sau cùng lại cảm thấy tự hào, cảm phục bản thân mà lấy làm vui sướng.

Ta nghiêng nghiêng đầu, không biết nên nói thế nào, đây không phải chủ đề mà ta am thông, vậy nên cũng chỉ biết im lặng, im lặng rồi, lại không khỏi không đề ý đến câu nói "hai người ấy đã có hôn ước của nhau", cảm giác không mấy thoải mái. Thật ra trong bữa tiệc này, giai nhân mỹ nữ nhiều vô số kể, có nàng mạnh mẽ sắc sảo, có nàng lại yếu điệu e thẹn. Mỗi người một vẻ, đều đẹp theo một cách riêng biệt khác nhau. Bởi vậy việc so sánh xem ai kém ai thua, quả thật vô cùng khó khăn. Như vị công chúa Nhã Tư của Thiên giới đang ngồi cạnh ta đây, cũng vô cùng xinh đẹp. Nghe thấy Thập Nguyệt bình phẩm ca ngợi vị công chúa của Băng Kỳ điều kia lên cao chín tầng mây, lại nói nàng ta sắp trở thành tầu tầu của mình, liền lên tiếng phản bác.

- Xinh đẹp cái đầu huynh đó, con mắt bên nào của huynh thấy nàng ta xinh đẹp, nàng ta ấy à, chẳng xứng với ca chút nào. – Nhã Tư bĩu môi, ném ánh nhìn khinh bỉ về phía Cốt Cốt phía dưới chính điện. – Theo ta thấy á, vị tỷ tỷ đây còn xinh đẹp hơn cô ta gấp bội. – sau đó liền đánh mắt sang nhìn ta. Thập Nguyệt nghe thấy vậy, liền nhướn mày nhìn ta, rồi quay ra nói với Nhã Tư

- Muội thì biết cái gì chứ, ta chỉ thích cô nương dịu dàng nhẹ nhàng như nàng ấy, chứ chẳng ai thêm đề ý đến một cô nương vừa ngốc vừa không hiểu chuyện như muội đâu.

- Huynh nói cái gì chứ, nói lại nghe xem nào, huynh thì đẹp hơn ai mà nói, thông minh hơn muội sao, đừng có tự ngộ nhận về bản thân như thế.

- Vậy ta nói sai chỗ nào chứ, muội hung hăng như vậy, không có ai đề ý cũng là chuyện rất bình thường.

- Muội hung hăng, muội mà hung hăng, có phải hôm nay khi ra khỏi nhà đầu của huynh bị kẹp vào cánh cửa rồi có đúng không? Sao lại có thể hiểu lầm một cô gái tốt đẹp như muội một cách sâu sắc như vậy chứ.

-....

-....

Không hiểu từ đầu tới cuối buổi yến tiệc này, họ cãi cọ với nhau không biết bao nhiêu lần, thật sự ta chỉ muốn được yên tĩnh để xem múa. Mới đầu có cảm giác lạc lõng buồn chán giữa chốn này, ai ngờ lại thành ra được nghe "ca hát" không những miễn phí mà lại còn đặc sắc và ồn ào như vậy. Không biết là nên mừng hay nên khóc đây.

Ta lại không mấy quan tâm đến cuộc cãi vã của bọn, cố gắng lờ đi những tạp âm ồn ào bên tai để nghe nhạc thường khúc ca vũ dưới kia. Đám vũ cơ vấy áo mắt mẽ sắc sỡ sắc màu uyển chuyển bước đi nhanh chóng tạo thành một vòng tròn, bên trong vòng tròn là Cốt Cốt đang xoay người nhảy múa với những biểu cảm xuất thần. Mấy ca vũ còn lại kẻ đứng người ngồi tay áo dài phất lên phất xuống mềm mại, thấp thoáng thấy khuôn mặt mỹ lệ của công chúa tộc Băng Kỳ, xinh đẹp tuyệt trần, thanh lệ e ấp, sóng mắt hoa lệ không hiểu là do vô tình hay hữu ý liếc về phía bên này mấy lần, ta lại không hiểu nàng ta đang liếc ai, quay đầu nhìn lại, lại chỉ có thể kết luận một câu rằng nàng ta đang nhìn Thiên Ân, lúc này lại bày ra bộ dạng vô cùng lạnh lùng thờ ơ, khiến cho Cốt Cốt không khỏi thất vọng tràn trề.

- Không thèm nói chuyện với huynh nữa, đồ nhỏ mọn. – Nhã Tư bĩu môi, quay ngoắt đi vô cùng kiêu ngạo. Vị công chúa nhỏ tuổi này, đúng là rất có cá tính, vui vẻ và tình nghịch, có vẻ rất đáng yêu. Thập Nguyệt thân Hỏa thần, rõ ràng là một nam tử tuấn mỹ phong thái hào hoa, ấy vậy mà khi cãi nhau với Nhã Tư, bỗng trở nên nhỏ mọn và bị xem thường như thế, liền không biết phải xử sự sao cho phải, chỉ biết gãi đầu nhìn ta cười gượng gạo.

- Muội ấy thực sự giận rồi sao?

Ta chậm rãi nhìn hân, sau đó lạnh lùng buông một câu.

- Không giận. Chẳng qua không thèm nói chuyện với người nữa mà thôi.

- Ồ. – Thập Nguyệt khẽ than, không hiểu là đang nghĩ gì, sau đó không còn hỏi ta câu gì nữa, lại tiếp tục đảo mắt xung quanh ngắm nhìn mỹ nhân trong yến tiệc.

Tiếng nhạc kết thúc, ta có hơi ngạc nhiên, đưa mắt nhìn xuống phía chính điện, đã thấy màn ca vũ đặc sắc vừa hay đã kết thúc. Ta còn chưa thưởng thức xong, sao lại đã hết rồi. Thật là...

Không ngớt những tiếng khen ngợi vang lên, Cốt Cốt e thẹn cúi đầu, cảm tạ mọi người, sau đó rời khỏi vũ đài. Lại có tiếng nhạc vang lên, hình như là nhạc kịch, ô hóa ra vẫn còn có kịch hay để xem. Ta lại hào hứng bóc một quả bồ đào, đưa lên miệng vừa ăn vừa thưởng thức nhạc kịch. Không ngờ màn kịch này, so với màn ca vũ vừa rồi của các tiểu mỹ nhân kia, thật sự rất rất rất đáng chán, ta căn bản không hay xem kịch, nay khi thưởng thức vở kịch này lại chẳng mấy hiểu nội dung của nó, cho nên cực kì thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Khi yến tiệc sắp tàn, ta lựa chọn thời điểm thích hợp nhất để rời đi, kịch hay đã xem, rượu ngon đã uống, cao lương mỹ vị cũng đã thưởng thức đủ rồi, nán lại lâu cũng chẳng để làm gì, ta tự nhủ, nên sớm quay về đi ngủ cho khỏe người. Khai Hòa khi này không thể cùng ta đi dự yến tiệc nên đã về trước từ sớm, bởi vậy hiện tại ta phải tự mình quay về. Điều đáng mừng là, ta đã có thể nhớ đường để trở về điện Phủ Sinh, cho nên cũng không lo bị lạc như trước nữa.

- Chim của ta. Bắt chim của ta lại đi. – đột nhiên có một tiếng thét non nớt vang lên, ta đánh mắt sang nhìn, thấy một cậu bé đang đứng từ xa.

Ta còn đang mãi suy nghĩ tự trào, đột nhiên bị lôi về với hiện thực, có chút ngẩn người. Chim gì? Chim của ai cơ? Ai bị mất chim à? Có phải là do vừa rồi uống rượu hơi nhiều, nên bây giờ đầu óc không tỉnh táo, nên nghe nhầm rồi không?

- Thật ngốc chết đi được. Nó ở kia kia, bắt lấy nó cho ta. – Nói rồi tên tiểu tử đó đưa tay chỉ lên trên, ta lần theo ánh nhìn, thấy có cái gì đó phát ra hào quang màu đỏ đang lao vun vút trong không trung với tốc độ rất nhanh. Lúc này ta mới hiểu ra, thì ra thằng nhóc muốn ta bắt lấy chùm sáng màu đỏ kia.

Ta tốt bụng nhón chân nhảy lên không trung, đuổi theo vệt sáng màu đỏ không ngừng thay đổi vị trí, biến ảo khôn lường đó. Thằng bé đứng phía dưới không ngừng hoan hô cổ vũ, lúc ta sắp bắt được con chim đó, nó liền không ngừng hô thúc rất ồn ào. Xong, khi ta bắt hụt vệt sáng đó, thằng bé lại lè nhèo cần nhẩn khiến ta vô cùng bức mình. Chẳng qua hiện tại trong người có chút hơi rượu, thể nên động tác mới chậm chạp hơn bình thường mà thôi. Chính vì không còn được nhanh nhẹn như mọi khi, bởi vậy ta phải rất khó khăn mới bắt được con chim đáng ghét ấy, vừa rồi ta còn định, đánh một chưởng cho nó chết tươi luôn, làm lão nương đây bận rộn một phen. Hừ...

Do bị nhốt trong một lớp kết giới mỏng trong tay ta, con chim đó không thể tự do bay nhảy liền uất hận đập cánh vào kết giới mấy hồi, kêu lên choe choe. Ta vừa thấy đáng thương vừa cảm thấy hả hê vô cùng. Con chim này khá đẹp, to bằng một cái chén ngọc uống trà. Có bộ lông màu đỏ rực mượt mà óng ánh rất đẹp mắt, con người lại có màu xanh biếc, trên chòm đầu có vài sợi lông tơ mọc dựng lên như một cái vương miện nhỏ xinh, loài chim này ta chưa từng nhìn thấy, quả thực rất đáng yêu.

Thằng bé thấy ta đã bắt được lại con chim của nó, liền vui vẻ chạy đến, đang chạy bỗng nhiên vấp phải cái gì đó, liền ngã sấp xuống đất, kêu lên một tiếng “Úi da”. Tên nhóc này có tướng mạo vô cùng xinh đẹp, mắt to môi hồng, da lại trắng trắng và mũn mũn làm ta không khỏi liên tưởng đến cái bánh nhân đậu đang lăn lông lốc trước mặt, nhìn rất buồn cười. Mặc dù rất buồn cười, nhưng ta vẫn cố nín nhịn. Tiễn lại gần nâng thằng bé dậy, sau đó phúi phúi trên quần áo nó, giúp nó xoa xoa tay chân, nhẹ giọng nói:

- Không sao chứ?

Thằng nhóc bị ngã có vẻ khá đau, mắt ung úng nước mắt, nhưng vẫn cố gắng chịu đựng, rút khoát nói:

- Ta không sao.

Rất có chí khí, rất ra dáng nam tử. Ta bật cười bởi dáng vẻ cứng chạc trẻ con của tên nhóc. Sau đó giúp nó đặt con chim nhỏ ấy vào cái lồng màu vàng kim lấp lánh rất tinh xảo. Tên nhóc vừa rồi không hiểu vấp ngã nặng thế nào, mà chân bị trật không đi lại được, ta liền giúp nó nắn lại khớp, nhưng đứa bé nhỏ như vậy, không thể một phát là có thể nắn lại được ngay, ta chỉ vừa mới động tay vào cổ chân nó thôi, còn chưa kịp làm ăn gì đã thấy người nó run nên bần bật. Ta để ý thấy, tên nhóc này rất thích ra dáng nam nhi tỏ vẻ người lớn, tuy không khóc nhưng ta biết nó cũng sợ và đau. Với lại ta cũng lo mình làm quá, không những không nắn khớp lại cho nó được mà còn bẻ lệch đi thêm nữa thì rất phiền phức, liền hỏi nó tên gì, nhà ở đâu, để ta đưa nó về nhà chữa trị, nhưng thằng nhóc Thiên Lăng lại rất cứng đầu cứng cổ, nó nói sẽ không đi đâu cả, muốn đợi ca ca nó ở đây, nhất quyết không chịu nói mình ở đâu, cũng nhất quyết không để ta đưa nó đi tìm người nắn lại khớp. Bởi vậy ta đành sử dụng một tiểu pháp nhỏ để làm giảm cơn đau từ vết trật ở chân ấy. Sau đó không đành lòng để một tên nhóc con hí mũi chưa sạch lại còn đang bị thương ở lại đây chờ đợi ai đó một mình, liền cùng nó ngồi xuống bậc thềm của đình viện vắng lặng bên cạnh hoa viên của Nặc Thượng cung.

Chẳng bao lâu sau thằng nhóc đã gối đầu lên chân ta mà ngủ, bởi trước đó có uống một chút rượu, ta lúc này cũng cảm thấy vô cùng buồn ngủ, liền tựa vào cái cột phía sau mà lim dim nhắm mắt. Không biết bao lâu sau, trong lúc nửa mê nửa tỉnh ta thấy có bóng ai đó đang tiến lại gần, mới đầu có không để tâm, sau đó mới cảm thấy dường như có cái gì sai sai, lại nhận thấy bản thân đang không phải ở trong phòng, nếu không ở trong phòng, vậy thì tức là ta đang nằm ngoài trời rồi. Mà nếu đã là nằm ngủ ngoài trời, thì thật mất mặt chết đi được, nghĩ được tới đây đầu óc ta có được tỉnh táo hơn vài phần, liền đưa tay lên dụi dụi mắt, khẽ cử động chân tay mà cảm thấy chân tay như tê cứng lại vậy, dưới chân có cảm giác nặng nề, hạ mắt nhìn xuống mới

thấy chiếc bánh màn thầu Thiên Lăng đang gói đầu lên, mới nhận thấy hóa ra không phải bản thân đang yên đang lành lại đi ra ngoài lấy trời làm màn mà nằm ngủ.

Sau đó lại nhớ ra rằng vừa rồi có ai đó đến đây, liền ngược mắt lên nhìn xem thử, đã thấy Thiên Ân đang đứng trước mặt mình từ lúc nào, ở góc độ này mà nhìn lên, ta có cảm giác chàng ta cao lớn và hiền ngang hơn nhiều. Ánh trắng bao trùm lấy bóng dáng ai đó, bóng hình cao lớn giống như tỏa ra những tia sáng màu xanh lam nhạt dịu dàng, bao trùm lấy ta. Hương hoa trong hoa viên gần bên cạnh đó đang tỏa hương thơm ngát, lại nghĩ thấy có chút mùi sương lành lạnh trong không gian, làm tâm trí ta có chút mơ hồ, nửa thực nửa mơ. Ta nheo nheo mắt:

- Thì ra người thẳng nhóc đợi là ngươi. – ta khẽ nói, cúi đầu đỡ Thiên Lăng lên, bế nó trên tay. – Ngươi mau đưa nó về đi, còn nhỏ như vậy, ở lâu ngoài trời nhiều không thể tránh khỏi phong hàn, chân còn bị trẹo, ta có xem qua rồi, nhưng vẫn nên kiểm tra lại thì hơn.

- Sao nàng biết ta là người tên nhóc này đang đợi? – Hần hỏi ta như vậy. Ta trao Thiên Lăng cho Thiên Ân. Cảm thấy câu hỏi có hơi kì quặc, liền nheo mày hỏi lại hần.

- Tại sao ta lại không biết người đó lại là ngươi? – Đây có được coi là đang khinh thường trí thông minh của người khác không nhỉ?

Chàng ta liền đưa tay ra đỡ lấy tiểu đệ của mình. Khóe môi mang theo ý cười nhàn nhạt.

- Nàng làm sao vậy? – Một tay Thiên Ân ôm lấy Thiên Lăng, một tay cầm lấy tay ta nâng lên, ta còn chưa kịp hiểu gì, liền nhìn chàng ta với ánh mắt vô cùng kì quặc, sau đó nhìn xuống bàn tay đang bị ai đó nắm lấy, bỗng thấy ở cổ tay trắng nõn như ngọc của mình có một vết xước chảy máu. Ta bị thương sao, lúc nào nhỉ, à có lẽ là do vừa rồi đuổi bắt với con chim đỏ rực kia. Thoạt nhìn cũng chẳng có gì là nguy hiểm, đến ta còn không nhận ra rằng mình đang bị thương, bởi vậy đây cũng chẳng phải là vấn đề to tát gì, ta liền thu tay về, cười nói:

- Ta không sao, chỉ bị thương chút đỉnh do vừa rồi sơ ý quá. Thôi cũng muộn rồi, chăm sóc tên tiểu tử kia cho tốt, ta đi trước.

Thiên Ân định nói cái gì đó, ánh mắt nhìn vào cổ tay bị thương của ta, nhưng ta lại có cảm giác ánh mắt đó vô cùng kì lạ, nhìn mà không phải là nhìn, ánh mắt thâm sâu như đang xuyên thấu tất cả. Ta nhất thời không hiểu chàng ta đang nghĩ gì, là thương xót hay là đang cảnh tỉnh bản thân. Nhưng dù là vì lí do gì đi chăng nữa cũng chẳng liên quan tới ta nửa phần. Bỏ lại Thiên Ân sau lưng, ta đương định rời đi, bỗng nhớ ra một điều gì đó. Ta trước giờ không muốn chịu ơn ai bao giờ, huống hồ lại là thái tử trên Thiên giới, hôm qua khi ta bị rơi xuống khỏi đám tường vân bởi vì bị mất đi tiên lực, chính chàng ta đã cứu ta, cứu ta ra khỏi một bàn thua trông thấy, lại không bị mất mặt, thiết nghĩ bản thân dù không làm được gì để báo đáp (mặc dù ta thấy chuyện này cũng chẳng có gì cần phải báo đáp) nhưng vẫn là nên cảm ơn một câu.

Ta dừng bước, ngoảnh mặt lại.

- Đúng rồi, chuyện hôm qua, cảm ơn ngươi. – Hôm qua sau khi nghe Khai Hòa nói về hần, ta thực đã hiểu về Thiên Ân một vài phần, có chút thần phục và ngợi khen, dĩ nhiên cũng cảm thấy vô cùng có thiện cảm.

Lúc này Thiên Ân vẫn đứng yên chỗ cũ chưa rời đi đâu dù là một bước, nghe thấy tiếng ta nói liền ngẩng đầu lên nhìn.

-Nàng không sao là tốt rồi. – Hần không ngọt không nhạt buông từng chữ, tuy vẫn giữ dáng vẻ lạnh lùng nhưng lại khiến cho người ta ấm lòng, đặc biệt là giọng nói của hần rất ấm áp, giống như một dòng suối nước nóng hiền hòa dịu nhẹ.

Ta khẽ mỉm cười

-Cũng không còn sớm nữa, ta đi trước.

-Đề ta đưa nàng về.

Ta liếc nhìn Thiên Lăng đang ngủ ngon lành trong tay Thiên Ân, bên mép còn chảy cả nước miếng, cảm thấy vẫn là nên đưa thẳng bé trở về đi ngủ và xem lại vết thương thì hơn, liền nhả nhận từ chối.

-Ý tốt của ngươi thực khiến ta vô cùng cảm kích, nhưng ta có thể tự về được, không làm phiền ngươi nữa. – ta nói rồi quay lưng bước đi.

-Khoan đã. – Thiên Ân lên tiếng ngăn lại, ta dừng bước, ngoảnh lại tò mò hỏi.

- Sao vậy?

- Đường về Phù Sinh điện, đi hướng này nà.

Trán ta chảy dài ba vạch đen xì

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Điều Hòa là một ngọn yêu sơn, chướng khí dày đặc quanh năm không tan, tầng mây trắng đục hạ thấp bay tà tà, bao trùm không gian là một bầu không khí u ám, quỷ dị, dù là ban ngày nhưng vẫn không thể nhìn thấy cảnh vật xung quanh. Có một dòng sông Tù Nhan chảy quanh chân ngọn núi, lệ khí vô cùng nặng. Đến ta cũng bị chướng khí vô cùng độc hại của nơi đây làm cho khó chịu mấy phần, người trần mắt thịt khi đứng cách xa một dặm cũng bị chướng khí của Điều Hòa làm cho thất khiếu, da thịt tan chảy thành đồng bầy nhầy.

Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, là những yếu tố tạo nên phong ấn được hạ lên Quỷ Khốc. Năm hệ ngũ hành này có liên hệ vô cùng chặt chẽ với nhau, có mỗi quan hệ tương sinh, phản sinh, tương khắc, và phản khắc. Bởi vậy thuật phong ấn này rất khó có thể phá vỡ, nhưng nói tuyệt đối không thể phá vỡ thì điều này không hoàn toàn đúng. Nếu một khi có thể phá giải được một trong năm yếu tố trên, những yếu tố còn lại không cần phá cũng tự động tiêu tán.

Năm xưa sư phụ, dùng Thổ, Mộc, Thủy khắc chế đầu, thân và đuôi xà khiến Quỷ Khốc không thể nào trở mình được trong trận pháp, Hỏa để phong ấn xương cốt, Kim để phong ấn tâm và hồn phách của Ma quân. Cứ vào đêm Tân Nguyệt mỗi tháng, khi mặt trăng trên trời không xuất hiện, cũng chính là lúc phong ấn trở nên yếu đi, khi đó cũng chính là thời điểm yêu khí thịnh thế, mặc dù điều này không mấy có lợi đối với ta, nhưng lại là dấu hiệu dễ phát hiện ra lỗ hổng trong trận pháp thuật phong ấn rõ rệt nhất. Nhẩm tính còn hai ngày nữa mới tới ngày Trăng Non, ta đi sớm hơn một chút, một là vì cần chuẩn bị một số thứ cần thiết, hai là ta chưa bao giờ đến đây, bởi vậy cần có thời gian để tìm hiểu địa hình.

Ta dựng một căn nhà nhỏ ở dưới chân núi, cách dòng sông Tù Nhan một đoạn, ở đó nghỉ ngơi tích dưỡng trong hai ngày.

Đến ngày thứ hai, trong lúc đang nằm ngủ trong căn nhà nhỏ của mình, bỗng ta nghe thấy có tiếng nổ ầm rất lớn. Nói chính xác hơn là tiếng động long trời nổ đất đó càng ngày càng lớn, mặt đất rung lên bần bật, mấy đồ đạc thiết yếu ta trưng dụng trong phòng rơi xuống đất vỡ tan. Ta có hơi bức mình, phá vỡ giấc ngủ ngon của ta, lại còn phá hoại đồ của ta, thật không biết điều gì cả. Ta quyết định ra ngoài xem thử có chuyện gì xảy ra.

Từ xa đã thấy trên không trung một con Giao Long vậy bực khổng lồ đang oằn mình giao đấu với một ai đó, cuộc chiến xảy ra rất ác liệt, cây cối xung quanh bị đấu khí làm cho đổ rạp hết xuống mặt đất, khói bụi mịt mù sương sỏi đá văng tứ tung, trên trời yêu vân cuộn cuộn giống như một bàn tay ma quái đen xì trực chờ như muốn nuốt chửng cả mặt đất, gió núi như cào thóc toàn bộ tất cả điên cuồng gào rú. Tiếng gầm gào của con Giao Long, tiếng kim loại va vào nhau, kiếm khí tỏa ra ngùn ngụt chói lòa, từ những đám mây đen khổng lồ thiên lôi đánh xuống rạch tan mặt đất vang lên tiếng nổ ầm ỹ uỳnh cực lớn.

Đúng là một màn đấu chiến vô cùng đặc sắc, hoành tráng, nhất thời khiến ta quên đi bức tức khi nãy, xong lại hối hận vì không được nắm rõ tường tận diễn biến của cuộc chiến từ đầu tới giờ khắc hiện tại. Ta ngồi xuống một thân cây bị đổ khá to để thưởng thức màn hoành chiến ác liệt ấy, chỉ tiếc là không có cái gì để nhắm nhấp, làm cho sự thú vị giảm đi ít nhiều. Cuộc chiến xảy ra rất ác liệt, con Gia Long kia hiện đang ở thế yếu, cổ hết sức vùng vẫy chống trả, biết bản thân không thể đánh thắng cũng nhất quyết khiến kẻ đã đánh bại mình phải bị tổn thương không nhỏ.

Lần khói bụi xám xịt còn chưa kịp tan đi hết, đã thấy một vệt sáng màu xanh lam chói lòa lao vút về phía con Gia Long. Con Giao Long rú lên một tiếng rung chuyển trời đất, ghê rợn như mê khóc quỷ hồn, ta phải bịt tai lại để khỏi bị ma âm đó làm ảnh hưởng tới thính giác, bóng áo màu xanh lam tung bay như cánh bướm lao vút trong không trung, xung quanh thân người như có một lớp ánh sáng bao trùm, kiếm một lần nữa vùng lên, chém đôi con Giao Long to lớn hung hăng ra làm hai mảnh, đường kiếm nhanh và chuẩn, vết cắt mảnh mà dứt khoát. Máu văng ra, hòa cùng với nước mưa sầm sập đổ xuống một màu đỏ sẫm u ám. Ánh sáng bạc làm chói lòa con người khiến ta không kịp né tránh được mà che tay nhắm mắt. Tai nghe thấy tiếng thân hình đổ xệ của con Giao Long đổ ập xuống mặt đất, chấn động vài hồi. Phải mất một lúc sau khi ánh sáng dần dần dịu lại, ta hạ tay che mắt xuống, nhìn thấy phía trước thấy khói bụi chưa kịp tan ra. Vậy là kết thúc rồi sao, chán quá.

Ta bĩu bĩu môi, đương lúc định phẩy tay áo đi về, bỗng như lơ mơ nhìn thấy có cái bóng nào đó đang chuyển động phía trước, ta dừng chân đứng lại, mấy hơi nhử nhìn bóng người đang dần bước ra khỏi làn khói. Kiếm khí trên thanh trường kiếm chưa tiêu tán hết, vẫn phát ra những tia sáng màu xanh lam dịu nhẹ lại như có chút sát khí mạnh mẽ, tiên khí trầm ổn thâm hậu bao trùm lấy bóng người vận trường bào màu lam, dưới vạt áo thêu hoa văn thần long chìm bằng chỉ vàng óng ánh. Chẳng phóng khoáng bước đến, mái tóc trắng được gió thổi tung bay, khuôn mặt tuấn nữ y nguy, vừa trải qua một cuộc giao đấu ác liệt mà thần thái vẫn bình thản như thường, đôi mắt phân rõ lông đen lông trắng trong veo không chút dối lừa.

Ồ, thật là có duyên. Người đứng trước mặt ta hiện tại, không phải là Thiên Ân, thì còn là ai vào đây?

Vừa nhìn thấy ta, hẳn có hơi ngạc nhiên.

- Thật trùng hợp, không ngờ lại gặp người ở đây. – Ta vẫy tay cười cười vô cùng thân thiện, thiết nghĩ, vẫn là nên chào hỏi nhau mấy câu cho phải phép.

Thiên Ân bước về phía ta, khuôn mặt băng lãnh để hiếm hoi nở một nụ cười nhàn nhạt.

- Thật trùng hợp.

Hóa ra vệt sáng màu xanh lam lúc nãy, lại là Thiên Ân. Con Giao Long đó, thoát nhìn đã biết không phải chỉ là con hung thú bình thường, không dễ dàng gì khi hạ được một con vật hung tợn và hiếu chiến như thế. Vậy mà Thiên Ân, hẳn ta có thể hạ nó chỉ bằng một kiếm trong tay, quả nhiên là danh bất hư truyền, đã khiến ta mở mang tầm nhìn được một phen.

- Giao Long mấy ngàn tuổi, lại chỉ một nhát kiếm là đã nằm phoi thây thế kia. Ta cứ tưởng mình nhìn nhầm, nhưng hóa ra không phải vậy. Là do ta nhìn không ra sự uy dũng của người, nay được tận mắt chứng kiến, thật khiến người ta cảm phục. – Ta khách khí nói.

- Ta...Nàng nghĩ thế nào thì đó chính là như vậy đấy. – Thiên Ân vừa tra kiếm vào vỏ, vừa nói.

Mới đầu, ta còn cho là hấn kiêu ngạo, nhưng sau đó lại nhận thấy rằng, hóa ra hấn không kiêu ngạo, mà chẳng qua hấn không muốn giải thích. Suy nghĩ là của riêng cá nhân từng người, quả thật không thể nào điều khiển hay thay đổi những suy nghĩ trong đầu người khác theo ý mình được.

- Sao nàng lại ở đây? - Hấn hỏi.

- Ta chỉ vô tình đi ngang qua. - Ta đến núi Diêu Hòa để tịnh hóa yêu khí, vì tiếng động to lớn làm cho tỉnh giấc, tò mò và bức tức bởi kẻ phá đám và đáng ghét nào đó nên mới tới đây. Ta nói mình vô tình đi ngang qua cũng chẳng sai chút nào.

- Vân du thiên hạ? – Thiên Ân nghiêng đầu hỏi ta, mày hơi nhướn lên.

- Ngươi nghĩ thế nào, thì chính là như vậy đó. – Ta nheo mắt, bắt chước câu nói của hấn, hỏi lại một câu. Câu nói vừa dứt, Thiên Ân hơi ngẩn người ra, sau đó bật cười:

- Nàng ...thật thú vị ...

Con Giao Long vừa bị tiêu diệt, chương khí bắt đầu tản ra trong không trung, một mùi hôi thối bốc lên vô cùng khó chịu, không nên ở đây quá lâu, nghĩ vậy, ta liền nói.

- Ta có việc, phải đi trước. ... – ta đứng dậy, thì đột nhiên có cái gì đó kéo mạnh lại, bước về phía trước, không được, nhích về phía trước thêm một chút nữa, cũng không được. Ta hiếu kì, quay lại nhìn, hóa ra là vạt áo bị mắc vào cành cây gần đó, ta kéo mãi mà không được, lại ngước mắt nhìn lên thấy Thiên Ân đang mỉm cười nhìn ta, trong đáy mắt ánh lên vẻ thích thú, điều này khiến ta hơi bức mình, cũng có chút thẹn thùng, nhất thời quên luôn cả việc dùng pháp thuật để cắt đứt vạt áo đó đi, ra sức kéo kéo, nhưng kéo mãi mà vạt áo đó vẫn không ra, ta bặm môi, càng cố chấp muốn kéo nó mạnh hơn.

Đột nhiên có một đường sáng lóe lên, vừa nhìn thấy nó thì cả người ta đã theo đà ngã về phía sau, nói chính xác hơn là ngã lên người Thiên Ân, khiến cả hai cùng bổ nhào xuống đất.

Ta “á” lên một tiếng, chỉ nghe phía dưới vang lên một tiếng “hự”, còn chưa kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra, mở mắt đã nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Thiên Ân. Khoảng cách gần như vậy, ta còn có thể cảm nhận hơi thở của Thiên Ân, cũng có thể ngửi thấy một mùi hương vô cùng dễ chịu toát ra từ người hấn, giống như cái hôm ta bị rơi xuống từ đám tường vân nọ, lúc hấn đỡ lấy ta, mùi hương dễ chịu này cũng như bao chòm ta lúc đó, vô cùng dễ chịu, muốn hít hà mãi không thôi. Không biết hấn dùng loại hương liệu gì, điều này khiến ta cứ thắc mắc mãi. Mãi về sau ta mới biết rằng, đây đích xác là mùi của... nam nhân, chỉ có trên người hấn mới tỏa ra mùi hương kì lạ và đặc biệt tới vậy.

Ta nhất thời hơi ngầy người ra, một lúc sau mới định thần lại, liền vội vàng chống tay ngồi dậy.

- A...xin lỗi, ta...ta không cố ý. – Không hiểu tại sao ta có chút xấu hổ, mặt mày có chút nóng lên. Thật kì lạ, trước đây ta với Vũ Lỗi, thậm chí còn thân mật hơn bây giờ nhiều, tại sao ta lại không cảm thấy ngại ngùng, còn với Thiên Ân lại khác. Ta trước nay không mấy tiếp xúc với nam nhân, những gì trước kia đối với Huyết Vương, ta hiện tại vẫn chưa thể nhớ lại hết được, chút cảm xúc thuần túy cũng chỉ mờ nhạt không rõ ràng. Còn Vũ Lỗi, dù cũng là nam nhân, nhưng chắc từ nhỏ đã ở bên cạnh ta, bởi vậy dù có thân mật hơn một chút thì cũng đã quen rồi. Vậy tính ra, Thiên Ân là người thứ ba, mà lại là người ta chỉ mới gặp một hai lần, có chút lạ lẫm. Vậy, ta ngỡ ngàng như vậy, cũng là điều đương nhiên, là điều dĩ nhiên có phải không?

Ta nhanh chóng ngồi dậy, lấy lại thần thái như thường. Cảm thấy tay mình như có cái gì đó ướt ướt, ta cúi đầu xuống nhìn, chỉ thấy máu đầy tay, ta hốt hoảng, ngã thối mà bị chảy máu nhiều như vậy sao? Xong, lúc này ta mới để ý, hóa ra máu không phải là của ta, mà là của Thiên Ân, từ cánh tay phải của hấn, máu đang chảy ra thấm đầm trường bào màu xanh lam, vừa rồi, hình như ta có ngã đè lên nó, máu chảy nhiều như vậy, hình như không hề nhẹ chút nào. Mấy ta nhú lại, vội nắm lấy tay của Thiên Ân.

- Tay ngươi sao vậy?

- Ta không sao, chỉ là vừa rồi do bất cẩn, bị con Giao Long đó làm bị thương, cũng không có gì nghiêm trọng. - Hấn thần nhiên nói, xem nhẹ vết thương của mình.

- Như vậy mà ngươi nói là không có gì nghiêm trọng. – ta vạch tay áo của Thiên Ân lên xem, nhìn vết thương hình như bị một vật sắc nhọn nào đó đâm phải, máu chảy ra rất nhiều, đến bây giờ vẫn chưa thôi chảy máu, nhìn vô cùng đáng sợ.

- Vừa rồi là không có gì nghiêm trọng, nhưng do nàng ngã phải ta, nó mới thành ra như vậy đấy. Nàng hãy chịu trách nhiệm đi.

- ....

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

- Xong rồi. – Ta vui vẻ mỉm cười, nhìn vết băng bó trên tay Thiên Ân rồi lại ngẩng đầu lên nhìn hấn, có chút hân diện.

Theo như Thiên Ân nói, vết thương trên tay hấn, thật ra cũng chẳng có gì nghiêm trọng cả, là do ta ngã phải nên nó mới thành ra thế thâm như thế này. Trước giờ ta luôn là một cây đào hoa tiên có trách nhiệm, thiết nghĩ cú ngã vừa rồi cũng không nhẹ, Thiên Ân vì ta mà bị thương nặng hơn cũng không phải là không có lý, bởi vậy ta chuộc lỗi của mình bằng cách băng bó vết thương cho Thiên Ân. Với lại, vừa rồi khi vật áo ta bị mắc vào cành cây, hấn vung tay cắt không phải là vật áo, mà là cành cây mà ta bị vướng phải, y phục của ta may mắn vẫn còn vẹn nguyên, thật biết cách hành xử.

Khỏe môi Thiên Ân hơi giật giật, nhìn cục bột trên tay mình, à không, là những dải lụa trắng, nói chính xác hơn là, những dải lụa trắng được ta quấn tùm lum trên tay trông vừa to vừa thô, không biết nên cười hay là nên khóc.

Nhìn thấy bộ dạng khó xử của Thiên Ân, ta không kìm được mà cười khan ba tiếng, ta không hề vụng về nhé, chẳng qua là do vết thương của hấn chảy rất nhiều máu, cầm máu mãi mà không được nên ta mới quấn nhiều băng như vậy hồng ngăn cho máu thôi chảy nữa mà thôi.

Thật may hấn tốt tính, cũng không ý kiến gì về việc phải đeo một cục bột xấu xí trên người mình, ngược lại còn có chút hài lòng.

Ta vốn hay tò mò, liền hỏi Thiên Ân tại sao đột nhiên lại nảy sinh hiềm khích với con Giao Long.

- Ta đánh rơi một vật, vô tình rơi vào xào huyết của con Giao Long đó, liền vào đó tìm, không ngờ con Giao Long đó lại tưởng ta muốn khiêu chiến liền không tiếc sức ra đòn động thủ với ta.

Vừa nghe thấy câu trả lời, ta cảm thấy có chút ngớ ngẩn, xong lại vô cùng tò mò, liền lên tiếng hỏi:

- Đã tìm được chưa?

- Thật may đã tìm thấy.

- Đồ gì mà lại quan trọng như vậy chứ? – ta vừa nói vừa thu dọn đồng vải xô còn thừa.

- Cũng không có gì quan trọng, chẳng qua chỉ là một sợi dây đeo chuỗi kiếm.

Dây đeo chuỗi kiếm. Trước đây ta cũng đã từng tặng cho Vũ Lỗi một sợi dây đeo kiếm vào sinh thần của Tiểu Vũ.

Tay ta dừng lại.

- Chỉ là một sợi dây đeo chuỗi kiếm. Làm ta tò mò quá, không biết nó là vật như thế nào mà Thái tử điện hạ lại xem trọng nó như vậy. Có thể cho ta xem được không?

Thiên Ân lấy thanh kiếm của mình ra cho ta xem, là thanh kiếm bạc, vỏ bao được trạm khắc long vân vô cùng tinh xảo, gắn thạch ngọc vô cùng lấp lánh tuyệt đẹp đầy khí chất. Dưới chuỗi kiếm có một sợi dây nhỏ được đan kết lại với nhau, xuyên qua một miếng ngọc bội. Tay ta khẽ run, cái này, chẳng phải là sợi dây đeo kiếm mà trước đây ta đã từng tặng Vũ Lỗi hay sao.

- Cái này... người lấy ở đâu ra vậy?

Trong lòng ta dần nảy sinh một nỗi hoài nghi, liệu Thiên Ân, có phải là Vũ Lỗi hay không?

- Là một người vô cùng quan trọng đối với ta tặng cho ta.

Một người vô cùng quan trọng? Không phải Từ Bạch, không phải là ta. Ta quên mất, đây vốn dĩ là một đồ vật vô cùng bình thường, ta là lấy nó từ chỗ của phạm nhân, thường nhân làm ra những thứ này để bán lấy tiền lo cơm gạo áo tiền, không lí gì lại chỉ có một “sợi dây đeo kiếm” này. Thiên Ân có nó, cũng không phải là điều kì lạ gì cho cam.

Vừa rồi trong lòng có nhen lên một tia hi vọng nhỏ bé, phút sau đã bị một gáo nước lạnh không thương tiếc mà làm cho lụi tàn, ta không phủ nhận, bản thân có chút buồn phiền và thất vọng. Thời gian qua, ta không ngừng thăm dò tin tức của Vũ Lỗi, dù biết có thể Vũ Lỗi đã không còn, nhưng ta vẫn nuôi một niềm hi vọng mong manh và vô lí.

- Sao vậy? - Thấy ta không nói gì, Thiên Ân lên tiếng hỏi.

- Không có gì, chỉ là ta thấy nó có chút quen thuộc, trước đây ta cũng từng tặng thứ này cho một người.

Thiên Ân thấy ta nói như vậy, kèm theo biểu cảm vô cùng khác thường, nhất thời không biết nên nói tiếp thế nào.

Thấy vậy, ta nhanh chóng lấy lại được dáng vẻ như thường, gạt đồng cảm xúc u ám đó sang một bên.

- Phải rồi, nếu không hề gì, người mau quay về đi. Ta còn có chuyện cần làm nữa.

Thiên Ân đưa cánh tay bị băng trắng xóa lên, lắc lắc.

- Ta cũng muốn, nhưng chẳng qua không thể mà thôi.

Chắc hẳn đã sớm đoán được ta tới đây làm gì.

* * *

Ta và Thiên Ân, kẻ đi trước người đi sau cùng nhau leo lên đỉnh ngọn núi. Thật ra mới đầu ta có nêu ý kiến, muốn mỗi người phân ra thành hai hướng để xử lý công chuyện sẽ nhanh hơn. Nhưng Thiên Ân lại dơ cánh tay phải được băng chằng chặt vải trắng lên, làm vẻ mặt bất đắc dĩ nói với ta, đại ý là hẳn lúc này đang bị thương, nếu chỉ đi một mình, lại không may gặp phải chuyện gì đó bất trắc, không thể tự bảo vệ bản thân được, vẫn là nên đi cùng ta thì hơn. Ta thấy cũng hơi... đúng, nếu quả thực hẳn gặp phải chuyện gì không hay, xui xẻo bị thương, lại không hề lụy đến ta nửa phần chắc, đây là không nói bản thân ta sẽ cảm thấy ách náy vô cùng. Nhưng đây chỉ là do ta đã nghĩ quá nhiều thôi, hẳn thân là Cửu Thiên Chiến thần, lên trời xuống đất có gì là không thể, lại có sức mạnh cao siêu thâm hậu như vậy, đâu thể dễ dàng bị thương kia chứ. Không hiểu tại sao ta lại lo lắng, mà lại cảm thấy nỗi lo lắng này là điều đương nhiên, có cái gì đó trong ta vô thức muốn che chở và bảo vệ hẳn, không muốn hẳn bị thương, dù chỉ là nghĩ thôi cũng vô cùng bức bối khó chịu.

Cây cối ở đây bị chướng khí ăn mòn, vừa chạm vào thôi đã vỡ vụn ra. Nói đúng hơn thì, ở đây không có một loài thực vật nào sinh sống được cả, ta thấy nơi này cũng thật giống Bạch Sơn, cũng không thể trồng cây khai hoa. Nhưng nơi đây là do bị chướng khí ăn mòn, còn Bạch Sơn, lí do là gì, đến bây giờ ta cũng còn chưa hiểu.

Cả quãng đường đi không ai nói chuyện với ai, không gian cực kì yên lặng, nghe rõ mồn một tiếng gió rít bên tai, mà mặc nhiên chẳng có cơn gió nào thổi ngang qua tung bay vạt áo, ấy vậy mà lại có cảm giác lạnh giá đến đáng sợ. Khói sương bay tà tà dưới mặt đất, chậm chạp chuyển động, tạo thành những hình khối kì lạ, lúc lại như tạo thành một bóng người. Có cảm giác như có ai đó đang lấp trong bóng tối, thò đầu qua những cành cây khô héo, dõi ánh mắt quan sát nhất cử nhất động của bọn ta. Nhưng lúc quay ra nhìn lại không hề có ai.

Đi dọc con đường mòn dẫn lên đỉnh của Điều Hòa cuối cùng chúng ta cũng tới nơi cao nhất của đỉnh núi. Trên này sương khói mù mịt, đã vậy lại là buổi tối, trên trời không có ánh trăng chiếu rọi, ta không thể thấy được cảnh vật ở xung quanh, chỉ lơ mơ nhìn thấy mảng đất đá khô mồn phía dưới cách vài bước chân gần gũi, còn hoàn toàn chẳng thể thấy được những thứ gì khác. Ta có cảm giác mình đang bước đi trong một miền ảo ảnh, giống như trong mộng cảnh trước đây ta đã từng thấy khi còn ở dưới Tuyệt Âm cốc, trong làn sương khói mênh mông vô tận, thấp thoáng có bóng dáng ai đó đang đứng quay lưng lại, không có gió nhưng tà áo lại khe khẽ lay động, một thân trường bào áo đỏ như ẩn như hiện trong làn khói sương. Trong đầu hiện lên hình ảnh ấy, ta lại cảm thấy đau đầu, giống như có một lưỡi búa bổ mạnh xuống, ta liền nhất quyết không muốn nhớ lại nữa.

Ta không biết những tầng phong ấn đặt ở đâu, tuy nhiên trong đầu lại như có một thứ gì đó vô thanh vô tức đang chỉ điểm. Lúc chuẩn bị tịch hóa yêu khí, ta tốt bụng nhắc nhở Thiên Ân nên tránh ra xa một chút. Hẳn lui lại phía sau mấy bước, đem bộ mặt thích thú muốn xem cho vui trưng ra cho ta nhìn. Ta không mấy để tâm, nhắm mắt lại, đột nhiên quanh thân thể như có một luồng gió xoáy bao quanh, phát ra những tia kim quang sáng bạc, như một cột lốc, xoáy thẳng lên trời cao, cuốn yêu vân đen thẫm thăm thẳm trên cao tụ lại thành một điểm.

Ta thét lớn một tiếng, mặt đất như chấn động rung chuyển. Đứng từ trên nhìn xuống, thấy dưới chân núi bắt đầu phát ra những vệt sáng màu vàng chói lòa, theo một trật tự dần dần lan ra, rải trên khắp ngọn núi, bao trùm lấy đỉnh núi, dồn những cột khí đen lại thành một tụ khí khổng lồ.

Đây chẳng qua chỉ là bước đầu tiên để tịch hóa yêu khí ở nơi đây, còn việc xem xét lại các phong ấn được đặt tại những nơi khác nhau cũng còn chưa làm được, ấy vậy mà đã bị đám bóng đen này quấy nhiễu làm cho rối loạn. Ta thiết nghĩ nếu bản thân mình thật sự có đến chậm hơn vài bước, Quỷ Khốc đã thực sự phá ấn mà xông ra rồi.

Khi quãng yêu khí đã tụ thành một vòi rồng trước mặt, tay ta đưa ra, từ trong lòng bàn tay phát ra những tia sáng màu đỏ chói lòa, quạt Phong Âm hiện ra, ta phẩy nhẹ một cái. Từ trong cánh quạt một đạo hào quang ánh bạc trào ra, lao về phía cột vòi rồng nọ. Hai khí giao tranh với nhau. Sau một tiếng nổ âm cực lớn, cuối cùng cột vòi rồng chướng khí trước mặt cũng bị thanh tẩy rồi biến mất trong không trung. Toàn bộ tà khí được thanh tẩy, cả bầu trời như sáng bừng lên sau một khoảng khắc. Ta hồi thần, điều hòa kinh mạch trong thân thể, sau đó mới mở mắt ra nhìn mọi thứ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 30

Ta có dự định, sau khi giải trừ yêu khí, kiểm tra những trốt phong ấn trên núi Điều Hoà xong xuôi, trên đường trở về, tiện thể ghé qua mấy trấn nhỏ dạo chơi một dịp cho khuấy khuấy. Nhưng trên đời luôn có những điều ngoài dự kiến, việc Thiên Ân cũng theo ta đi “vãn du thiên hạ”. Cũng chính là một trong vô số những điều ngoài dự kiến đó.

Hắn nói hẳn bị thương ở tay, không tiện để trở về Thiên Giới. Ta không tin bị thương ở tay, thì có ảnh hưởng tới việc cưỡi mây đạp gió chắc?

Thời gian gần đây, ta bị chúng yêu ma bám theo riết, kẻ mạnh kẻ yếu đủ loại thập cẩm, muốn ta giao thần vật thượng cổ cho chúng, ta nói ta không giữ, chúng không tin, lại càng cho rằng ta nói dối, ép buộc ta phải giao Dạ Ảnh Minh Châu cho chúng. Ta hết cách, đành phải dùng vũ lực để giải quyết tất cả. Tuy số lần ta tất thắng chiếm số nhiều, nhưng thể lực bị bào mòn dần cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Dù có tài giỏi đến đâu đi chăng nữa, bị chúng đeo bám giày vò một cách vô lí như vậy, ta cũng cảm thấy vô cùng tức giận và... ức chế.

Hôm nay không bị những kẻ ngu ngốc không hiểu chuyện kia đeo bám, lại bị thái tử Thiên tộc Thiên Ân muốn đi cùng. Nay không biết là nên vui hay nên buồn.

Mấy ngày này cũng coi như được rảnh rang đôi chút không có ai đến quấy nhiễu. Trước khi mưa, trời thường rất đổi bình lặng, qua giai đoạn bình lặng đó rồi mưa sẽ rơi như trút nước. Sống ở đời lâu như vậy rồi, cái thuyết lí nêu trên ta thấy cũng vô cùng có lí. Trong trường hợp của ta lúc này cũng vậy, mấy ngày được thanh thoi nhàn hạ, quả nhiên không lâu sau biến cố cũng xảy ra.

Hiện tại cũng không quá muộn, ấy vậy mà nhà nhà trong thành Trường An này đã tắt đèn đóng cửa kín mít rồi. Đường tối om vắng không một bóng người. Con lạnh lẽo thổi qua cuốn lá bụi dưới đất, như có một bàn chân vô hình nào đó đang lướt qua. Bầu không khí vô cùng khác lạ, u ám và có phần rùng rợn.

Nhưng, dù có kì lạ hay là gì đi chăng nữa, thoát nhìn có vẻ vô cùng buồn chán. Thiết nghĩ ở đây lâu cũng chẳng để làm gì, ta liền dứt khoát quyết định rời đi. Ý nghĩ đó vừa nảy sinh thì bên tai đã vang lên tiếng khóc lóc van nài vô cùng tuyệt vọng ai oán. Tâm trí ta nhanh chóng bị cuốn theo, liền kéo tay Thiên Ân tìm đến nơi tiếng khóc kia phát ra để tìm rõ nguồn cơn.

- Đại nhân, con tôi còn nhỏ như vậy, xin đừng đem nó đi. Nếu có thể tiện nhân chết trăm ngàn lần cũng không hề gì. Hai vị đại nhân rù lòng thương tha cho con tôi lần này được không?

Người đàn ông thành khăn van nài tay ôm vợ một mực che chắn, người vợ đang bồng một hài nhi nhỏ, tiếng khóc vang lên từ trong cái bọc vô cùng yếu ớt.

- Hừ, đừng có nhiều lời. Không mau giao đứa bé đây cho ta. Muốn chết không hả? – Con quỷ da xanh tái nhợt lên tiếng hăm dọa, khua cây chùy thủ trong tay giương oai. Con quỷ có bộ dạng hung tợn đứng bên cạnh cười ha hả, sau đó cướp lấy đứa bé trong tay hai phu thê nọ.

Ta vừa nhìn đã hiểu ra vấn đề liền vung tay đánh chết hai con quỷ nọ, đỡ lấy đứa bé.

Hai vợ chồng kia sau vài giây ngỡ ngàng, cuối cùng cũng hồi thần, tưởng ta là thần thánh phương nào, vội quỳ xuống dập đầu cảm tạ, rồi rít cảm ơn.

Trao trả đứa trẻ cho mẹ nó, ta không quên hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Mẹ đứa bé đôi mắt đỏ hoe, vẫn còn khóc nức, không thể trả lời. Ta liền quay sang hỏi người đàn ông kia câu hỏi y như trên.

Người đàn ông này tuy không rặn mãi mới ra một chữ, nhưng sau một hồi ngó trái ngó phải đầy cảnh giác và sợ hãi liền mới run giọng nói với ta.

- Ân công, có gì vào trong rồi ta sẽ kể rõ tường tận sự việc cho hai vị nghe. Ngoài này không an toàn.

Ta chứa ghét bộ dạng lén lút thậm thụt không đàng hoàng, nhưng thấy chuyện này cũng không hề đơn giản. Liếc nhìn Thiên Ân vẫn giữ bộ mặt lạnh lùng thản nhiên bên cạnh cũng không có ý kiến gì liền theo chân hai vị đó bước vào trong nhà.

Ta có ba nghi vấn, đó là tại sao đêm chưa khuya mà mọi người đã tắt đèn đóng cửa, tại một phương trăn bình thường này lại xuất hiện quỷ quái, đã vậy lại còn ngang nhiên như thế, chúng muốn bắt các hài nhi bé tuổi để làm gì?

Những nghi vấn trên nhanh chóng được giải đáp.

Thật ra thành trấn này trước kia vô cùng bình yên. Mùa vụ được mùa con dân làm ăn ấm no hạnh phúc. Nhưng mấy tháng nay, chính xác là hơn hai tháng nay, đột nhiên có rất nhiều bệnh dịch và người chết la liệt. Đêm tối có quỷ ma xuất hiện chọc phá người dân. Khiến mọi người sợ hãi không còn dám ra ngoài đường nữa. Đặc biệt là vào mỗi buổi tối, đều có hai con quỷ hung dữ bắt những hài nhi nhỏ tuổi đi. Không biết chúng bắt làm gì đem đi đâu. Cũng không biết chuyện này bao giờ mới dừng lại.

- Tiểu hài tử nhỏ tuổi nhà kẻ bên cũng đã bị bắt đi. Hôm nay đến được nhà tôi. Hai vị đại nhân cứu con tôi với. Nếu mấy bọn chúng còn quay lại bắt Hoa Hoa lần nữa thì sao, tôi biết phải làm sao đây? – Người vợ ôm mặt khóc nức nở, liên tục lay ổng tay áo ta nài nỉ. Còn định quỷ gồi dập đầu van xin ta và Thiên Ân giúp đỡ. Ta sợ nhất là bị người ta dai dẳng làm phiền, hành động này của vị thiếu phụ cũng được coi như là đang dai dẳng làm phiền ta. Muốn nó nhanh chóng chấm dứt, ta liền gạt đầu đồng ý. Dù gì gia cảnh nhà này cũng không tệ, nhà cửa cũng không đến nỗi nào, nghỉ qua đêm ở đây cũng không thiệt thòi gì khi phải giúp đỡ họ. Với lại, hành động của mấy con yêu quái to xác xấu xí kia cũng không vừa mắt ta chút nào, lần này giúp đỡ họ, coi như là tạo phúc vậy.

Mấy ngày sau đó, quỷ sai quả nhiên lại xuất hiện để bắt hài nhi, nhưng đều bị ta tiêu diệt hết. Tại sao ta lại phải ở lại tận mấy hôm liền hả? Đại thể là thế này.

Sở dĩ ta chỉ định ở lại một đêm, cứ nghĩ hai con quỷ kia bị ta đánh chết rồi, chúng sẽ không còn dám mò đến nữa. Ai ngờ việc này lại quan trọng với chúng đến thế, con này chết lại điều con kia đến, con sau lại lợi hại hơn con trước, lần sau lại nhiều hơn lần trước, tổng cộng lại ta cũng đã giết được hơn hai chục con rồi. Tuy tốn hao sức lực, nhưng ta lại may mắn phát hiện ra một điều, cũng nhanh chóng biết được lí do tại sao bọn quỷ lại muốn bắt trẻ con đi.

Làng này tên gọi làng Kim Đan, nằm trong thành Trường An, nhưng không thuộc phần trung tâm mà ngay sát bên rìa, có phần hơi hẻo lánh, giữa làng có một hồ nước thánh, trong vắt và không bao giờ cạn, dân làng thường vốc nước rửa mặt, lấy nước để sinh hoạt ăn uống, những ai uống được nước hồ

thủy thánh này, đều có sức khỏe dồi dào, tinh thần phấn chấn còn có thể chữa bệnh. Nước hồ tưới rau non qua một đêm đã đơm hoa kết trái, rất kì diệu phi thường. Dân đen không hiểu chuyện, lại cho rằng có thần thánh Quan Âm phù hộ độ trì, có vài phần nể phục và biết ơn, sau không còn sử dụng nước thánh để sinh hoạt nữa.

Những nếu có nước thánh không dùng cũng như không, quả nhiên họ không hoàn toàn không sử dụng. Nghe nói trên bảng vàng của các khoa thi lớn nhỏ trong kinh thành, chiếm số đông đều là con dân làng Kim Đan. Tại vì sao, tại vì những đứa nhỏ khi sinh ra, họ đều cho uống ba chén nước thánh, xong cho tắm qua để nước thánh linh thiêng tẩy rửa bụi trần. Họ cho rằng làm như vậy sẽ làm cho những đứa trẻ đó khi lớn lên thông minh xuất chúng, quả nhiên nước thánh ấy có khả năng làm cho trẻ nhỏ thông tuệ phi thường.

Họ không biết tại vì sao, lại coi đó là một đặc ân do ông trời ban tặng. Nhưng họ không biết, không có nghĩa là ta cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Có loài hoa tên Thảo Ngôn Viết Băng, trong khắp tứ hải bát hoang, mấy tí trần thế, dưới gầm trời hay trên chín tầng mây đều chỉ có một cây Thảo Ngôn ngũ sắc do Nữ Oa khai thành. Cây hoa nhìn vô cùng giản dị, có bảy cánh, mỗi cánh có bảy màu sắc trong suốt như thủy tinh, thân cây không lá, độc nhất vô nhị một bông hoa. Hoa Thảo Ngôn có công dụng giống như đèn Kết Phách, từ một mảnh tàn hồn mà khôi phục được hồn phách. Với Thảo Ngôn Tảo Viết Băng dù cho thân quy vào nơi hỗn mang, hồn phách có phiêu tán tới nào, tan thành tro bụi hóa vào hư không, đều có thể khôi phục được nguyên vẹn.

Mà sau khi khôi phục hồn phách đó, chủ thể hấp thụ được linh lực Thảo Ngôn, còn có thể trường sinh bất lão vô thương bất diệt. Chính vì nó đặc biệt lợi hại và còn là duy nhất như vậy, nên được canh gác vô cùng chặt chẽ, do Tam Chân đại thánh phong trấn. Ta nghe nói loài hoa thần diệu đó hiện tại đang ở Thanh Vũ Điện, ta không biết nó đích xác là ở nơi nào, nhưng để đến được nơi đó, lấy được nó vô cùng khó khăn và nguy hiểm phải vượt qua vô số núi đao biển lửa, lại chưa nói đến có hai con linh thú Đông Chuy và Nam Điều vô cùng hung tợn ngăn năm canh giữ. Đây chỉ mới là công vào, bước qua “Quý Môn quan” còn không biết có gì đáng sợ đang chờ đợi tiếp theo. Nhắc đến hai con linh thú Đông Chuy và Nam Điều kia thôi, đã làm ta sờn gai ốc tóc gáy dựng đứng.

Nói đông dài như vậy cũng đã đủ rồi, để ta vào thẳng vấn đề chính mà chúng ta đang đề cập. Chả là, năm đó Liệt Hỏa chân nhân không hiểu là do nguyên nhân gì mà lại lâm vào nguy kịch. Tam Chân đại thánh lại có giao tình vô cùng sâu sắc với Liệt Hỏa, liền điều Thần Tự, hạ nhân vô cùng lợi hại của mình đến Thanh Vũ Điện, lấy sương trên cánh hoa Thảo Ngôn. Sau khi lấy được sương hoa rồi, trên đường trở về Thần Tự đã có chút kiệt sức dù trước đó đã được Tam Chân chỉ cho con đường “dễ dàng” hơn để lấy được sương hoa, bất cẩn làm rơi một hạt sương nhỏ xuống hồ Thánh Vân trong làng Kim Đan này. Bởi vậy nước hồ Thanh Vân mới trở nên thần diệu như vậy.

Tuy chỉ nói là một giọt nhưng nó vô cùng lợi hại, rơi xuống có uy lực như một khối thiên thạch làm cho nước hồ sâu thêm mấy trượng, ta phải vất vả lắm, dùng thuật Tị Thủy để lặn xuống đáy hồ, vớt được giọt Sương Hoa Ngôn giờ đã kết tinh thành một viên đá vô cùng nhỏ nên ở lại mấy ngày nay, cuối cùng cũng có thể vớt được nó, ta thực vui mừng khôn xiết.

Ngọc sương ở lâu trong nước đến mấy ngàn năm, linh lực cũng dần mất, ta cầm viên ngọc sương còn chưa bằng một hạt đậu trong tay, cảm nhận được nguồn linh lực bên trong viên ngọc sương này chứa đựng không được như những gì mình mong muốn thì vô cùng thất vọng và bức xúc. Mất bao nhiêu công sức ta mới mò lên được, vậy mà... Haiz, nhưng nghĩ cũng đúng. Nếu như viên ngọc sương này còn có thể có sức mạnh to lớn, vậy đám quý kia há lại không nhảy xuống đáy hồ mà vớt lên luôn đi, còn phải mất bao công tốn bao sức để bắt trẻ con để làm gì. Lần này là do ta suy nghĩ không chu toàn, làm việc thừa thãi rồi.

Ảo não đi vào trong đại sảnh, vừa vào đến cửa, đã thấy Giản Dụ, vị thiếu phụ mà mấy hôm trước có nủ tay kéo áo van xin ta ở lại giúp đỡ, đang bông Hoa Hoa, con của nàng ta, nhìn thấy ta, nàng vội vã chạy đến hỏi, đại ý là tối nay bọn quý còn đến quấy nhiễu nữa không. Nàng ta hỏi ta như vậy, ta làm sao mà biết, liệu chúng có còn đến nữa không. Nhưng dù có đến nữa cũng chẳng sao, đến đâu đánh đó, miễn là không để mọi người gặp phải nguy hiểm là được rồi.

Vì mấy ngày trước đó ta tỏ ra vô cùng oai phong, thế nên khi nghe ta nói xong câu đó, Giản Dụ nhìn ta vừa ngưỡng mộ, biết ơn, lại vừa kính trọng vừa nể phục. Ta bị dị ứng với ánh nhìn này, liền nhanh chóng lui về phòng.

Hai vị vợ chồng họ không bạc đãi ta, mà sắp xếp cho ta một sương phòng đơn giản, mấy ngày nay ta ở đó. Thiên Ân đã trở về Thiên giới mấy ngày trước, ta còn nghĩ sau này chắc cũng chẳng còn gặp lại nhau nữa, tại trời bể mệnh mỏng, dưới gầm trời rộng lớn, để có thể tương phùng, cũng không phải dễ dàng gì. Vốn cho là như vậy, ta cũng không ngờ được rằng ngày hôm nay lại có thể gặp lại Thiên Ân, thế nên vô cùng bất ngờ khi nhìn thấy hắn.

Trước sương phòng ta có một hoa viên, trong sân có rất nhiều cây hoa đào, từ xa nhìn lại thấy những áng hoa xinh đẹp, dưới ánh trăng dập dềnh trong gió, những cánh hoa rơi xuống phiêu linh. Ta thích cảnh tượng này, nó giống với Bạch Sơn trước đây, trước tiểu viện an tĩnh tọa lạc trên đỉnh núi của ta, cũng có một cây hoa anh đào, cũng có ánh trăng sáng đỏ tràn trên bề mặt tuyết trắng xóa,... vì vậy ta sống ở đây rất vừa ý, tuy nhiên lại có cái gì đó thiếu thiếu, khiến ta cảm thấy trống trải, mà sự “thiếu thiếu” ở đây, không gì khác chính là thiếu đi hình bóng của Vũ Lỗi, trăng thanh tuyết lạnh, có

bóng người thổi tiêu, đánh đàn, hay đơn giản chỉ đứng đó.

Đơn giản như thế mà lại khiến ta nhớ, chắc có lẽ vì đó là khoảng thời gian vui vẻ nhất của ta, khoảng thời gian hạnh phúc không thể quay trở lại. Vô duyên vô ý trở thành một hình ảnh in dấu trong tâm trí, trái tim rất khó có thể xóa mờ. Ta cứ nghĩ không bao giờ lại thấy tường cảnh tượng đó nữa, không ngờ hôm nay lại có thể nhìn thấy.

Ta đứng trước sương phòng, trong lúc vô tình quay ra nhìn mảnh sân nhỏ phía trước, bất gặp bóng người cao lớn lạnh lùng đang đứng đó, tìm ta đánh mạnh một cái, lại cứ nghĩ mình nhìn nhầm. Người đó quay lưng lại phía ta, đầu hơi ngước lên, như đang ngắm nhìn cái gì đó ở trên cao. Giống như trong đêm tối nọ, trên đỉnh Bạch Sơn ta lại bị ác mộng làm thức giấc, đẩy cửa bước ra, hơi rừng mình bởi một cơn gió lạnh, xuyên qua những tinh thể lỏng lạnh trắng xóa ấy lại nhìn thấy bóng hình ai.

- Tiểu Vũ... - ta vô thức gọi, trong đầu lại nhớ rằng, mỗi khi ta gọi Vũ Lỗi như vậy, nó liền sẽ quay đầu lại nhìn ta, dịu dàng mỉm cười, khẽ hỏi ta.

‘Lại gặp ác mộng sao, sư phụ?’

Bóng người phía trước quay lại, Thiên Ân quay đầu lại nhìn ta.

- Về rồi sao? – câu nói này đánh thức ta ra khỏi những hồi ức của quá khứ.

- Ngươi... sao lại ở đây? – ta hỏi.

- Có cần phải ngạc nhiên như vậy không?

- Ta còn tưởng ngươi trở về Thiên giới rồi, còn không nói tiếng nào, dĩ nhiên là ta không ngờ tới.

- Ta không nói vì sẽ rời đi không lâu. – hần nhăn nải giải thích với ta. - Ta có thứ này cho nàng này.- vừa nói, Thiên Ân vừa xòe tay, lòng bàn tay lóe sáng, thoắt cái đã biến ra một cái vỏ.

- Cái gì đây? – nhìn hình dáng có vẻ giống với một vỏ rượu, nhưng bên trong chứa cái gì, ta dĩ nhiên không biết, liền tròn mắt hỏi Thiên Ân.

- Rượu. – hần đáp gọn.

Vừa nghe thấy từ đó, mắt ta đã lóe sáng lên, kì thực đã lâu lắm rồi ta không uống rượu, thức sự rất nhớ mùi vị của nó, không ngờ hôm nay Thiên Ân lại tốt bụng đem tặng, làm ta cảm kích khôn nguôi. Đỡ lấy vỏ rượu từ tay Thiên Ân, ta tiến đến bàn đá dưới gốc cây hoa đào. Sương rơi xuống làm bàn đá có chút lạnh, ta lại càng háo hức muốn uống một ngụm rượu cho ấm bụng.

Ta mở nắp, Thiên Ân đưa ta hai cái chén ngọc, ta nhú mày nhìn hai cái chén, Thiên Ân cười khỏ sau đó lại đưa ta hai cái bát ngọc, tuy không to như bình thường nhưng như vậy cũng còn hơn là phải uống bằng chiếc chén nhỏ tí tẹo kia. Ta rót rượu ra bát, đưa lên miệng uống một hơi, mùi thơm lan đầy trong miệng, vị cay cay tê tê hơi xộc lên cổ họng, thức sự rất ngon, tài nghệ ủ rượu của ta tự hào mà nói cũng không đến nỗi tệ, thế nhưng để đạt tới hóa hầu này cần phải tăng thêm một chút nữa. Lâu lắm rồi mới uống rượu, lại được thưởng thức rượu lạ mà ngon như vậy, ta thức sự rất vui, liền mở miệng khen một câu.

- Rượu ngon, ngươi lấy ở đâu ra vậy?

- Rượu này do Diệp Vân, một người bạn của ta cất tặng. – Thiên Ân thanh nhả nâng ly rượu lên uống, dáng vẻ vô cùng đẹp đẽ, vô cùng quyến rũ, đột nhiên ta bị hình ảnh này của hần làm cho khẽ xao động, bỗng dưng không hiểu tại sao bản thân lại như vậy. Thật kì lạ, kì lạ quá. Xong ta lại nghĩ, có lẽ vì hần quá đẹp, gặp được một người xuất chúng như vậy không phải chuyện dễ, ta như vậy cũng là điều dễ hiểu.

Mạch suy nghĩ được đã thông, lại nhớ đến câu nói của Thiên Ân, cái người tên Diệp Vân đó, ta cũng muốn gặp một lần để trao đổi kinh nghiệm nấu rượu.

- Rượu ngon như vậy mà Thiên Ân còn nhớ mang cho ta, ta rất cảm kích, nhưng sao không phải là trà hay mấy thứ thanh nhả hơn? – ta hiếu kì hỏi.

- Ta nghĩ nàng thích.

Thật ra ta với Thiên Ân, sau những gì đã trải qua, cũng không được coi là xa lạ, thế nhưng cũng chẳng thân thiết đến nỗi có thể hiểu rõ về sở thích và tính cách của nhau. Nay hần lại đoán đúng như vậy, chẳng lẽ là thần giao cách cảm, ta bĩu môi, chẳng qua là ăn may đoán trúng. Xem ra ta nghĩ quá nhiều rồi.

Vì rượu khá ngon, Thiên Ân cũng vô cùng hào phóng, đem theo cả bình rượu to như vậy, đủ để thấy cái tâm này không nhỏ. Ta không có gì góp vui, đành chỉ phải ra sức uống thật nhiều cho xứng.

Từ lượng của ta không hề thấp, nhưng do loại rượu này khá mạnh, uống được mấy bát mà đã có chút choáng váng. Thiên Ân nói cái gì ta cũng không để tâm cho lắm, mới đầu có nói sơ qua về loại rượu này, ta bấy giờ vẫn còn tỉnh táo, liền vui vẻ tiếp chuyện mấy câu. Sau cùng có hơi mơ màng, Thiên Ân nói gì ta nghe không rõ, lờ lờ đoán được rằng hần nói ta uống ít thôi. Hần nói như vậy là đã xem thường ta rồi nhé, bản thân lại cực kì ghét bị xem thường, ta liền biến sự quan tâm của Thiên Ân thành xem thường, có chút không vừa lòng. Liền lâu bầu nói:

- Ngươi nói cứ như Tiểu Vũ vậy. – Kì thực đúng là như vậy, ta trước đây nhiều lúc cũng có hơi bê bối, cao hứng là uống rượu say. Vũ Lỗi tuy không cấm ta uống rượu, nhưng khi nào ta đã uống đủ rồi, liền cướp lấy vỏ rượu không cho ta uống nữa.

- Tiểu Vũ... - mắt Thiên Ân khẽ sáng lên, sau đó lại như có một lớp mây phủ, dần dần tối lại, trầm ngâm. Ta lúc đó lại không mấy để tâm đến biểu hiện của hắn. Cao hứng nói.

- Uhm... Tiểu Vũ là đồ đệ của ta.

À còn, có bạn copy truyện của mình mà k xin phép, đã vậy còn ghi sai tên tg, bút danh của mình là Mạc Kỳ Y, mong bạn sửa lại nó nhé. Thank

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Thấy Thiên Ân trầm ngâm không nói gì, ta lại tiếp tục nói.

- Người đang thắc mắc, trên Bạch Sơn đáng lẽ chỉ có mình ta, tại sao ta lại có đồ đệ phải không?

Lời nói của ta thoáng vào trong gió, có cảm giác mơ hồ, ta lại nhớ đến cái ngày đầu tiên gặp được Tiểu Vũ, phải rồi, hôm đó tuyết rơi rất nhiều. Hình ảnh cậu bé nằm dưới nền tuyết trắng xóa, xung quanh máu đỏ thắm tuyết nở thành những cánh hoa, lâu rồi ta cũng quên, kỉ ức trở nên nhạt nhòa, khung cảnh mơ hồ bị gió tuyết che phủ, hình ảnh mỏng manh vừa hiện lên trong đầu đã như làn sương khói bị gió thổi bay.

- Thực ta cũng chẳng biết... - ta nói rất nhỏ, có lẽ Thiên Ân không nghe thấy, đôi mày càng nhíu chặt hơn. Ta liền xua xua tay, nói. – Không nói tới chuyện này nữa. Mấy ngày qua người đi đâu vậy?

Vì muốn bề câu chuyện sau hướng khác, ta tiện tay tóm lấy câu này để hỏi.

- Nàng không biết tại sao đám quý kia lại muốn bắt trẻ con phải không? – Thiên Ân nói một câu vô cùng không ăn nhập.

- Chúng muốn có sức mạnh của sương hoa Thảo Ngôn. – Tuy rằng sức mạnh diệu kì đó đã sớm bị tiêu tán, nhưng bắt những đứa trẻ đó, quản tụt lại với nhau rất có thể tập hợp được lại những tinh túy đã bị phân tán.

Thiên Ân lắc đầu.

- Không phải vậy. Chúng muốn làm vậy là để...

Thiên Ân chưa nói hết câu thì đột nhiên có tiếng hét lớn vang lên, tiếp đó là một tràng âm thanh hỗn loạn. Ta còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, thì đột nhiên tướng công Giản Dụ hét hải chạy vào, nói không thành câu.

- Bọn chúng... Bọn chúng lại đến nữa...

Ta bẩm sinh có tính tò mò cực cao, cũng cực ghét những ai đương yên đương lành làm gián đoạn cuộc nói chuyện của người khác. Người đàn ông này nói “bọn chúng” lại đến. Bọn chúng ở đây ngoài mấy con quý xấu xí kia ra thì còn ai vào đây, không ra cho chúng mấy bộp coi sao được, đúng là dai dẳng không ai bằng.

Ta hùng hổ bước ra ngoài, vì trong lòng có chút kích động, nên cũng quên luôn một điều quan trọng. Đó là hôm qua hay mấy hôm trước nữa, dù theo thời gian lũ quý da xanh hung tợn đó có đông tới mấy, cũng không hề ồn ào, người đàn ông kia cũng không hề hoảng sợ tới mức này.

Lúc ra tới nơi ta mới hiểu tại sao. Chưa kịp đánh giá số lượng yêu nghiệt, đã thấy xác những thường nhân nằm la liệt trên mặt đất, đảo mắt quanh một vòng thấy có rất nhiều quý, số lượng phải gấp ba gấp bốn lần mấy hôm trước.

Ta lật tay, quạt Phong Âm thoáng chốc đã hiện ra trong tay, ta đưa lên phẩy nhẹ một cái, luồng hào quang từ trong quạt phóng ra, đem theo linh khí tích tụ, quạt ngã những tên quý kia. Chúng bị pháp khí của ta đẩy lùi về phía sau, ngã xuống đất đau đớn rên rĩ.

Ta thu quạt, vừa hay cảm thấy phía sau có cái gì đó đang phóng tới. Quay lại nhìn mới thấy một cái roi đang quất về phía mình. Cảm quan của ta trước nay rất tốt, nhưng có lẽ là do uống chút rượu nên không kịp nhận ra, khi đã nhận ra rồi mới hay đã không còn đường né.

Ta thầm nghĩ, chịu một roi này chắc cũng không sao, cùng lắm là bị rách chút da, chảy chút máu. Sau đó ta nhất định sẽ lột quần tên khốn nào đó, dùng roi quất nát đít hắn ra cho chừa, có qua có lại, ta không bao giờ để bản thân chịu thiệt, dĩ nhiên không thể để người khác đánh mình một cách vô lí như vậy.

Không kịp để ta suy nghĩ nhiều hơn, đuôi mắt đã thấy một bóng đen ôm lấy ta né sang một bên. Cây roi đánh ta không thành, nện mạnh xuống đất khiến mặt đất nổ âm một tiếng, lõm sâu xuống, qua làn cát bụi mù mịt ta thấy những mảng đất đá xung quanh bị ăn mòn kêu lên xèo xèo. Ta nuốt nước miếng, cái này mà đánh vào ta, đầu phải chỉ là xước tí da mất tí thịt.

Thiên Ân đặt ta xuống, ta cảm kích nhìn hắn, thấy hắn mở miệng định nói gì đó rồi lại thôi. Ta quay người, hiếu kì không biết kẻ lớn gan nào dám ra đòn độc thủ. Liền nhìn thấy ở trên không trung, trong quảng sáng màu đen u tối. Một nam tử mặt đẹp như ngọc, mắt sáng như sao, môi đỏ như môi thiếu nữ đang nhìn ta khẽ nhếch môi mỉm cười. Tên này thoát nhìn cứ ngỡ là nữ nhân, thân vận trường bào màu đen ôm lấy thân người cao gầy, nhưng lại toát lên khí phách rất đỗi hiên ngang, khí chất bức người. Tay hắn cầm roi có vẩy, mỗi lần vung lên những cái vẩy lại hóa thành gai nhọn, có thể xé rách da thịt.

- Ai da, suýt nữa thì trúng rồi. Thật tiếc quá. – hắn nói, giọng nói trong thanh như nữ tử. Tên này là ai vậy, từ trước tới nay ta chưa từng gặp.

- Ha, đồ nguoi thất vọng, xin lỗi nhé. – ta khiêm nhường nói, tỏ ra vô cùng có lỗi.

- Không sao. – cây roi kia như có linh thức, uốn quăn như đuôi rắn, lúc này vô cùng kích động, liên tục vung vẩy như muốn thoát ra khỏi tay tên hắc y nhân kia, nhảy bổ về phía ta mà cắn mà xé. Trên môi tên hắc y nhân lại nở nụ cười quỷ dị đẹp mê hồn, giọng nói trở nên the thé như ma âm đâm vào màng nhĩ nhức nhối. Đám người hiếu kì vừa rồi đã nhanh chóng tản đi, cũng may là kịp nếu không chắc bị ma âm kia làm cho thất khiếu chảy máu hết. – Không sớm thì muộn, Phệ hồn Xích cũng lấy đầu nguoi thôi.

Lời vừa dứt liền vung roi đánh về phía ta.

Ta cười khẩy:

- Để xem nguoi có bản lĩnh đó không đã. – Ta nhếch môi, vốn định đối đầu trực diện với hắn, thăm dò xem thực lực tên này đến đâu thì Thiên Ân đỡ lấy eo ta, bật người nhảy nên tránh đòn.

Mất liếc thấy mấy con quỷ dưới đất ban nãy bị ta đánh cho chết tươi, nay lại bắt đầu lóc ngóc bò dậy tái sinh. Tìm kiếm chân tay để ráp lại thân thể. Ta nhủ thầm, tự kiểm điểm bản thân rằng có phải vừa rồi đã ra đòn quá nhẹ hay là không, tại sao lũ quỷ kia không những không chết mà hầu như còn có thể sống lại và vết thương cũng tự động liền lại thế kia, việc này trước đây chưa từng xảy ra. Ta không hiểu tại sao, nhưng lúc này không phải là lúc cần thiết để tìm hiểu rõ nguyên nhân ngọn nguồn, liền quay lại nói với Thiên Ân.

- Đống lộn xộn này dọn dẹp dùm ta nhé. Còn tên kia cứ để ta lo. – nói rồi không do dự mà lao đi.

- Ta không làm không công cho ai bao giờ. – Thiên Ân vẫn đứng đó không hề nhúc nhích, nói với theo, ta quay lại nhìn, thấy phía sau hắn có một con quỷ mặt mũi sần sùi gớm ghiếc đang cầm đao bổ xuống. Vậy mà Thiên Ân vẫn không mấy để tâm, nhìn ta chờ đợi câu trả lời. Ta định la lên nói hắn cẩn thận, nhưng lại thấy khi con quỷ đó bổ đao xuống, chưa chạm tới một sợi tóc của Thiên Ân đã bị đẩy ngược lại rồi tan biến không còn để lại một dấu vết. Ta há hốc mồm nhìn, xong lời định nói nuốt tuột vào bên trong, nhưng miệng đã mở ra nên cũng lười mím lại, liền nói:

- Sao cũng được.

Ý của ta là, nguoi đánh hay không đánh cũng được thôi, nhưng không ngờ Thiên Ân lại hiểu câu nói đó của ta theo ý khác.

Hắn mỉm cười...

Tên cầm đầu mấy chục con quỷ có diện mạo xinh đẹp này chính là Yêu Kỳ, cũng khá là lợi hại, đánh với ta hơn nửa canh giờ lận, bất luận về chiêu thức hay sức mạnh đều biến ảo khôn lường, làm ta thấy vô cùng hải lòng, đánh vô cùng sứt tay, vừa rồi khi nhìn thấy hắn, tuy không biết hắn là ai, nhưng ta đã ngầm cảm nhận được luồng khí phát ra từ trên nguoi hắn, có cảm giác quen thuộc, sau đó mới nhận ra rằng hắn chính là người của Ma giới. Nếu là người của Ma giới, vậy thì việc bắt cóc những hài nhi nhỏ tuổi kia, cũng chủ ý của Ma giới sao.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Cây roi Phệ hồn Xích của Yêu Kỳ rất lợi hại, uy lực không nhỏ, lại biến ảo khôn lường, từ một cây roi có thể quất rách da nát thịt, trong nháy mắt đã biến thành một cây cung. Cây cung không có dây, cũng chẳng có tên. Mỗi lần Yêu Kỳ đưa tay lên kéo sợi dây cung vô hình, ánh sáng quần tụ lại thành một điểm, sau đó bắn ra hàng trăm mũi tên ánh sáng xé gió phóng về phía ta.

Ta còn đang lựa đường né tránh đám mưa tên thì Phệ Hồn Xích trong tay Yêu Kỳ đã nhanh chóng biến trở lại thành một cái roi mọc vẩy, nện xuống. Ta trở tay không kịp, dĩ nhiên lãnh trọn một roi vào lưng. Những cái gai nhọn găm sâu vào da thịt, ngoáy loạn xạ, thập phần đau đớn.

- Mất nguoi để đi đâu vậy hả? - Yêu Kỳ ngạo mạn cười ha ha, môi cong cong, khoe môi nhếch lên nhìn rất đáng đánh đòn. Con đau sau lưng vẫn chưa tan, nay lại bị thái độ của hắn chọc tức, máu trong nguoi nóng lên, chảy cuồn cuộn, ta nghiêng rặng nghiêng lợi.

- Nguoi... - tay ta nắm chặt thành quyền, tưởng tượng Yêu Kỳ đang nằm lòng trong tay mà bóp cho nát vụn, phần nộ hét lên – Thật không biết tốt xấu.

Sau đó dùng lực đạo không nhỏ, phẩy mạnh cây chiết phiến trong tay, liền tiếp theo đó dồn khí vào lòng bàn tay còn lại, đánh mạnh về phía Yêu Kỳ mất

chương liên hoàn. Hắn muốn chơi kiểu này, vậy thì ta cũng vui lòng chiều theo hắn.

Ta cứ tưởng hôm nay sẽ phải giết người, nhưng không ngờ cuộc chiến còn chưa phân rõ kẻ thắng người bại, Yêu Kỳ đã hèn nhát bỏ chạy. Tình huống này không nằm trong dự đoán, khiến ta bất động mấy ba giây, lòng mày cũng giật giật ba phát.

Ta lúc đó vô cùng tức giận, ra chiêu quyết đoán, đòn nào đòn đấy đều chí mạng. Hắn biết khó mà lui, lựa thời điểm thích hợp để tháo chạy, biết chắc rằng nếu tiếp tục đánh tiếp hậu quả nhận lại cũng chỉ là cái chết, liền khôn ngoan mở ra cho mình một con đường sống. Khi thực hành động này của Yêu Kỳ không hề hèn nhát chút nào, ta còn cảm thấy hắn vô cùng khôn ngoan.

Ta bị đánh trúng lưng một nhát, sau đó không còn nhận thêm bất cứ nhát roi phệ hồn nào, nhìn theo hướng Yêu Kỳ vừa bỏ chạy, thấy bóng áo màu đen lóe lên một cái rồi biến mất, cảm giác lúc đó vô cùng phức tạp, nhưng rồi cũng thấy tay áo ra về.

Lúc này cũng đã khuya, chờ đợi ta trở về cũng chỉ có một mình Thiên Ân.

- Nàng đi đâu vậy? – Vừa nhìn thấy ta, hắn đã vội vã hỏi. Hắn không biết ta đi đâu, điều này cũng dễ hiểu thôi, khi giao đấu, ta đã tạo ra một kết giới, Ta với Yêu Kỳ đánh nhau trong đó, tách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài, cốt là để mọi thứ xung quanh không bị hủy hoại, người ngoài không hay biết, Thiên Ân cũng không tìm được ta. – Nàng sao vậy? – Ta còn chưa kịp trả lời câu hỏi phía trên, thì Thiên Ân lại hỏi tiếp, giọng nói có chút phẫn nộ, lại có chút đau lòng, ta mới chợt hiểu ra, vừa rồi máu ở vết thương trên lưng chảy ra rất nhiều, ta không mấy để tâm, hiện tại người bê bê máu, ta thấy việc này cũng không quá nghiêm trọng, cùng lắm chỉ bị thương ngoài da, kiểu gì mà chẳng lành, liền xua xua tay nói.

- Ta không sao.

Nhưng Thiên Ân lại không cho là như vậy, thấy ta có vẻ bất cần, lại càng tức giận hơn. Ta không hiểu, người bị thương là ta, ta còn không nói gì, hắn tức giận cái gì. Thật vô lý, vô lý hết sức. Đã vậy, hắn nhất mực kéo ta vào phòng, nói muốn xem vết thương của ta thế nào, mau mau băng bó lại. Ta tuy có hơi ngốc, nhưng vẫn hiểu ‘nam nữ thụ thụ bất tương thân’, biết bản thân là phận nhi nữ, mà vết thương của ta ở lưng, chân tay thì không nói, nếu muốn băng bó lại bắt buộc phải cởi bỏ y phục.

Phải cởi bỏ y phục.

Là cởi bỏ y phục? Thiên Ân là nam nhân, nói gì thì nói, ta vẫn có chút xấu hổ, liền nhất mực cự tuyệt, lòng tốt này của hắn, thứ lỗi ta không thể nhận được. Nhưng Thiên Ân cứng đầu và cương quyết hơn ta tưởng, nửa thúc ép nửa nài nỉ ta, vấn đề cứ đẩy qua đẩy lại, người không muốn nhận người nhất quyết muốn đưa. Ta vốn là người không dễ thuyết phục, không hiểu sao lần này lại bị những lí lẽ của Thiên Ân làm cho thay đổi định kiến.

Thiên Ân lấy ra một dải lụa, sau đó đưa lên bịt mắt mình lại, ta ngồi quay lưng lại với hắn, dĩ nhiên không rõ hắn làm gì phía sau.

- Ta đã nói là không sao ... - Ta còn chưa nói hết câu, chỉ nghe roẹt một cái, cảm giác lạnh sống lưng, ta mới biết mảnh áo phía sau lưng mình đã bị cắt bỏ. – Có nghe thấy không hả, đừng có khinh thường ta như vậy chứ... – Ta vẫn cứng đầu cứng cổ nói, chẳng qua hắn đã hạ pháp chú, khiến ta không sao nhúc nhích được, cũng không sao giải chú được, bằng không ta nào ngoan ngoãn ngồi đây để hắn muốn làm gì thì làm như vậy chứ. Với lại, dải lụa Thiên Ân đang đeo kia, bản thân ta cũng đã niệm mười bảy, mười câu thần chú vào đó, hắn có muốn nhìn lên, cũng đừng có hòng.

P phía sau không hề phát ra bất kì động tĩnh âm thanh gì, cũng như Thiên Ân không nói gì, không làm gì tiếp theo.

- Này, nói là băng bó vết thương cho ta, ngươi làm cái quỷ gì vậy hả?

Ta không kiên nhẫn hỏi thúc, ta không thể quay đầu lại, không biết Thiên Ân làm gì phía sau, với lại, ta muốn chuyện này mau chóng chấm dứt, chẳng phải hắn nói muốn băng bó vết thương cho ta sao, còn chần chừ cái gì vậy.

- Nàng không thể nhìn thấy, dĩ nhiên sẽ nói là không sao. – một lúc sau Thiên Ân mới lên tiếng, giọng nói khàn khàn, như đè nén thứ gì đó mà ta đoán không ra.

- Nhìn thấy cái gì chứ? – ta lẩm bẩm, không biết Thiên Ân nghe thấy không, nhưng chưa kịp để ta suy nghĩ xem nhìn thấy cái gì, hắn đã tiếp tục nói.

- Đây là bị ma vật đánh phải, đâu chỉ dừng lại ở việc thương thế ngoài da, chứng khí đang dần ăn mòn da của nàng đấy. Vậy còn nói là không sao được à? – Lần này bỗng dưng hắn quát lớn, làm ta giật mình, khỏe môi ta giật giật, tên này, còn dám mắng ta. Ta không ngờ được rằng mình lại bị mắng, nên có chút không quen, phản ứng chậm chạp, còn chưa kịp nổi giận mắng lại thì bỗng cảm thấy có bàn tay mát lạnh áp vào da thịt trên lưng. Luồng khí mát lạnh đó xuyên qua da thịt, truyền thẳng tới tim. Cả người ta cứng nhắc, có cảm giác động tác của Thiên Ân vô cùng dè dặt và nhẹ nhàng, như thể sợ làm ta đau.

- Đừng nói là thần tiên hay mệnh mẽ đến đâu đi chẳng nữa, dù sao cũng chỉ là nữ nhi, nàng đừng có sống bất cần như vậy nữa có được không, sẽ làm cho người khác đau lòng. – giọng nói của Thiên Ân bỗng trở nên vô cùng ôn nhu dịu dàng, ta thật muốn quay người lại xem xem thần sắc của hắn lúc này biểu hiện ra làm sao.

- Ha, ngươi nghĩ nhiều quá rồi, ta thì liên quan gì đến ai, mắc mớ gì phải đau lòng kia chứ. – Trong đầu xuất hiện lên hình ảnh cái hố bị cây roi Phệ Hồn Xích nện xuống, những chỗ đất đá xung quanh đều bị ăn mòn, chẳng lẽ lưng ta cũng bị nó ăn mòn, nghĩ lại thôi đã thấy rờn rợn, thảo nào Thiên Ân nói nó đáng sợ.

- Ta đau lòng, Từ Bạch.

Ta còn đang mãi rùng mình với những hình ảnh trong tưởng tượng, bên tên vang lên tiếng nói trầm ấm của Thiên Ân, có chút sùng sốt. Còn gọi cả họ cả tên ta như vậy, thật biết cách dọa nạt người khác mà.

Thực ra khi bị Yêu Kỳ quất trúng, nhưng cái gai trên roi của hắn cắm vào da thịt ta, nói không đau, âu cũng là nói dối, chẳng qua ta không mấy để tâm, liền không cảm thấy đau chút nào. Nhưng Thiên Ân lại coi trọng nó như vậy, đau xốt thay ta như vậy, ta bỗng cảm thấy vô cùng ấm lòng.

Khoan đã, hình như có cái gì đó không đúng thì phải, chẳng phải hắn đã bị mất lại rồi sao, sao lại có thể biết được vết thương của ta nhìn đáng sợ ra làm sao kia chứ. Chẳng lẽ, ... Hắc.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Cảm thấy không gian vô cùng kì quái, ta liền háng giọng, sau đó lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngưng ngập này.

- Phải rồi, người vẫn chưa nói, tại sao lũ quỷ đó lại muốn bắt tiêu hài tử.

Sau lần đánh nhau với Yêu Kỳ này, ta lại càng tò mò muốn biết hơn. Nếu như bình thường, dù là yêu nghiệt quấy phá dân chúng đi chăng nữa, đã bị ta ra đòn cảnh cáo như vậy, thì cũng phải biết khó mà lui chứ. Đằng này chúng vẫn cứng đầu cứng cổ làm tới cùng, lại điều một kẻ vô cùng lợi hại tới để tiếp tục nhiệm vụ chưa hoàn thành, nhưng lại bị ta vô duyên vô cớ phá đám làm cho hỏng chuyện. Thật không hề bình thường chút nào.

Thiên Ân liền ‘à’ lên một tiếng, sau đó trả lời.

- Điều này, ta cũng không biết chính xác lắm. Mấy hôm trước ta có nghe ngóng được vài điều. Ma tộc hiện tại đang hành tẩu đốc thúc binh sĩ, đã tìm ra được cách để hóa giải phong ấn, Ma Quân xuất thế.

- Sao có thể. – ta sùng sốt, nhưng do không thể cử động, đồng nghĩa với việc không thể đập bàn đá ghế để bày tỏ sự ngạc nhiên xen lẫn sự tức giận của mình.

Thiên Ân bình thản nói, tuy không nói chắc như đinh đóng cột nhưng ta biết hắn không hề nói dối.

- Là thật. – dừng lại một lúc, hắn lại nói tiếp. - Lấy máu của một ngàn không trăm linh một đứa trẻ để làm dẫn, bắt giữ địa tiên để móc tiên nguyên, lấy sừng của Âm Tước Điều Vũ, nội đan của Mộc Tinh Họa Bảo, sương hoa Thảo Ngôn để tạo thành một pháp trận, bấy giờ chỉ cần góp thêm chút sức nhỏ, phong ấn núi Diêu Hòa tự khắc bị phá vỡ.

Ta trở nên vô cùng hoang mang, cứ nghĩ rằng phong ấn do sư phụ tạo ra sẽ không bao giờ bị phá vỡ, hoặc nếu như bị phá vỡ, chỉ ít cũng phải mấy trăm năm, mấy nghìn năm nữa, chuyện này xảy ra nhanh quá, làm ta không khỏi bàng hoàng. Nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ điềm tĩnh, ta lạnh lùng nói.

- Ma tộc trước nay luôn không an phận sống yên ổn ở Ma giới, lúc nào cũng muốn vùng vẫy đập bỏ những rào cản vật chất, muốn làm bá chủ thiên hạ, dẫm đạp lên lễ dân, người người nề sợ vạn người quy phục. Chuyện này không sớm thì muộn cũng xảy ra, ta cũng không quá bất ngờ, chỉ là không tưởng được thời khắc đó lại đến nhanh như thế.

Máu phạm nhân là Thủy, tiên nguyên địa tiên là Thổ, sừng của quỷ tước rực lửa đỏ địa ngục là Hỏa, nội đan của yêu tinh cây Mộc Tinh Họa Bảo là Mộc, tinh túy của Thảo Ngôn Viết Băng chính là Kim. Để tìm được huyết của phạm nhân không khó, cái khó ở đây chính là sừng của Âm Tước Điều Vũ, tôn vật của Quỷ Giới, là một yêu hỏa tước thời thượng cổ, khắp mình cháy lên ngọn lửa địa ngục, mang bộ cánh lông vũ màu đỏ rực óng ánh, ba đầu sáu mắt, mình chim đuôi long, chính giữa trán là cặp sừng Y Vân Tê, miệng thét ra hỏa phong (gió lửa), sừng phóng ra lôi điện. Cái khó thứ hai đó chính là Mộc Tinh Họa Bảo, là một tinh linh của yêu tộc, thể nhưng lại cực kì khó bắt được. Là loài yêu thực vật đa tính cách, lúc thì hiền lành, lúc thì lại vô cùng dữ tợn. Bay với tốc độ cực kì nhanh. Lúc hiền lành có bộ dáng vô cùng dễ thương, lúc trở nên hung ác liền biến tướng dị thường, sức mạnh khó nắm bắt. Cái khó cuối cùng cũng chính là Hoa Thảo Ngôn Viết Băng, về điều này thì chúng cũng thực may mắn, nếu như không may mắn có thể tìm được giọt sương từ cây hoa thất sắc đó. Thì cái vọng tưởng phá vỡ phong ấn này còn lâu mới có thể thực hiện được.

Ma tộc mất bao nhiêu công sức, săn lùng truy tìm bao nhiêu lâu nay, không hiểu là đã thu thập được những gì rồi. Tuy nói chuyện phá vỡ phong ấn đã tìm ra cách giải, nhưng mọi thứ vẫn chưa thực sự bắt đầu. Điều ta cần làm bây giờ, đó chính là phá khuấy chúng, ngăn cản chúng tìm được đầy đủ những yếu tố nêu trên, mới có cơ may ngăn chặn lại tất cả.

Ta chỉ mới biết được có từng ấy, còn về việc Ma tộc đã tìm được bao nhiêu, còn thiếu thứ gì đã có thứ gì ta hoàn toàn không biết.

Thiên Ân nói hắn có một biểu muội vô cùng bướng bỉnh nghịch, năm đó do phạm phải luật trời mà hạ phạm lịch kiếp chịu phạt, không uống canh Mạnh Bà mà đã nhảy xuống miệng giếng luân hồi đầu thai chuyển kiếp, khi đầu thai vẫn còn giữ nguyên những kí ức với pháp lực. Hiện đang là bà chủ của một kỹ lâu nhỏ nằm ở phía Tây Sở quốc, ban ngày ngồi trên lầu uống trà đếm tiền, ban đêm nổi hứng cái trang thành hiệp nữ bắt cướp giết giặc.

Trong lúc vô tình phát hiện ra một mật động giam giữ những địa tiên, đương muốn giải cứu lại bị một đám người bằng gươm xông ra ngăn lại, liền không

thể giải cứu đám địa tiên đó, lại còn bị những con rối bằng bùn đất đó đánh cho trọng thương. Trước đây Miểu Miểu và Thiên Ân cũng được coi là thân thiết, năng ta dùng phù trụ để bảo cho Thiên Ân tới ứng cứu.

Ở trần đời, nơi có nhiều tin tức nhất, chính là kỹ lâu, trong thời gian ngắn ngủi họ đã điều tra ra những chuyện này. Vừa hay trên Thiên giới có việc Thiên Ân phải rời đi, cho nên vẫn chưa biết được đầu đuôi tường tận những việc đang diễn ra. Điều này, càng làm ta hiếu kỳ muốn biết.

- Nếu vậy, ngày mai chúng ta lập tức lên đường. – ta quyết đoán nói. Thiên Ân lúc này đã đắp thuốc quần băng vết thương của ta xong xuôi, đầu ngón tay lóe sáng tia kim quang hóa giải chú thuật đã hạ trước đó, ta mới có thể lại cử động như bình thường.

- Thế cũng được. – Thiên Ân không có ý kiến gì. Thu dọn đồ đạc rồi bước ra cửa, còn không quên nói ta hãy mau đi ngủ sớm đi, sau cùng quay người đóng cửa đi mất.

Ta cứ nghĩ đêm nay mình sẽ không ngủ được, ai ngờ vừa đặt lưng xuống giường đã ngủ mất tiêu luôn. Thương thế ở lưng do Thiên Ân chữa trị thật hay không còn bất cứ cảm giác đau đớn nào. Giống như những lớp da đang bị ăn mòn của ta đã được lược bỏ hết, và thay vào đó là một lớp da khác vậy, hoàn toàn không có cảm giác đau đớn khó chịu. Lúc dần chìm vào giấc ngủ, bỗng nhiên trong đầu ta lại xuất hiện câu nói của Thiên Ân.

“Ta đau lòng. Từ Bạch”

Cứ trôi qua trôi lại trong đầu, ý thức mơ hồ, vừa hay thắc mắc tại sao hấn lại vì ta mà đau lòng.

* * *

Sáng hôm sau vừa tỉnh dậy, đã thấy có tiếng ồn từ bên ngoài vọng lại. Ta ra ngoài xem thử, thì đã thấy Thiên Ân đang đứng với một vị tiên quân lạ mặt, bên cạnh là một nam một nữ, cả hai đang đấu khẩu với nhau điều gì đó, nếu ta nhớ không lầm, thì đó chính là công chúa Thiên tộc Nhã Tư với Hóa Thần Thập Khuyết, hai người này ta đã gặp trong tiên yển khi vẫn còn ở trên Thiên giới. Họ tới đây làm gì?

Lại gần hỏi chuyện mới hay được một điều, xong mới biết được Thiên Ân là một người rất chu đáo. Chẳng là, chúng ta quyết định hôm nay sẽ lên đường tới phía Tây Sở quốc để tìm hiểu rõ ngọn nguồn gốc gác những dị tượng diễn ra gần đây, nhưng gặt một nỗi, nếu cả ta và Thiên Ân cùng rời khỏi đây, lấy ai để bảo vệ những đứa trẻ trong làng Kim Đan này, ai mà biết được những tên quỷ xấu xí kia có quay lại nữa hay không, còn bắt tiểu hài nhi nữa hay không?

Thật ra vấn đề này ta đã từng nghĩ qua, nhưng chưa ra giải pháp thích hợp và toàn vẹn, chỉ nghĩ tới một biện pháp đó là hạ ấn chú trên người tất cả những đứa trẻ còn lại, nghe nói vụ việc do lũ quỷ da xanh tái mét đó gây ra cách đây cũng chỉ mới có hơn hai tháng, nhưng số lượng dùng để hóa giải phong ấn là một ngàn không trăm lẻ một đứa trẻ mang trong mình chút tinh túy của Hoa Ngôn Viết Băng, chúng vẫn chưa lấy đủ, bởi vậy sẽ không dễ dàng mà từ bỏ mục tiêu của mình đã đưa ra từ trước. Nói gì thì nói ta vẫn không yên tâm mà bỏ mặc những người nông dân hiền lành chất phác thiện lương này.

Nay Thiên Ân lại điều tới một thủ hạ Từ Hạo, một trong những tướng đứng dưới trướng Chiến Thần vô cùng lợi hại, quanh thân người tỏa ra luồng bá khí vô cùng thâm hậu, Nhã Tư vì muốn gặp ca ca của mình mà bám theo xuống cùng, trước giờ nghe nói Hóa Thần tiêu sái phong lưu, chính sự đều giao hết cho các bậc bề dưới, còn bản thân chỉ thích đi đây đi đó tiêu dao mà vân du thiên hạ. Nay không kìm nén được niềm hứng thú liền bám theo Nhã Tư xuống đây cùng góp vui. Hai cái người này, mỗi lần gặp mặt nhau là lại bắt đầu đấu khẩu, nhưng lại lúc nào cũng dính nịu lấy nhau không lờ xa rời, thật đúng là kì quặc, rất đổi kì quặc.

Sau khi bàn giao hết việc chính sự cho ba con người còn lại, ta và Thiên Ân liền đi thẳng tới về phía Tây. Hết nửa ngày trời cười mây đập gió, cuối cùng cũng tới được nơi cần tới.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Tuy nơi này không phồn vinh đông đúc như kinh thành, nhưng lại vô cùng náo nhiệt và ồn ào, chúng ta vì không muốn làm cho mọi người kinh động, liền hạ xuống một nơi vắng vẻ nào đó sau mới đi bộ tới một kỹ lâu nằm giữa trấn vô cùng đông khách.

- Đến nơi rồi. – Thiên Ân kéo tay ta dừng lại.

Ta ngược mắt nhìn lên, dọc dòng chữ Tuyệt Phong Mỹ lâu được đề xướng như rồng bay phượng múa treo phía trên, lại thấy những bóng áo hồng xanh cam đỏ vô cùng rực rỡ của những cô nương đứng trước đại môn xinh tươi như hoa diễm lệ tuyệt sắc, người người ra ra vào vào tấp nập như chảy hội, liền thầm cảm thán một phen, vị biểu muội Miểu Miểu này làm ăn cũng thật phát đạt.

Chưa kịp để ta nghĩ nhiều gì thêm, đã thấy một bóng áo tím lướt ngang qua mặt, tốc độ nhanh như gió, kèm theo giọng nói vô cùng nũng nịu trong trêu.

- Biểu ca, cuối cùng huynh cũng chịu đến chơi với muội, có biết muội buồn thế nào không, lâu như vậy mới chịu mò tới, thật chán chết đi được a~...

Ta quay người lại nhìn, lúc này mới biết con gió màu tím vừa rồi chính là vị cô nương mặt thanh mày tú vô cùng xinh đẹp này, gọi Thiên Ân là biểu ca, chắc nàng ta chính là Miểu Miểu. Miểu Miểu chân thân chính là một con mèo trắng muốt tựa tuyết, cái bộ dạng ôm lấy tay Thiên Ân mà cọ cọ làm nũng cũng thật giống con mèo con, vô cùng đáng yêu khiến người ta chỉ muốn cưng nựng và yêu chiều. Sau đó Miểu Miểu lại tiếp tục trách cứ, than thở, rồi huyền thuyên đủ thứ chuyện, hoàn toàn coi ta là không khí.

Thiên Ân không nói gì, chỉ cười cười. Ta hiện tại vô cùng mệt mỏi, chỉ muốn kiếm chỗ nào đó để nghỉ ngơi, có cái gì đó ăn thì càng tốt, không thể đợi hai người bọn họ diễn hết màn sâu khò li biệt hữu duyên trùng phùng này nữa, liền liếc quanh một lượt, cũng may gần đây có một phiên chợ nhỏ, cũng chưa hẳn, ta liền biến ra một thỏi vàng trong tay, quay người bước về phía phiên chợ phía trước, vừa đi vừa tự nhủ liệu có nên biến ra thêm một thỏi vàng nữa hay là không.

Đột nhiên có ai đó nắm lấy khuỷu tay ta kéo lại, ta theo phản xạ dơ tay ra định đánh, còn chưa kịp hạ xuống đã bị một bàn tay rắn chắc khác ngăn lại.

- Nàng đi đâu vậy? – Là Thiên Ân, làm ta cứ tưởng tên hồn xược nào đó muốn gây sự, suýt chút nữa thì giáng xuống một cái bạt tai.

- Ta muốn tìm chỗ để nghỉ ngơi. – ta thành thật trả lời. Liếc thấy vị cô nương Miểu Miểu kia cũng đứng ngay sau lưng Thiên Ân, tỏ vẻ không vui. Ta liền ních người thoát ra khỏi tay của Thiên Ân.

- Không cần, chúng ta sẽ ở lại đây để nghỉ chân.

- Ồ... - ta gật gù lĩnh ý, ở lại đây cũng tốt, ta chưa bao giờ ghé qua kỹ lâu, trước đây khi ở trên Bạch Sơn có liếc qua đôi lần, thấy người ta diễn mấy cái màn song tu hòa hợp. Tuy nhiên vẫn chưa lần nào xem cho tận, nay thật muốn một phen mở màn tầm hiểu biết.

- Nhưng mà, nếu nàng không thích, vậy thì chúng ta tìm chỗ khác ở cũng được. – Thiên Ân lại tiếp tục lên tiếng, hắn có đôi mắt rất đẹp, sâu thăm thẳm như xoáy mọi ánh nhìn của ta vào trong, khiến ta không lơ rồi mắt, thực sự bị cuốn hút. Hắn cao hơn ta một cái đầu, nói chuyện với hắn ta toàn phải ngửa cổ lên để nói, có cảm giác hắn vô cùng cao lớn hiên ngang, lúc này lại nhìn ta với ánh mắt quan tâm mong chờ, thực khiến ta ngại ra vài giây.

- Thực ra... ở lại đây cũng không hề gì. – ta nói.

- Thật không?

- Thật. – ta nói chắc chắn như đinh đóng cột, xong lại sợ hắn cho rằng mình đang miễn cưỡng, liền gật gật đầu tỏ vẻ vô cùng đồng ý.

- Thiên Ân ca, vị cô nương này là... - Miểu Miểu bước lên, nhìn ta dò xét rồi quay sang hỏi Thiên Ân, ánh mắt nhìn ta so với ánh mắt nhìn biểu ca của nàng ta, sao mà khác xa nhau một trời một vực đến thế nhỉ. Biến ảo khôn lường, thật là lợi hại.

- Ta ... - ta mở miệng, còn chưa kịp nói gì, Miểu Miểu đã chen lên, nói với giọng điệu khinh nhờn không mấy thiện cảm.

- Là ta hỏi biểu ca, không phải hỏi nàng. – Sau đó còn ôm lấy cánh tay Thiên Ân, khẳng định chủ quyền.

- Ta chỉ muốn nói là...

- Sao chứ? – Miểu Miểu lại bực tức ngắt lời ta, thực không thể hiểu nổi, ta có làm gì nàng ta đâu, tại sao lại đối xử không tốt với ta như vậy. Ta không có ý muốn quyến rũ Thiên Ân, cũng không hề có ý tranh giành biểu ca của nàng ấy, hà tất gì phải gây khó dễ cho ta.

Không thích ta là một chuyện, nhưng muốn làm ta mất mặt lại là một chuyện khác, ta khẽ lật tay, lén biến ra một thứ rồi thả lên trên người nàng ta.

- Trên đầu cô nương có một con sâu.

- Hừ, cái gì chứ, người đùa ta hả. Con sâu ư, sâu nào, sâu á.á... á.....á...á.....

Nhìn thấy Miểu Miểu nhảy dựng lên la hét, ta không kìm được mà bụm miệng cười trộm, hừ đúng là đáng đời. Thiên Ân giúp Miểu Miểu gỡ con sâu róm vừa to vừa đen ra khỏi mái tóc mềm mại của Miểu Miểu, sau đó nhìn về phía ta với ánh mắt bất đắc dĩ, ta dĩ nhiên chưa kịp thu lại nụ cười, cũng biết rằng Thiên Ân có lẽ cũng đã phát hiện ra trò đùa của mình, liền mỉm cười cầu hòa.

Sau màn chào hỏi vô cùng không vui vẻ đó, cuối cùng chúng ta cũng được Miểu Miểu dẫn vào bên trong tìm phòng nghỉ ngơi. Bước qua đại môn treo đèn lồng hoa rực rỡ, là một dàn mỹ nhân áo váy thướt tha tựa cánh bướm xinh tươi tuyệt sắc đẹp như hoa vẫy tay tươi cười chào, giọng nói thánh thót yêu diệu rót vào tai. Tuy xinh đẹp là vậy, nhưng ánh mắt nàng nào nàng ấy đều sáng trưng cả lên, giống như ánh mắt của một con thú dữ nhìn con mồi ngon béo của mình thêm thường, mà con mồi ở đây, không ai khác chính là Thiên Ân.

Nhưng mặc kệ những nhan sắc mỹ miều, giọng nói thánh thót, ánh mắt thu ba sóng sánh đưa tình, Thiên Ân chỉ thản nhiên lạnh lùng đi lướt ngang qua người bọn họ, nửa cái liếc mắt cũng không thêm bố thí.

Ngược lại với hắn, trong lòng ta lại trào dâng một cảm giác háo hức vui vẻ vô cùng, bước qua đại môn là một sảnh lớn với những lớp người xúm vùn quần áo vô cùng màu mè bắt mắt đi lại ngược xuôi, không gian ồn ào, tiếng cười tiếng nói hỗn loạn náo nhiệt, xộc thẳng vào mũi là mùi phấn son nước hoa, một mùi thì không sao, trong chốn này lại vô cùng đa dạng đủ loại hương liệu pha trộn vào nhau tạo nên một thứ mùi rất hắc vô cùng khó chịu, ta không kìm được hắt hơi vài cái, Thiên Ân đi bên cạnh giúp ta phong bế lấy khứu giác lại.

Đi một đoạn đi một đoạn lại gặp nhưng đôi nam nữ khoác vai nhau, trêu ghẹo nhau, nói ra những lời đường mật ong bướm vô cùng sến súa... Hóa ra nơi

này lại náo nhiệt và hoành tráng đến thế. Ta nhất thời quên đi cái mệt mỏi trong người, vô cùng hào hứng tiến về phía trước, ghé qua bên này một chút ghé qua bên kia một cái, thấy cái gì hay hay liền cố tình đi chậm lại để tiếp tục chiêm ngưỡng. Tuy vậy ta vẫn tỏ ra lạnh lùng chín chắn, Thiên Ân thấy ta đi chậm quá liền lên tiếng nhắc nhở. Ta ho khan vài tiếng tỏ ra vô cùng nghiêm túc nói hấn không cần quan tâm tới ta, kiểu gì ta cũng có thể bắt kịp hai người họ. Miếu Miếu thấy ta như vậy liền kín đáo bấu môi, xong lại ôm lấy tay Thiên Ân kéo đi còn không quên ném tặng ta một câu.

- Mặc kệ tỷ ấy đi.

Mặc kệ thì mặc kệ, ta còn cần nàng ta quan tâm chắc.

Sau đó lại tiếp tục làm những việc khiến bản thân vui vẻ. Đột nhiên từ xa có một người đàn bà chạy đến, nhìn có vẻ chanh chua, trên má có rất nhiều tàn nhan, mép có một cái nốt ruột to gần bằng hạt đậu, tay cầm khăn lụa phất lên phất xuống, nói với Miếu Miếu cái gì đó, hình như là chuyện chẳng mấy tốt đẹp gì, nhưng tai ta rất thính vừa hay có thể nghe thấy câu nói của người đàn bà nọ lẫn trong một đồng tạp âm ồn ào. Chẳng lẽ ở một phòng nào đó có một vị khách quan lớn mặt đang làm loạn, còn đập bàn đá ghế, muốn đốt cháy cả cái kỹ lâu này luôn, không ai dám động đến vị khách đó liền phải lên gọi bà chủ để giải quyết vụ việc.

Miếu Miếu nghe xong, môi mím lại thành một đường chỉ dài, nói với Thiên Ân rằng cứ tìm một phòng nào đó còn trống để tạm nghỉ ngơi, giải quyết xong vụ lùm xùm này rồi sẽ lập tức đi tìm chúng ta, sau đó liền quay người bước theo người đàn bà kia, tay còn không quên xắn áo lên tận khuỷu. Ta thực muốn đi xem trò vui, định bước theo đi cùng thì bị Thiên Ân nắm lấy khuỷu tay ngăn lại.

- Nhiều chuyện không phải đức tính tốt. – hấn nghiêm giọng nói.

- Ta chỉ muốn đi giúp một tay thôi mà.

- Đi đường mệt rồi, đi nghỉ sớm thôi.

- Ta chỉ... - ta còn định cự cãi, nhưng thấy Thiên Ân có vẻ không vui nếu như ta không nghe lời, lại trầm suy nghĩ, nếu như muốn đi xem trò vui, thì phải thuyết phục được Thiên Ân, thực ra ta cũng muốn đi ngủ, đành thôi không đòi co nữa. - thôi được rồi được rồi. Đi tìm phòng, đi tìm phòng nào.

Ta phất phất tay, lúc quay đi còn liếc thấy khoe môi Thiên Ân hơi nhếch lên, hấn cười cái gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36

Ban này Miếu Miếu nói chúng ta tự đi tìm đại một phòng nào đó để nghỉ ngơi, hừ, bà chủ mà tiếp đãi khách quan một cách hời hợt như thế này đây ư. Ta đi dọc hành lang, cuối cùng cũng dừng lại ở một sương phòng, thiết thấy căn phòng này tận cuối dãy, cũng không mấy ồn ào, liền quyết định mở cửa nghỉ ngơi ở đây.

Cửa vừa mở ra, đập vào mắt ta là... Mà không có gì cả, ta chỉ kịp thấy một nam một nữ trong phòng đó, không mảnh vải che thân, hai đang làm cái trò gì đó vô cùng kì quặc, thì đã bị ai đó bật mắt lại, kéo ra khỏi căn phòng. Ta nghe loáng thoáng thấy tiếng hốt hoảng chửi rủa của ai đó, rồi lại nghe thấy tiếng đóng cửa, lúc bấy giờ Thiên Ân mới thả tay ra, ta lại có thể nhìn thấy mọi thứ xung quanh, cũng vừa mới nhận thức được điều mình vừa thấy là cái gì. Ta nhìn Thiên Ân, thấy hấn vẫn giữ dáng vẻ lạnh lùng điềm tĩnh, liền bật cười trừ.

- Phản ứng thật nhanh quá.

Ta còn tưởng mình có thể chọc giận hấn, cùng lắm cũng sẽ khiến hấn thẹn thùng hay đỏ mặt gì đó, ai ngờ hấn chỉ nhưn mày, còn nói với một giọng vô cùng châm chọc.

- Nàng cũng thật biết chọn địa điểm.

Ta không biết nên đáp lại thế nào, đành quay người tiếp tục đi tìm một phòng trống nào đó, cuối cùng cũng có thể tìm thấy một căn phòng cũng được coi là gọn gàng yên tĩnh để nghỉ ngơi, Thiên Ân thấy ta bước vào trong phòng đóng cửa lại rồi mới rời đi, cũng chẳng biết hấn chọn phòng nào nữa. Ta cũng không mấy đề tâm, nằm xuống giường thì ngủ liền luôn một mạch. Có lẽ cả nửa ngày trời bay lượn mệt mỏi, ta ngủ rất sâu, hoàn toàn không mơ thấy ác mộng.

* * *

Không biết bao lâu sau đó ta tỉnh dậy, nghe thấy bên ngoài có tiếng nói chuyện, liền tiến lại gần cửa sổ mở ra nhìn. Thấy phía cuối chân trời là những vệt ánh sáng hiu tàn còn sót lại của ánh mặt trời đã lặn tự khi nào, giống như những dải lụa đỏ cam pha trộn vào nhau giăng lên nền trời cao xa rộng xám tối. Hóa ra đã là chiều rồi.

Đằng sau kỹ lâu là một hoa viên nhỏ, phòng ta nằm ở cuối dãy, từ trên có thể nhìn thấy hoa viên ấy, trong hoa viên có một cái hồ, nằm giữa mặt hồ trong

xanh là một ngôi đình. Ánh tà dương chiếu xuống nhuộm hồ nước thành một màu hồng hồng đỏ đỏ vô cùng ảo diệu.

- Đây là cây Tuyết chi thảo, muội trông nó từ mấy một trăm năm trước, nhưng mãi mà nó chẳng nở hoa. Biểu ca, giúp muội làm cho nó nở hoa đi được không a? Muội thực sự rất thích hoa Tuyết chi thảo mà, không thể chờ đợi được lâu thêm nữa đâu... - giọng nói trong trẻo đáng yêu như trẻ con, là Miểu Miểu. Nàng ta vừa ôm cái chậu nhỏ lên ngang ngực, dùng ánh mắt to tròn long lanh để năn nỉ ai đó. Vì người mà Miểu Miểu muốn nhờ vả đang đứng quay lưng về phía ta, nên ta không biết đó là ai, nhưng thấy người đó vận trường bào màu xanh lam, mái tóc màu trắng như những sợi tơ vô cùng mềm mại lại đoán ngay có thể đó chính là Thiên Ân, không biết hẳn trăm giọng nói cái gì đó, ta nghe không rõ. Nhưng khi những lời nói ta nghe câu được câu chăng đó kết thúc, lại thấy ánh mắt Miểu Miểu sáng lên, khuôn mặt hớn hở thấy rõ, thì cũng đoán được rằng chắc Thiên Ân đã đồng ý yêu cầu của cô biểu muội kia rồi. Ta không biết Thiên Ân dùng cách gì để giúp đỡ Miểu Miểu, nhưng làm bằng cách gì hay làm như thế nào ta đều không quan tâm, cũng chẳng muốn biết nữa, liền quay người, quay lại giường lật chăn lên nằm xuống tiếp tục ngủ.

Khi ta vừa nhắm mắt lại chưa được bao lâu, đột nhiên nghe thấy có tiếng tiêu, mới đầu ta không để tâm lắm, cũng cảm thấy ai đó thổi tiêu cũng thật là hay, như vậy có lẽ sẽ giúp ta dễ chìm vào giấc ngủ hơn.

Tiếng tiêu văng vẳng lúc có lúc không, trong đầu ta hiện lên những mảnh khói màu xanh nhạt, lượn lờ bay bay, ta lại như thấy mình đang mở cánh cửa gỗ lạnh lẽo, qua màn tuyết rơi thấy bóng ai đang đứng đó, trường bào gấm trắng, vàng trắng lác lõng...

Đây là... chẳng phải là Thúc Sinh khúc mà trước đây Vũ Lỗi đã từng thổi sao?

- Tiểu Vũ... - ta lầm bầm nói.

Ta không phải là người dễ bị kích động, thế mà hôm nay lại như bị ai đó ném cho một tảng đá nặng ngàn cân đè bẹp lấy trái tim bình lặng không gợn chút sóng nào.

Ta lật chăn, vội vã bước đến cửa, mở cửa rồi đảo mắt tìm kiếm hình bóng quen thuộc

- Tiểu Vũ... - ta lại gọi, cố gắng nói to nhất có thể, như sợ rằng Vũ Lỗi không thể nghe thấy được, không biết ta ở đây, không thể nhìn thấy ta.

Đột nhiên ta có cảm giác vô cùng sợ hãi, sợ hãi rằng nếu thực sự Vũ Lỗi không thể nhìn thấy ta, không thể trở về bên cạnh ta như ngày xưa, tháng ngày sau đó ta lại sống một mình, không có ai bầu bạn, lại một lần rồi một lần nữa cô độc sống trăm ngàn năm một mình trên Bạch Sơn. Ta nhận ra rằng, xét cho cùng không phải bản thân mình sợ sống cô độc, chẳng qua sợ mất tiêu đồ đệ đáng yêu của mình mãi mãi.

Tại sao Vũ Lỗi lại bỏ đi, tại sao không trở về bên ta, nếu như ngày trước có vì đã làm ta tổn thương để rồi phải hối hận, ta bằng lòng chấp nhận bỏ qua tất cả để Tiểu Vũ trở về bên cạnh mình kia mà.

Nhưng chắc tại ta nghĩ quá nhiều rồi, khi ta vừa dứt câu gọi tiếng tiêu liền biến mất trong không trung.

Thiên Ân và Miểu Miểu đứng phía dưới ngược lên nhìn ta khó hiểu, ngoài hai người đó ra không còn ai khác nữa. Trên tay Thiên Ân có cầm một thanh tiêu bằng ngọc màu xanh rất đẹp, dường như vừa hạ xuống, nếu vậy, người vừa rồi thổi tiêu chính là Thiên Ân?

Ta không biết cảm xúc thực tại của bản thân mình là như thế nào, là thất vọng sao?

Hai người phía dưới nhìn ta, lúc này ta vẫn chưa thể hoàn hồn, dòng cảm xúc hỗn loạn trong người vẫn chưa tiêu tán hết, bản thân đứng ngẩn ngơ ở của sổ một lúc, Thiên Ân liền đưa tay lên, vẫy vẫy gọi ta xuống, lúc này ta mới chú ý đến bọn họ, lại nhìn thấy chậu hoa trong tay Miểu Miểu, nó quả thực đã nở hoa rồi, những bông hoa trắng xóa lấp lánh tinh khôi như những bông tuyết.

Thần thái bình ổn trở lại, ta nghĩ hiện tại cũng khó có thể ngủ tiếp được, liền đi đến chỗ họ đang đứng, hoa viên này khá đẹp, trồng vô số loài hoa vừa lạ vừa đẹp mắt, phải nói rằng Miểu Miểu đúng là biết cách thưởng thức cái đẹp, một cô gái ngày thơ tính nghịch sống vô cùng vui vẻ và biết cách làm bản thân mình vui.

Ánh tà dương nhuộm không gian một sắc màu có vài phần thê lương, ta bước đến bên hai người bọn họ. Trong đình viên hương hoa thoang thoảng, gió hiu hiu mát.

- Vừa rồi cô sao vậy, tự dưng hét ầm lên tên ai đó, làm hỏng chuyện của hai huynh đệ bọn ta... - Vừa nhìn thấy ta, Miểu Miểu đã lên giọng trách cứ, nàng ta còn định nói tiếp nhưng Thiên Ân đưa tay lên ngăn lại. Kì thực ta cũng chẳng mấy bận tâm xem nàng ta oán trách cái gì. Không thèm trả lời cũng như giải thích vừa rồi vì sao bản thân lại hành động mà lên tiếng hỏi luôn:

- Cái đó, là gì vậy? - Ánh mắt chú mục vào cái chậu hoa Miểu Miểu đặt trên bàn đá, quả nhiên nó đã nở hoa rất đẹp. Miểu Miểu thấy ta dường như hoàn toàn không để tâm tới lời nàng ta nói, lại coi như không nghe thấy gì, còn bị Thiên Ân ngăn lại, có chút ảm ức, miệng phồng ra tỏ vẻ vô cùng không hài lòng.

- Là cây Tuyết chi thảo, biểu ca đang giúp ta làm nó nở hoa. - Miểu Miểu chắc hẳn muốn khoe khoang chuyện này với ta, có vài phần đắc ý xen lẫn trong lời nói.

- Là Thúc Sinh khúc sao? - ta vẫn giữ thái độ bình thản không hề gì, Miểu Miểu cho rằng chỉ cần nói như vậy thì sẽ làm ta tức giận không bằng, chắc cũng nghĩ vừa rồi là do ta cố tình phá vỡ giây phút riêng tư của hai huynh muội bọn họ.

- Cái này nàng cũng biết à? - Thiên Ân vốn không thích nói nhiều, này giờ im lặng nay mới lên tiếng nói một câu.

- Dĩ nhiên là biết. – ta gật đầu. - trước đây ta cũng đã từng được nghe qua, không ngờ người cũng biết chơi trò này.

- Cô nói như vậy là xem thương huynh ấy rồi, cô tưởng trên đời này có mấy ai có thể thổi được điệu khúc đó sao?

- Ta dĩ nhiên không biết. – thực ra cũng chẳng cần biết làm gì. Mà ta cũng chẳng có ý xem thương ai cả. Ngày trước Tiểu Vũ cùng biết thổi, nhưng chắc do tu vi không cao nên mới không thể khiến cây đào hoa đó nở giữa Bạch Sơn tuyết trắng. Ta lại thầm nghĩ, nếu là Thiên Ân, liệu hẳn có thể khiến không?

Miêu Miêu cong môi, mặt hơi héch lên vô cùng kiêu ngạo, làm như dưới gầm trời này chẳng có gì mà nàng ta không am thông không bằng. Lại bày cái bộ dạng như kiểu đương muốn nói, là ta hiểu Thiên Ân nhất, cô tưởng trên đời này có mấy ai có thể hiểu được huynh ấy hơn ta sao.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Ngồi một lúc sau thì Miêu Miêu than đói, liền bảo người dọn sẵn đồ ăn ra bàn. Ta dĩ nhiên không từ chối, tuy ta có thể không ăn không uống cũng chẳng sao, nhưng vẫn chưa đến nỗi muốn quên đi mùi vị thức ăn nó như thế nào, đây là không muốn nói ta cũng cực kì yêu ăn uống, chỉ là trước đây cảm thấy không cần thiết thì cũng chẳng muốn ăn làm gì, phiền phức.

Miêu Miêu quả nhiên tiếp đãi Thiên Ân và ta rất hoàng tráng, nhưng ta nghĩ, chắc những thứ này cũng chỉ để làm cho Thiên Ân ăn. Nhưng làm cho ai ăn thì có quan trọng chắc, quan trọng là hiện tại ta đang ngồi trên ghế, trước mắt là bao nhiêu sơn hào hải vị, nếu như Miêu Miêu đã không ưa gì ta rồi, ta cũng không bắt tội mình phải giữ kẽ mà lấy lòng nàng ta nữa, liền ra sức ăn, vừa ăn vừa nghĩ ăn càng nhiều càng tốt, đồ của nàng ta mà, ta ăn càng nhiều thì bản thân ta càng được lợi mà thôi.

Mấy a hoàn tay chân nhanh nhẹn, nhanh chóng bày ra trên chiếc bàn lớn bao nhiêu là sơn hào hải vị. Trong kỹ lâu, nữ nhi vốn được chia làm hai loại, loại thứ nhất là có nhan sắc khuynh thành đảo điên nhật nguyệt, loại này thì thường được dùng để hầu rượu tiếp khách, trở thành những kỹ nữ cao cấp. Còn loại thứ hai chính là những cô nương sở hữu nhan sắc bình thường, dĩ nhiên những cô nương không mấy may mắn này sẽ được phân làm a hoàn và tì nữ hầu cận những kỹ nữ nổi danh nhất kỹ viện. Nhưng theo ta thấy thì, những a hoàn tay chân nhanh nhẹn đang bày thức ăn lên bàn một cách nhanh chóng này, chẳng có vẻ gì là tầm thường không đẹp. Miêu Miêu tuy là bà chủ, nhưng những công việc khác hầu như đều giao hết cho người đàn bà có cái nốt ruồi lớn trên mặt kia quản thúc, còn nàng ta chỉ cần dong chơi hưởng thụ tự tại tiêu dao.

Ngồi ăn cơm mà Miêu Miêu liên tục nói này nói nọ, trong khi đó ta chẳng mấy quan tâm tới hai người họ, từ tốn nhai rồi nuốt, Thiên Ân ngồi bên cạnh cũng chỉ ăn vài miếng cho có, thừa thối lại nói chuyện với Miêu Miêu mấy câu.

- Hôm trước muội có gặp một tên cướp, liền đuổi theo hắn để đòi lại những gì hắn đã lấy cắp, tên đó trong người có chút võ công, thuật khinh công cũng không đến nỗi tệ. – Miêu Miêu vừa gõ đũa xuống bàn, vừa thao thao bất tuyệt, nàng ta có một quy định riêng của mình, đó chính là cứ hễ khi nào đuổi trộm bắt cướp, bênh vực kẻ yếu, thì đều không thêm dùng pháp thuật, muốn bằng tự sức lực của bản thân để phân thắng bại với kẻ xấu. - Muội đuổi theo hắn rất lâu, cuối cùng cũng bắt được, nhưng lúc quay về thì không nhớ rằng mình đã đi hướng nào, liền bị lạc đường. Nhưng cũng chỉ là lạc đường, dĩ nhiên không thể làm khó muội được rồi, muội liền cầm đầu đi thẳng một hướng nào đó để quay về, cuối cùng cũng lạc đến một nơi có nguồn khí tức vô cùng kì lạ, hiểu kì liền tiến về hướng đó xem thử, chỉ thấy một ngọn núi cao ngất đâm thẳng lên tầng mây, bị mây mù che phủ nên không thể nhìn rõ, chẳng biết nó cao tới mức nào, trước mặt là một cái động tối hù, muội dĩ nhiên vẫn chưa ngóc đến nỗi đương yên đương lành lại mò vào hang cộp để chơi, còn đang không hiểu đây là chỗ nào thì đột nhiên có tiếng động lạ vang lên, muội liền lấp vào một chỗ khuất nào đó thì thấy có một đám người lũ lượt kéo nhau vào trong cái động đó, vừa nhìn đã biết ngay là các địa tiên, bị mấy tên vận hắc y trấn áp, biết là có chuyện không lành, muội liền nhảy ra ứng cứu, mấy tên hắc y nhân áp giải kia cũng thật quá lợi hại, bị muội đánh văng chân văng tay mà vẫn có thể ráp lại như thường, người giống như được làm từ bùn đất, nhưng khi ráp lại với cơ thể lại biến hóa trở lại bình thường không có vẻ gì là giống bùn đất cả, làm muội khó xử một phen, bị chúng đánh cho toi bời, cũng may còn có thể quay trở lại. – Miêu Miêu thao thao kể, cuối cùng chất lưỡi thở phào một hơi, giống như bản thân vừa may mắn thoát khỏi cái chết trong gang tấc, lại tự cảm thấy bá phục bản thân vô cùng, còn có thể ngồi đây kể chuyện, sau từng ấy những việc đã xảy ra, quả là quá tài giỏi, quá tài giỏi.

Ta vẫn điềm đạm ăn uống, không mấy để tâm tới câu chuyện vừa hấp dẫn vừa kịch tính mà Miêu Miêu vừa kể, lúc liếc mắt nhìn quanh bàn xem còn có cái gì mà mình chưa nếm qua hay không, ta vô tình nhìn thấy ánh mắt Miêu Miêu nhìn Thiên Ân, điệu bộ đó rõ ràng là như đang muốn nói. “Huynh thấy muội có giỏi không, khen muội đi, khen muội đi nào”, thật quá phô trương. Hắn nhìn Miêu Miêu tỏ vẻ khen ngợi, nhưng đối với một cô gái ngây thơ và đơn giản như Miêu Miêu, nhiều đó thôi cũng đủ để làm cô nàng sượng run người.

- Làm tốt lắm

- Mấy ngày hôm nay muội cũng đã điều tra được kha khá tin tức rồi. Cái động mà trước đây muội đến đó, có tên là Quỷ Thiên Chỉ, tại núi Nhữ Huyệt, vừa sâu vừa rộng tường chừng như vô hạn, Ma tộc đã tạo ra một mật động nơi đó, lấy nó để nhốt Mộc Tinh Họa Bảo, tiểu hài nhi và địa tiên, chúng hiện đã thu thập được gần hết những thứ cần thiết, chỉ còn thiếu Âm Tước Điều Vũ, nghe nói trước đó vì Ma tộc muốn bắt Mộc Tinh Họa Bảo, nhưng Yêu tộc không đồng ý, hai tộc liền nảy sinh hiềm khích, đã đánh một trận quyết chiến, thế nhưng Ma tộc hiện nay không ngừng gia tăng lớn mạnh, Yêu tộc dĩ nhiên không phải là đối thủ liền nhanh chóng quy hàng. Chẳng bao lâu nữa kiểu gì Âm Tước Điều Vũ cũng nằm trong tay bọn chúng, không sớm thì

muộn, chúng cũng lấy được tất cả những gì chúng muốn.

Trong giọng nói Miếu Miếu thể hiện rõ sự nghiêm trọng của vấn đề, khiến không gian trở nên vô cùng nặng nề, ta im lặng không nói gì, những vấn đề thân nhiên tiếp tục làm những việc đang làm. Thiên Ân cũng không có ý kiến, thấy không ai tiếp chuyện với mình, Miếu Miếu vô cùng không vừa lòng, liền đập tay xuống bàn, lầu bầu nói.

- Cũng chỉ tại cái tên Quỷ Khốc gì gì đó, hừ không hiểu tại sao hắn lại có mặt trên cõi đời này nữa, cả cái tên Vô Mặc Đế Quân gì gì đó, đã phong ấn rồi sao không giết quách hắn đi cho xong, để lại mầm họa cho ngày hôm nay, bá tánh thiên hạ này ai gánh giúp hắn chứ, biểu ca, huynh có biết không, theo như muội biết thì hai người đó...

“Rầm”

Bàn ghế bị xô đổ, ta bật dậy, dơ tay lên, Miếu Miếu bị bóp cổ, cả người lơ lửng trên không trung, miệng mở ra nhưng không nói được lời nào, liên tục quẫy đạp, mặt mày nhanh chóng ửng đỏ. Ta lạnh lùng nhìn nàng ta, sát khí mạnh mẽ lan ra khắp người.

- Từ Bạch.

Thiên Ân vội nắm lấy tay ta ngăn lại, nhưng ta vẫn cứng đầu không chịu rời lòng tay ra, ý định giết chết Miếu Miếu như đã được định sẵn, không có ý dừng lại, nhìn thấy Miếu Miếu đang yếu ớt đánh trả ta như chỉ giống như đang gãi ngứa, ta lại càng cảm thấy vô cùng nực cười, mặt mày nàng ta mỗi lúc một tím tái lại, không hiểu sao ta lại có cảm giác vô cùng hả hê, nàng ta dám động đến sư phụ, dĩ nhiên không thể tha thứ được, ta không oán trách người thì thôi, đến lượt nàng ta oán trách chắc, càng không cần đến sự chịu trách nhiệm của nàng ta đã nói.

Thế nhưng, chính ta cũng không hiểu, tại sao bản thân lại trở nên kích động đến như vậy...

Thiên Ân thấy ta dường như không có ý định buông tay ra, liền dùng một tay siết chặt lấy tay ta, không hiểu hắn làm cách nào mà trong thoáng chốc lực trong lòng bàn tay dường như tiêu tán hết, Miếu Miếu từ trên tường trượt xuống gặp người ho sặc sụa. Ta thờ ơ nhìn nàng ta, cảm thấy cổ tay mình có chút đau, cũng chẳng mấy để tâm đến thái độ của Thiên Ân, càng không trách hắn ra tay chẳng lưu tình chút nào cả, nhếch môi nói.

- Ân nói cho từ tế, ta mà còn nghe thấy nửa câu bắt nã với sư phụ từ miệng người nữa, thì lúc đó hậu quả cũng sẽ không như thế này đâu, người tưởng bản thân mình có thể sống sót tới bây giờ, hít khí trời tự tại mà sống là vì cái gì chứ, những kẻ ngu ngốc không hiểu chuyện thì tốt nhất là nên ngậm miệng lại đừng có ý kiến, cũng không cần người lo lắng chịu trách nhiệm. – Ta lạnh lùng buông từng chữ, sau đó quay người bước ra ngoài, mặc kệ ánh nhìn vừa căm hận vừa sợ hãi của Miếu Miếu, ánh nhìn ngạc nhiên và phức tạp của Thiên Ân dành cho mình.

Mạc Kỳ Y; dạo này bận thi học kì, thế nên lâu như vậy ms đăng được một chương, còn k báo trước với mọi người, ta xin lỗi nhe. Có thể mấy ngày sắp tới ta cũng rất ít onl, nhưng mà truyện nhất định sẽ hoàn trước tết nhé, ta tuyệt sẽ k bỏ truyện, chỉ mong mn kiên nhẫn ủng hộ ta, Cảm ơn a.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Đêm nay trăng sáng trong vắt, ta đứng bên cửa sổ nhìn xuống dưới hoa viên sau kỹ lâu, mặt hồ phẳng lặng ban ngày đẹp như mơ, ban đêm được ánh nguyệt phản chiếu lấp lánh như trắng bạc, có một vài con đom đóm thì thoảng lóe sáng lên, vờn nhau trên mặt hồ, phản chiếu những đốm sáng màu xanh lấp lóe dịu nhẹ. Con gió độc lạnh lẽo thổi tới, ta có cảm giác không an tâm, đặc biệt là những gì đã xảy ra ngày hôm nay, làm cho ta cảm thấy vô cùng khó chịu, có cái gì đó như là bất an, như là lo lắng và sợ hãi. Từ Bạch ta trước giờ không biết thế nào là bất an lo lắng, càng không biết sợ hãi cái gì, vậy thì, những cảm giác đó do đâu mà hiệu hữu, do đâu mà khiến ta lưu tâm khó hiểu.

Ta khẽ thở dài, hóa ra ta cũng biết thở dài.

Gạt bỏ những mảng suy nghĩ vẩn vơ, ta quyết định không thêm lưu tâm đến nó nữa, phóng tầm mắt ra xa quan sát dị tượng.

Đột nhiên ta thấy phía xa tà khí bốc lên đến tận trời, biết là chuyện chẳng lành, ta dĩ nhiên không thể nhắm mắt mở một mắt mà làm ngơ được, liền cười mấy đập gió phi thẳng đến nơi phát ra luồng tà khí cuộn cuộn ấy.

Dưới chân núi Nhữ Huyệt là một cánh rừng vừa rộng vừa lớn, vì không muốn tiên khí mệnh mạng của mình là kinh động đến Ma tộc, ta liền hạ xuống cánh rừng ấy. Ta chỉ muốn dò la tin tức một chút xem thế nào, còn không biết Ma tộc lớn mạnh ra làm sao, ta dĩ nhiên không dám xem nhẹ. Đáng nhẽ ra ta không nên tự ý tùy tiện hành động một mình như vậy, cũng không nên đi mà không báo cho Thiên Ân lấy một tiếng nào.

Ta một mình tự ý ra ngoài như vậy, không biết Thiên Ân có biết không. Nhưng mà biết hay không biết cũng chẳng sao cả, hắn hiện tại đang chăm sóc cho Miếu Miếu, chắc cũng chẳng có thời gian để mà để tâm đến ta.

Nghĩ đến hắn cổ tay ta lại có cảm giác đau đau, trong lòng cũng có chút ảm ức tức giận. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chỉ tại ta ra tay không chút lưu tình với biểu muội của hắn, dĩ nhiên hắn không thể làm ngơ đứng nhìn ta bóp chết Miếu Miếu, lên tiếng ngăn cản ra tay ngăn chặn cũng là việc nên làm

thời.

Nói vậy, chung quy cũng chỉ tại ta hành xử không đúng mực thôi à? Nhưng mà, cũng chỉ tại cô nương Miếu Miếu kia nữa, nói mà không biết suy nghĩ gì cả, còn dám mạo phạm sư phụ, còn định nói đến chuyện... làm cho ta tức giận. Thôi kệ, tiền bối không chấp nhặt hậu bối, coi như đó là một lời răn đe cảnh cáo cho cái tính tình ngang ngược bướng bỉnh của nàng ta vậy.

Cánh rừng rộng lớn, những tán cây cao không cho ánh trăng bất kì cơ hội nào đâm xuyên xuống mặt đất, không gian lập lờ lờ những đốm lửa ma troi, yêu vụ *tạo thành lớp lớp sương mù dày đặc giăng kín lối, thì thoảng lại nghe thấy tiếng sỏi chu treó trong đêm tối, tiếng lá cây bắt giắc xào xạc dù không hề có gió, cảm giác như trong những lùm cây tối hù, có ai đó đang dõi theo nhất cử nhất động của ta, rình đúng lúc ta lộ ra sơ hở liền nhảy ra vô lấy con mồi nhốt gọn trong nháy mắt.

* Yêu vụ: yêu quái bằng sương mù.

Ta vừa đi vừa gạt lớp lớp những làn sương mù ấy, đột nhiên vấp phải thứ gì đó đánh “bốp”, cũng may ta kịp giữ thăng bằng không bị ngã đập mặt xuống đất. Hạ mắt nhìn mới thấy đó là một cái đầu, không nhìn ra dung mạo, khuôn mặt bị phủ một lớp nhầy dày đặc, hai hõm mắt có rồi bộ chui ra nhìn vô cùng gớm ghiếc.

- Đầu của ta, đầu của ta... – giọng nói khàn đặc hốt hoảng la lên, ta đánh mắt sang nhìn, thấy một con ma không đầu đang xiu queo đi tới, cái cổ mất đầu đang ứa ra một chất dịch nhầy, tay bị gãy bẻ ngoặt ra sau, chân bước tập tễnh, lại mất đầu, bởi vậy nó không thể phân biệt ra phương hướng, đồng nghĩa với việc nó không biết đầu mình ở đâu mà tìm lại. Ta thấy con ma đó cũng đáng thương, liền cúi xuống nhặt cái đầu lên rồi đi đến, đặt cái đầu vào cổ dùm cho nó.

- Cảm ơn nhé. – giọng nói của con ma bỗng trở nên the thé và vô cùng đáng sợ, nghe thôi cũng có cảm giác buồn nôn. Ta đang cảm thán thì đột nhiên cái miệng tối om của nó há ra, thè ra một cái lưỡi vừa hôi vừa dài, từ trong hốc mắt lộ tai thậm chí là trong miệng, các con trùng gì đó lúc nhúc bò ra nhảy nhụa vô cùng gớm ghiếc.

-... - biến ảo thật nhanh quá.

- Người... người không sợ sao? – con ma cụt đầu sau màn biểu diễn vô cùng rùng rợn và đặc sắc thấy ta không có bất kì biểu hiện nào như là sợ hãi hốt hoảng, lấp bắp hỏi lại.

Trên đời này có ma và rất nhiều loại ma, ma troi, ma cà bông, ma sói,... Nhiều loại như vậy tất nhiên là không thể nhớ mà phân biệt hết, đối với ta, nó chỉ được phân làm hai loại đơn giản, đó là ma xấu và ma tốt. Con ma cụt đầu trước mặt ta đây chẳng qua chỉ muốn hù dọa ta mua vui, không có ý định xấu xa nào khác, dĩ nhiên được xếp vào hàng ma tốt. Mà đã không gây tổn hại gì, dĩ nhiên cũng không cần tiêu diệt.

Con ma đó thấy ta không làm gì vẫn cứng đầu cứng cổ hù dọa tới cùng, cái lưỡi dài thè ra định liếm vào mặt ta. Liền bị ta vung tay gạt đi khi nó chưa kịp chạm tới một sợi lông tơ nào trên mặt. Nhưng nói không giết nó không đồng nghĩa với việc sẽ tha thứ cho hành động khiếm nhã của nó đối với ta. Ta liền đánh cho nó một trận, con ma la oai oái rồi liền thoảng xin tha mạng.

Ta dừng tay lại, nó lập tức hiện nguyên hình trở thành một con người bình thường, hình dáng trước đây khi còn sống. Ta phui phui váy áo thản nhiên nói:

- Lần sau muốn đánh nhau thì nói hẵn ra nhé.

Con ma khi nghe xong câu nói này của ta liền rùng mình mấy cái.

- Tiểu nhân không dám nữa, không dám nữa.

- Đứng lên đi. – ta lạnh lùng nói, con ma không dám trái lời, liền lồm cồm bò dậy, xoa xoa cái lưng đau bị ta đánh cho mấy phát. – Người sống ở đây à?

- Không có. – con ma mặc dù không hiểu ta hỏi như thế để làm gì, tuy nhiên vẫn thành thật trả lời. – Trước đây ta sống dưới chân núi Nhữ Huyệt, sau bị đuổi đến đây.

- Vậy là người biết đường đến chân núi Phan Vũ Nhữ Huyệt. Được đó, mau dẫn đường cho ta. – Đúng vậy ta bị lạc đường rồi, cái này thì phải hỏi tội mấy con yêu vụ tạo sương chần hết cả lối đi, tầm nhìn.

- Không được đâu... – thật không may rằng hẵn lại từ chối.

- Ô, tại sao? – ta tròn mắt hỏi, vô cùng ngạc nhiên.

- Cô muốn đi thì tự đi mà tìm đường. Ta không..

Ta đưa tay lên.

- Ấy ấy, khoan đã, được rồi được rồi, ta đưa cô tới đó là được chứ gì.

Thật không ngờ hẵn lại thay đổi ý định một cách nhanh chóng như vậy. Vừa rồi hẵn tưởng ta giơ tay lên định đánh hẵn, nhưng con ma cụt đầu đó đầu thế ngờ, ta chẳng qua chỉ muốn đưa tay lên vén những lọn tóc lòa xòa rơi trước trán.

Ma cắt đầu dẫn đường cho ta. Hắn khi còn sống có tên là A Phúc, vì ngày trước có gây thù chuốc oán với người ta nên bị người đó chặt đầu, sau đó bị họ phong ấn hồn phách khiến cho linh hồn hắn mãi mãi không thể luân hồi được. Đành chỉ làm một con ma cắt đầu, linh hồn vất vưởng qua mấy trăm năm thì hắn cũng đã quên. Nhữu Huyết trước đây là nơi có chôn một đại yêu quái vô cùng to lớn cắt cứ cả vùng phía tây Trung Nguyên, vốn là một ngọn núi chết, cần cối và đầy tà khí. A Phúc vì không chịu được tà khí tăng vọt đột biến ở nơi đây liền lánh ra xa.

Hơn năm ngàn năm để suy nghĩ tìm ra cách phá giải phong ấn, hơn mấy trăm năm để thu thập hết thủy ngũ hành. Sự kiên trì của tên Ma quân này cũng thật khiến ta nể sợ vài phần.

A Phúc tuy nhút nhát nhưng cũng rất được việc. Chẳng mấy chốc mà chúng ta đã đến gần rìa khu rừng.

- Đến đây cô tự đi tiếp nhé. Ta mà tiến gần thêm chỉ sợ bị tà khí nơi đây liếm cho bằng sạch. Chỉ cần đi thẳng một đoạn nữa là tới.

- Thế cũng được. – ta gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

- Mà cô đến đó làm gì vậy. Mặc dù cô có lợi hại đi chăng nữa nhưng nơi đó thực sự rất nguy hiểm. – A Phúc tốt bụng nhắc nhở ta.

- Không sao, ta tự biết đi biết dừng biết lợi biết hại tuyệt không để bản thân chịu thiệt. Còn về việc ta đến đây làm gì... người biết nhiều chuyện cũng không tốt lắm đâu. – Ta nhả nhặn nhắc nhở.

- Ủ, vậy ta đi đây, không làm phiền cô nữa.- hấn vung tay, thoát một cái đã biết mất.

Ta không chần chừ tiếp tục đi thẳng về phía trước như lời A Phúc chỉ. Quả nhiên không lâu sau đó đã ra khỏi bìa rừng. Con ma đó đã không lừa ta, thật biết điều lắm thay. Mà nếu có bị nó lừa, bất quá ta lại tìm nó, quát cho mấy roi nữa cũng chẳng sao.

Nurong theo ánh trăng mờ mờ. Ngọn núi cao ngất hiện lên trước mắt, đâm thủng những tầng mây. Ta thăm nhăm nhính, cười mấp míp gió một ngày, thì liệu có thể bay hết một vòng ngọn núi này không nhỉ? Mây mù u ám bao vây lấy ngọn núi linh thạch ô uế. Vách đá nhọn hoắt lởm chởm, dưới chân núi có một cái động rất lớn, tối om không nhìn được gì bên trong, như thể cái miệng đen xì sâu hoắm của một con quái vật, há to ra trực chờ con mồi chui vào rồi đớp cái nuốt gọn. Tà khí nơi đây vừa mạnh vừa độc hại, phổi phế của ta như bị cái gì đó đè xuống nén chặt vô cùng khó chịu. Ta liền niệm chú điều hòa khí mạch trong cơ thể.

Thực sự không biết bên trong đó có những gì, không gian yên ắng đến đáng sợ càng làm tính hiếu kì tò mò của ta tăng lên bất tử. Ta hít một hơi sâu, sau đó thận trọng bước từng bước về phía hang động.

Trong hang động rất tối, không gian yên lặng, ngoài tiếng bước chân của ta ra thì dường như không hề nghe thấy bất kì âm thanh tiếng động nào khác. Xung quanh tứ phía một màu tối đen như hắt mực, không nhìn rõ đường đi lối lại.

Ta còn mãi nheo mắt xác định hướng đi, đột nhiên đập vào mắt ta là những chấm sáng xanh lè dích dắc trên vách động, có một đàn con gì đó đập cánh lao nhanh tới phía ta, ta theo cảm giác nhận biết được mà lựa đường né tránh những con vật kì lạ đó. Lúc sau mới biết được đó là một đàn roi bị tà khí ảnh hưởng hóa thành ma vật, vừa hung tợn vừa khát máu, kêu lên chí chóe điếc tai vô cùng.

Ta tạo tiên chướng để bảo vệ bản thân, sau đó dùng lửa đốt cháy đàn roi ma đó. Đàn roi này rất đông, dám đến cả gần ngàn con, thật may là có thể dùng lửa để đối phó với bọn chúng, không có thì dám lắm ta đã thành phân roi rồi.

Bởi vì không thể dễ dàng nhìn thấy kẻ địch trong bóng tối, sợ rằng lúc sau lại bất chợt có cái gì đó lao đến tấn công, thế nên ta liền lấy từ trong tay áo ra một viên minh châu. Viên minh châu to bằng hột đào, tỏa ánh sáng bạc lấp lánh chói lòa, vừa dơ ra cả hang động đã sáng bừng. Thấy dưới chân là xác những con roi bị đốt cho cháy đen thui, ta phì phì vẩy áo, sau đó tiếp tục cất bước. Cứ nghĩ tạo ánh sáng là rút dây động rừng, nhưng e nếu không làm vậy thì kẻ chết trước sẽ là ta mất.

Phía bên trong này, cái hang động không lớn như nhưng gì ta tưởng tượng. Sau màn “roi ăn thịt người” tung ra chào đón, ta tò mò không biết có cái gì đón chờ mình tiếp theo. Chẳng đề ta đợi lâu, bước ra khỏi cái lối đi với đầy những tảng đá lởm chởm kì dị, âm mốc và nhầy nhụa, đã thấy một không gian vô cùng rộng lớn mở ra trước mắt.

Ta đặc biệt nhấn mạnh, quả thực vô cùng rộng lớn.

Ta ngước mắt nhìn lên, năm cửa động to lớn như Nam Thiên môn mở ra trước mắt, quả thực, không biết là nên đi lối nào tiếp theo đây.

Năm cửa động, ứng với mỗi cửa động là nơi giam giữ một vật tể, nếu là như vậy, ta đi lối nào, nhất định cũng sẽ gặp được những vật tể thay thế cho một trong năm hệ ngũ hành. Không mất quá nhiều thời gian để cảm thán xem nơi này rộng lớn cỡ nào, hay suy nghĩ xem nên đi lại lối nào cho phải, ta

quyết định cứ tiến thẳng về phía trước.

Ai dè, vừa bước được mấy bước lại gần cửa động chính giữa, ta đã bị đánh bật ra không thương tiếc. Cũng may ta phản ứng kịp thời, bị đẩy ngược về phía sau nhưng vẫn có thể giữ thăng bằng. Ta nhìn tay mình, lúc này như có những tia ánh sáng ngoặt ngoẹo như tia sét quẩn quanh bàn tay cánh tay, gây tê dại rồi dần dần biết mất, lại nhìn về phía trước xem xem thứ gì đã cản trở mình. Liền nhìn thấy trong khoảng không cũng có những chùm tia sáng ngoặt ngoẹo như tia sét lóe lên vài hồi rồi lại trở về như lúc ban đầu.

Ta cười nhạt, không tốn quá nhiều thời gian để hiểu được những gì đang diễn ra.

Còn giằng cả kết giới nữa cơ.

Kết giới này, bất quá cũng chỉ mạnh như kết giới ở Bạch Sơn mà thôi, dĩ nhiên không thể làm khó ta rồi. Hai lòng bàn tay ta mở ra, những chùm tia sáng bắt đầu thành hình, ta dồn khí trong lòng bàn tay xuống đan điền, hét lên một tiếng rồi đẩy quả cầu tinh quang trong lòng bàn tay bay thẳng tới chỗ kết giới.

Âm thanh cực lớn vang lên, cả căn động chấn động vài hồi. Kết giới rung lên bần bật, sau đó không cảm cự được quá lâu mà bất chợt vỡ tan ra như quả bong bóng xà phòng.

Ta thờ dốc, để phá được kết giới này, ta đã tốn không ít sức lực. Cũng may tu vi của ta có cao hơn kẻ đã giăng lóp kết giới này một phần, những năm tháng trước đây ta cũng đã tập luyện chăm chỉ, nếu không đã chẳng thể phá vỡ kết giới này một cách dễ dàng như vậy.

Nơi giam giữ vật tế dĩ nhiên là phải có người canh giữ. Ma quân đã rất chu đáo bày trận điều binh canh gác nơi này. Lóp bụi mù chưa kịp tan đi hết, ta đã lơ mơ thấy được những bóng đen đang chuyển động trong đó, dần dần bước ra khỏi đám bụi đã bay mù mịt là những tên..., đoán không nhầm thì, đây chắc là những tên hình nhân bằng gỗ mà trước đây Miêu Miêu đã kể.

Chúng lần lượt xuất hiện trước mặt ta, gần một trăm con, có hình dáng giống con người, nhưng vô diện, người không áo giáp, tay không binh đao. Ta hơi nhíu mày, Ma tộc rốt cuộc là đã quá chủ quan hay thực lực của chúng thực sự rất mạnh mà ngay cả đến pháp khí chúng cũng không cần thế này. Chẳng lẽ muốn tay không giao đấu hay sao. Nhưng nói gì thì nói, ta hiện tại chỉ có một mình, trước mặt là hơn trăm con ma nhân vô diện, còn chưa biết sức mạnh cũng như khả năng chiến đấu của chúng thế nào, đứng đây để đánh giá thì có thu được kết quả gì được kia chứ. Nhiệm vụ trước mắt của ta chỉ có một, đó là dẹp đám người này sang một bên, mở đường mà đi.

Tay ta xòe ra, luồng kim quang sáng bạc lóe lên, quạt Phong Âm hiện ra trong lòng bàn tay, sát khí dần dần tích tụ, ta có thể cảm nhận được luồng sức mạnh chảy trôi từ thân chiết phiên chuyển vào lòng bàn tay mình. Cây quạt Phong Âm này là sự phụ tặng cho ta, là thần khí được chế tạo bởi Hải Huyền Liên Tặc, kẻ chế tạo pháp khí lợi hại nhất tứ hải bát hoang. Được tạo ra từ bộ lông và hồn phách của Phong Âm tước, loại điều yêu đã tuyệt diệt từ mấy vạn năm về trước.

Đám hình nhân không hèn mà nhất tề lao thẳng về phía ta, ta lật tay, chiết phiên phóng ra những luồng ánh sáng sắc như dao quét về phía những tên ma nhân, đánh bật chúng ra đằng sau. Ta nhếch môi cười khê, còn chưa để ta suy nghĩ khinh nhờn, những con hình nhân vừa rồi bị ta đánh bật ra không những không bị thương mà đúng như theo lời Miêu Miêu nói, chúng ngay tức khắc ngồi dậy, các vết nứt trên tay chân dần dần liền lại.

- Khốn... - ta chửi thề, sau đó bật người về phía sau khi nhìn thấy trên khuôn mặt vô diện của chúng dần dần hình thành một cái lỗ đen ngòm, từ trong cái lỗ miệng ấy phóng ra kịch độc, ta phát tay quạt, khiến những dịch thể nhầy nhụa bốc lên những tán khói màu đen bắn sang một bên. Chất dịch bắn văng lên vách động, từ trong đám dịch nhầy đột nhiên mọc lên vô số những cái xúc tu màu đen không ngừng lan rộng và hủy diệt những khu vực xung quanh.

Lúc này đây ta bị hơn trăm con ma nhân quái dị ấy vây khốn, vừa rồi đã dùng hơn phân nửa sức lực để mà phá giải kết giới, bây giờ bị đám hình nhân vô diện làm vây hãm hội đồng, thực sự vô cùng khó khăn cực nhọc. Vừa phải tránh né những chất dịch nhầy kì lạ bắn ra từ cái lỗ hồng đen ngòm trên mặt chúng, vừa phải phải chiết phiên tấn công. Mỗi đòn ta đánh ra không hề dồn hết lực, bởi ta sợ một khi đã dồn hết lực lại, sau cùng kiệt sức không thể chiến đấu tiếp, mà trong khi đó đám hình nhân kia đông như vậy, dù ta có mạnh tới đâu cũng chưa chắc có thể giết chết chúng trong cùng một lúc được, lúc đó thì thực tế lắm thay. Đây là còn chưa nói, đến tận bây giờ ta vẫn chưa thực sự tiêu diệt được một con nào.

Đám ma nhân này quả thực vô cùng kì lạ, từ trước tới giờ ta chưa bao giờ gặp qua cái thể loại quái dị này, ngay cả nghe qua thấy qua cũng chưa từng chứ đừng nói là giao đấu. Ma tộc không hiểu làm cách nào mà lại chế tạo được ra loại vật ma quái đến như vậy.

Đám ma nhân vô diện cứ kể trước người sau lao đến, kẻ tấn công kẻ phòng thủ liên tục vây khốn và đã thương ta. Bàn tay chúng có thể đột nhiên mọc ra vuốt nhọn, ta mới đầu có vô ý không cẩn thận bị một con quái nhân cào phải, sau cùng là vì không thể tiếp tục kháng cự mà bị chúng đã thương tới nỗi tay chân bắt đầu róm đầy máu tươi. Ta dù gì cũng không cũng không thể vô dụng đến nỗi bị chúng đánh cho tơi tả, mà cũng có một chút hãnh diện khi hiện tại đã có thể phát hiện ra điểm yếu của chúng, và đã đánh bại phân nửa số lượng hình nhân vô diện kia. Chúng cũng như những con roi bị tà khí hóa thành ma vật kia, đều có thể dùng lửa để tiêu diệt. Mấy tên này hung hăng và háo chiến đến nỗi còn không cho ta thời gian cơ hội để mà thở lấy sức, đã vậy đám chất dịch nhầy mọc ra xúc tu cứ bắn liên hồi về phía ta liên tục. Cũng may ta vẫn chưa bị bắn trúng, ấy vậy mà khi này ta còn có chút khinh nhờn bọn chúng đã quá coi thường địch.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Phải vất vả lắm ta mới dọn dẹp gọn gàng đám ma nhân kia, khoảng khắc con ma nhân vô diện cuối cùng ngã xuống, tất cả những thi thể khi nãy bị ta tiêu diệt cùng một lúc tan ra thành đất cát, dãi dầy trên mặt đất. Ta vốn dĩ muốn tìm hiểu xem liệu những tên này có nguồn gốc như thế nào, bây giờ đám hình nhân ma quái đó lại chẳng khác nào một nắm đất vốc cát, dĩ nhiên chẳng thể điều tra tìm hiểu được cái gì, thật khiến người ta không khỏi hụt hẫng và thất vọng. Ta hiện tại cũng bị thương không hề nhẹ, trên người có vô số những vết thương do bị móng vuốt của đám ma nhân kia cào xé đến độ bật máu, trên bộ y phục màu trắng gần như đã bị nhuộm đỏ một màu huyết sẫm. Lê tấm thân đầy vết thương khó nhọc bước đến gần đạo môn, ta dùng chút sức lực ít ỏi để cầm máu và điều hòa chân khí.

Bước qua đại môn lớn này, bên trong là một không gian vô cùng tối, ánh sáng của viên minh châu ta cầm trên tay giống như bị bóng tối nơi đây nuốt chửng, ngay một yếu ớt, không gian đặc quánh một luồng khí trạch vô cùng khó chịu. Trong ánh minh châu mập mờ sáng tối, ta nhìn thấy cơ man nào là xương xẩu xác chết của vô vàn những con vật kì quái dị thường, tiến càng sâu càng nhiều, mùi tanh hôi, ẩm ướt, rêu mốc, bốc lên nồng nặc. Ta đưa mắt nhìn quanh, từ từ quan sát không gian rộng lớn đen đặc xung quanh mình, tường đá rêu phong, dưới chân có một lối mòn, hẳn có người vẫn thường xuyên đến đây. Ta vừa đi vừa suy luận, vừa cảnh giác xem liệu có cái gì đó đang trực sẵn hồng trần công mình hay không.

Đi càng sâu cơ thể càng trở nên khó chịu, có một mùi hôi thối không thể gọi tên ngày càng nồng đậm hơn, nó khiến ta buồn nôn, dạ dày nâng lên hạ xuống xộn xạo vô cùng khó chịu. Đường như có cái gì đó đang áp chế ta, vô thanh vô tức, không thể gọi tên.

Cuối cùng cũng có thể nhìn thấy lối ra, ta chậm chạp bước từng bước chân khó nhọc hướng về nơi có ánh sáng từ mù phía trước, một hang động lớn lại mở ra, ta còn chưa kịp nhìn thấy và nhận biết được xem đây là nơi nào, thì đột nhiên đầu óc tối sầm lại, không cần thận, ngã từ trên cao xuống phía dưới.

Ta ôm đầu, vết thương bị động lại cảm thấy đau đớn, lại ôm lấy cánh tay, thăm rủa mấy con ma nhân vừa rồi, sau đó mới phát hiện ra rằng, bản thân đang ngồi trong một đồng những xác chết đại yêu quái. Xương thịt thối rữa hiện ra trước mắt, mùi hôi tanh không sạch sẽ hóa ra lại bắt nguồn từ đây ra. Tại sao nơi này lại có nhiều xác quỷ quái đến vậy?

- Ua... - ta nôn khan, kì thực nơi này còn kinh dị hơn cả âm ti địa ngục tầng thứ mười tám. Ta lấy tay che mũi và miệng, sau đó đứng dậy đưa mắt nhìn xung quanh. Cái động to như thế này, có thể xây được cả một thành trấn cũng nên, lại chỉ đặc chứa những xác chết thối rữa. Người của Ma tộc chứa những thứ không sạch sẽ này ở đây nhằm mục đích gì đây?

Cứ đứng mãi như vậy thì cũng chẳng có ai đến và giải đáp những thắc mắc của ta, chi bằng cứ tự mình đi mà tìm hiểu manh mối, nghĩ là làm, ta bắt đầu cất bước, vừa đi vừa thăm dò. Những cái xác này vô cùng đa chủng loại, đa dạng loài yêu nghiệt, có cái đang phân hủy, có cái đã thối rữa, thịt rã ra còn lại một đồng xương khô, đặc điểm chung duy nhất của chúng đó chính là, đều mất đi nội tạng.

Nội tạng đều bị ăn mất sao? Loài yêu quái chuyên đi ăn nội tạng của kẻ khác, ngoài Mộc Tinh Họa Bảo thì còn là ai vào đây, hóa ra cái động này là nơi giam giữ Mộc Tinh Họa Bảo, có thể đánh chén một bữa tiệc lớn thịnh soạn như vậy, hẳn con Mộc Tinh này phải vô cùng to lớn và lợi hại.

Tuy nói đây là nơi giam giữ Mộc Tinh Họa Bảo, nhưng ta không hề thấy con Mộc Tinh nào quanh đây, trong đầu loé lên một ý nghĩ, trong đây có bày trận pháp?!!

Đột nhiên có một làn sương mù không biết bắt nguồn từ đâu, tản ra nhanh chóng bao quanh lấy không gian rộng lớn, ta hơi ngẩn người ra, Mộc Tinh Họa Bảo thực sự hành động rồi. Cả căn động to lớn bỗng chốc trắng xóa một mảng không nhìn rõ cảnh vật xung quanh. Ta đưa chiết phiến lên quạt một quạt, nhưng đám sương mù ấy thật là không biết điều, không những không tản ra mà còn nuốt cả ta vào bên trong.

Mộc Tinh Họa Bảo là một đại yêu quái vô cùng lợi hại, chân thân là cây Họa Bảo sống mấy vạn năm trên đất Phiến Diêu Ám Thuật của Yêu giới. Thích nhất là ăn nội tạng của kẻ khác, nội tạng của kẻ càng lợi hại ăn lại càng ngon, chúng thường dùng Nhiếp hồn thuật để đánh bắt đối phương, đầu tiên sẽ làm cho con mồi hôn mê bất tỉnh, sau đó dẫn dắt những kí ức đau thương của đối phương tới, khiến con mồi đau khổ trong quá khứ thể lương, đau thương bất phục. Là ai trên thế gian này, dù hủy diệt thân xác, hay làm phi tán hồn phách, cũng chẳng bằng đánh thẳng một đòn đầy đau đớn vào trái tim của kẻ đó, con mồi chấp niệm càng sâu, càng dễ mắc bẫy. Dù là yêu quái hay thần tiên, tu luyện ngàn vạn năm không khỏi trải qua vô số sân si hi nộ, không những tu vi cao siêu, mà ngay cả vết thương lòng cũng sâu sắc và bị lụy vô cùng. Càng dễ dàng trở thành món mồi ngon béo bở của Họa Bảo. Mộc Tinh sau khi ăn sạch sẽ nội tạng của con mồi, đồng nghĩa với việc hấp thụ toàn bộ linh lực và tu vi của đối phương vào trong cơ thể, sức mạnh sẽ tăng lên, Mộc Tinh Họa Bảo dĩ nhiên là vô cùng lợi hại.

Khốn kiếp, không lẽ Mộc Tinh Họa Bảo cũng muốn ăn nội tạng của ta đó chứ, thịt ta không béo, nội tạng cũng không ngon, vừa rồi có ăn được một chút ít thức ăn chỗ Miếu Miếu, chẳng lẽ bây giờ lại phải nôn hết ra hay là sao.

Quá khứ đau thương ư, tham sân si... ư? Thứ kịch độc có trong tâm nỗi người. Ta có sao?

Bị đám sương mù vây quanh, ta có cảm giác đầu mình như bị cái gì đó đè xuống nén chặt vô cùng nặng nề, không lâu sau dần mất đi ý thức, ngã xuống...

- Á á á aaaaaaaaaaaaaaaaa.....- ta hét lên, hoang mang và hoảng sợ tột độ khi bản thân vừa bất cẩn rơi khỏi vách núi nọ.

- Từ Bạch. - thân người đang rơi xuống bỗng khựng lại lơ lửng trong không trung, tay của ta được ai đó nắm lấy, cảm thấy cổ tay đau nhói, mắt ta ứa nước, ngước lên nhìn.

- Chàng... - ta run run nói, nhìn thấy người đã cùng ta lao xuống vách núi, không màng hiểm nguy tính mạng, không chút đắn đo do dự mà lao xuống cùng với ta, trong lòng trào dâng cảm giác ngọt ngào chua xót.

Cả đời này ta chỉ cầu mong có như vậy, gặp được một người như chàng, Từ Bạch ta có chết cũng mãn nguyện lắm rồi. Ta yếu ớt kéo cong hai khóe môi, mỉm cười mãn nguyện vui sướng.

Mấy hôm trước ta có mò vào hang điều yêu để lấy trứng trứng chim, thật may là ta đã có thể trộm được vài ba quả, liền háo hức đem về nhà chế biến thành món ăn, nhưng cảm thấy chỉ có trứng không thôi thì bữa ăn sẽ không hoàn chỉnh, liền ra ngoài hái thêm quả đại hoa lạ về chế thêm thành mấy món ăn nữa. Nhìn thấy bữa ăn thịnh soạn trên bàn, ta không khỏi cảm thấy vô cùng hân diện và tự hào, liền không tiếc sức ăn lấy ăn để, cuối cùng không hiểu là do mấy quả trứng ta trộm được bị ung, hay là do mấy cây lá hoa đại trong rừng ta hái được khiến bản thân ta bị mất đi linh lực, làm ta cười không được mà khóc cũng không xong.

Cả tuần sau đó linh lực vẫn chưa quay về với chủ thể, điều đó vừa làm ta hoang mang vừa làm ta hoảng sợ. Ta hối hận, thực sự hối hận rồi, rõ là không nên ham ăn như vậy. Nhưng dù có làm gì đi nữa thì cũng không thể cứ ngồi yên một chỗ mà chờ đợi vận may như vậy được, ta liền quyết định đến hỏi một người quen làm cách nào để có thể lấy lại được những tầng linh lực của bản thân. Lão già Quy Tểu Úy liền chỉ cho ta một cách, đó là đi hái Liệu Phần được trên ngọn núi Khoái Khoa phía Tây về, sau đó lão sẽ giúp ta điều chế thuốc giải. Ta liền quyết tâm lên núi hái tiên dược, tuy nhiên trần gian đâu phải nơi đâu cũng dễ dàng có thể tìm hái được tiên dược, ta phải rất vất vả vén cây tìm kiếm mãi mới thấy được một cây Liệu Phần bé xíu xíu có hoa màu trắng nhỏ li ti nằm ở ngoài vách núi, ta vì ham muốn quá cao độ, nhất thời quên rằng bản thân đã không còn có thể cưỡi mây đạp gió, đi xa quá đà thế là trượt chân ngã xuống luôn. Cũng may có Huyết Vương đi cùng, nếu không bây giờ ta đã thịt nát xương tan từ lâu rồi. Nhưng gặp một nỗi, con xà yêu ta mới nhặt được về này, khi bắt gặp nó đang bị thương nặng, ta nghĩ, nếu chàng ta không bị thương, nhất định chàng sẽ rất lợi hại, việc đem ta lên phía trên sẽ dễ dàng như trở bàn tay. Nhưng đây chỉ là nếu như, hận một nỗi đó chỉ là nếu như, hiện tại thương thế của Huyết Vương vẫn chẳng khá khẩm hơn là bao. Dĩ nhiên không thể đưa ta lên trên được, nhưng cũng thật cảm động vì chàng đã nhảy xuống cùng ta, đây cũng được coi là một niềm an ủi nhỏ nhoi khiến ta vô cùng cảm động, rất rất cảm động.

- Nắm lấy tay ta, đừng buông ra, ta sẽ kéo nàng lên, chỉ cần nàng nắm lấy tay ta. - Huyết Vương nghiêng rằng nói từng chữ, tuy nhiên từng lời nói vẫn toát lên một sự kiên quyết và vô cùng đáng tin, ta ngoài xúc động gật đầu mà làm theo lời hắn, thì còn biết làm thế nào nữa đây.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Ta nuốt khan một ngụm nước bọt, sau đó dè chừng nhìn xuống phía dưới.

- Đừng nhìn. – Huyết Vương gần giọng, ta hơi giật mình, tuyệt không dám nhìn xuống đó nữa.

“Xạt...” bàn tay tuyệt mỹ bám víu lấy vách núi của Huyết Vương nổi gân xanh, hẳn đang rất cố gắng vớt vát lấy sự sống còn của cả hai bọn ta.

- Vách núi cao thật đó. – ta mỉm cười – Người không sợ sao?

Đầu mày Huyết Vương nhíu lại, dường như không hiểu ta đang nói gì, không hiểu tại sao đột nhiên ta lại hỏi như vậy?

“Xạt.... Xạt”

Tầng đá nhô ra nơi vách núi không chịu được trọng lượng của chúng ta mà vỡ ra, cát bụi rơi xuống, cả ta và Huyết Vương lại tiếp tục trượt dần xuống phía dưới.

- Á... - ta hét lên, kì thực, điều này cũng chẳng có gì là uy hiếp ta cả, không hiểu tại sao ta bỗng tỏ ra yếu đuối như vậy, từ trước tới nay không có ai quan tâm chăm sóc ta, sự phụ rất lạnh lùng, mặc dù ta biết người cũng rất thương ta nhưng sự lạnh nhạt đó không thỏa mãn ta chút nào. Ta dù gì cũng là nữ nhân, luôn cần và muốn được người ta chăm sóc và thương yêu. Lúc này đây không hiểu tại sao ta lại cảm nhận được sự yêu thương và bảo vệ đó từ người đang cố gắng hết sức bám víu lấy sợi dây leo mỏng manh đến nỗi tay trắng xước đầy máu để cứu lấy sinh mệnh của ta. Hiện tại nếu như buông tay ta ra, rất có thể Huyết Vương sẽ leo được lên phía trên, nhưng chàng không làm vậy, thà chết cùng ta chứ không bao giờ chịu buông tay ta ra.

- Đừng sợ... - giọng nói ấm áp theo gió như thì thầm bên tai, cảm giác ấm áp truyền thẳng vào tim khiến trong lòng ta có chút xao động nâng nâng, cảm giác này... là gì vậy nhỉ?

- Huyết Vương, chúng ta rơi xuống đó, bất quá nếu ta không chết,... nếu như chàng bị chấn thương, cả đời này không thể hồi phục được. Lúc đó, nếu như..., ta nói là nếu như nhé, sau này chàng không còn ai chăm sóc, ta nguyện sẽ chăm sóc chàng cả đời. - Ta vô cùng cảm động trước hành động lao xuống vách núi cùng ta này của Huyết Vương, dĩ nhiên không thể để chàng chịu thiệt thòi rồi. Với lại, dường như ta cũng có chút tình cảm với chàng. Sau này nếu không có trở ngại gì, chúng ta ở bên nhau, như vậy cũng vô cùng thỏa đáng hòa hợp. Còn về phần chàng, nếu như không có tình ý gì với ta, việc gì phải không màng tính mạng mà quyết cùng ta đâm đầu vào chỗ chết? Ta tự cho mình là suy nghĩ thấu đáo, vô cùng khâm phục bản thân.

Ta ngược mắt nhìn lên, dưới ánh mặt trời, khuôn mặt tuyệt mỹ của Huyết Vương ngược sáng, môi mỉm cười nhẹ nhàng thích thú nhìn ta. Hắn không trả lời xem có đồng ý hay là không, trưng ra cái điệu bộ như vậy, nhất thời khiến ta không biết nên nói gì tiếp theo, ta sợ rằng hắn sẽ từ chối, không thêm ý tốt đó của ta, nhưng cái nhìn ấm áp này, dường như không giống như với việc muốn từ chối. Đột nhiên có người nhìn mình chăm chú như vậy, hẳn đẹp như

vậy, ta không dám nhìn tiếp nữa, liền cúi đầu xuống, cảm nhận khuôn mặt đang dần nóng lên.

Chúng ta lại bắt đầu trượt xuống, sau đó vì không thể cầm cự mà cùng lao nhanh xuống phía bên dưới, đâm qua tầng tầng lớp lớp những tầng mây, ta không hề cảm thấy sợ hãi, ngược lại còn cảm thấy vui sướng trong lòng, niềm ấm áp trào dâng ngập tràn trong lồng ngực bởi vòng tay vừa ấm áp vừa vững chắc của Huyết Vương.

Chúng ta rơi xuống một con sông vừa lớn vừa sâu, cũng may không bị chấn thương gì quá nghiêm trọng, ta ngồi xuống một tảng đá lớn bên bờ sông, vậy vầy vất vạt áo ướt sũng của mình, hơi nghiêng đầu sang nhìn Huyết Vương, hân hạnh lòng ngồi bên cạnh ta, ta mím môi, sau đó nói.

- Vẫn còn rất bình an vô sự, thật may quá. – một tay ta đưa lên che ngang mày, sau đó ngược nhìn lên trên, vách núi mà khi nãy ta rơi xuống hiện không thể nhìn thấy. Nó cao như vậy, thế mà ta vẫn không bị làm sao, đúng là mệnh lớn mà.

Một tay ta đặt trên mặt đá, đột nhiên có thứ gì đó mát lạnh nắm lấy rồi xiết nhẹ, ta hơi sững người, sau đó quay sang nhìn. Khuôn mặt tuấn mĩ của Huyết Vương hiện ra trước mắt, hân hạnh đôi mắt màu hổ phách rất đẹp, sống mũi cao thanh, hàng mày thanh tú, đôi môi không quá mỏng cũng không quá dày. Từng đường nét trên gương mặt đều được tạo hóa ban theo tỉ lệ hoàn mĩ nhất.

Trên khuôn mặt vẫn còn vương vài giọt nước trong veo, chúng trượt dần qua thái dương, xuống má, khoe môi rồi rơi xuống, hình ảnh hiện tại của chàng vô cùng quyến rũ, khiến ta không khỏi đỏ mặt, ước gì bản thân mình là những giọt nước li ti bé nhỏ ấy, có thể thỏa sức vuốt ve khuôn mặt tuyệt mĩ xuất chúng kia. Môi hân hạnh cong cong, không biết là vô tình hay hữu ý mà ta cảm thấy trong lồng ngực mình như đang có một con hươu sao không ngừng chạy loạn.

- Ta sẽ chăm sóc nàng cả đời.

Nghe thấy câu nói đó, ta hơi sững người, sau đó nhủ thầm nói.

- Sao? - ta nghi hoặc quay sang hỏi Huyết Vương, nhìn từ đầu đến chân, tuyệt nhiên không phát hiện ra bất kì vết trầy xước nào cả chứ đừng nói đến chấn thương dẫn đến cả quãng đời còn lại không thể hoạt động được. - Nhưng chàng đâu có bị thương nặng gì đâu. - với lại, ta nói là ta sẽ chăm sóc chàng ta cả đời, chứ không bắt chàng ta sẽ phải chịu trách nhiệm gì với bản thân nếu như ta có không may bị thương tật gì đó. Có sự nhầm lẫn ở đây chăng?

- ... - Huyết Vương nhủ thầm nhìn ta không vui, sau đó đành thở dài, ta không hiểu tại sao hân hạnh lại thở dài, nhưng cảm nhận rõ sự thất vọng và hết cách của hân hạnh, ta càng không hiểu, mở miệng định hỏi tiếp.

- ... - ta chưa kịp nói, thì Huyết Vương đã lên tiếng chen lời.

- Nàng cứu ta một mạng, sinh mệnh ta vốn dĩ đã thuộc về nàng rồi. – ta bất ngờ tới nỗi suýt nữa thì ngã ngửa ra đằng sau. Tay Huyết Vương lại xiết chặt lấy tay ta, có cảm giác hơi tê tê, ta không hiểu chàng ý định chàng muốn gì, nhưng khi nghe thấy những câu nói ấy, đột nhiên bản thân cảm thấy vui vui. – nàng bị thương rồi – chàng nâng cánh tay ta lên, trên làn da trắng như ngọc của ta xuất hiện một vết xước ứa máu vô cùng nổi bật, Huyết Vương lấy ra một cái khăn màu trắng, sau đó băng bó vết xước nhỏ bé ấy lại cho ta một cách rất tỉ mỉ, đó chẳng qua chỉ là một vết xước nhỏ bé không đáng để kể đến, ấy vậy mà dưới bàn tay chàng nó lại trở nên vô cùng quan trọng, ta có cảm giác bản thân cũng trở thành một thứ gì đó vô cùng quan trọng. Đầu Huyết Vương hơi cúi, mái tóc rủ xuống mềm mượt, ta nhìn thấy đôi mắt đẹp để dưới đôi hàng mi vừa dài vừa cong ấy đang chăm chú nhìn cánh tay ta, ta ngẩn người nhìn, đột nhiên Huyết Vương ngẩng đầu lên, khoảng cách gần tới nỗi môi ta dường như vừa lướt qua vầng trán ấy, tư vị vẫn còn ngọt ngào đến khó tả. – Ta cứu nàng một lần, sau này sinh mệnh của nàng cũng sẽ thuộc về ta. Từ Bạch.

Ta xúc động tới nỗi không làm chủ được chân tay, muốn vùng ra nhưng tay vẫn bị ai đó nắm chặt.

- Sau này ta sẽ luôn ở bên cạnh nàng, dù cho có chuyện gì đi chăng nữa, hãy nhớ rằng ta sẽ luôn nắm tay nàng, nàng cũng không được phép buông tay ta ra, luôn luôn nắm chặt.

Đó là lần đầu tiên, ta cảm nhận được như thế nào được gọi là tình yêu, như thế nào được gọi là ngọt ngào, như thế nào được gọi là khắc cốt ghi tâm, sau cùng cũng nếm trải được mùi vị mà ai khi đắm vào tình ái đều trải qua, cũng biết được rằng thế nào là bị lừa dối, thế nào là bị lợi dụng, thế nào là đau thương bất phục, thế nào là thâm cừ đại hận.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Phần 3: Thiên Ân, Một Đời Trường An

Phần 3: Thiên Ân, một đời trường an

Huyết Vương ôm lấy ta, ta ngả đầu dựa vào ngực chàng, nhắm mắt lại, cảm nhận cái ôm đang dần xiết chặt. Từng đoạn kí ức ngày trước ta cố gắng nhớ lại, dần dần xuất hiện trong đầu một cách rõ nét và theo đúng một trình tự. Mọi thứ chân thực giống như ta lại một lần nữa trải qua cuộc đời của mình ở quá khứ.

Phải rồi, chúng ta đã bắt đầu như thế, tuy không thật quá đặc sắc ấn tượng, nhưng nhiều đó thôi cũng đủ để tạo nên một tấm chân tình vững chắc trong tim ta. Sau đó chúng ta đã có một khoảng thời gian vô cùng vui vẻ và bình ổn bên nhau. Cùng vân du thiên hạ, cùng thưởng thức mỹ vị, cùng cười cùng nói, cùng trao nhau những cung bậc cảm xúc lúc trầm lúc bổng thấm ngấm tận tim.

Ta dần biết bao nhiêu tình cảm, tình yêu, niềm tin, chỉ cố gắng vun đắp một hạnh phúc thật vẹn tròn, chỉ muốn đòi lấy một điều thật đơn giản, là bao nhiêu năm tháng qua đi vẫn như một ngày, là chỉ cần bên nhau cho trọn một đời một kiếp, rồi cùng dắt tay nhau bước qua cầu Nại Hà, bên bến bờ Vong Xuyên thề hẹn nguyện kiếp sau tương phùng. Nhưng hi vọng càng nhiều thì thất vọng càng nhiều, cho đi bao nhiêu thì đau thương nhận lấy sẽ tê tái bấy nhiêu. Ta nên đổ lỗi tại duyên số, hay là lỗi do bản thân mình đây.

Kể ngày trước hứa sẽ bên ta trọn đời, bảo vệ ta trọn kiếp, cuối cùng lại vì một người con gái khác mà quay lưng lại với ta. Giống như trong giấc mộng rất lâu về trước, khi ta còn ở dưới cốc Tuyết Âm, tìm lại được hồn phách cũng như kí ức của bản thân. Một lần nữa ta lại thấy màn mộng cảnh đó, huyết vũ yêu vân, điện thiêu lôi minh, bóng dáng lạnh lùng tựa băng tuyết ngàn năm đương ở đó. Chính là đoạn mộng cảnh cuối cùng ta nhìn thấy, là khoảng khắc đạo hào quang sáng bừng mang theo sát khí vô cùng mãnh liệt lao về phía ta.

Ta chỉ thấy trước mắt là một vầng hào quang sáng bừng mờ nhạt, bấy giờ mới phát hiện ra bản thân đã khóc tự khi nào. Ta cảm nhận được nỗi thất vọng tột cùng, giống như lớp lớp những ngọn sóng, không ngừng đánh đến vỗ đến, nhấn chìm ta cùng với nỗi đau đớn không thể gọi tên.

Tất cả hóa ra cũng chỉ là nói dối, dù là khoảng khắc đẹp để ám áp nhất đó, hay bóng người tuyệt mỹ ấy, hay tất cả những gì ta từng ngộ nhận trước đây, thoáng chốc thôi đã trở thành mây khói ngang mi rồi. Nói như vậy cũng thực nực cười, đã bao giờ là thực đâu nhỉ, từ trước tới giờ tất cả mọi thứ đó vốn dĩ là hư ảo, ta ngốc nghếch ngộ nhận, ngu muội tin vào những điều không tưởng đó, cuối cùng sự đại đột đòi lấy sự ê chề.

Chỉ trách bản thân quá u mê, xong ta lại để sự u mê không tỉnh táo của mình làm liên lụy đến sự phụ, người đã nuôi dưỡng ta, chăm sóc ta dạy dỗ ta như cha như mẹ. Lại càng đáng trách hận.

Kì thực khi Huyết Vương đánh ta, ta thừa sức có thể né tránh, ta chỉ không tin một điều, muốn đình chính lại một điều, rằng chàng sẽ không nhẫn tâm như thế, sẽ không lờ ra tay với ta, nhưng ta sai rồi, sai thật rồi.

Ta hận hấn, hận bản thân mình.

Ta ngửa đầu lên trời cười lớn, tiếng cười mang theo nỗi tuyệt vọng ai oán thấu tận trời cao. Chàng hóa ra cũng chỉ muốn cướp lấy Dạ Ảnh Minh Châu, muốn đoạt được thần vật vạn năng, lợi dụng ta để mà đạt được mục tiêu của bản thân, trước giờ chưa từng quan tâm tới cảm xúc của ta, chưa bao giờ yêu ta.

Bấy giờ ta chỉ muốn phá hủy tất cả, ta chỉ còn biết biến nỗi đau đớn tê tâm liệt phế của mình thành hai dòng huyết lệ chảy mãi không ngừng nghỉ, những tiếng gào thét khàn đặc, điên cuồng phá hủy mọi thứ xung quanh. Không hiểu do đâu và bằng cách nào, mặt đất dưới chân nhô lên cao đâm thủng tầng tầng lớp lớp những đám mây, núi cao bỗng chốc đổ sập, sông chảy đổi dòng, chỉ có tầng đất phía dưới ta ngày một nâng lên cao, cuối cùng hóa thành một linh sơn tọa lạc trên những đám mây hùng hờ là Bạch Sơn hiện tại.

Ký ức của ta không phải tự dung mà biến mất, chẳng qua ta đã tự ép bản thân mình quên đi những mảnh kí ức đó mà thôi. Linh sơn trắng xóa một màu cũng như trái tim của ta, lạnh lẽo và cô tịch, trái tim băng giá một mảng trắng xóa, không yêu không hận, không muốn chứa chấp thêm bất cứ thứ tình cảm hư vô mù quáng nào nữa, chẳng thể khai thêm bất kì đóa đào hoa nào nữa...

Ta dùng toàn bộ sức lực để giăng một lớp kết giới lên ngọn linh sơn, muốn cách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài, không muốn gặp gỡ bất cứ ai nữa, cũng sẽ không để bất cứ kẻ ai nào khác có thể là tổn thương bản thân mình nữa. Sau đó ta đã chìm sâu vào trong giấc ngủ mấy trăm năm, thời gian như nước chảy mây trôi, cứ tưởng đã có thể quên đi hết thảy những thâm cừ đại hận trước đó, nhưng hóa ra ta vẫn còn có thể vì những mảnh kí ức không thực này làm cho quên thất từng cơn.

Bây giờ ta mới hiểu lí do tại sao ngày ấy bản thân lại tỉnh dậy dưới một trời tuyết trắng, cũng hiểu được những giấc mơ kì lạ ấy mỗi đêm hiện về mà không sao lí giải được do đâu mà ra.

Trên thế gian này vốn dĩ không hề tồn tại cái gọi là tình yêu

Ta mãi mãi chẳng thể có được những thứ đó.

Hắn vốn dĩ không hề yêu người.

Không ai trên thế gian này là thật lòng với ta cả.

Người có hận hấn không?

Ta hận.

Hận nữa đi, hãy để trái tim người chứa đầy oán niệm, hãy căm hận chúng đi, đừng để bản thân mình chịu thiệt thòi, yếu đuối nhu nhược bởi những thứ phù phiếm ấy.

Ha...

Ta khẽ nhếch môi, tiếng cười sắc lạnh như dao nhọn, lại giống như một tấm gương rơi xuống đất vỡ choang, không gian bỗng biến ảo khôn lường, đảo lộn hóa thành một khung cảnh quen thuộc khác.

Cách cửa gỗ khẽ mở, kêu lên kèn kẹt trong không gian tĩnh lặng như tờ, hiện ra trước mắt là một mảnh trăng tròn vàng vạc, ánh nguyệt như một dòng suối dịu dàng, thuần khiết bao phủ lấy không gian trắng xóa một màu tuyết rơi.

Một ngày rồi một ngày, ta là ai tên gì? Một tháng rồi hai tháng, ta cảm thấy tuyết ngày hôm năm rơi nhiều hơn hôm qua. Ba năm rồi mười năm, thời gian dài lâu như vậy, có thể ử rượu mà uống thì thật hạnh phúc biết mấy. Bao trăm năm qua đi, linh được trong vườn, biết bao giờ mới đơm hoa kết quả nhỉ?

Mặc dù vẫn tỏ ra an nhiên và vui vẻ như thế đấy, nhưng ta chẳng thể dối lòng rằng bản thân đang thực sự vô cùng cô đơn.

“ Xoạt ”

Trái tim, đau quá... ta ngẩng đầu lên nhìn, chợt thấy khuôn mặt bằng lãnh không chút biểu cảm quen thuộc bỗng trở nên vô cùng xa lạ. Trước ngực là một thanh kiếm, người phía trước chỉ dùng chút lực, lưỡi kiếm đã ngày một ngập sâu, xuyên qua da thịt.

Đau quá...

Tại sao mọi chuyện, lại trở nên như thế này? Tại sao lại như vậy, ta chẳng qua chỉ muốn có được một cuộc sống thật đơn giản, tại sao lại không cho ta có được những thứ ấy.

Vực sâu muôn trượng, đắm mình xuống nơi đây, biết đâu lại là cái kết tốt đẹp nhất, viên mãn nhất. Như vậy, ta đã thực sự mãn nguyện rồi sao?

“Tử Bạch”

Có ai đó đang gọi tên ta? Vũ Lỗi?

Ta từ từ mở mắt, hóa ra, những gì mà ta vừa nhìn thấy, chẳng qua chỉ là một trường mộng. Tỉnh lại rồi, mọi chuyện cũng chỉ là quá khứ, quá khứ bị phủi một lớp bụi mờ, tại sao ta vẫn cảm thấy vô cùng đau đớn, trái tim đau đớn, khắp người đau đớn, không có chỗ nào là không như bị ngàn vạn kim châm. Mí mắt nặng trĩu, ta cố gắng mở mắt ra để kiểm tìm ai đó, Tiểu Vũ, con ở đâu vậy?

Ta chậm chạp đưa mắt nhìn quanh, nơi này trắng xóa, phía dưới chân ta có một vũng nước màu đỏ, là... máu. Khắp người ta toàn là máu, ta hoảng hốt, muốn cự quậy nhưng không sao cử động được, tay chân bỗng trở nên mất sức yếu ớt không thể rầy rụa mạnh. Khắp toàn thân như thể có gông cùm xiềng xích, dù chỉ là cái lắc mình khe khẽ cũng không thể thực hiện.

Ngươi. Còn hi vọng cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Nàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Phải, ta còn hi vọng cái gì? Có gì để chờ mong. Có gì để vọng tưởng?

Những suy nghĩ tiêu cực hiện, ta chìm trong nỗi tuyệt vọng không lối thoát. Ta càng nghĩ, nỗi căm hận càng trào dâng mãnh liệt, giống như những đợt gió đông lạnh giá, đóng băng tất cả những cảm xúc, chỉ để lại nỗi cô tịch trong lòng, có sức sát thương vô cùng lớn, càng nghĩ càng tuyệt vọng, mỗi lúc một bi ai.

Ta cảm nhận những cái dây leo đang dần xiết chặt, những cái gai nhọn cắm sâu vào da thịt, máu trào ra đỏ tươi không có dấu hiệu là sẽ ngừng. Giọng nói mơ hồ xa xôi, lại như đang phát ra từ nơi nào đó sâu thẳm như tiếng nổi lòng vang lên, giống như một chất xúc tác vô cùng hiệu quả làm nổi oán hận trào dâng mãnh liệt trong lòng ta.

Sẽ không có ai, không ai cả, không ai quan tâm tới ngươi, ngươi sống hay đã chết, không ai vì ngươi mà đau lòng, không tiếc nuôi mà rơi lấy một giọt nước mắt nào...

Đúng.

Mà... cũng không đúng.

“Ta đau lòng. Tử Bạch” Có người đã từng nói với ta như thế, không phải sao?

Bên tai vang lên tiếng nứt vỡ chói tai, ta mở mắt, cảm nhận tứ chi đã có chút lực. Nhìn thấy vũng máu tươi, lênh láng dưới chân. Đầu óc trở nên tỉnh táo hơn..

Phải rồi, ta hiện tại đang trúng phải Nhiếp hồn thuật của Mộc Tinh Họa Bảo, suýt chút nữa ta đã bị những chấp niệm đó dày vò cho tới chết. Họa Bảo hiện tại đang bị Ma tộc giam giữ, không thể toàn tâm toàn lực mà hủy hoại ta lúc này, như vậy có được gọi là trong cái rủi có cái may hay không?

- Mẹ kiếp, người nghĩ người có thể dễ dàng thoát khỏi mộng cảnh mà ta đã dựng lên hay sao. Muốn đi chỉ ít cũng phải để Dạ Ảnh Minh Châu lại đây. – tiếng nói sắc ngọt mơ hồ vọng đến trong không gian trắng xóa sương phủ. Ta nheo mắt tìm kiếm chủ thể, còn chưa kịp hiểu tại sao hần lại biết được mình đang giữ thần vật thì từ trong đám sương mù dày đặc, những cái dây leo đen xì đầy gai nhọn tua tủa phóng thẳng đến nơi ta đang đứng. Ta theo phản xạ định nhảy sang một bên tránh né, nhưng mỗi lần cử động dù chỉ nhỏ nhất cũng khiến toàn thân đau đớn khôn cùng, những dây leo có gai quấn quanh thân người nay càng xiết chặt khiến ta một chút nhúc nhích cũng không thể.

Ta chỉ còn biết tròn tròn mắt nhìn mấy cái dây leo đen xì ấy đang lao tới, chuẩn bị đón nhận đau đớn, thậm chí là cái chết.

Khoảng khắc nó sắp cắm phập vào người ta, đột nhiên phía đuôi mắt xuất hiện một vầng sáng chói lòa, bên tai chỉ nghe thấy “xoạt” một cái. Mấy cái dây leo chứa đầy gai độc và chướng khí kia nát đã nát như tương, rơi lộp bộp xuống đất cùng với tiếng gào rống đầy đau đớn phẫn nộ.

Những sợi dây leo quấn quanh người ta dần biến mất, ta không còn chút sức lực nào, khụy người ngã xuống, có một cánh tay kịp thời ôm lấy eo ta đỡ lại, ta lịm đi mờ mịt mí mắt nặng trĩu, khuôn mặt của Thiên Ân dần hiện rõ trong tầm mắt, bình thường hần khá lạnh lùng, những biểu cảm trên gương mặt tất thấy đều trở nên thừa thãi, thế nhưng lúc này đôi lông mày hần nhíu chặt, sự lo lắng và chút sợ hãi ta có thể thấy rõ mồn một. Bỗng dưng trong lòng cảm thấy vui vui, không hiểu là cảm kích, hay là do xúc động, nhưng ta biết bản thân lúc này vô cùng đặc ý, đặc ý tại vì sao? Trong mộng cảnh trùng trùng mây mờ, ta nghĩ sẽ chẳng còn ai luyện tiếu ta, trong nỗi tuyệt vọng khôn nguôi, những tưởng bản thân không còn có thể khiến ai đó vướng bận trên cõi đời, càng không có ai vì ta mà nhớ tới nhói lòng, hóa ra không phải vậy. Mộc Tinh Họa Bảo hần sai rồi, chẳng phải còn có... Thiên Ân sao?

Ta mặc kệ đối với Thiên Ân là do trách nhiệm hay là do sứ mệnh, dù chỉ là không cam lòng nhìn thấy ta chết đi mà ra tay cứu giúp cũng đủ khiến ta vui sướng khôn cùng. Muốn cười và nói với hần rằng mình không sao đâu, nhưng ta vô dụng tới nỗi ngay cả khóe môi cũng không kéo lên được.

Ta hiện tại rất mệt, chỉ muốn giống như rất lâu về trước, nhắm mắt lại và ngủ thật sâu suốt mấy trăm năm, chuyện thế nhân chẳng màng.

Ta quyết định nhắm mắt lại, vòng tay ai đó bỗng trở nên ấm áp lạ kì, khiến ta cảm thấy vô cùng bình yên.

- Xin lỗi. – giọng nói ấm áp vang lên trên đỉnh đầu. Có lẽ Thiên Ân đang nói với ta, mà bình thường, theo lí mà nói hần phải hỏi ta có sao không? Có bị thương ở đâu không, có sợ không. Nhưng Thiên Ân lại không làm như vậy, hần xin lỗi ta, hần đã làm gì không phải với ta sao? Vì sao lại xin lỗi?

- Vì đã không đến kịp.

Ta vốn dĩ chỉ nghĩ ngơi trong đầu nhưng không hiểu tại sao Thiên Ân lại nghe thấy. Tuy thắc mắc là vậy nhưng hiện tại ta rất mệt, không có thời gian cũng chẳng có hơi sức đâu mà tìm hiểu xem tại sao. Thần trí trở nên mê loạn, ta thiếp đi trong nỗi bất an lo sợ và mỉm cười viên mãn.

* * *

Dạ Ảnh Minh Châu, hiện đang ở trong người ta?

Đó là suy nghĩ đầu tiên lóe lên trong trí óc khi ta tỉnh lại được. Mở mắt ra, trước mặt là một đồng hồ hỗn loạn, tiên và ma đang giao chiến với nhau, tiếng binh đao la hét rền rĩ, đầu khí lan tỏa khắp nơi, ánh kiếm sắc bén, máu đỏ văng tứ tung trong không gian, một mùi tanh nồng hòa trộn cùng mùi hôi thối phát buồn nôn.

Một bên là người của Thiên tộc, một bên là đám ma nhân và người của Ma tộc. Hai bên đang giao đấu trực diện.

Trong suốt quãng thời gian ta trúng phải Nhiếp hồn thuật và thời gian hôn mê bất tỉnh, chuyện gì đã xảy ra. Phía xa là xác của một con yêu thú to kình cang, nếu đoán không nhầm thì đó chính là con yêu thú được phong ấn dưới chân núi Nhữ Huyệt. Tại sao nó lại ở đây, nhìn bộ dạng của nó hiện giờ, hình như là đã chết rồi.

Ta xâu chuỗi lại tất cả những sự việc đang xảy ra, mới ngộ ra một điều. Ma tộc đã dùng Nhữ Huyệt yêu sơn là nơi giam giữ năm yếu tố thay thế hệ ngũ hành, một là do địa thế rộng lớn và linh trạch thích hợp, hai là nơi đây có phong ấn một đại yêu quái. Những ai có âm mưu cướp đồ hay phá đám, đầu tiên chúng sẽ cho đám ma nhân phiên toái ra nghênh đón, sau đó phá giải phong ấn của yêu thú để nó có thời gian mà phục hồi. Đáng lí ra sau khi qua cửa ải ma nhân vô diện, ta còn phải đánh thắng được yêu thú. Nhưng ta may mắn đi nhanh hơn một bước, liền sau đó có lẽ Thiên Ân đến, cầm chân và tiêu diệt nó, trong khi đó ta đã rơi vào mộng cảnh mà Mộc Tinh Họa Bảo dựng lên.

Sau khi móc xích những sự việc đó với nhau, cảm thấy vô cùng hợp lí, ta mới đưa mắt quan sát chiến sự phía trước. Người của Thiên tộc tuy có căn cốt vững chắc, kinh nghiệm dày dặn, nhưng khi đối đầu với một vật thể kì lạ và dai dẳng như ma nhân, có vài phần lúng túng không biết đối phó như thế nào, và lại số lượng đám ma nhân này cũng đông. Xem ra, có chút yếu thế.

Ta phát hiện mình đang ở trong một cái lồng vô hình, đặt trên vách núi, từ bên ngoài không thể nhìn vào bên trong, nhưng ở bên trong lại có thể quan sát tất thấy mọi thứ bên ngoài rất rõ. Đảo mắt nhìn quanh trong lúc vô tình bỗng bắt gặp cảnh tượng khiến ta không khỏi trở nên kích động.

Trăng trên cao sáng rõ vàng vạc, gió đem theo tà khí chết chóc thổi tung mái tóc dài tựa đêm đen, tà áo đỏ rực hết sức diễm lệ của người ngồi trong kiệu. Chiếc kiệu không người khiêng, lơ lửng trong không trung, xung quanh có những vật vãi lửa yêu mị, tấm rèm mỏng manh múa trong gió thấp thoáng dung mạo tuyệt sắc khuynh thành. Cô ta, không phải Cửu Vĩ, thì còn là ai vào đây nữa.

Hóa ra cô ta vẫn còn sống, còn có thể dẫn theo đám ma nhân của nàng ta mà đến đây tác oai tác quái, bày ra bộ dạng thích thú muốn xem trò vui, cười nụ cười vừa đẹp vừa nhạo báng nguy hiểm. Vừa thấy Cửu Vi, trong lòng ta lửa giận đã bốc lên ngàn ngút, ta nhảy ra khỏi chiếc lồng vô hình, tay cầm chiết phiến, không chút lưu tình mà ra tay hết sức tàn độc, chỉ muốn lấy mạng con hồ ly chết tiệt ấy. Nhưng do đang bị trọng thương, lực đạo bộc phát ra khỏi cơ thể không được mạnh mẽ và chuẩn xác. Cửu Vi nhanh chóng tránh được, chiếc kiệu xinh đẹp mà nàng ta đang ngồi bị ta đánh cho nát bươm, rơi lả tả xuống dưới.

- Kè nào? – Cửu Vi bị tấn công bất ngờ, vô cùng tức giận quát, vừa nhìn thấy ta, nàng ta có chút ngạc nhiên, nhưng không chống lấy lại vẻ ngạo mạn, yêu kiều vuốt tóc, giọng nói thanh như sương trong như suối. – Không ngờ lại là cô, lâu rồi không gặp hóa ra đây chính là cách cô chào đón cố nhân.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Ta nhớ cái ngày mà mình ngã xuống Tuyệt Âm cốc, chẳng phải đã đánh cho Cửu Vi hết sức thê thảm sao, vậy mà nàng ta vẫn còn sống. Vậy thì Vũ Lỗi đang ở đâu, sau đó nàng ta đã làm gì nó rồi.

- Vũ lỗi đâu? – ta không mấy để tâm đến những câu nói đầy mỉa mai giễu cợt của Cửu Vi, hỏi luôn vấn đề chính.

- Ai cơ? – Cửu Vi nheo nheo mắt hỏi lại ta, sau đó im lặng quan sát biểu hiện của ta. Nàng ta hiện đang đứng trên một dải lụa màu đỏ, chậm rãi bước về phía ta, rồi đột nhiên bật cười, giống như vừa được nghe một câu chuyện hài hước nhất thế gian.

Tay ta nắm chặt quạt Phong Âm, kiên nhẫn nhìn nàng ta chờ đợi câu trả lời. Cơ thể thực không biết nghe lời đang dần tê dại và mất sức, cổ họng ta nóng rát tanh tanh, trong người như có một ngọn nghiệp hỏa thiêu đốt.

- Là tên đồ đệ vô cùng đẹp trai và tài giỏi của người đó hả? Kè một kiếm đâm xuyên tim người đó sao? Ta xin lỗi vì bản thân đã vô ý vung đao cắt đứt giấc mộng đẹp của hai người. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đồ đệ của người đẹp như vậy, ta thực muốn giữ lại làm của riêng, nhưng hẳn đâu có chịu, một lòng một dạ hướng về người, thực làm người ta cảm động muốn rớt nước mắt. Ai dè, haiz, ta cứ tưởng người lúc đó như vậy là chết rồi, tốt bụng muốn cho cả hai cùng đồng quy vu tận, nhưng lại không lường trước được việc mệnh người lại lớn đến như vậy, kè sống người chết, sinh ly tử biệt, thực đau lòng biết bao, a ha... - tiếng cười của Cửu Vi vang vọng trong không trung như những lưỡi dao sắc bén giáng lên người ta những nhát hiểm và độc nhất, tại ta ừ đi, không muốn tin vào những gì mà bản thân vừa nghe được.

Nàng ta nói như vậy, không lẽ nào Tiểu Vũ đã chết rồi, thực sự đã chết rồi sao?

Ở đâu đó có những nhân vật lợi hại đang giao đấu. Phía dưới trận chiến ác liệt vẫn đang diễn ra, tiếng binh đao kè la hét rên rĩ, máu tươi bắn ra nhuộm đỏ y phục càng khiến ta ở trên này vô cùng kích động. Xung quanh hỗn loạn, lòng ta cũng rối như tơ vò.

Nhìn Cửu Vi há hê cười như vậy, ta hận một nỗi không thể bóp chết nàng ta ngay tức khắc.

- Người hại chết sư phụ ta, nay lại hãm hại đồ đệ ta. – lại là kẻ khiến ta và Huyết Vương chia lìa, chung quy nỗi thống khổ ta nhận được đều là do nàng ta gây nên. Đạo lý có qua có lại ta đây hiểu rõ, nàng ta gây ra cho ta bao nhiêu phiền phức, ta nhất định sẽ trả lại cho nàng ta đủ cả.

Thấy ta bắt đầu động thủ, thủ vệ của Cửu Vi bắt đầu xông lên bảo vệ chủ nhân. Ta lúc này đang bị thương, nay muốn giết Cửu Vi cũng gặp trở ngại.

Ta muốn trả thù cho Vũ lỗi, nhưng xem ra không được rồi. Chưa đầy nửa khắc ta đã không cảm cự được mà bị mấy tên thủ vệ vô cùng lợi hại của Cửu Vi đánh cho văng ra xa.

Eo đột nhiên bị ai đó ôm lấy, tuy không nhìn thấy mặt, nhưng không hiểu sao trái tim ta khẽ run nhẹ, có chút gì đó như là sợ hãi, như là kích động. Lúc biết được kẻ đỡ mình là ai rồi, ta mới hiểu tại sao chẳng trách bản thân lại có những cảm xúc bất ổn như thế.

Lâu lắm rồi không gặp, gương mặt mới rồi còn thấy trong mộng cảnh, người đã ở trước mặt, không biết là thực hay là hư. Nhưng dù là thực hay không thực, con người này đối với ta mà nói cũng vô cùng nguy hiểm, ta vội đưa tay lên dồn lực đánh vào ngực hắn đẩy hắn ra. Nhưng người trước mặt vẫn không hề nhúc nhích dù là một cái run nhẹ cũng không hề có. Ánh mắt hắn nhìn ta sâu thẳm và khó đoán, cũng như con người hắn vậy, trước nay ta chưa từng hiểu được, cũng chưa bao giờ đoán được, không phân biệt được đâu là thực lòng đâu là giả dối.

Ta không nghĩ được rằng chúng ta lại tương phùng sớm như thế này, chưa từng tưởng tượng ra đó là trong hoàn cảnh nào, cảnh tượng nào, nên nói gì làm gì. Vì chưa từng nghĩ đến nên ta không tránh khỏi có chút bối rối.

Vẫn con người ấy, khuôn mặt ấy, khí khái ấy, mắt ta nhìn mà cảm thấy nóng nóng. Ta chợt nhận ra một điều, giữa yêu và hận nguyên lai cũng chỉ cách nhau một màn khói sương.

Lúc chân ta đã chạm đất, Huyết Vương mới nói lỏng tay ra.

- Ghét ta đến vậy ư?

Tâm can ta hiện tại sợ rằng còn hỗn loạn hơn cả chiến trường dưới kia, nay đột nhiên lại nghe thấy câu nói này. Cảm thấy rất buồn cười, ta đưa tay lên ôm lấy ngực, muốn nhếch môi lên cười chế nhạo những lại không làm được. Không cười được thì đã đành, nhưng tuyệt nhiên ta cảm bản thân mình bật khóc.

- Nếu đơn thuần chỉ là ghét bỏ thôi thì thực hay biết mấy. - nếu như chỉ là ghét thôi thì bản thân ta đã mặc sức không quan tâm, nào đến nỗi phải khổ sở như bây giờ.

- Tại sao lại muốn làm khổ bản thân mình như vậy? - giọng nói ảm áp ngay nào theo gió truyền đến bên tai ta, dưới ánh trăng trường bào khẽ lay động. Cả thân người hần như đang phát ra hàn quang u tối khiến ta khẽ run rẩy.

Nếu như ngay lúc đầu ta chịu buông bỏ tất cả, nguyện chuyện gì cũng sẽ theo hần thì tuyệt nhiên sẽ không có ngày hôm nay.

- Vậy tại sao ngươi không từ bỏ đi. - suốt mấy ngàn năm chỉ muốn phá giải phong ấn núi Điều Hòa, quan hệ của hần và Quỷ Khốc thâm sâu đến cỡ nào, khiến hần bền bỉ nhẫn nại, bất chấp tất cả, quyết không từ bỏ.

- Không thể từ bỏ. - hần khẳng định.

- ... - ta im lặng không nói gì.

- Đã bốn trăm chín mươi năm bốn tháng lẻ mười hai ngày mới gặp lại, đã phải tạm biệt rồi. - hần vòng tay ôm lấy ta, áp má ta lên ngực hần. - Ta thực sự không ngờ. - bỗng nhiên toàn thân ta có luồng khí lạ được truyền vào, cảm giác khó chịu ngay lập tức biến mất. - Kẻ nào ngăn cản ta đều sẽ phải chết. - hần chậm rãi buông những câu từ lạnh lẽo.

Ta đẩy hần ra.

- Muốn phá giải phong ấn núi Điều hòa, trước hết hãy bước qua xác ta đã.

- Ta đợi nàng. - hần nheo mắt, mang theo ý cười nhàn nhạt, sau đó cả thân người lóe sáng lên một cái rồi biến mất.

Ta đứng bần thần trong gió đêm lạnh lẽo, mãi cho đến khi có người tới mới lấy lại chút thần trí.

Sau bao nhiêu lâu mới gặp lại, thâm tình chôn dấu nơi đáy tim, giây phút tương phùng lại chỉ nói được mấy câu từ sáo rỗng đó.

- Hần đâu rồi? - Thiên Ân vội vã đi đến, hỏi ta. Trên y phục của Thiên Ân có máu, màu máu đỏ chói mắt, ta mới nhận ra một điều, khi ở cùng Huyết Vương cũng có người thấy mùi máu. Hần vừa rồi cả hai người họ đã diễn ra một màn đấu võ vô cùng kịch liệt, những vết thương trên người Thiên Ân này, không hiểu là do đánh nhau với yêu thú, Mộc tinh Họa Báo, Ma quân hay là cả ba dồn lại.

- Ngươi không sao chứ?

Thiên Ân hơi ngần ra.

- Nàng hỏi chậm thêm chút nữa thì ta đã không có cơ hội trả lời rồi.

- Bị thương nặng lắm à?

- Vẫn chưa chết được đâu.

* * *

Trước khi vũ hóa, sư phụ đã giao Dạ Ảnh Minh Châu cho ta. Ta chỉ biết lúc đó viên minh châu thần vật đó đã chìm sâu vào trong mi tâm mình, nhưng không thực sự biết nó chính xác ở chỗ nào. Trong khư đỉnh? Không có. Trong trái tim? Chẳng nhẽ ta lại có thể rạch tim mình ra để đỉnh chính hay sao? Hôm nay khi Mộc Tinh Họa Báo xâm nhập vào hồn phách thần thức ta, có lẽ đã khám phá ra được vài điều, chính hần cũng nói ta đang nắm giữ thần vật, vậy thì xác định trên cơ thể ta có một nơi nào đó thực sự tồn tại cái gọi là Dạ Ảnh Minh Châu. Ta nghĩ trước đây sau khi giao cho ta nắm giữ Minh Châu, sư phụ đã phong ấn sức mạnh của nó. Bởi vậy ta, ngay cả kẻ nắm giữ nó cũng không sao hay biết.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45

Huyết Vương trước đây vì muốn sở hữu nó mà không đắn đo phản bội ta, hãm hại sư phụ, người mà ta kính trọng nhất. Nhưng sau cùng có lẽ không thể

đạt được sở nguyện, nên năm tháng qua đi, hần đã tìm đủ mọi cách để có thể phá giải phong ấn núi Điều Hòa mà không cần mượn đến sức mạnh của thần vật. Điều đó cũng đồng nghĩa với việc những gì sau đó hần làm đều không hề liên quan và tổn hại tới ta, không cần phải tiếp tục đối đầu với ta để đoạt lấy thần vật. Thế nhưng ta cũng không thể nhắm mắt làm ngơ đối với việc hần làm, dĩ nhiên sẽ đứng ra ngăn cản. Huyết Vương nói tại sao ta lại cứ phải làm khổ chính bản thân mình, làm khổ cả hai như vậy. Ta nghĩ chẳng qua là số mệnh cưỡng ép, nếu như hần không phải người của Ma tộc, ta không phải người gánh vác trách nhiệm lớn lao, hần chịu buông bỏ dục vọng, ta chịu rũ bỏ trách nhiệm, nếu cả hai không cùng đứng ở hai đầu chiến tuyến, thì tốt đẹp biết bao.

Lần này những yếu tố thay thế năm hệ ngũ hành đã được giải thoát gần hết, lại một lần nữa đại sự không thành, Huyết Vương hần sẽ rất đau đầu và tức giận, hận không thể một đao chém chết ta luôn đi. Nhưng sau bao nhiêu năm xa cách nay trùng phùng, khi nhìn thấy ta hần chỉ cười nhạt, nói mấy câu vô thưởng vô phạt, sau đó thì vội vã rời đi. Ta cho rằng không phải bản thân hần muốn vậy, mà trước khi gặp ta hần và Thiên Ân đã so tài cao thấp với nhau tới độ trời long đất nổ. Hần có thể đã bị thương rất nặng nên mới không thể ra tay với ta ngay lập tức.

Thiên Ân tuy còn nói đùa được vài câu, ta còn nghĩ hần không sao nhưng chẳng ngờ hần cũng chẳng khá khẩm hơn là bao.

Lúc trở về, ta còn mãi suy nghĩ về những việc đã trải qua, về những cảm xúc của bản thân khi gặp lại Huyết Vương, ta lúc đó có chút bất ngờ, có chút căm hận, có chút niềm vui trùng phùng nhạt nhòa... ta còn nghĩ bản thân phải kích động hơn nữa, xong lại lấy đó làm vấn đề nan giải mà suy nghĩ. Cuối cùng tự hỏi bản thân mình rằng liệu tình cảm trong tim đã phai nhạt hay chưa. Suy nghĩ vừa hiện lên, ta lại có cảm giác vui buồn hỗn loạn phức tạp, không sao tìm ra câu trả lời, càng trở nên vô cùng bức bối rối loạn.

Chính bởi vì mãi suy nghĩ, ta không mấy để ý đến Thiên Ân đến nỗi hần ngã khỏi mây lúc nào, ta cũng không hề hay biết. Lúc nhận ra người bên cạnh đã không từ mà biệt, đang dần rơi xuống phía dưới, khòe môi ta giật giật, cuối cùng vội đuổi theo đỡ hần lên, sau đó đưa hần trở về kỹ lâu của Miểu Miểu, vội vàng chạy đi tìm người trị bệnh.

Nhưng ngặt một nỗi là nơi này không có ai có đủ trình độ và kỹ năng để chữa trị cho Thiên Ân. Ta đến băng bó một vết thương cho đẹp mắt còn không thể làm nổi, nói gì tới chuyện chữa trị cho kẻ bị thương nặng đang nằm bất tỉnh trên giường kia.

Cuối cùng ta hạ quyết tâm lắm, cũng không còn cách nào mà chẳng ngại đường xá xa xôi bay lên Thiên giới tìm một vị tiên giả nào đó giúp đỡ. Đang đi trên đường bỗng ta nhìn thấy một tiên nữ ở phía trước liền lên tiếng ngăn bước nàng ta lại. Ta phải mất một lúc lâu sau mới nhận ra cô ta chính là Cốt Cốt của tộc Băng Kỳ điều mà ta đã gặp trong tiên tiệp trước đó. Thập Khuyết nói cô ta là thanh mai trúc mã với Thiên Ân, tình cảm vô cùng sâu nặng. Quả nhiên sau khi nghe thấy Thiên Ân bị thương, còn chưa biết nặng nhẹ thế nào, nàng ta đã vô cùng hốt hoảng và sợ hãi, liền theo chân ta trở về đến để cứu chữa cho Thiên Ân.

Trong lúc Cốt Cốt trị thương cho Thiên Ân, ta không làm phiền bọn họ mà ra ngoài ngồi đợi, được một lúc thì Miểu Miểu trở về. Nhìn thấy ta, điều đầu tiên nàng ấy hỏi chính là biểu ca của nàng ấy ở đâu, ta không dấu diếm gì mà tường thuật lại cho Miểu Miểu nghe, vừa đến đoạn Thiên Ân bị thương thì nàng ấy đã nhảy dựng lên hỏi ta mấy câu đại loại như là “tại sao lại bị thương?” “Thương thế có nặng không?”

- Cô không ở đó mà chữa trị cho huynh ấy, còn rảnh rỗi ra đây mà ngồi hóng gió ngắm mây trời thế hả? – Miểu Miểu vô cùng tức giận.

- Ôn ào chết đi được. Đừng có đương không lại nhảy vào hòng của người ta ngồi như thế. - ta bất mãn lớn tiếng.

Miểu Miểu rất lo lắng cho Thiên Ân, lần này lại chính là nàng ta chủ động không đòi co với ta, mà bước qua người ta tiến về sương phòng nơi Thiên Ân đang nằm, nói:

- Để ta đi xem huynh ấy thế nào?

Cốt Cốt hiện đang trị thương cho Thiên Ân, không biết nàng ta làm bằng cách nào, tài cán ra sao, nhưng đang trong lúc trị thương, điều cấm kỵ nhất đó chính là bị làm phiền. Nếu bị làm phiền gián đoạn, thì dù tay nghề có tài giỏi tới đâu, kinh nghiệm dày dặn tới mấy vạn bất đắc dĩ vẫn biến tình thế trở nên thê thảm.

Ta vội níu tay Miểu Miểu lại.

- Hiện có người đang chữa trị cho hần rồi. Cô đừng vào làm phiền họ.

- Ai?

- Cô ta tên Cốt Cốt.

- Cốt Cốt? - Miểu Miểu thốt lên hai chữ đó, không mất quá nhiều thời gian để nhớ ra đó là ai, nàng ta trùng mắt nói. – Là điều yêu lắm lòng đó. - nàng ta hất tay ta ra. – Như vậy thì càng phải xông vào.

Vì tay chân ta hiện tại vô cùng bất tiện, nên dễ dàng bị Miểu Miểu hất ra, nàng ta chạy về phía sương phòng, ta cũng vội vã chạy theo, vừa thầm rửa cô nàng này thật không biết điều.

Miểu Miểu đưa tay định mở cửa ra, nhưng tay chưa chạm vào cánh cửa thì nó đã tự động mở. Cốt Cốt từ trong phòng bước ra, nhìn thấy bọn ta đứng trước cửa mà còn có bộ dạng hùng hổ như vậy thì có chút ngạc nhiên, sau đó liền ủy mị cúi đầu nhường đường, hai má có chút hồng, mắt hình như có chút nước. Miểu Miểu hứ mạnh một cái sau đó bước vào bên trong. Ta hết cách nhìn bóng áo tím của nàng ta, sau đó lại nhìn sang Cốt Cốt đang đứng bên cạnh, liền gắng hỏi:

- Thế nào rồi?

Cốt Cốt không nghĩ là ta đang nói chuyện với mình, mắt một lúc để nhận ra, liền “à” lên một tiếng sau đó trả lời.

- Chàng bị thương khá nặng, ta lại bất tài vô dụng, không thể giúp gì được, hiện tại chàng đã có thể tỉnh lại, nhưng nội thương vào khí độc trong cơ thể vẫn chưa tiêu tan hết. Ta hiện tại chỉ có thể ngăn chặn chất độc phân tán. Hiện cần đi lấy một thứ để tán hết chất độc.

- Vậy cũng được, làm phiền cô rồi.

- Không có gì.

Cốt Cốt có dáng vẻ xinh đẹp, tính cách ôn nhu dễ chịu, múa lại rất đẹp, không biết chữa bệnh thì năng ta có mất tay hay không. Ta rất tò mò, liền bước vào bên trong xem thử.

Cốt Cốt thấy ta không có gì hỏi nữa, liền bước ra ngoài, khép cửa lại sợ gió lùa vào bên trong.

Trong phòng có đốt hương liệu làm cho thần thái bình ổn vô cùng dễ chịu, lại như người thấy nhàn nhạt hơi thuốc, ta đưa tay lên xoa xoa mũi, sau đó tiến lại gần Miêu Miêu, lúc này đang ôm lấy cánh tay Thiên Ân, khóc rầm khóc rề. Thiên Ân quả nhiên đã tỉnh lại, liền vỗ đầu trấn an Miêu Miêu vài câu. Sắc mặt hần nhợt nhạt, nụ cười khê trên môi cũng trở nên nhợt nhạt khiến ta không hiểu tại sao có chút xót xa.

Thấy có người vào, hần ngược lên nhìn, sau đó quay sang nói với Miêu Miêu cái gì đó, Miêu Miêu xong khi nghe xong liền quệt nước mắt đứng dậy, sau đó chạy ra ngoài, hình như là đang muốn tìm kiếm thứ gì đó mà Thiên Ân cần, muốn đem đến cho hần.

Căn phòng trong chốc lát chỉ còn lại hai người, không có tiếng khóc lóc ì ỏi của Miêu Miêu nên không gian vô cùng yên lặng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Ta tiến lại gần, Thiên Ân nửa nằm nửa tựa trên giường, mái tóc màu bạch kim mềm mại phủ xuống vai, phát ra ánh sáng nhàn nhạt, không hiểu tại sao chỉ duy hình ảnh đơn giản đó cũng khiến ta cảm thấy cảnh tượng này đẹp không tả xiết, khiến ta có chút ... xao động...

Khóe môi Thiên Ân cảm ý cười, nhìn thấy ta khẽ vẫy tay.

- Lại đây, rót cho ta cốc nước.

Ta gật gật đầu, sau đó bước đến bên chiếc bàn nhỏ đặt chính giữa căn phòng rồi cầm ấm trà lên rót ra ly, lại dùng chút tiểu thuật nho nhỏ làm cho ly trà có độ ấm vừa đủ, sau đó bước tới bên cạnh Thiên Ân định đưa cho chàng ta.

Đương đi bỗng dừng ta vấp phải cái gì đó, vì mãi nhìn nước trà sóng sánh trong tách khỏi rơi rót xuống nền đất nên ta không mất đề tâm, liền mất đà ngã chúi về phía trước, chỉ kịp “à” lên một tiếng. Cũng may khoảng cách lúc đó của ta với chiếc giường Thiên Ân đang nằm cũng không xa, ta ngã nửa người xuống đó, không bị va đập vào đầu, chỉ nghe bên tai vang lên tiếng hự. Ta nghĩ chẳng lẽ do ta động phải vết thương của Thiên Ân, liền hấp ta hấp tấp chống tay ngồi dậy. Thật bất cẩn, bất cẩn quá.

Định ngẩng đầu lên tạ lỗi với Thiên Ân, đột nhiên cánh tay bị ai đó nắm lại, hần chỉ dùng có chút lực, đã kéo ta ngã trở lại, nhưng không phải xuống giường mà là vào trong lòng hần.

Suy nghĩ trong đầu ta bỗng trở nên vô cùng chậm chạp, mùi hương dễ chịu của Thiên Ân và hơi ấm của hần bao trọn lấy ta khiến khuôn mặt ta có chút ran ran nóng. Tình huống này,... thật khiến người ta khó xử mà. Ta lại nhớ cái lần ở dưới chân núi Diêu Hòa, ta cũng có vô tình ngã lên người hần, lúc đó hần đang bị thương ở tay, liền bắt ta phải chịu trách nhiệm. Nhưng lần đó hần bị thương không đến nỗi nặng, ta lúc đó cũng miễn cưỡng có thể chịu trách nhiệm với hần, nhưng lần này có lẽ không nhẹ, ta biết lấy gì để mà đền cho hần đây?

Đột nhiên Thiên Ân cúi đầu xuống, môi ta bị hần khóa lại. Ta thảng thốt, miệng há ra đã có cái gì đó mềm mại len lỏi vào trong. Đầu óc dần trở nên tê dại, ta tròn tròn mắt không dám tin vào chuyện đang xảy ra. Cái này,.. cái này chẳng phải là “cách thức biểu hiện tình cảm thứ hai” mà trước đây ta đã thấy hay sao? Nói trắng ra thì là hôn, là hôn đấy, chỉ có những người yêu nhau, đôi tân lang tân nương thì mới làm như vậy. Lúc này Thiên Ân lại làm như vậy đối với ta, là ý gì đây?

- Nhắm mắt lại – Thiên Ân nhắc, giọng hần khàn khàn khiến tim ta khẽ run. Vội làm theo lời hần nhắm tịt mắt lại.

Không gian trở nên yên ắng tới lạ kì, lúc này cùng vừa hay tang tăng sáng, từ bên ngoài ánh nắng sớm đầu tiên len lỏi vào trong phòng, những sợi nắng mỏng manh như đang vui tươi nhảy múa, tô điểm không gian có chút tươi mới và rực rỡ, lại có chút mê đắm lòng người. Nhưng ta làm gì có thời gian mà đề tâm đến những thứ đó, hiện tại cả người ta tê cứng, ngay cả dây thần kinh cũng tê dại, ta nghĩ, Thiên Ân đã có thành ý như vậy, thì ta cũng không nên

cứng nhắc mà từ chối hẳn, vẫn là nên đáp trả cho có qua có lại, liền vung về bất chước hẳn đưa lưỡi ra mà ra sức liếm láp. Ta cảm nhận thấy Thiên Ân dường như có hơi sựng lại như là ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó hẳn lại càng tấn công mãnh liệt hơn. Không biết bao lâu sau đó, không thể thờ được nữa, không cần biết hẳn bị thương nặng như thế nào, ta vội vàng đẩy hẳn ra. Vội vã thờ gấp, Thiên Ân cũng biết điều không bắt ép ta nữa.

Ta thờ xong rồi, lại nhớ lại những gì vừa diễn ra, mảy mặt không biết từ bao giờ đã nóng ran cả lên như bị hấp, định đứng dậy, nhưng Thiên Ân vẫn không chịu buông ta ra, khóe miệng hẳn hơi nhếch lên cười cười.

- Ngươi, khinh... nhìn ta sao? – ta lấp bắp nói.

- Là đang phạt nàng đấy thôi.

- Phạt, ta có ý nghĩ lên người ngươi chắc? – chẳng phải là do hẳn nhờ ta lấy trà sao, chẳng qua chỉ là bất cẩn vô tình, đã không cảm ơn thì thôi, lại còn.. phạt. Mà, hình phạt này cũng thực kì cục, hóa ra hành động này, trong mắt phạm nhân dùng để phạt?

- Chẳng phải tại nàng tự ý rời đi mà không nói với ta một câu hay sao? – Sắc mặt Thiên Ân bỗng nhiên tối lại. Ta lại nghĩ tới câu nói của hẳn, tự ý rời đi, là ý chỉ việc hôm qua ta mò đến núi Nhữ Huyệ một mình mà không may nói với hẳn một tiếng nào, điều này khiến hẳn tức giận?

Thật ra cũng không thể trách Thiên Ân được, hẳn chẳng qua chỉ đang lo lắng cho ta mà thôi, còn đến bên ta khi ta gặp hoạn nạn, chung quy cũng là do ta có lỗi.

- Được rồi, được rồi, sau này ta sẽ không tự ý rời đi mà không báo với ngươi nữa.

- Không có lần thứ hai đâu.

Ta chớp mắt. Thiên Ân đưa tay lên, bàn tay thon dài đẹp đẽ khẽ lướt trên mặt ta, dừng lại ở khóe môi, ánh mắt hẳn thâm tình sâu xa.

- Sau này dù nàng có ở đâu đi chẳng nữa ta vẫn có cách để tìm ra.

- Nếu vậy... - ta e dè nói – sau này đừng có phạt ta theo kiểu này nữa.

- Nàng không thích? – Ánh mắt Thiên Ân bỗng trở nên sắc bén, mảy nhíu lại, ta có cảm giác như mình vừa phạm phải sai lầm gì đó, liền vội vàng điều chỉnh.

- Không phải, ý ta là ...

- Đánh thì không lỗ, ta lại không rộng lượng tới nỗi bỏ qua mọi chuyện, đành chỉ dùng cách này để trừng phạt nàng.

-...

Ta nên nói gì tiếp theo nhỉ?

* * *

Ngày hôm sau có một vị tiên quân đến đón Thiên Ân và Cốt Cốt trở về Thiên giới để trị thương. Miểu Miểu chưa được phép trở lên Cửu Trùng Thiên, nên chỉ đành âm ức nhìn theo bóng dáng ba người họ bay về trời. Ta không đi theo họ, cũng không có lí do gì để ở lại đây, liền quay về Bạch Sơn.

Đại sự của Huyết Vương, nỗi khổ tâm lớn lao của ta nay đã biến mất, ta cứ nghĩ bản thân sẽ có một khoảng thời gian vô cùng bình ổn, nào ngờ ngay ngày hôm sau, khi nhìn thấy binh quân ma tộc hùng dũng khí thế trên đỉnh đầu. Ta chỉ thầm than kiếp này mệnh khổ.

Huyết Vương cảm đầu hơn trăm ngàn ma binh, khí chất lạnh lùng kiêu ngạo, trường bào màu đen bay phất phới trong gió đêm, neho mắt nhìn ta. Tu vi của hẳn hiện tăng tiến không ít, nếu quyết sống mái một phen thì cả hai cùng khó mà sống sót, nhưng ta hiện chỉ có một mình, đằng sau lưng hẳn có biết bao nhiêu là kẻ dưới chường lợi hại, không nói tới việc mạnh yếu thế nào, chỉ xem xét về số lượng thôi cũng đủ biết kết cục của trận chiến ra làm sao. Được nửa canh giờ sau, ta vì không thể chống trả được nữa mà ngã gục xuống đất, lần này thì thâm không kém lần Cửu Vi hạ độc và bị Tiểu Vũ đâm. Huyết Vương lại phát tay áo, một tấm lưới buộc hồn tung ra, giọng nói hẳn tuy không quá to nhưng ta nghe rõ ràng rút khoát từng chữ một.

- Đến lúc phải trả giá về những việc đã làm rồi, Từ Bạch.

Ta bị hẳn bắt, điều này không có gì là bất ngờ. Ta bị áp giải về Ma giới, nhìn thấy song nguyệt trên đỉnh đầu, tim khẽ run lên. Hẳn cho ta uống một bát thuốc, vì bản thân đang bị lựa buột hỗn trời lại vô cùng chật, không sao vùng vẫy thoát ra được nên cũng đành miễn cưỡng nuốt cái thứ sánh sánh nhầy nhụa trong chiếc bát ngọc màu huyết dụ vào trong. Không hiểu đó là thứ gì, nhưng mùi vị tanh nồng, dung dịch đó trôi đến đâu cổ họng ta lại như bị lửa thiêu bỏng rất đến đó, sau cùng thấy tay chân co rút kịch liệt, quần quai đau đớn giống như ai đó đang rút từng miếng xương mảnh thịt ra khỏi cơ thể. Cuối cùng ta mới biết, đó chẳng qua là thứ có thể phế đi hết tu vi ngàn năm của ta, sau những đau đớn bản thân vừa nhận phải, thì thứ này còn đã kích ta vạn lần.

Sau đó, Huyết Vương dẫn ta tới Vân Nhược điện, nơi trước đây ta từng ghé qua, mọi thứ vẫn như trước đây những gì ta nhớ được, không mấy thay đổi.

- Nhớ nơi này chứ?

Ta ngồi trên bàn, ánh mắt không có tiêu cự ném vào khoảng không vô định, tâm tư rối bời. Cảnh cũ người cũ, nhưng lòng đã khác rồi, ta không biết nên lấy niềm vui để rào đón, hay lấy nỗi buồn để đẩy đưa những đoạn kí ức nửa vui nửa sầu này chôn sâu vào dĩ vãng.

Huyết Vương đứng trước mặt ta, dáng người cao lớn hiên ngang, trường bào màu đen càng làm hắn trở nên thâm sâu băng lãnh. Hắn hỏi ta như vậy, là đang kiểm tra độ kém tốt trí nhớ của ta, hay là còn vì một dụng ý nào khác nữa. Từ trước đến giờ hắn vốn thâm sâu khó lường tâm tư khó đoán, ta chưa bao giờ thấu được, xa cách lâu như vậy rồi, không lí gì ta lại có thể đoán ra, đành chỉ biết không ngọt không nhạt buông ra một chữ.

- Nhớ. Trước đây cũng đã từng... không lí nào lại không nhớ.

- Nàng nghĩ những ai có thể ở lại được nơi này?

Cổ họng ta nghẹn ứ, trong lòng thâm nghĩ. Ai có thể ai không thể có hề gì, huống hồ trước đây ta cũng từng ở lại, trong mắt hắn chẳng qua cũng là thứ đồ bỏ, cùng lắm chỉ là khách qua đường ở tạm một thời gian, không hề quan trọng, chẳng đáng để tâm.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Xong ta lại nghĩ, hắn nhắc tới những chuyện này để làm gì, muốn gọi nhớ kí ức sao. Trong trí nhớ của ta hắn không phải người cố chấp với quá khứ, và lại những kí ức có ta ở trong đó chẳng đến nỗi khiến hắn mây may bận lòng. Hắn nói như vậy, chẳng qua là muốn dẫn dắt câu chuyện đến một vấn đề then chốt nào đó sao cho đỡ thô tục. Ta cũng chẳng kiên cường, cũng ghét vòng vo phí lời, liền lạnh lùng nhìn thẳng vào đôi mắt hổ phách tuyệt đẹp ấy, bảy phần chắc chắn, ba phần mĩa mai, không thương tiếc bề ngoặt câu chuyện sang hướng khác.

- Muốn Dạ Ảnh Minh Châu, được, nói trước ta không biết nó ở đâu, cũng không thể đưa chàng.

Thần sắc Huyết Vương tối sầm lại, như là tức giận cái gì đó, nhưng hắn nhanh chóng gạt bỏ cái thần sắc ấy đi, khóe môi nhếch lên tạo thành đường cong mê hoặc điên đảo nhạt nguyệt.

- Chuyện đó không vội. Nàng cùng tên thái tử Thiên tộc kia phá hỏng đại sự của ta, không sớm thì muộn ta sẽ giành lại những gì đã mất, huống hồ hiện tại đã có nàng trong tay.

-... - ta không nói gì, đảo mắt sang nhìn hướng khác.

Hắn tiến lại nhìn ta, dáng người cao lớn như bao trùm lấy ta, bàn tay thon dài đưa ra vuốt má ta.

- Ta là đang muốn nói. Nàng còn chút tình cảm nào với ta không?

Ta nhích người sang một bên, không biết ta lấy đâu ra can đảm mà vô cùng bình tĩnh ngược mắt lên nhìn hắn.

- Dĩ nhiên là không.

Hắn khựng lại, không biết là đang nghĩ cái gì, mâu quang lóe lên những tia nhìn sắc bén.

- Vẫn còn để bụng chuyện trước đây?

- Đâu có. - ta chậm rãi phát ra từng chữ. - Nói như vậy, chẳng phải ta là một con người hẹp hòi sao? - Ta bày cái dáng vẻ bình thản này ra, nhưng trong tâm trí rối loạn vô cùng, tim khẽ run lên, khắp người ớn lạnh, tay khẽ xiết lại.

Hắn bỗng bật cười, nét mặt vẫn không mấy biến đổi, không ai mà biết dưới lớp mặt nạ tuyệt mỹ ấy ẩn chứa thứ gì. Ta không dám nghĩ càng không dám mạo hiểm. Bầu không khí trở lên chết chóc.

- Không có thứ gì tự dung biến mất, chỉ có thể hủy diệt hoặc thay thế. Không lẽ trong lòng nàng đã có kẻ khác rồi sao?

Hắn bóp chặt cằm ta ép ta phải nhìn hắn, tay chân bỗng trở nên vô lực, ta muốn vùng ra thoát khỏi nhưng không thể. Nếu bây giờ đầu hàng thì sẽ trở thành kẻ thua cuộc, ta không cam tâm để những giả dối nguy tạo mà mình đã tốn công sức tạo nên đổ bể trong phút chốc, liền nghiêng răng nhấn mạnh câu chữ.

- Phải.

- Là ai?

Ta không nói gì, đánh mắt nhìn sang hướng khác.

- Không lẽ là tên Thái Tử Thiên tộc. Thiên Ân?

Tìm ta khẽ nẩy lên một nhịp, có chút kinh ngạc. Nhưng Huyết Vương lại cho rằng ta có tật giật mình, nghĩ kết quả chắc là như vậy. Hắn cười gằn, tia nhìn chết chóc. Ta thấy hắn như vậy thì có chút hả hê, càng muốn chọc hắn thêm nữa.

- Nếu đúng như vậy thì đã làm sao? Phải đấy, người ta yêu là Thiên Ân, trái tim này đã sớm thay đổi rồi. Vì ai cơ chứ?

“ Ầm”

Bàn ghế bị hất tung, cốc chén rơi xuống vỡ tan ra đâm vào màng nhĩ những âm thanh sắc nhọn, đồ đạc trong phòng bị một luồng lực bộc phát từ Huyết Vương làm cho đổ vỡ lộn xộn, ta cũng bị hất ngược ra đằng sau, ngã xuống sàn. Ta hiểu lúc này Huyết Vương đang vô cùng giận dữ, nên cũng biết điều im lặng không nói gì nữa, chỉ nhẹ nhàng đứng dậy, lưng vẫn thẳng, gương mặt cao ngạo hơi ngược lên, ánh nhìn vô cảm. Huyết Vương nắm tay thành quyền, ném cho ta tia nhìn lạnh giá, như đóng băng tất cả cảm xúc của ta.

-Ta sẽ khiến hắn mãi mãi không thể có được thứ mình muốn. - hắn tàn nhẫn buông từng câu từng chữ khiến ta không khỏi hoang mang. Sau đó dứt khoát rời đi, để lại ta một mình trong căn phòng trống, muốn cười mà không thể.

* * *

Người thâm yêu một người, người đã làm một chuyện vô cùng có lỗi trong quá khứ, hay biết nhiều những điều không phải ai cũng có thể biết được, dấu trong lòng mãi rất khó chịu, nhiều lúc cực kỳ muốn nói cho ai đó nghe. Nhưng ta khuyên người một câu, trên đời này không có gì là bí mật, đừng nói đến việc có kẻ thứ hai nghe thấy, ngay cả trời biết đất biết, chỉ có bản thân người hay biết thì cũng đều có cách để người khai ra - Niệm Dẫn thuật.

Máu Kỳ Lân, dải ánh sáng ngũ sắc, phách của Liệt Tinh, cùng hai chín loại tiên độc được hợp thành mới có thể thực hiện thuật Dẫn Niệm. Đây là một dị thuật nghịch thiên từ thời thượng cổ mấy vạn năm về trước, sớm đã thất truyền, khắp từ hải bát hoang, chỉ có duy nhất một người biết cách tạo ra Dẫn Niệm thuật, đó chính là pháp sư Thất Sắc Điều Tinh Tôn. Huyết Vương muốn biết được tung tích của Dạ Ảnh Minh Châu, không tiếc công sức để tìm đủ tất cả những tế vật nêu trên, còn có thể mời được vị pháp sư tinh thông pháp nghệ vốn không màng tới chuyện thế nhân từ lâu đã lui về ở ẩn tại một dị địa nào đó tới.

Ngay ngày hôm sau Huyết Vương dẫn ta tới một khu rừng, hiện tại ta đã mất đi tu vi, không khác gì người bình thường nên đối với hắn cũng không có chút uy hiếp gì.

Đêm nay không trăng, trong rừng vọng tới tiếng gió gào rú, cây cối lay chuyển trong bóng đêm tại thành những hình thù kì quái như yêu ma đang nhe nanh múa vuốt. Thi thoảng lại thấy những chấm sáng đỏ xanh chói lọi điểm trong không gian đen tối của những con dã thú hóa yêu. Đi sâu vào bên trong, được bao quanh bởi cây cối rậm rạp, chính giữa là một cái hồ, hồ nước cũng rộng, trong sắc trời đêm đen đặc không có chút ánh sáng, dòng nước trong hồ đồ rục ánh lên những tia sáng màu đỏ lờ lờ trong không trung vô cùng dị hoặc.

Bên trên mặt hồ, lơ lửng trong tầng không có một bóng người màu đen, được bao quanh bởi những ánh sáng màu đỏ tuyệt đẹp, ta lờ mờ nhìn thấy dung mạo của người đó, là nữ nhân, đang nhắm mắt tĩnh tâm, những cơn gió thổi tới làm tung bay mái tóc tím dài, một vẻ đẹp quý dị và lạ lùng. Y phục màu đen như hòa lẫn với đêm đen, múa trong không trung như cánh bướm thanh thoát, những dải ánh sáng màu huyết dụ lại như tô điểm lên bộ y phục, tà váy xẻ dọc lộ ra đôi chân thon dài trắng mịn, bàn tay trắng muốt thanh mảnh đưa ra, nắm lấy cây trượng bạch ngọc, đầu trượng là một loại dị vật, đầu rắn, mặt người, nanh hổ,... vừa dữ dội mãnh liệt nhưng lại vừa tàn ác, ta chưa từng thấy qua. Trên trán con vật đó gắn một viên đá lấp lánh, bên trong viên đá như có cái gì đó đang lưu chuyển, phát ra những tia sáng u ám.

Trong một khoảng khắc, ta hơi khựng người lại, đây chính là nữ pháp sư có tuổi thọ ngang với đất trời, tinh thông nhiều dị cấm thuật hay sao, lại có dáng vẻ trẻ trung xinh đẹp như vậy, chỉ tiếc tâm tà bất chính, không giúp gì được cho dân chúng thiên hạ. Khiến ta không biết nên ngưỡng mộ năng ta hay là nên khinh trách.

Thấy ta và Huyết Vương đến, nàng ta mở mắt, đôi hàng mi dài bằng một đốt tay cong vút như phủ một lớp tuyết mỏng lấp lánh, đôi mắt màu tím hừng hờ liếc về phía bọn ta.

- Đến rồi, đến rồi sao... - Thất Sắc nhảy xuống trước mặt chúng ta, cái biểu cảm lạnh lùng thanh thoát vừa rồi bỗng dung biến mất, thay vào đó là bộ dạng hồn hờ vui mừng không khác gì một thiếu nữ tinh nghịch. Lúc này ta mới nhìn rõ dung mạo của nàng ta. Làn da trắng tựa tuyết, đôi mắt màu tím sâu thăm thẳm, lông mi nàng ta vô cùng dài, sống mũi thanh cao, đôi môi mỏng màu đỏ đậm, mỗi bước đi mặt đất dưới chân lại kết thành băng, cốt bẻ nguyệt tụ hoa. Ta còn mãi nhìn ngắm và khen ngợi nhan sắc của một “bà lão vạn năm tuổi”, thì Thất Sắc đã nhảy tới ôm lấy Huyết Vương, đôi môi nhỏ chu ra, tà áo duyên dáng lay động. – Chẳng thật đáng ghét, có biết người ta đợi lâu lắm không, trời lạnh muốn chết. – sau đó tích cực cọ cọ má vào người Huyết Vương. Hắn chỉ lạnh lùng hừ một cái rồi đẩy Thất Sắc ra, mắt liếc nhìn ta một cái có chút không thoải mái.

Ta nhất thời không kịp phản ứng với tình huống đang diễn ra, mất một lúc sau mới ngộ ra được vài điều. Như vậy là, điệu bộ thân mật này, dáng vẻ này, cái cô nàng Thất Sắc Điều Tinh Tôn này, có tư tình với Huyết Vương sao, mà khoan khoan, biết đâu được hai người đó có quan hệ đặc biệt gì đó...

- Bắt đầu thôi. – Huyết Vương đẩy Thất Sắc đang như dính chặt lấy mình ra, lạnh lùng nói, vẫn cái kiểu vô cảm gằn như ra lệnh đó.

Mạc Kỳ Y

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48

- Đáng ghét. - Thất Sắc cong môi, về mặt hòn đồi lay động lòng người, quyết định dứt khoát buông tay Huyết Vương ra. Sau đó đến trước mặt ta, nhìn từ trên xuống dưới, rồi lại nhìn từ dưới lên trên, khuôn mặt điềm lệ dần ra đôi chút, hỏi ta: - Người tên gì?

- Thất Thất. – Huyết Vương nghiêm khắc nhắc nhở, Thất Sắc liếc nhìn Huyết Vương cười cười, không vòng vo nữa, đôi mày hơi nhíu lại, hiểu kì nhìn ta, lẩm bẩm:

- Rốt cuộc thì người cứng đầu như thế nào mà phải dùng đến cách này nhỉ, lâu lắm rồi ta không sử dụng Dẫn Niệm, không biết có linh nghiệm không?

- Vậy thì thử xem rồi sẽ biết thôi. – ta nhìn thẳng vào mắt Thất Sắc, cô nương này, đáng vẻ bề ngoài có vẻ vô hại, nhưng sâu trong nội tâm chỉ sợ còn khó đoán hơn cả Huyết Vương, con người như vậy càng nguy hiểm thì càng phải cảnh giác, đây có lẽ là lí do khiến Huyết Vương giữ khoảng cách với Thất Sắc.

Đôi mắt màu tím của Thất Sắc lóe lên vài tia khen ngợi, môi nở nụ cười quýnh hoa ngọc thụ.

- Đáng vẻ xinh đẹp, còn thông minh nữa, Huyết Vương, sau khi xong chuyện, chàng cho ta cô ta nhé. Người như vậy nếu chế thành thuốc nhất định sẽ khiến ta cái lão hoàn đồng, dung mạo khuynh thành.

Không phải chứ, cô ta như vậy mà còn muốn “cái lão hoàn đồng” chẳng nhẽ muốn trở thành trẻ sơ sinh hay sao? “Dung mạo khuynh thành”, nàng ta hiện còn chưa đủ đẹp sao. So với Thần tiên muội muội Cốt Cốt, còn thường đẳng xuất chúng hơn vài phần.

Xung quanh như có một luồng khí lạnh khiến ta khẽ rùng mình, Thất Sắc cũng nhận ra điều đó, còn tưởng là gì, hóa ra là Huyết Vương, thật không ngờ hẳn còn có khả năng đóng băng kẻ khác bằng ánh mắt, toàn thân hẳn toát ra luồng hàn khí lạnh lẽo, đôi mắt tuy thâm trầm nhưng lại khiến người ta cảm giác nguy hiểm.

Thất Sắc cũng biết điều, không còn đùa giỡn với ta nữa liền dơ thiên trọng lên hô to một tiếng, từ trong cái miệng của dị vật, bảy quả cầu tinh quang bay ra, tạo thành một vòng tròn, những dải ánh sáng dịu nhẹ buông xuống như màn sương, bao quanh lấy hồ, máu trong hồ bắt đầu lưu chuyển dữ dội. Ta bị một luồng lực lạ kéo đi, thoát cái đã ở ngay giữa hồ, bảy quả cầu kia có bảy màu sắc khác nhau, cùng phát ra những tia sáng lao trực diện về phía người ta, hồ nước đỏ rực huyết sắc ôm lấy ta trong lòng, máu Kì Lân bắt đầu nâng lên thành một ngọn sóng, từ từ phía bao chùm lấy ta, sầm sập đổ xuống như một chiếc lồng, không ngừng quán chảy biến ảo thành vô số hình thù. Lúc này ta rất hoang mang, bởi kiến thức về dị thuật này vốn ít, không biết đối phó hay thoát ra như thế nào, không biết có gì đợi chờ mình tiếp theo, nhưng ta biết rõ cảm giác của mình lúc này đó là bất an, là sợ hãi một thứ gì đó khiến ta vạn kiếp bất phục.

Ta cảm nhận được bản thân đang từ từ chìm xuống, thần trí dần trở nên mơ hồ, rồi rơi vào một khoảng không vô cùng tĩnh lặng, có thứ gì đó đang len lỏi vào trong tâm thức của ta, thần trí của ta, không ngừng bị tung lộn xộn tất cả mọi thứ để tìm kiếm thứ gì đó. Chân tay tê liệt không cảm giác, chỉ cảm thấy thần thức của mình đang bị ai đó không thương tiếc dầy vò, bói tung chọc ngoái, khiến nó giống như một mảnh tấm gương rạn nứt, vết nứt cứ rặng rắc vỡ ra, vết nứt ngày một lan rộng, đến khi đạt tới độ cực điểm, khiến mọi thứ vỡ tan ra thành trăm nghìn mảnh. Có một giọng nói lúc xa xôi lúc gần kề vang lên trong đầu, nó giống như một lời nguyên, dẫn dắt thôi miên ta phải nói ra nơi cất giấu thần vật. Nhưng ta không biết, thực sự không biết. Dẫn Niệm thuật chỉ có tác dụng với những kẻ chôn giấu và cất giữ những bí mật, hẳn Thất Sắc và Huyết Vương không biết rằng, nó sẽ hoàn toàn trở nên vô dụng với một kẻ không biết gì.

- Cô ta thật cứng đầu.

- Vẫn chưa có kết quả gì sao?

- ...

- Tiếp tục đi.

- Nếu tiếp tục, linh hồn của cô ta sẽ vỡ nát mất.

Ta mơ hồ nghe thấy giọng ấy, cuối cùng, họ vẫn không dừng lại.

* * *

Khi trở về, khắp người ta đau rát như bị ngàn dao vạn chém, toàn thân thấm đầy máu, không biết là do máu Kì Lân bám vào, hay là máu của chính mình. Nói thì nói vậy, sau khi thoát ra khỏi Dẫn Niệm thuật, ta vì thần trí bất ổn, thân thể không chịu được mà ngất đi. Vẫn là do Huyết Vương đưa về, còn có cô gái Thất Sắc đó, không biết đã biến đi đâu. Hiện ta không khác gì một phàm nhân, nên khả năng tự hồi phục cũng cực kì kém so với trước đây. Huyết Vương tự tay bôi thuốc và băng bó vết thương cho ta, có lẽ là ảo giác, ta lại thấy động tác của hắn nhẹ nhàng cẩn trọng lắm.

- Để ta điều trị vết thương cho nàng.- Huyết Vương hạ giọng nói. Ta ngồi im bất động, không tán thành cũng không cự tuyệt, mặc kệ hắn muốn làm gì thì

làm

Tuy hắn không nói, nhưng nhìn bộ dạng này có vẻ như vẫn chưa thu được kết quả gì. Họ vẫn không hề biết tung tích Dạ Ảnh Minh Châu ở đâu, điều này, liệu có làm ta mừng vui trong lòng?

Trong suốt khoảng thời gian còn lại, hắn không nói năng câu gì, hoàn toàn rơi vào trạng thái trầm mặc vô cảm, ta bị tổn thương thần thức cũng chẳng còn hơi sức đâu để nói nữa, mà có gì để nói đâu cơ chứ, chẳng nhẽ lại hỏi hắn đã tìm thấy những gì mà người muốn hay chưa. Chỉ sợ hắn cho rằng ta đang chọc giận trêu người hắn, lại nói con thịnh nộ lên thì khổ. Thế nên ta quyết định “im lặng là vàng”. Không gian trở nên yên tĩnh tịch mịch.

Băng bó xong, hắn hoàn toàn không có bất kì động tác thừa thãi nào, chỉ nói với ta hai chữ ngắn gọn và xúc tích “Ngủ đi” rồi ra ngoài rồi đi.

Ta còn nghĩ sau lần này, vốn không thu được kết quả gì, hắn sẽ dừng lại để cho ta yên ổn sống, ai dè quyết tâm của hắn lại cao như vậy, hai, ba ngày sau lại bắt ta chịu khổ một lần, bộ dạng rõ ràng là thương xót ta đó, nhưng vẫn không dừng lại, thì thoảng ta lại thấy thần sắc hắn có chút tàn độc, tia nhìn sắc lạnh nhưng rồi lại dần biến mất, như thể trong khoảng khắc nhỏ nhoi đó hắn biến thành một người hoàn toàn khác, mà không, nói đúng ra thì dường như có ai đó đang ẩn nấp bên trong hắn.

Nhưng chắc là do ta nhìn nhầm rồi, hắn kiêu ngạo như vậy, không lí nào lại để cho kẻ khác ẩn nấp sau trong cái bóng của bản thân, lại là do ta nghĩ nhiều. Thất Sắc dường như vô cùng mất kiên nhẫn, mỗi lần dùng Dẫn Niệm thuật, là mây nàng ta lại nhúu chặt hơn một chút, nhìn ta hồng học vô cùng tức giận. Có vẻ như nàng ta cực kì cực kì không thích làm việc này, nhưng không hiểu vì sao lại kiên trì đồng ý giúp sức cho Huyết Vương, điều này lại càng làm cho ta trở nên tò mò, hai người họ có quan hệ gì và gặp gỡ nhau như thế nào?

Mỗi lần như vậy, vết thương trong người ta lại càng nhiều thêm, bản thân lúc nào cũng đang trong tình trạng, vết thương cũ chưa lành đã có vết thương mới đề lên, cử động mạnh nhẹ đều vô cùng khó khăn. Huyết Vương ngày nào cũng đến bôi thuốc và điều trị vết thương cho ta vì thể trọng ta hiện tại vô cùng yếu ớt, nhiều lúc không chịu được hắn còn truyền cả chân khí cho ta, đem cho ta vô số loại thuốc tắm bổ và trị thương thượng hạng nhất, nhưng nhất định không chịu cho ta thuốc giải để lấy lại tu vi và pháp lực ngàn năm của mình.

Ta luôn ở trong phòng không bước chân ra khỏi cửa lấy một bước, vẫn có người thường xuyên mang cơm đến, hầu hạ ta. Ngày ngày ở trong phòng, ta suy nghĩ rất nhiều điều, về những gì đang diễn ra, cũng muốn tìm cách thoát ra ngoài, nhưng cuối cùng vẫn chưa tìm được con đường nào để đi, khiến đầu óc trở nên ong ong, sau đó mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.

Hôm đó ta vừa mới tỉnh dậy, lơ mơ nghe thấy bên ngoài có tiếng động gì đó, nhưng ta lại lười không muốn nghĩ xem đó là cái gì, lại bắt đầu nằm thừ người nhìn lên đỉnh màn trắng xóa.

Có tiếng mở cửa, ta không mấy để tâm, đoán có lẽ là Huyết Vương lại tới bôi thuốc cho mình, nhưng sau khi nghe thấy tiếng bước chân không mấy quen thuộc, biết không phải người bản thân vừa phỏng đoán. Ta bật dậy liếc nhìn, là Cửu Vi.

Nàng ta thông thả bước đến, dáng vẻ yêu kiều toát ra ngạo khí, chắc là do ta còn đang ngái ngủ, nên mới thấy dáng vẻ hiện tại của Cửu Vi vô cùng hòa nhã, không còn hống hách và ngạo mạn như trước đây, ta cho rằng bản thân đang được nàng ta thương hại.

- Đang nghĩ tại sao người đến lại là ta?

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49

Không ngờ Cửu Vi đến đây, giống như Huyết Vương, lại bôi thuốc và điều trị vết thương cho ta. Ta im lặng không nói gì, lần trên Bạch Sơn nàng ta khiến ta rơi xuống cốc Tuyệt Âm, sau khi trở về đã trở thành Vương Hậu, sở nguyện trên trời cuối cùng cũng được viên mãn, ta còn nghĩ nàng ta phải vui vẻ, an nhàn thong dong mà hưởng thụ, tại sao vẫn trưng ra cái bộ dạng buồn bã này. Cửu Vi chăm chú nhìn vết thương của ta, cẩn trọng xem xét và bôi một lớp thuốc mỏng, ta cảm thấy man mát.

— Là Thiên Ân, hắn đến đây để đưa người về. — Nàng ta chậm rãi nói, mắt nhìn vết thương của ta tí mỉ bôi thoa, nàng ấy nói gì, người đến để đưa ta về, vậy những tiếng động binh dậy đao ồn ào bên ngoài là Thiên Ân.

Vừa nghe thấy tên Thiên Ân ta có chút kích động, tại sao hắn lại đến đây?

Mấy ngày qua đôi lúc vô tình ta cũng nghĩ đến hắn, không biết những thương tổn trên người đã lành chưa, tại sao hắn biết ta ở đang ở chốn nào? Là muốn đưa ta đi?

Ta bỗng nhiên nhớ đến câu nói của hắn. “Sau này nàng có ở đâu đi chẳng nữa ta vẫn có cách để tìm ra” Điều đó, có nghĩa là gì đây?

Trong đầu bỗng lóe lên một ý nghĩ, không lẽ lúc đó Thiên Ân đã đóng lên người ta một con dấu, khiến cho dù ta có đi bất kì nơi nào, hắn vẫn có thể tìm ra.

- Vui mừng như vậy sao?- Cừu Vi nói, trong giọng nói có phần mỉa mai. – Bên ngoài hai phe đang giao đấu trực diện, Huyết Vương chàng vẫn không quên dặn ta đến trị thương cho cô.

- Người khác thay thế không được sao? - ta thực có vui mừng, biểu hiện rõ như vậy sao?

- Người chàng tin tưởng vô cùng ít, với lại người không đủ tu vi trên ngàn năm thuốc sẽ không công hiệu. - Cừu Vi khẽ cười, sau đó nụ cười nhanh chóng bị dập tắt. Ta nghĩ câu nói “người chàng tin tưởng vô cùng ít” đã khiến nàng ta vui, bởi ít ra Cừu Vi cũng nằm trong số ít những người đó, còn điều khiến nàng không cam lòng, chính là vì ngay cả khi chiến sự bên ngoài hỗn loạn hấn vẫn không quên ta, còn bảo Cừu Vi đến thay thế, chẳng khác nào sát muối vào trái tim nàng.

Cừu Vi diễm lệ và ngạo mạn giống như một đóa hoa túc anh rực rỡ đỏ thắm yêu kiều, chỉ hướng về một nơi và yêu sâu sắc một người. Xét cho cùng cũng là vì yêu mà sinh hận, vì sâu mà thêm đau.

– Nhiều lúc ta cảm thấy vô cùng ghen tị với cô, nhưng giờ lại cảm thấy cô cũng thực đáng thương. Sau lại nhìn lại bản thân mình, cuối cùng ta vẫn không có tư cách thương hại ai cả.

Ta nhủ mày, không hiểu Cừu Vi đang nói gì.

- Ta đáng thương? - không lẽ là vì ta bị Huyết Vương giam cầm, bản thân lại thảm hại đến mức ngay cả ngồi dậy cử động cũng khó khăn, khiến lòng trắc ẩn của Cừu Vi trời dậy, thương hại? – Tại sao lại đáng thương?

- Cô chẳng qua cũng chỉ là một cái bóng, người Huyết Vương yêu chưa bao giờ là cô, lại càng không phải là ta. Cô biết người đó là ai không, cô có biết cô giống người đó đến thế nào không? – Cừu Vi nhìn thẳng vào mắt ta, đồng tử đen nhánh ánh lên những tia nhìn như là mỉa mai lại như là bi thống. Ta có chút bất ngờ bởi những điều Cừu Vi nói, nàng ta nói thật, hay là nói dối hồng chọc tức ta. - Người biết lí do tại sao Huyết Vương vừa gặp đã đối xử thâm tình với người không? Người có biết tại sao chàng cố chấp muốn có được Dạ Ảnh Minh Châu, phá giải phong ấn, Ma Quân xuất thế dù có phải hi sinh người vẫn không hề dừng lại. Nếu chàng thực sự yêu người, không lí gì chàng lại làm người đau khổ như vậy.

Mấy câu nói này của Cừu Vi giống như một chiếc búa bổ thẳng lên đầu ta, khiến ta ngộ ra một điều, rằng từ trước tới nay ta chưa bao giờ suy nghĩ thấu đáo một chuyện gì, hiện Cừu Vi lại hỏi ta như vậy, ta mới một lần nghiêm túc xem xét lại mọi thứ, ta cứ nghĩ những gì đến với mình là vô tình hiển nhiên, nay lại cảm thấy những thứ đó rất nhiều lỗ hổng, ta lại không biết những lỗ hổng đó chứa chấp thứ gì, chỉ biết rằng nó chính là câu trả lời của những “Tại sao” phía trên.

Chưa đề ta lên tiếng hỏi, Cừu Vi đã tiếp tục nói:

- Cô rất giống một người.

- Ai?

- Nhược Nha Chân Nhân, hiện đang bị Quỷ Khốc giam giữ. Huyết Vương yêu nàng ta, chàng muốn phá phong ấn để giải thoát cho nàng ta. – Cừu Vi nói với ta, lại như đang nói với chính bản thân nàng ấy, như đang muốn thức tỉnh, lại như đang tự cười nhạo bản thân. Khóe môi xinh đẹp hơi nhếch lên tạo thành một nụ cười thê lương ảm đạm như ánh tà dương cuối trời đông tịch mịch.

Vân Nhược điện, chữ Nhược trong chữ Nhược Nha, thảo nào hấn hỏi ta liệu ai có thể ở tại chốn này. Hóa ra chỉ có thể là Nhược Nha, còn ta vì có tướng mạo hao hao giống nàng ta nên mới được bổ thí.

- Bất ngờ lắm phải không, ta cũng vừa mới biết thôi. Huyết Vương hiện tại đã không còn là chàng nữa rồi. Một phần tà khí thoát ra khỏi kẻ hồ phong ấn, chính là Quỷ Khốc, hấn hiện đang không chế Huyết Vương để chàng sớm phá giải phong ấn thả hấn thoát ra ngoài.

Trong một lúc linh ngộ được bao nhiêu điều như vậy khiến ta có chút bản thân, cảm thấy trong người dòng máu đang không ngừng cuộn chảy. Những thứ đó giống như đạo thiên lôi giáng lên người ta, khiến ta chết sững.

Cái mà ta cho là duyên trời định, chân trọng giữ gìn hóa ra chỉ là sự ngộ nhận từ một phía. Ta có cố gắng đến mấy đi chăng nữa, cho đi nhiều hơn nữa, thành tâm nhiều hơn nữa cuối cùng cũng chỉ là cái bóng của người đứng. Chàng không hề yêu ta, chưa bao giờ yêu ta.

Ta nhắm mắt lại, che dấu đi sự hoang mang thống khổ của bản thân.

- Vậy... cô nói cho ta nghe những điều này làm gì?

Cừu Vi hờn sững ra, sau đó ánh mắt trở nên sắc bén, khuôn mặt xinh đẹp bỗng trở nên tàn độc. Giống như vừa bừng tỉnh khỏi cơn mơ, thoát khỏi vùng đầm lầy đau khổ, nàng ta vẫn kiêu hãnh như vậy.

- Ha... ha.... - Cừu Vi bật cười, nàng ta ném lọ thuốc xuống đất, hất đổ cả bát canh nóng mà nàng ta vừa mang đến, rồi xuống đất vỡ tan ra thành từng mảnh, âm thanh sắc ngọt vụn vỡ như cắm sâu vào trái tim ta, máu chảy đầm đìa. Cừu Vi cũng vô cùng kích động, nàng ta cười vang, tiếng cười sắc lạnh tuyệt vọng. – Ta muốn cô phải đau khổ giống như ta, tuyệt vọng giống như ta, không cam lòng giống như ta,...

Toàn thân ta ớn lạnh, tay nắm chặt góc váy nhìn Cừu Vi. Muốn ta đau đớn tuyệt vọng, nhưng tại sao sau khi nghe và hiểu rõ mọi chuyện, ta lại chỉ thấy hoang mang trong lòng.

- Nhưng tại sao khiến cô đau khổ hơn ta lại không thấy vui.- giọng nói của Cửu Vi trở nên buồn bã, nàng ta đứng bất thần giữa gian phòng, vẫn bộ y phục màu đỏ kiêu hãnh, khuôn mặt trang điểm hết sức diễm lệ, vài tia nắng li ti xuyên qua những kẽ hở như đang nhảy múa vờn quanh Cửu Vi, thần sắc nàng ta lạnh nhạt hoang mang, u uất lay động, từ khóe mắt rơi xuống những giọt nước mờ mờ.

- Ngu ngốc... – ta nói.

Đồng tử Cửu Vi co rút, khuôn mặt trở nên dữ dằn, nhưng sau đó dần dần dần ra. Nàng ta nhìn ta trân trân, như đang muốn thấu hiểu cái gì đó, ánh mắt phức tạp, cuối cùng nàng ta đưa tay lên. Mọi thứ khi nãy rơi xuống đổ vỡ trong nháy mắt trở lại vị trí ban đầu. Cuối cùng Cửu Vi quay lưng rời đi.

Ta tròn mắt nhìn, bởi khi nãy còn tưởng Cửu Vi định ra tay với mình, nhưng lại càng ngạc nhiên hơn, đó là nàng ta có mìn cười với ta, nụ cười nhẹ nhàng bình thản.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Mấy ngày sau đó vết thương lớn nhỏ trên người ta đã hồi phục gần hết, mỗi lần Huyết Vương đến, ta lại lấy dáng vẻ thờ ơ bất động ra để tiếp đón, mặc kệ hấn muốn làm gì thì làm, nói gì thì nói.

Hôm đó hấn ôm lấy ta từ sau lưng, nhẹ nhàng phát ra những âm thanh trầm thấp không rõ là đang vui hay buồn.

- Ta biết Dạ Ảnh Minh Châu ở đâu rồi.

Ta nhắm mắt, sớm đã biết rồi cũng có ngày hôm nay.

- Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ không để nàng chết.

Không để ta chết, là đang kết cục nhân từ nhất cho ta sao? Ta cảm thấy trái tim mình như đang bị ai đó vặn xoắn, thần trí trở nên mơ hồ, trong con mòng mị chấp chứa nỗi đau, trong nỗi đau tuyệt vọng dần dần chìm sâu vào vô thức.

Sáng hôm sau tỉnh giấc, cảm thấy mắt trái của mình đau đớn và trống rỗng, ta mới hay ai đó đã móc con mắt của mình rồi đem đi.

Dạ Ảnh Minh Châu, hóa ra lại nằm trong hốc mắt trái của ta.

* * *

Ta đưa tay lên ôm mặt, qua lớp băng trắng, con mắt còn lại thấy thế giới xung quanh một màu trắng xóa nhạt nhòa, ta muốn khóc, nhưng lại không khóc được, càng cảm bản thân rơi xuống bất kì một giọt nước mắt nào, như thế là đủ rồi, quá đủ rồi.

Đột nhiên cửa mở ra, có người bước tới, tuy chỉ mờ mờ nhìn thấy bóng dáng ấy nhưng ta biết đó là ai. Hấn khẽ gọi tên ta.

Ta ngẩng đầu lên.

- Sở nguyện cả đời ngươi cuối cùng cũng đạt được. Vậy có thể chấp thuận yêu cầu của ta không? - ta đang cầu xin hấn sao?

- Nói đi.

- Ta muốn trở về Bạch Sơn.

- Nàng muốn thế?

Ta gật đầu.

- Không được, mãi mãi nàng chỉ có thể ở lại nơi này.

* * *

Theo lời Cửu Vi nói Huyết Vương nay đã không còn hoàn toàn là Huyết Vương trước kia, một phần tà khí thoát ra khỏi Diêu Hòa đã nhập vào hấn, điều khiển thần trí hấn, lời Cửu Vi nói không biết bao nhiêu phần là thực, bao nhiêu phần là hư. Nhưng quả thật ta thấy những gì nàng ta nói cũng không hoàn toàn là vô căn cứ.

Tuy trước đây ta bị mất trí nhớ, lại xa cách lâu như vậy, Huyết Vương đối với ta cũng có phần mờ nhạt, nhưng dù sao đi chăng nữa lúc đó hấn không lạnh lẽo như bây giờ, khuôn mặt không tàn độc như bây giờ. Trước đây hấn hay bận y phục màu đỏ, vừa đẹp vừa tà mị. Bây giờ hấn vận y phục màu đen, không hiểu là do lạ mắt hay không quen, mà ta cảm thấy hấn có ba phần lạ lẫm bảy phần băng lạnh hơn ngày xưa. Quanh thân người hấn như toát ra một luồng hàn khí bức người, lại như có cái gì đó u ám tà độc, khiến ta khi ở bên hấn không ngừng hoang mang.

Mất ta đã không thể nhìn thấy, vết thương mỗi lúc lại nhói lên nhắc nhở ta rằng đây không phải là một giấc mộng phù sinh. Hiện thực luôn luôn tàn nhẫn và gắn liền với đớn đau, giấc mộng vài trăm năm về trước đã không còn có thể thêm một lần nữa ngủ yên.

Mấy ngày tháng sau đó trôi qua một cách vô vị, phần lớn thời gian ta hao tổn thần trí vì chuyện Huyết Vương đã có được Dạ Ảnh Minh Châu, hấn định làm gì và sẽ làm gì? Hiện tại có thể yên tâm bởi Huyết Vương cần có một khoảng thời gian để hấp thụ linh lực vạn năng của thần vật. Thế nên một phần tâm trí còn lại, ta dành để gieo một niềm hy vọng và nhớ đến một người, hi vọng nhỏ nhoi và mong manh như một chấm sáng nhỏ bé lóe lên trong không gian thăm thẳm, dần bị bóng đen nuốt chửng, nhưng vẫn kiên trì không bao giờ bị dập tắt. Còn nhớ đến một người, một người mà chính ta cũng không biết tự bao giờ và vì lý do gì mình lại để tâm đến như thế.

Linh lực trong cơ thể đã biến mất, nếu ta đoán không nhầm thứ mà trước đây Huyết Vương cho ta uống để phế đi tu vi ngàn năm của ta là do Thất Sắc tạo ra, thuốc giải nằm trong tay Huyết Vương, ta nghĩ hấn sẽ chẳng bao giờ chịu đưa cho ta, sẽ không bao giờ đưa cho ta, hấn muốn ta như một con rối, vô tri vô kháng kháng, mãi chỉ là con rối để cho hấn thỏa sức giật dây điều khiển. Ta bị mất đi linh lực, không khác gì một con người bình thường nữa rồi.

Ta nghĩ bản thân sẽ vĩnh viễn bị cầm tù ở nơi đây, trong căn phòng giá lạnh này, bởi Huyết Vương sẽ không để ta thoát khỏi hấn, ta cũng không có cách nào trốn đi.

Cuối cùng cũng có người đến và đưa ta ra ngoài, một người mà ta không ngờ tới nhất, đó chính là Cửu Vi.

Hôm đó không hiểu bên ngoài có chuyện gì mà có vẻ vô cùng náo loạn. Cửu Vi nhân cơ hội mọi người không để ý mà len vào phòng đưa ta ra ngoài, thấy mất ta bị băng trắng thì có chút kinh ngạc, sau đó ta dường như nghe thấy tiếng thở dài. Rồi không chần chừ thêm bất kỳ giây phút nào nữa, Cửu Vi dẫn đường giúp ta trốn thoát.

Nàng ta nói với ta, Huyết Vương giờ đã không còn là chàng, tình yêu không có kết quả và không có lối thoát này đã khiến nàng thực muốn buông tay rồi. Trước đây là nàng ta nợ ta, bây giờ giúp ta cũng là muốn trả nợ. Với lại, câu mắng đó của ta, đã thực làm nàng ta thức tỉnh rồi.

Nghe tới đây, ta không khỏi thù người, câu mắng đó vốn dĩ là vì tức giận không kiềm chế được mà nói ra, đích xác là muốn mắng nàng ta ngốc thật, nhưng trong mắt Cửu Vi lại không cho là vậy, còn có vài ba phần cảm kích ta nữa.

Thượng Nặc cung này được canh gác rất nghiêm ngặt, một số người vì nhìn thấy Cửu Vi thì có phần nể sợ, không dám kháng lệnh mà mở lối nhường đường. Lại có những kẻ cứng đầu nhất mực làm theo mệnh lệnh không cho bất kỳ ai ra vào cửa cung, liền bị Cửu Vi không thương tiếc đánh cho bầm dập rồi ném sang một bên. Càng đi mọi chuyện càng trở nên dễ dàng, lúc sắp đến cửa ải cuối cùng thì bỗng có ai đó đi đến, ta còn nghĩ lại là mấy tên ma binh chạy đến tra hỏi, nhưng khi nghe thấy tiếng nói đầy khí phách ấy, thì có chút run rẩy, thăm than phen này thì xong rồi.

Ta hiện tại không thể nhìn thấy gì, có chăng chỉ là qua lớp vải trắng xóa mỏng manh mọi thứ trong tầm mắt đều trở nên mờ mờ không rõ ràng. Cửu Vi dẫn ta đi cửa sau, nơi này lại tối, chỉ có mấy ngọn đuốc màu xanh lục lập lờ trải dài khắp lối đi, hai người đi đến trước mặt đây ta không biết dung mạo như thế nào, không biết đó là ai. Nhưng khi nghe thấy giọng nói đầy nội lực đó, ta nghĩ tên này nhất định có chức vụ cao trong Ma tộc và vô cùng lợi.

- Nương nương, sao người lại ra đây, hiện không tiện ra ngoài, người nên quay về đi.

- Bỏn cung muốn làm gì đi đâu, còn cần người phải quản chắc. Còn không mau nhường đường. - Cửu Vi hạ giọng quát.

- Nương nương... người này là ai vậy?

- Nàng ta... - Tên đó dường như nhận ra ta là ai, hấn định làm gì đó nhưng bị Cửu Vi ngăn lại. - Hồn xược, chuyện của ta đến lượt người phán xét sao?

- Ma quân đã có lệnh, cô ta không được rời khỏi nơi này. - hấn kiên quyết.

- Hừ. - Cửu Vi hừ lạnh, quyết định dùng vũ lực để giải quyết mọi chuyện, nàng ta rút kiếm, xông lên ra chiêu. Ta đứng lùi lại phía sau, không thể nhìn thấy gì khiến ta cảm thấy vô cùng bức bối, bên tai chỉ nghe thấy tiếng đao kiếm va vào nhau sắc lạnh, hiện không biết nên đi lối nào, làm thế nào để thoát khỏi đây càng nhanh càng tốt.

Kể từ khi mất đi thị giác, thính giác của ta trở nên rất tốt, nghe rõ và biết được rằng chỉ có Cửu Vi và ai đó đang giao đấu với nhau, vẫn còn một tên nữa, hấn án binh bất động, ta hoàn toàn không cảm nhận được chút động tĩnh nào từ đối phương. Liệu hấn có động thủ với ta không, nếu như bị bắt, bao nhiêu công sức chẳng phải là đổ xuống sông xuống biển hay sao, còn ngờ bản thân sắp đạt được mục tiêu đã bị ông trời giáng cho một đòn chí mạng.

Nhưng lại là do ta suy nghĩ quá nhiều. Ta không rõ diễn biến như thế nào, chỉ biết người còn lại kia không hề ra tay với ta, Cửu Vi đánh không lại, tên vừa rồi án binh bất động liền nhảy ra ứng cứu. Hóa ra hấn là phe ta, ấy không đúng, là phe của Cửu Vi, ta nghe rõ tiếng roi xé rách không trung, mới nhận ra đó là Yêu Kỳ - kẻ cầm đầu đám quỷ da xanh đi bắt hài nhi ở làng Kim Đan.

Cửu Vi tạo ra một bức tường lửa để giữ chân kẻ khốn nạn kia, quay lại nói với Yêu Kỳ.

- Đưa cô ta ra khỏi đây.

Không phải chừ, để tên này đưa ta đi, trước đây ta có đánh cho hắn chạy chối chết, lần này kêu hắn đưa ta ra khỏi đây chỉ sợ hắn muốn phục thù thù tiêu ta luôn.

- Được. – Hắn không hỏi lí do tại sao mà ngay lập tức đồng ý.

- Người không sợ sao?

- Điều nàng muốn chính là điều ta phải làm. Ta sẽ không hối hận.

Trước khi rời đi, ta còn nghe loáng thoáng nghe thấy câu nói “Ta không đáng”.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Nếu chỉ như vậy mà có thể dễ dàng trốn thoát khỏi nơi đây thì thực cũng có chút khinh thường Ma giới, nhưng điều đó không làm ta lo lắng, ta chỉ sợ một điều, đó là gặp phải Hyết Vương, nếu như gặp hắn rồi, thì ta biết tìm đâu ra con đường nào khác để trốn thoát. Nghĩ cũng thực lạ, trước kia là ta ngày mong đêm nhớ, ước nguyện bên nhau mãi chẳng rời, bây giờ là hắn muốn ta ở lại bên cạnh hắn, ta lại chủ động muốn rời đi, nào nghĩ đến chuyện lại có một ngày bản thân phải trốn tránh, bỏ chạy.

Hôm đó là ngày lễ Hình Tang của Ma giới, kì thực ta cũng không biết rõ chính xác đó là ngày lễ lớn lao gì, chỉ biết Hyết Vương hôm đó đứng trên bình đài cao trót vót, phía dưới dân chúng quần tụ, Yêu Kỳ dẫn ta trốn đi, cuối cùng vẫn bị Hyết Vương phát hiện, hắn rời khỏi bình đài, thoát cái đã cách chúng ta không quá năm thước, Yêu Kỳ dĩ nhiên đâu không lại hắn, liền bị Hyết Vương đánh một chưởng vào ngực, lực đạo rất mạnh, ta còn cảm nhận được thân người Yêu Kỳ run rẩy kịch liệt, sau đó hắn thổ huyết, không biết là chỉ ngất đi hay là đã chết mà lao nhanh xuống phía dưới như chim trúng tên, còn ta cũng chẳng khá khẩm hơn là bao, ta dĩ nhiên không còn có thể cười mây đáp gió như trước nữa, đan điền hoàn toàn trống rỗng, nguyên thần cũng không còn cảm nhận được gì nữa, không có ai nâng đỡ, ta tự do rơi xuống. Hyết Vương định bắt lấy ta, cái khoảng khắc mà hắn chuẩn bị chạm vào mình, đột nhiên quanh thân người ta phát ra luồng hào quang chói lòa, ta không biết đó là thứ gì, chẳng lẽ là linh lực của bản thân đã quay trở lại, nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng là ngay sau đó luồng ánh sáng ấy đã đưa ta đến một nơi nào đó, thoát khỏi Hyết Vương.

Sau những gì đã xảy ra, ta sâu sắc hiểu ra một điều, đó là những gì ta không có được, thì đừng cố chấp cưỡng cầu, đôi khi chọn cách buông tay, từ bỏ, mới thực sự là tất cả. Chấp niệm của ta đối với Hyết Vương, ta nghĩ bản thân nên tự tay chặt đứt đi được rồi.

Lúc tỉnh dậy, ta thấy mình đang nằm trên một khóm cỏ ẩm ướt, vô vàn nghi vấn hiện lên trong đầu không có lời giải đáp, cảm giác chơi vơi hoang hoải không biết là do mừng vui hay tiếc nuối. Nhưng hiện tại đầu phải là lúc suy nghĩ tới những vấn đề vớ vẩn đó, ta nghĩ nhiệm vụ của mình bây giờ đó chính là tìm một nơi để nghỉ chân qua đêm.

Trời đổ cơn mưa, trong màn đêm u tối ta khó khăn cất bước, mưa rơi xuống quất vào da thịt đau rát, chân tay ta bị nước mưa thấm đẫm lạnh buốt, toàn thân không ngừng run rẩy. Ta cứ đi mãi đi mãi như vậy, cũng không biết là nên đi đâu về đâu nữa. Trong khu rừng hoang vắng âm u này, thi thoảng lại vang vọng tiếng dã thú tru lên trong đêm tối, xuyên qua tiếng mưa rơi làm ta không ngừng bất an. Nhưng điều gì đến rồi sẽ đến, lúc nhìn thấy những chấm sáng màu xanh trong đêm tối, tiếng gầm gừ của dã thú, ta không biết rằng quyết định rời đi liệu có phải là sai lầm hay không. Nhưng làm gì có thời gian để cho ta suy nghĩ những được mất lợi hại, phía trước có tầm khoảng ba bốn con sói hoang, ánh mắt xanh lét trong đêm tối chiếu thẳng lên người ta, hoang dại và thêm khát, nhất tề lao đến để vồ lấy con mồi. Ta guồng chân chạy, chỉ biết cầm đầu cầm cổ chạy về phía trước, nào biết nên chạy đi đâu đây, càng không biết nên la hét hay kêu cứu. Chân tay quần áo bị những cành cây trong rừng đâm cho rách toạc, ta không để tâm chỉ biết rằng bản thân không được dừng lại, chân dẫm vào cây khô gai nhọn đau nhói, từng bước chân dậm xuống ta cũng chỉ biết cắn răng chịu đựng. Chạy cho đến khi cùng đường, trước mặt là vách núi, nhưng ta làm gì nhìn thấy được, liền hẫng chân ngã xuống vách núi, thoát khỏi đám thú hoang kia rồi, lại rơi xuống một con sông nào đó, ta không biết bơi, trong khoảng khắc bị dòng nước lạnh băng nhấn chìm, nước xộc vào mắt mũi miệng khiến ta không thể thở được, lồng ngực như bị thứ gì đó nén chặt. Bất lực, ngoài vùng vẫy trong tuyệt vọng ra, ta hoàn toàn không biết nên làm gì hơn, nhưng dù có làm gì đi chăng nữa kết quả cuối cùng cũng là chết, với cái thân xác phàm trần yếu đuối này, làm gì còn kết cục nào tốt đẹp hơn nữa...

Không biết bao lâu sau đó, khi ta tỉnh dậy thêm một lần nữa thì đã thấy mình đang nằm trên bờ dòng sông nhỏ, toàn thân đau nhức boai hoải, vết thương cũ chưa lành lại thêm những thương tổn khác, toàn thân ta dường như đã hoàn toàn mất đi cảm giác. Cho đến gần về sáng, cuối cùng ta cũng được ông trời thương xót mà tìm được một sơn động, tìm được chỗ để tránh mưa tránh thú rồi, chẳng bao lâu sau ta cũng chìm dần vào giấc ngủ, giấc ngủ chấp chôn, thi thoảng lại nghe thấy tiếng mưa rơi rả rích trong không gian yên ắng đến vắng lặng.

Đêm nay, thật là vất vả.

Ta muốn trở về Bạch Sơn, tiếp tục sống những ngày tháng an nhàn chẳng bận quá khứ không màng tương lai. Dù kết quả cuối cùng là như thế nào, ai sống ai chết ai đau khổ thì ta vẫn cứ sống bình thân như vậy cho đến khi nhận lấy kết cục cuối cùng thì cũng tốt. Nhưng hiện tại ta không thể trở về đó nữa rồi. Nơi này là chốn nào ta còn không biết, hướng hồ Bạch Sơn cách đây xa ngàn dặm, với cái thân xác phàm trần này chỉ sợ khi mò lên đỉnh núi không chết vì mệt mỏi, thì cũng chết vì gặp dã thú. Thế nên ta quyết định ở lại nơi này để tiếp tục cuộc sống an nhàn.

Trước động nơi ta đang ở có một con suối nhỏ, có rất nhiều cá, thi thoảng ta ra đó bắt cá, bẫy mấy con ngọc tho, hái quả đại,... để ăn. Nơi đây cây cối trong xanh không khí trong lành, một môi trường tốt để ta dưỡng thương bình ổn tâm trạng. Sống được mấy ngày ở đó, ta cảm thấy vô cùng hợp ý. Thi thoảng lại thắc mắc không biết Cửu Vi bây giờ thế nào, liệu Huyết Vương có tìm được chốn này hay không.

Hôm đó trời mưa, ta ngồi trong sơn động, rảnh rỗi không có việc gì làm, liền ngồi trước cửa động nghe tiếng mưa rơi. Mưa không quá to, nhưng cũng không nhỏ, thi thoảng lại có vài giọt nước mưa bắn lên tay lên tóc ta mát lạnh, tiếng mưa tí tách vô cùng vui tai. Đột nhiên ta thấy có cái gì đó đang chuyển động đi đến, mắt thấy một bóng người đang tiến đến gần, dĩ nhiên ta không biết là ai, chỉ thấy một cái bóng vô cùng mờ ảo. Chẳng lẽ là Huyết Vương, ta cả kinh, định chạy trốn. Nhưng rồi cũng đứng lại, ta nghĩ, nếu thực sự là hắn, dù ta có trốn như thế nào đi chăng nữa cuối cùng hắn cũng tìm ra thôi, ta không muốn phí hoài công sức một cách vô ích nữa, cũng không muốn hắn nghĩ rằng, ta đang sợ hãi và hoảng loạn, liền quyết định đứng im chờ đợi.

Nhưng lại là do ta nghĩ quá nhiều, hiện tại Huyết Vương đang bận rộn với việc phá vỡ sự cầm cố để giải phóng sức mạnh của thần vật, làm gì còn thời gian mà quan tâm đến ta. Người đứng trước mặt ta đây, quả nhiên là một người khác.

Ta đứng trong động, người đó đứng bên ngoài, ngăn cách nhau bởi một màn mưa, ta ngược nhìn lên, qua lớp băng trắng dĩ nhiên vẫn không thể nhìn rõ dung mạo quả ai đó, chỉ biết rằng hắn rất cao, dáng người hiền ngang to lớn, ta ngửi thấy phảng phất một mùi hương vô cùng dịu nhẹ.

- Ai? - ta lên tiếng hỏi, nhưng người đó vẫn không trả lời, đứng yên bất động. Mây ta nhíu lại, vô cùng bức bối. Đột nhiên có một bàn tay mát lạnh đưa lên chạm nhẹ vào má ta, vuốt ve khuôn mặt ta, chơi đùa trên bờ môi ta, hết lượt này đến lượt khác, ta cũng sờ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, càng lạ hơn là ta không hề có ý định tránh né, lại có cảm giác vô cùng thân thương quen thuộc. Ngay sau đó cả người đã ngã nhào vào trong lòng ai đó, trái tim ta giật thót lên một cái. Ta há hốc miệng ngạc nhiên, định vùng ra nhưng hắn ôm ta rất chặt, như thể sợ chỉ cần hơi lỏng tay ra thôi thì ta sẽ tan biến mất.

Bên ngoài mưa vẫn rơi, tiếng mưa tí tách như châu sa rơi khay ngọc, tấu lên một bản nhạc dịu nhẹ mà êm đềm, như có một niềm vui nhỏ bé thôi thúc, lại như có một nỗi lòng bi thương ứ ề đến rơi lệ.

Ta bỗng chốc cũng muốn rơi lệ, cuối cùng không thể ngăn mình lại mà rơi nước mắt, ta biết người đến bên mình là ai rồi, ta biết người đang ôm lấy ta là ai rồi, ta biết người mà dù ta có đi đâu đi chăng nữa vẫn có thể tìm thấy ta bằng bất kì giá nào với mọi khoảng cách là ai rồi...

Biết là ai rồi, ta lại không khỏi muốn khóc quá, niềm vui thân sự sợ hãi, nhưng âu lo trong lòng thoáng chốc vỡ òa, biến thành những tình thế lóng lánh rơi ra ngoài, mắt ta lại cảm thấy vô cùng xót và đau, nhưng cuối cùng vẫn không thể ngăn bản thân mình dừng lại, chẳng thể ép nước mắt trở lại tuyến lệ nữa.

Thiên Ân đưa tay lên, chạm nhẹ vào mắt ta, sự đau đớn đột nhiên biến mất.

- Không được khóc.

- Ta không khóc. - ta vội đưa tay lên lau mắt, sau đó nở nụ cười nhe nhếch. - Bị lạc đường sao? - ta không biết nên nói gì lúc này, đành chỉ biết nói vui một câu nhưng thực chẳng buồn cười chút nào.

Một tay Thiên Ân đặt trên đầu ta, bàn tay khẽ ấn nhẹ xuống như là trách móc. Hắn lại ôm ta vào lòng, bên tai vang lên tiếng thở dài nhe nhếch.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Đến chiều thì mưa tạnh, như thường lệ ta lại ra ngoài suối bắt cá, nếu may mắn có thể bắt được vài con cá, xong nếu xui xẻo không bắt được thứ gì thì đành hái mấy quả hồng đại trên cây xuống để ăn tạm. Tuy hiện tại có Thiên Ân ở bên cạnh, hắn chỉ cần phẩy tay một cái thì một bàn tiệc sơn hào hải vị sẽ hiện ra ngay trước mắt đó thôi. Nhưng Thiên Ân biết ta hiện đã mất đi linh lực, nếu hắn thi triển pháp thuật ngay trước mắt ta, lại sợ ta cảm thấy không vui. Với lại ta cũng không muốn vậy, nếu như để hắn làm như thế, ta sẽ cứ ý lại hắn mà quên đi cách tự lập sống một mình, đến lúc hắn rời đi rồi, ta lại không còn có thể đứng vững, tự tay làm mọi chuyện, thì thực vô cùng bị thảm.

Cái băng trên mắt ta là Huyết Vương đưa cho, nó có khả năng làm giảm sự đau đớn và còn có công dụng làm lành vết thương, ta vì muốn mình càng sớm bình phục càng tốt nên chẳng bao giờ chịu tháo nó ra, bởi vậy con mắt còn lại tuy vẫn sáng rõ nhưng lại bị sợi băng đó che mất. Thiên Ân tháo nó ra, rồi đeo cho ta một cái mắt lạ, để lộ ra một nửa khuôn mặt ta và bờ môi, nó rất đẹp, có màu trắng bạc, đính một vài viên đá nhỏ, tuy không quá cầu kì nhưng ta lại rất thích, bởi ta lại có thể nhìn thấy mọi thứ. Điều kì lạ là khi đeo nó vào, ta đã không còn cảm thấy đau và khó chịu như trước.

Bên con suối có một cây hoa bách tú liên, cây rất lớn, nở rất nhiều hoa, mỗi khi gió thổi tới, tán hoa lại dập dềnh rung rinh, hoa lia cành, cánh lia ra, bay cung quanh trong không trung lượn vài vòng rồi đáp nhẹ xuống dòng nước hiền hòa, từng cánh từng cánh trắng xóa như những bông tuyết lững lờ trôi trên mặt nước trong xanh. Bầu trời cao xa lồng gió, qua cơn mưa bầu không khí có vài phần tươi mới và tinh sạch, thoang thoang hương hoa dịu nhẹ, tất cả tạo nên một cảnh sắc thơ mộng.

Ta đứng trong lòng suối, xắn vạt áo lên mà đi chân trần, vui thích khỏa nước mát, ngắm cảnh vật tươi đẹp, lại vô cùng vui thích và hạnh diện bởi đã bắt

được một con cá vô cùng to béo trong tay.

Trong khoảng khắc vô tình ngược nhìn lên, thấy phía xa nam tử áo lam đang phóng khoáng bước đến, trường bào tung bay trong biển hoa trắng xóa, khiến ta ngẩn ngơ mất vài giây.

Ta đưa tay lên vẫy vẫy, cười tươi như hoa.

- Thiên Ân, chàng xem, con cá này to quá.

Hắn khẽ mỉm cười, sau đó tiến về phía ta đang đứng. Đột nhiên con cá trong tay ta quẫy mạnh, ta vì bị phân tâm nên cũng chẳng kịp trở tay, con cá liền nhảy phóc xuống mặt nước rồi nhanh chóng lặn mất, nhưng chỉ thế thôi thì chẳng nói làm gì, quan trọng là vì muốn bắt lại con cá to béo đó mà ta bị trượt chân, ngã về phía sau, chỉ nghe thấy tiếng hô “Cẩn thận” của Thiên Ân, cả người đã mất đà rơi xuống. Lúc lồm cồm ngồi dậy thì toàn thân đã ướt sũng, bộ dạng rất thảm hại, tóc dính bết vào mặt vào cổ, y phục cũng dính sát vào thân thể thực sự rất khó chịu. Trong nháy mắt đã thấy Thiên Ân đứng trước mặt ta, đưa tay ra đỡ ta đứng dậy.

- Có sao không? – hắn gạt mấy lọn tóc dính bết vào mặt của ta sang một bên, ân cần hỏi. Ta lắc đầu nói.

- Không sao, chỉ là con cá đó bơi đi mất rồi. – ta phụng phịu như sắp khóc, mất bao nhiêu công sức ta mới bắt được nó, vói lại, kể ra từ khi tới đây, nó chính là con cá to béo nhất mà ta bắt được, nói không tiếc làm sao được.

- Nàng còn có thời gian mà để tâm tới mấy thứ đó. – Thiên Ân có vẻ không hài lòng khi ta không chú ý đến bản thân mà lại thiếu não về một chuyện không đâu khác. Tại sao ta lại có cảm giác người ngã xuống nước không phải là ta mà là Thiên Ân nhỉ?

Ta chớp chớp mắt, Thiên Ân nhìn ta trong vài giây, sau đó đưa tay lên giúp ta hong khô y phục, rồi vỗ vỗ lên đỉnh đầu ta, nói:

- Được rồi, lên bờ đi.

Ta ngoan ngoãn nghe lời, xách váy lên bờ ngồi, còn tưởng Thiên Ân làm gì, hóa ra hắn cúi xuống bắt cá cho ta. Tình huống này ta chưa bao giờ nghĩ tới, mới đầu có chút ngạc nhiên, há hốc miệng ra nhìn, sau đó lại cảm thấy vô cùng vui thích, không rời mắt nhìn Thiên Ân cúi người bắt cá cho ta. Dáng vẻ hắn thường ngày khí chất hiên ngang, chính khí ngút trời, lạnh lùng cứng nhắc, lúc này đây lại trở nên thế này, ta cảm thấy hắn vô cùng đáng yêu.

Thiên Ân bắt cá rất giỏi chẳng bao lâu sau đã có thể bắt được mấy con cá to béo, ta thấy như vậy là đã đủ ăn rồi, lại thấy trời đã gần tối, liền nói Thiên Ân mau lên bờ về thôi. Tối hôm đó ta được ăn món cá nướng thơm giòn, thực sự rất vui.

Sáng hôm sau khi tỉnh dậy, đột nhiên không thấy Thiên Ân đâu cả, ta có chút hoảng hốt, vội chạy ra ngoài tìm, ta chạy tới bờ sông nọ, chạy vào rừng trúc phía sau lưng, đảo mắt tìm kiếm, nhưng vẫn chẳng thấy bóng dáng ấy đâu. Càng tìm ta càng cảm thấy sợ hãi, chẳng lẽ hắn bỏ đi rồi, còn không nói với ta một tiếng nào, vội vã đi như vậy...

Ta thất thểu trở về, lòng trống rỗng thất vọng.

Về đến động, mắt ngân ngấn nước ngược lên, ta thấy có một người đang đứng đó, dáng người hiên ngang tắm trong những dải ánh nắng mỏng manh áp áp của buổi sớm mai, quay người lại nhìn ta.

- Nàng đi đâu vậy? – Ta từ từ bước đến bên cạnh hắn, trong lòng có chút hoang mang, còn tưởng bản thân mong ngóng quá nhìn nhầm, lúc bước lại gần, chạm tay vào vạt áo Thiên Ân, biết người đứng trước mắt không phải ảo ảnh, có chút vui mừng, niềm lo lắng như bị gió thổi tan, để lại trong tâm chút tư vị ngọt ngào thanh nhẹ.

- Ta cứ tưởng chàng đi rồi. Không cần ta nữa... - tay ta bầu chặt tay áo Thiên Ân.

Thiên Ân thấy ta nói như vậy, có chút sững người, sau đó liền đưa tay lên chạm nhẹ lên tóc ta.

- Ngốc ạ, nàng ở đâu thì ta sẽ ở đó.

- Nói dối, chẳng phải sáng nay đã rời đi sao? – Vừa rồi làm ta vất vả đi tìm, hiện tại có đôi chút ảm ức.

- Ta ra ngoài có chút việc, ta cũng quay trở về rồi mà. – Thiên Ân cười bất đắc dĩ, hắn nói như vậy, trong lòng ta lại không chắc, liền lên tiếng hỏi tiếp.

- Vậy chàng sẽ ở đây bao lâu?

Nói ra rồi, ta lại sợ nghe câu trả lời, hắn đi hay ở, ta quán được chắc, ngộ nhờ hắn muốn đi, ta lại tiếp tục sống một mình nơi này...

- Bao lâu tùy nàng.

Ta không hỏi thêm nữa, im lặng nhìn hắn, Thiên Ân cười khẽ, nụ cười trong nắng mai như tỏa sáng, chiếu rọi vào trong trái tim ta, dễ dàng làm tan chảy một thứ gì đó vô cùng lớn lao. Thiên Ân ôm lấy ta, ta áp má vào lồng ngực hắn, cảm nhận rõ thân nhiệt hắn, mùi hương tỏa ra dịu nhẹ êm ái vờn quanh thân người, ta chớp chớp mi mắt để đánh tan màn sương mỏng đang che lấp tầm nhìn, không biết nên mừng hay nên vui. Nhưng sự thực đã chứng minh ta chỉ giỏi nghĩ nhiều, mấy ngày sau đó quả nhiên Thiên Ân luôn ở bên cạnh ta, khoảng thời gian sau đó cứ bình lặng trôi qua. Ta không hiểu như vậy là có ý nghĩa gì, là đúng hay là sai, ta chỉ biết rằng bản thân khi đó đã thực sự vui vẻ và hạnh phúc, chỉ muốn thời gian cứ ngưng đọng mãi ở một khoảng

khắc quý giá này. Ngày tháng bình lặng trôi qua, cuộc sống của chúng ta lúc đó diễn ra vô cùng đơn giản, giống như những thường nhân bình thường khác, vô cùng âm ỉm.

Cho đến khi...

* *

Trước đây ta cũng từng bị mất đi tiên lực, nhưng lúc đó và lần này không giống nhau. Khi còn dưới Tuyệt Âm cốc do thương thế quá nặng mà không thể điều hòa khí, chỉ cảm thấy trong người như bị thứ gì đó kìm hãm, còn lần này lại giống như có một trận cuồng phong quét qua phế bỏ toàn bộ tu vi mấy ngàn năm của ta không để lại một chút dư thừa nào. Thiên Ân giúp ta đả thông kinh mạch, còn độ cho ta tiên khí, nhưng cũng chả có tác dụng gì. Cách này không được, ta đành phải thử cách khác, đó là tu luyện lại từ đầu, trước đây khi bái sư học đạo, ta rất vất vả mới luyện mới có ngày hôm nay, thực không muốn nhớ đến những năm tháng gian lao ấy, thế mà hiện tại dùng một cái đã mất sạch tất cả, muốn ta gây dựng lại từ đầu, vừa nghĩ thôi đã buồn chán não nề.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Nhưng Thiên Ân ngày ngày vẫn luôn ở bên ta, động viên ta, còn kể cho ta nghe những câu chuyện thú vị, về hắc khi còn bé, làm cho ta cảm thấy được an ủi vài phần. Lại thấy những nỗ lực mình bỏ ra vẫn chưa là gì cả, liền tiếp tục cố gắng, nhưng cố gắng rồi lại nản lòng, so với những gì ta có trước kia, nhìn lại bản thân hiện tại. Mọi thứ vẫn chẳng ra đâu vào đâu.

- Ta không làm nữa, không tu luyện gì nữa, như vậy là quá đủ rồi. - thanh kiếm gỗ đào bị ta dùng sức ném mạnh xuống đất, mọi bất lực uất ức phần nộ trong lòng cuối cùng cũng phát tiết, nhất nhĩ vô năng, nay lại mất đi tiên lực, ta trở thành cái thứ phế vật gì đây?

Thiên Ân bước đến nhặt thanh kiếm lên, ta lại giật lấy ném đi. Lần này thanh kiếm rơi xuống vách núi vô tâm tích. Không gian bốn bề im lặng, chỉ có gió núi vô tình lướt qua.

Ta cúi đầu không nói gì. Mấy ngày nay ta làm phiền Thiên Ân không ít, lại luôn lấy bộ dạng bất cần ngang ngạnh này trưng ra. Thiên Ân dù có ôn hòa đến đâu cũng không thể dịu dàng nữa, lần này cũng bị ta chọc cho phát điên. Hắc không nói gì, ta biết là hắc đang tức giận, lúc hắc im lặng chính là lúc tính kiên nhẫn đã đạt đến cực hạn. Mãi lâu sau ta mới nghe thấy trên đỉnh đầu phát ra những âm thanh trầm thấp kim nén.

- Nàng chẳng lẽ cứ như thế này mãi sao, một chút bản lĩnh cũng không có. Từ Bạch mà ta biết không yếu đuối như vậy.

- Phải phải, ta là muốn như vậy đấy. Ta nhất gan, không có bản lĩnh. Ta bất tài vô dụng thì sao chứ, không có tiên pháp thì sao chứ, đại nạn ngàn năm hay trời đất sụp đổ thì có làm sao chứ. Ta không muốn nghĩ cũng chẳng muốn quan tâm nữa. Hắc nói đúng, tại sao ta cứ phải làm khổ bản thân mình thế chứ. Ta mệt mỏi lắm rồi, không thiết gì nữa. - ta đưa tay lên che tai lại, ôm lấy đầu, hoảng loạn nói. Mấy ngày nay vất vả, những bức dọc ngấm tích tụ đến bây giờ không kim nén được mà bộc phát, ta không kiên nhẫn nói hết suy nghĩ trong lòng, nào biết nó tùy ý đến mức nào, làm tổn thương ai.

Mặt mày Thiên Ân tối sầm lại theo từng câu chữ ta nói ra.

- Muốn vượt qua khó khăn trước mắt, chẳng thà tự chiến thắng bản thân mình, kẻ nhu nhược không có tư cách để ca thán.

“Mới thấy khó khăn trước mắt mà đã chùn bước, muốn vượt qua gian truân điều tiên quyết phải tự chiến thắng bản thân mình, Tiểu Vũ, con nói xem có đúng không? Còn ở đó mà kẻ khổ với ta, không chăm chỉ học tập thì không có cơm để ăn đâu.”

Câu nói này là ta nói với Tiểu Vũ lúc còn nhỏ. Lúc này không hiểu là do hữu ý hay vô tình Thiên Ân lại nói với ta câu nói đó, tuy hắc không lấy bộ dạng “hận sắt không thể luyện thành thép” trước đây của ta ra mà răn dạy, khuôn mặt lạnh lùng biểu cảm băng giá lại làm ta có chút tủi thân, giờ thì ta đã hiểu cảm giác của Tiểu Vũ khi bị ta nói như vậy rồi, thật chẳng thoải mái chút nào.

Ta tính tình không tốt, lại bảo thủ cứng đầu dĩ nhiên chẳng để tâm đến việc Thiên Ân nói, nhớ đến chuyện Tiểu Vũ trước đây, trong lòng có chút xót xa.

- Nói hay lắm. Không phiền chàng bận tâm, ta cũng chẳng cần ai dạy bảo thương hại, chàng đi đi, ta muốn ở một mình. - ta không thương tiếc đuổi hắc đi, bởi không biết bản thân sẽ làm chuyện điên rồ gì tiếp theo. Nhưng Thiên Ân vẫn đứng đó, đối diện ta, ánh mắt phức tạp, ta mơ hồ hiểu đó là gì, đó là tức giận, dung túng, là thương xót. Hắc làm như vậy ta lại càng cảm thấy bản thân mình đáng thương, trở thành một con người vô cùng xấu xa.

Thiên Ân đưa tay lên, ta đang sẵn tức giận, muốn ở một mình, không muốn ai chạm vào mình. Bất kể cử chỉ ân cần nào của Thiên Ân lúc đó đối với ta đều trở nên thừa thãi. Ta đập mạnh cánh tay Thiên Ân gạt ra.

- Ta nói chàng đi đi. Cút đi.

Thiên Ân trừng mắt nhìn ta như không dám tin rằng ta sẽ đuổi hắc đi, chính ta cũng không ngờ bản thân lại làm như vậy.

- Được. Ta cắt. - hần nói, câu nói đơn giản nhưng ta lại có cảm giác mình vừa bị ai đó bắt ngờ đâm cho một nhát, nhìn theo bóng lưng hần đang vùn vụt đi, trong lòng lại bất an lo sợ không biết bản thân vừa gây ra đại họa gì rồi. Bộ dạng vừa rồi của Thiên Ân: mặt tái lại, môi mím chặt, tay nắm thành quyền, ta chưa thấy bao giờ. Đây đâu đơn thuần là tức giận?

Nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng là, hần đi rồi. Hần thực muốn bỏ ta lại một mình rồi.

Ta ngồi một mình ở đó suốt buổi chiều, cho đến khi cái bóng dài cô đơn dưới đất tan đi, phía chân trời còn có những mảng sáng mờ nhạt dần bị bóng đêm che phủ mới nhấc mông đi về.

Ngồi một mình cảnh tỉnh bản thân ta cũng nghĩ thông suốt được phần nào, hiểu rằng bản thân đã làm điều vô cùng có lỗi với Thiên Ân, hần tốt với ta như vậy, thế mà ta lại vô tâm vô tính làm tổn thương hần. Khoảng khắc hần rời đi nghĩ lại mà khiến ta nhói lòng. Vẫn là nên quay về xin lỗi hần một câu.

Trên đường đi, ta liên tục bất an, không biết là hần còn ở trong động hay không, hay là đã trở về cung điện nguy nga tráng lệ của hần rồi, lòng nóng như lửa đốt, chân bắt tri bất giác muốn đi thật nhanh trở về.

Đúng như những gì ta dự liệu, hần không có ở đó, căn động tối om giống y như cái ngày ta tìm thấy nó, im lìm và đáng sợ. Ta từ bất an chuyển thành sợ hãi, từ sợ hãi chuyển sang hoang mang. Thiên Ân hần thực sự đã đi rồi sao, thật sự muốn bỏ ta lại..

Đáng ghét, hần còn không chờ được đến khi ta xin lỗi.

Ta tùy hứng kiêu ngạo, vô pháp vô thiên, bởi vậy đã quyết định làm cái gì thì luôn cho rằng bản thân mình đúng, dù rằng thực tế có sai mười mươi đi chăng nữa cũng mặc kệ. Bởi vậy để ta nhận lỗi và xin lỗi ai đó là một hành động vô cùng hiếm hoi. Lúc này đây muốn hạ mình đi nhận lỗi nhưng người ta lại không cần, ta vốn cố chấp, nhất định phải đi tìm hần về nói một câu “xin lỗi” rồi mới thôi.

Ta vào rừng đi tìm, mặc kệ trong rừng có dã thú, nếu ta bị thương thì sao, Thiên Ân luyến tiếc ta như vậy, không lẽ lại để ta chịu thiệt, hơn nữa nếu ta thực sự bị tổn hại, khiến hần đau lòng như vậy cũng khiến ta ngaoi ngoai.

Dài ánh sáng cuối cùng phía chân trời cuối cùng cũng biến mất, lửa bóng đêm về, ta một mình dò dẫm trong rừng sâu, gọi Thiên Ân, nhưng đáp lại ta chỉ là tiếng gió, tiếng côn trùng, tiếng tiếng lá khô cành cây vỡ nát dưới chân.

Hần thực sự không thèm đếm xỉa ta đó ư?

Ta bỏ cuộc, nên về thôi. Vấn đề lại nảy sinh, ta lạc đường, trời cũng tối rồi, chân tay bị xước cũng nhiều rồi, cổ họng như bị rang cháy lên rồi, bụng cũng đói cồn cào lên cả rồi. Ta mãi đi tìm hần chỉ để hạ mình nói một câu xin lỗi thôi. Mà cũng trở nên bi thảm như vậy sao? Vậy mà hần không thèm quan tâm đến ta, thực sự đã trở về Thiên giới oanh oanh yến yến mãi xa hoa kia mất rồi.

Dưới chân đi lại càng lúc càng trở nên khó khăn, ta bị cái gì đó ngăn đường liền ngã nhào về phía trước, rơi xuống một đầm nước. Ta khóc không thành tiếng, chống tay đứng dậy nhưng toàn thân như bị hút hết lực mà mắt đã lại ngã thêm một lần nữa. Chân tay mặt mũi ta thoảng chốc đã bị bùn đất làm cho lấm lem. Thân người dơ dáy, từ trong đầm lầy lại bốc lên một thứ mùi hôi thối, ta lại đang tắm mình trong đó, thực sự... thực sự muốn chết luôn đi cho rồi.

Ta bật khóc, lần đầu tiên trong đời ta không câu lệ bật khóc ngon lành. Thiên Ân, ta còn nghĩ hần là một người tuyệt tình đến như thế.

- Thiên Ân, chàng là cái đồ vô lương tâm, máu lạnh, vô tình, nhỏ mọn, đều cáng. Có giỏi thì xuất hiện ta xem nào. Chàng không dám, mẹ kiếp, thực sự không cần ta nữa sao....

Ta cứ ngồi đó than vãn, cũng chẳng biết bản thân than vãn cho ai nghe.

Một lúc sau...

– Chàng còn không đến đỡ ta dậy?

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Thiên Ân vốn là muốn dạy cho ta một bài học, nhưng cuối cùng mềm lòng mà đi theo, thấy ta bị ngã xuống đầm nước bùn, mấy lần muốn chạy lại đỡ ta dậy nhưng lại tự nhủ lòng mình không được cưng chiều ta quá, cứ thậm thụt sau thân cây lúc định xông ra rồi lại kìm nén cuối cùng cũng bị ta phát hiện ra.

Thiên Ân đi tới, đưa tay về phía ta, ta ngước mắt lên nhìn, mới đầu có chút đắn đo, sau đó nghĩ lại rồi nhanh chóng đưa tay nắm lấy bàn tay đẹp đẽ to

dày phía trước mặt. Chỉ dùng có chút lực, Thiên Ân đã dễ dàng kéo ta thoát khỏi đầm nước, tay vòng qua eo ta giúp ta trụ vững.

- Lần sau muốn trốn thì đừng đứng ngược ánh sáng như vậy. - ta gạt nước mắt, nói. Có ánh trắng, phía sau là hồ nước, phản chiếu ánh sáng khiến ta thấy được bóng Thiên Ân.

Ta dụi dụi vào lòng Thiên Ân, kéo vạt áo hấn lên tích cực lau, khiến hấn trở nên lấm lem như mình, Thiên Ân thờ dài. Sau đó đưa tay lên, giúp ta lau sạch y phục, bàn tay vì cầm kiếm đến đỏ bật máu của ta cũng từ từ không còn cảm thấy đau nữa. Vừa rồi vì hai bàn tay bị thương mà ta một lần nữa bị ngã xuống đầm lầy, hóa ra ban chiều Thiên Ân đưa tay lên chỉ để muốn chữa trị vết thương cho ta thôi. Vậy mà ta...

- Xin... xin lỗi. - ta ngược mắt nhìn lên, e dè nói, vẫn không quên mục đích của bản thân, hiểu chuyện rồi lại càng không dám quên.

Trăng đêm nay tuy không sáng, nhưng qua từng từng lớp lớp lá cây trong rừng, ta lơ mơ thấy được ngũ quan của Thiên Ân, mới đầu hấn vẫn làm mất ngủ, khuôn mặt lạnh lùng nhưu mây nhìn ta không vừa ý, sau khi nghe thấy câu đó. Cơ mặt dần ra đáng kể, có chút ngạc nhiên, đôi mắt đẹp xuất trần ánh lên những tia sáng dịu nhẹ như ánh trăng, khóe môi cong cong.

Vui đến thế sao?

Mất ta lúc đó vẫn còn hơi nước, liền chớp chớp mắt cho nó tan đi. Nhưng trong mắt Thiên Ân ta như thể đang lấy lòng hấn vậy, biểu hiện khiến hấn vô cùng hài lòng. Hấn kéo ta vào lòng, má ta áp vào ngực hấn, cảm nhận rõ độ phập phồng lên xuống của bờ ngực rắn chắc, thân người hấn rất ấm, trong thoáng chốc ta đã cảm thấy vô cùng ấm áp, không những thân người ấm áp, trái tim cũng bắt đầu tan chảy.

- Biết sai rồi?- hấn cố tỏ ra lạnh lùng nhưng vẫn không thể che đi sự ôn nhu cung chiều, khiến ta cảm thấy rất buồn cười.

Trong vòng tay hấn ta khẽ gật đầu.

- Là ta không đứng, trong lúc không tự chủ lại hành động thiếu suy nghĩ như vậy, thực không phải. Chàng đừng để ý, con người ta nói một đằng làm một nẻo, thật đáng trách phạt. - ta ngẩng đầu lên, thành thật nói.

Rừng đêm gió lạnh, như thể sự cái thân xác phàm trần yếu đuối này của ta không chịu được, tay hấn xiết chặt hơn.

- Đáng trách phạt?- hấn tỏ vẻ nghĩ suy, hình như vẫn chưa nguôi giận, ta gật gật đầu, sau đó lại lắc lắc, may Thiên Ân lại nhiu lại, ta lại càng gật đầu càng mạnh hơn. Từ ngày ta mất đi tiên lực, dĩ nhiên yếu hơn Thiên Ân nhiều, chàng lại lấy đó là niềm vui, cực kì thích thấy ta bị đẩy vào thế “tiền thoái lưỡng nan”, ngoan ngoãn chấp thuận. Cực kì đáng ghét, gian manh a.

- Cái đó phải xem biểu hiện của nàng thế nào đã.

- Ta sẽ nghe lời chàng mà.

- Ta thích nàng nghe lời ta.

- Ta sẽ chăm chỉ luyện tập, tuyệt không lười biếng, cũng không bỏ cuộc, không nóng giận vô cớ, không nói năng tùy tiện,... - ta chẳng biết mình thực hiện được bao nhiêu điều trong đó nữa, ta là một cây đào hay ba hoa, đừng nên tin những gì ta nói, cũng may Thiên Ân không thêm tin những gì ta nói.

- Không rời bỏ ta, không được không cần ta nữa là được rồi.- hấn vuốt tóc ta, hôn nhẹ lên trán ta.

- Ô, như vậy thôi thì được.

Ánh mắt Thiên Ân thâm tình nhìn ta.

- Chẳng lẽ ta không đáng tin như vậy sao? Được rồi, ta hứa, sau này dù chàng có ở đâu đi chăng nữa, dù thượng bích lạc hay hạ hoàng tuyền, ta nhất định sẽ tìm ra chàng, ở bên cách chàng không rời xa chàng.

Đột nhiên một cơn gió thổi qua, trong khoảnh khắc, ta thất thần, lão nương đây sống bao nhiêu năm lần đầu tiên bị nam sắc mê luyến làm thần trí u mê chậm chạp. Con người trước mặt mỉm cười nhẹ, gió thổi tóc bay, tà áo phồng khoáng. Ánh trắng rừng cây như làm nền, Thiên Ân ngọc quang tuấn lãnh tiên khí trầm ổn đột nhiên mỉm cười như vậy, tuy đơn thuần là cái nhếch môi nhưng lại như ẩn chứa niềm hạnh phúc lớn lao vô cùng cực. Thực sự rất đẹp. Làm ta nghi hoặc câu nói vừa rồi của mình, hoang mang không biết rằng đã nói nó câu gì. Nhưng dường như không hề có. Rồi lại tự nhủ với bản thân mình, nói được nhất định phải làm được, lời hứa thệ hải minh ngôn này, tuyệt không nhất thời xúc động.

- Vốn định nói với nàng muộn hơn một chút.

- Chuyện gì?- ta tròn mắt hỏi lại.

- Đã tìm ra cách để nàng hồi phục linh lực rồi.

Ta ngậy ra mặt vài giây.

- Thật á?

- Ừ.

* * *

Chúng ta trở về động, tâm trạng của ta vô cùng tốt, Thiên Ân cũng vậy, ăn tối rất vui vẻ, ăn xong rồi ta cảm thấy người không được sạch sẽ liền quyết định đi tắm. Thiên Ân lúc đó đã thay ta rồi một ôn tuyền thanh tịnh đến gần động. Ta vui vẻ khóa nước, thoải mái ngâm mình trong dòng nước ấm nóng, gân cốt như được giãn ra. Tắm xong ta trở vào động Thiên Ân lúc này đang đọc cuốn sách gì đó, thấy tiếng động ngẩng lên nhìn, nhìn thấy ta xong vẻ mặt vô cùng khó nắm bắt, ta cũng không hiểu gì cả, chỉ thấy không khí vô cùng khác lạ.

- Lại đây. - hần nói, chân ta tự động đến gần. Trong tay Thiên Ân thoát cái xuất hiện một cái khăn, hóa ra hần muốn giúp ta lau tóc. Kì thực, chỉ cần Thiên Ân động đây ngón tay một cái là tóc ta khô ngay. Không hiểu sao hần lại phải nhọc công như vậy. Thiên Ân ở phía sau, nhẹ nhàng cẩn thận giúp ta lau khô từng lọn tóc, giống như bảo vật nâng niu không nỡ mạnh tay. Đột nhiên ta cảm thấy có cái gì đó lạnh lạnh ở cổ, cúi đầu nhìn xuống mới thấy một sợi dây đan kết vô cùng đẹp đẽ xâu qua một viên đá vô cùng đẹp mắt.

- Gì vậy? - ta quay người lại hỏi Thiên Ân, nâng viên đá trên cổ lên xup mắt xoay xoay ngắm nghía. Nghe thấy giọng nói của Thiên Ân vang lên trên đầu.

- Là đá Phách Liên Tinh.

- Đá? - ta tròn mắt hỏi lại. Thiên Ân gật đầu, nói.

- Nó có thể thay đổi màu sắc, tùy thuộc vào trạng thái tình cảm cảm xúc của đối phương dành cho người nắm giữ. - Nghe Thiên Ân giải thích, ta có thể hiểu được vài phần.

- Vậy là có thể biết được người đó đối với mình như thế nào mà không cần mắt công phóng đoán à? - còn có thể đổi màu nữa, thật thú vị. - mà đối phương ở đây là chàng à?

- Ừ.

- Vậy nói xem, nó biến đổi thế nào đây. - ta hưng phấn hỏi.

- Có ba màu cơ bản, màu đen là căm ghét, màu hồng là yêu, màu trắng là không yêu không ghét, ngoài ra nó còn có thể biến đổi thành một số màu khác nhau, màu tím có nghĩa là nhớ, màu đỏ có nghĩa là đang hạnh phúc, màu xám là không vui... - Thiên Ân nâng cầm ta lên, mắt đối mắt thâm tình trọng ý đều thấy rõ.

- Nói như vậy ... - ta nhìn viên ngọc đeo ở cổ, nó có màu hồng đậm, theo như lời Thiên Ân nói thì, màu hồng có nghĩa là yêu... Chẳng lẽ...

Thiên Ân có tình ý với... ta?!!

Ta tròn mắt nhìn Thiên Ân.

- Còn ... không giống như vậy sao? - mặt Thiên Ân có chút sắc đỏ. - Ta là đang gián tiếp tỏ tình với nàng...

- ... - Ta vẫn không kịp phản ứng gì. Đây là lần đầu tiên ta được người khác bày tỏ tình cảm.

- ....

- .....

- Ngủ thôi.

Đèn tắt, căn động chìm vào bóng đêm, ánh trăng dịu dàng bên ngoài chiếu chút ánh sáng mỏng manh tán vào bên trong.

Ta vẫn còn chưa hết kinh ngạc, nhưng thấy Thiên Ân nghiêm túc nhắm mắt như vậy, định nói gì đó nhưng lại thôi. Không hiểu hiện tại hần đang nghĩ cái gì, ta không trả lời, liệu có khiến hần thất vọng hay không, hay hần vốn không cần câu trả lời.

Thân người Thiên Ân tỏa ra một mùi hương vô cùng dễ dàng, vòng tay hần cũng vô cùng ấm áp, ta vừa tắm xong, bản thân không thể tự điều hòa thân nhiệt nên cảm thấy hơi lạnh, liền nhích lại gần hần để tìm chút hơi ấm. Ta khẽ nói.

- Sau này ta sẽ tìm một viên Phách Liên Tinh cho chàng. ta nghĩ... như vậy sẽ chắc chắn hơn.

Thiên Ân đột nhiên ôm lấy ta chặt hơn, giọng nói trầm ấm có hữu mê hoặc.

- Ta đợi nàng.

P/s. Kì n ai xem Bấy tình yêu k????

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 55

Thiên Ân nói, Thất Sắc có một đồ đệ tên là Khuynh Vô Các, người đó chắc có thể giúp ta lấy lại pháp lực. Nhưng hiện đang bị phong ấn tại Hắc Hải Qua, không biết vì nguyên do gì và ai phong ấn. Nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng là liệu hắn có chịu giúp ta hay không. Thiên Ân cũng không chắc về điều đó, nhưng không thử làm sao biết. Thế nên hiện tại chúng ta đang trên đường đến Hắc Hải Qua, so với việc vất vả luyện tập xây dựng lại từ đầu, thì việc thử vào vận may hên xui này lại làm ta thấy có hứng thú hơn, mặc dù không có gì cam đoan bảo đảm. Nhưng cũng đáng để ta lặn lội đường xa xa xôi đến hoang hải này. Thế nhưng, tại sao đằng vân giá vũ cả ngày trời mãi mà ta chẳng thấy biển cả cá nước nào vậy.

- Rốt cuộc thì bao giờ chúng ta mới tới nơi. – ta thều nhào hỏi, Thiên Ân liếc ta một cái nói:

- Nếu nàng mệt thì chợp mắt một chút đi.

Hiện tại chúng ta đang cưỡi mây, ta chỉ sợ không may bất cẩn, lại rơi xuống dưới thì khôn, liền lắc lắc đầu, tiếp tục dõi mắt nhìn phía trước. Nhưng sự thực đã chứng minh, ta nhầm rồi, chẳng bao lâu sau đó, ta vì quá mệt mỏi và chán chường đã gác đầu trên vai Thiên Ân mà đánh một giấc ngon lành, khi tỉnh đã thấy bản thân đang đứng trong một cái tháp cao chót vót, tứ phía là biển cả rộng lớn, chân tay vẫn còn mặt mũi không bị xây xước, mới biết hóa ra đã tới nơi rồi.

Nơi ta đang đứng là Tòa Hòn tháp, đâm thẳng lên trời cao. Xung quanh chỉ toàn nước là nước, phóng tầm mắt ra xa chỉ thấy biển cả vô bờ bến. Tầng trời hạ thấp, mây đen vần vũ nhưng lại không có dấu hiệu gì là sắp nổi cơn giông, bình bình lặng lặng giữ dáng vẻ âm u mịt mù ấy khiến cho mặt biển như hóa thành màu đen, dập dềnh sóng nước cũng vô cùng êm ả nhưng tạo cho ta cảm giác lo sợ bất an, có lẽ đây cũng chính là lí do tại sao nó được gọi là Hắc Hải Qua. Những cơn gió quý dị vờn qua tai, lại như văng vẳng có tiếng hát bi ai vang vọng khiến ta có chút rùng mình, không hiểu có phải do gió lạnh hay không?

Ta đứng trên đỉnh tháp quan sát cảnh tượng hùng vĩ phía trước, bỗng có vô vàn nghi vấn định quay người hỏi Thiên Ân, thì đột nhiên có một tấm áo choàng được khoác lên vai, không hiểu lí do gì, thoáng chốc những khúc mắc trong lòng như bị gió thổi bay, chỉ còn biết ngẩn ngơ nhìn Thiên Ân cần dặn.

- Khuynh Vô Các bị phong ấn dưới đáy biển, nơi này có giếng kết giới, là nơi an toàn nhất, nàng ở đây đợi ta, nhanh thôi.

Ta gật gù đầu, Thiên Ân đưa tay lên vén những lọn tóc lòa xòa trước trán ta, khẽ mỉm cười, giữa khung cảnh âm u lạnh lẽo này, khoảnh khắc một cái mỉm cười ấy như tỏa ra những tia sáng dịu nhẹ tán đều lên trái tim ta, làm ta cảm thấy ấm áp, vô cùng ấm áp.

Thiên Ân cầm lấy tay ta ngón tay thon dài trắng nhuận khẽ vẽ lên lòng bàn tay ta một pháp chú.

- Đây là Lô Họa Diệp Minh, cái này có thể bảo vệ nàng, cũng có thể tấn công, khi cấp thiết chỉ cần giơ tay lên và nói Lô Họa Diệp Minh là được.

Ta đưa tay lên quan sát phù chú trong lòng bàn tay mình phát ra kim quang kiêu hãnh, không khỏi thắc mắc nó có uy lực lớn như thế nào.

- Chẳng biết cách phá giải phong ấn chứ?

- Đại khái là vậy? - tức là không biết sao? Tuy nhiên, muốn phá giải phong ấn không cần thiết phải biết cách, chỉ cần năng lực của người phá ấn lớn hơn người hạ ấn là được rồi. Với Thiên Ân thì, cũng không cần lo lắng. Sau khi cần dặn ta đủ điều, Thiên Ân phát tay áo chuẩn bị rời đi, ta không kìm được mà vội túm lấy ta áo hấn, hỏi:

- Chẳng đi lâu không?

- Cũng không lâu lắm, sao, lo cho ta à? - giọng nói thiên Ân mang theo ý cười, khiến ta có chút không tự nhiên lí nhí nói.

- Nếu vô sự thì tốt rồi.

Thiên Ân ôm lấy ta, nói:

- Không sao đâu.

Ta gật gù đầu, vui mình vào trong lồng ngực ấm áp và vững chãi của hắn. Một lúc sau, vội đẩy hắn ra, vẫy vẫy tay, nói:

- Chẳng đi đi.

Thiên Ân cười khò, sau đó dứt khoát rời đi, nhìn theo bóng lưng hắn, ta không khỏi thắc mắc, liệu hình ảnh hắn vận khinh giáp, tay cầm trường kiếm, dẫn đầu thiên binh thiên tướng, hình ảnh lúc đó vô song thế nào, kiêu dũng thế nào, hiên ngang thế nào nhỉ?

Mãi nghĩ ngợi, cho đến khi dứt ra khỏi với những ý nghĩ tưởng tượng trong đầu, đã thấy phía xa kim quang bao trùm Thiên Ân sáng bừng, ngày một to

lớn và mạnh mẽ hơn, khi đã đạt đến mức ngưỡng nhất định, Thiên Ân dồn lực đánh mạnh xuống mặt biển, quả cầu tinh quang lao vun vút xuống mặt biển. Sau một khắc im lặng, tiếng nổ ầm kinh thiên động địa vang lên, dứt tiếng nổ vừa rồi, lại một tiếng nổ ầm vang dữ dội, mặt nước dưới biển chấn động kịch liệt, cột nước văng lên cao tận trời khiến ta không thể nhìn thấy Thiên Ân, lòng có chút lo lắng bất an. Cố gắng căng mắt ra để tìm kiếm hình bóng ấy. Đột nhiên ta thấy một cái gì đó dần trôi lên trên mặt biển, từ xa đã thấy một con thủy quái vô cùng lớn, thân người đen xì bóng nhẫy, có xúc tu giống như mực, nhưng phía bên trên lại nhô ra một thân có hai cái đầu. Xúc tu dài múa trong không trung ra sức quạt về phía Thiên Ân, từ những đầu xúc tu bắt đầu phun ra một luồng sáng màu xanh lam đậm. Thiên Ân tung người lên, tay nắm chắc trường kiếm đầu pháp với con thủy quái ấy. Nhìn hai cái bóng một lớn một nhỏ không hề cân sức đó giao chiến với nhau, ta mới ngẫm hiểu ra, phong ấn hạ lên Khuynh Vô Các chính là phong ấn kép, nói rõ ràng ra thì, muốn phá giải phong ấn, cũng đồng nghĩa với việc làm cho con thủy quái này thức tỉnh. Nếu người muốn tiếp tục hóa giải phong ấn, trước tiên phải hạ gục được con quái vật to xác này cái đã. Kề hạ ấn, quả thật quá thông minh và đa mưu.

Con thủy quái gào thét quấy đạp trong dòng nước, khiến cho sóng nước hết đợt này đến đợt khác dâng cao đập vào thân tháp dữ dội, nước biển dồn dập đánh vào kết giới Tòa Hồn tháp, khiến cho tòa tháp cũ kỹ này không ngừng chấn động, luồng đầu khí cùng gió rít ngày càng mạnh mẽ hơn, đột nhiên mặt đất dưới chân bỗng nhiên nứt ra, ta hoảng hốt la lên một tiếng, cả thân người văng ra ngoài, Thiên Ân trong một chớp mắt vội lao đến bên ta. Phía sau con thủy quái vẫn điên cuồng đeo bám, tiếp tục ra chiêu đá thương Thiên Ân.

Thân người Thiên Ân chắn trước mặt, phía sau rộ lên một luồng ánh sáng nguy hiểm, khoảng khắc đó không hiểu tại sao lại làm ta cảm thấy có chút quen thuộc. Rất lâu về trước, cũng có người vì ta mà làm như thế đó. Chính là bóng lưng to lớn, ánh mắt đầy lo lắng ấy, cái nhíu mày ấy,... đều khiến ta cảm thấy, vô cùng quen thuộc. Cảm giác được bảo vệ, cảm giác bản thân được một người nào đó không màng hiểm nguy toàn tâm toàn ý bảo vệ.

Trong lúc ta còn đang tự vấn, Thiên Ân đã nhanh chóng ôm lấy ta nhưng không kịp né tránh một đòn nguy hiểm của con quái vật, ở trong vòng tay hân ta cảm nhận được thân người Thiên Ân căng cứng lại, chẳng biết thương thế có nặng hay là không. Hân vùng kiếm, kiếm khí sắc bén đem theo uy lực vô cùng lớn lao về phía con thủy quái khiến nó đau đớn quấy đạp, càng trở nên tức giận phần nộ hơn. Nhân cơ hội con thủy quái nghỉ lấy sức, Thiên Ân đề ta lại Tòa Hồn tháp, quanh người ta xuất hiện một chiếc lồng bảo vệ, chiếc lồng giống như cái lồng ta ở chân núi Nhữ Huyệt, hóa ra đó là của Thiên Ân.

Sau đó Thiên Ân dụ con quái vật ra xa. Chẳng bao lâu sau đó nó cũng bại dưới kiếm của Thiên Ân, con thủy quái vừa ngã xuống liền xuất hiện một luồng khí bức người khiến mọi thứ rung chuyển. Ánh sáng lục lam vừa biến mất đã thấy một người từ mặt biển phóng lên, người nọ không hiểu vì lý do gì đánh một chiêu về phía Thiên Ân, cũng may hân tránh được, sau đó cả hai cùng đầu pháp. Không lâu sau đó Khuynh Vô Các liền quay người bỏ đi, đáng vẻ có lẽ rất gấp gáp, hân bay về phía ta, Thiên Ân vội đuổi theo, càng lúc hân đến càng gần, ta nhìn hình dáng của hân cũng rõ ràng hơn. Lúc bay qua Tòa Hồn tháp, hân nhìn thấy ta, ta cũng nhìn lại hân, tuy khoảng cách không gần để nhìn rõ dung mạo nhưng có thể nhìn ra khí chất kiêu hãnh tiên khí trầm ổn tỏa ra từ người hân. Người này thân tiên, tại sao lại bị nhốt ở nơi này?

Ta thấy tay hân đưa ra, ngay tức khắc cả người ta như có một lực kéo về phía hân, nháy mắt cổ ta đã bị hân nắm chặt. Dung mạo hân thanh tú xuất chúng, chỉ là biểu cảm trên khuôn mặt hân có chút ngạc nhiên, chính ta cũng có chút ngỡ ngàng, tên này với ta, không thù không oán, lần đầu tiên gặp mặt đã muốn lấy mạng ta rồi sao. Những cảm xúc trong đôi mắt hân biến đổi phức tạp không ngừng. Cảm nhận tay hân đã bắt đầu dùng lực, ta lấy lại chút tỉnh táo, nhớ lại những gì Thiên Ân đã dặn, liền giơ tay lên định niệm Lôi Hỏa Diệp Minh, nhưng chưa đề ta phát ra được bất cứ âm thanh gì, chỉ cảm thấy bản thân vừa mất đi một cái gì đó, sau bị Khuynh Vô Các đẩy ra, lao về phía sau. Cũng may Thiên Ân lao đến kịp thời ứng cứu. Ta ở trong vòng tay Thiên Ân, cổ họng khô khốc ho liên mấy tiếng, tay Thiên Ân ôm lấy eo ta khẽ xiết lại, bên tai vang lên tiếng nói mạnh mẽ đầy khí chất.

- Cái này, người lấy từ đâu, người từ đâu mà có?

Hân hỏi ta? Lão nương suýt chút nữa thì bị người ta bóp cổ tới chết, liền tức giận trừng mắt nhìn hân, nghe thấy hân hỏi câu đó, ta liền thối mắt nhìn vật nằm trong tay hân. Tuy khoảng cách khá xa nhưng ta nhận ra đó là gì. Chính là lá bùa trước đây Khuynh Từ Hạo - cậu bé nói năng chậm chạp - đưa cho ta. Trước đây khi còn dưới Tuyệt Âm cốc, được lão bà bà kia cứu giúp, bà ta lại lên bờ vào thuốc giải của ta một loại độc tố, ta đem theo lá bùa đó để giải trừ hết những độc tố còn tồn đọng trong thân thể, dần dần cũng quên mất trên người có đem theo một thứ như vậy.

- Nói - ta ngờ ngác nhớ lại chuyện lúc trước, nhất thời quên mất câu hỏi của Khuynh Vô Các, khiến hân mất hết kiên nhẫn mà gầm lớn, chớp giạt dùng đòn sau lưng khiến bộ dạng của hân dần dần mất kiểm soát. Ta nghĩ đã là đồ đệ của Thất Sắc, hân cũng không tầm thường, với lại, hân lại là tâm phao cứu sinh của ta, nếu như có đắc tội với hân, liệu hân có đồng ý giúp ta lấy lại linh lực chắc. Càng không nói đến chuyện sẽ nổ ra một trận huyết chiến ở đây thì khổ.

- Cái đó... là cô nhân đưa cho ta. - ta thành thực trả lời, không hiểu cái bùa đó quan trọng với Khuynh Vô Các như thế nào, với lão bà bà dưới cốc Tuyệt Âm có quan hệ ra sao, mà sau khi nghe thấy mấy câu nói vô năng của ta, hân lại càng tức giận hơn, ném về phía ta một quả cầu lửa. Thiên Ân nhanh chóng ra tay ngăn cản, quả cầu lửa lao xuống mặt biển, cột sóng tung lên, nước biển đập dềnh diên cuồng.

- Bồng Lai đảo chủ kích động quá rồi. - Thiên Ân cũng không còn được bình tĩnh.

- Ha, ta đã nói rồi, những việc ta không thích, tuyệt sẽ không bao giờ làm, nói nhiều cũng vô ích. - Khuynh Vô Các vô nại nói.

Tên khốn này, là ai phá phong ấn thả hân thoát ra chứ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

- Không còn sự lựa chọn nào khác đâu. - Thiên Ân nói, ánh mắt kiên định chiếu lên người Khuynh Vô Các.

Khuynh Vô Các mím môi cười nhạt một cái, liếc nhìn ta nói:

- Là muốn ta cứu cô ta sao? - hần nheo mắt nhìn ta đầy thích thú. – Còn tưởng đến tìm ta vì cái gì, hóa ra là vì mê luyện nữ sắc sao? Ha ha ha.

Ta thấy chẳng buồn cười chút nào cả.

Một người là pháp sư bất chính, một người là Bồng lai đảo chủ, ấy vậy lại có quan hệ sư đồ với nhau. Thật là kì lạ. Biết được thân phận của Khuynh Vô Các rồi, ta lại càng thắc mắc không biết hần với Khuynh Từ Hạo và lão bà bà cổ quái có quan hệ gì với nhau. A, khoan đã, cả hai cùng họ “Khuynh” sao, chẳng lẽ nào...

- Khuynh Vô Các, ta cũng chẳng bao giờ làm những chuyện thừa thãi - Thiên Ân lạnh lùng nói. Đúng đúng, chẳng lẽ Thiên Ân đương yên đương lành lại đi phá phong ấn giải thoát cho hần sao, con người này, sao suy nghĩ lại nông cạn như vậy chứ?

Khuynh Vô Các nhếch môi cười.

- Ta không cầu xin người làm như thế. Giờ ta phải đi, đừng cản ta.

Khuynh Vô Các có vẻ như đang gấp gáp chuyện gì đó muốn nhanh chóng rời khỏi đây, còn Thiên Ân ra sức ngăn cản, ta thì vừa sừng sốt vừa nghi ngờ ý nghĩ chớp lóe lên trong đầu. Mất một lúc sau hoàn hồn, sắp xếp lại ý thức, phân rõ cái được mất, xong mới lên tiếng hỏi:

- Người biết Khuynh Từ Hạo là ai không?

Nghe thấy câu nói ấy của ta, cả người Khuynh Vô Các khựng lại trong không trung, một chữ của Thiên Ân lao tới, hần không kịp tránh, liền lãnh trọn khiến thân người chấn động, nhưng hần không để tâm, hoang mang nhìn ta.

- Người vừa nói cái gì?

Ta thầm khen hay lắm, hóa ra đúng như ta phỏng đoán, Khuynh Từ Hạo có một tầm ảnh hưởng không nhỏ đối với Khuynh Vô Các, chỉ là...

- Người muốn biết y đang ở đâu không? Cả mẫu thân của hần nữa.

Thần sắc Khuynh Vô Các trở nên hoang mang, còn chưa kịp để hần lên tiếng, ta khẽ cười, trong lòng thầm đắc ý:

- Ta giúp người tìm tới chỗ bọn họ, người giúp ta lấy lại linh lực. Thế nào, muốn trao đổi không?

* * *

Ta cảm thấy bản thân mình vô cùng may mắn, hai lần thử vận may, hai lần đều đem đến kết quả quá bất ngờ. Không ngờ rằng bản thân không phải luyện tập cực nhọc như trước nữa, không ngờ rằng Khuynh Vô Các lại chấp thuận việc đổi chác vô cùng vô lí đó của ta.

Hiện tại ta đang trên đường trở về Bạch Sơn. Trong lòng vừa cảm thấy hoang mang khó hiểu lại vừa cảm thấy mừng vui. Hoang mang vì không biết liệu Khuynh Vô Các có đủ năng lực khiến ta lấy lại được linh lực hay không, khó hiểu vì còn thắc mắc mối quan hệ của Từ Hạo và Khuynh Vô Các là như thế nào. Còn vui mừng, ta sắp trở về nhà, không vui mới là lạ. Hóa ra đây chính là cảm xúc khi xa vắng lâu ngày quy cố hương.

Sau cả nửa ngày trời đằng vân giá vũ cuối cùng chúng ta cũng đáp xuống được đỉnh Bạch Sơn, còn chưa để ta quan sát cảnh vật xem xem có thứ gì thay đổi không Khuynh Vô Các đã vội hỏi thăm tích của Từ Hạo ở đâu. Ta đứng trên vách núi, chỉ xuống vách núi sâu thẳm vô đáy tới om om phía dưới.

- Dưới này có dòng Tang Hà, chảy thẳng tới Cốc Tuyệt Âm, hai người họ ở dưới đó.

Khuynh Vô Các nhú mày nhìn xuống dưới, biểu cảm phức tạp, không hiểu là đang suy nghĩ cái gì. Ta tiếp tục hỏi:

- Người còn định im lặng tới bao giờ. Rốt cuộc họ là ai vậy? - ta lại tò mò rồi, sau bao nhiêu lâu nay, ta cảm thấy cái bản tính này thật không tốt chút nào, đã không nhận lại được gì rồi, lại khiến đối phương cảm thấy khó xử, thậm chí là nổi trận lôi đình. Tuy ta ở đây không nhận được trận lôi đình nào cả, nhưng Khuynh Vô Các chỉ im lặng không nói gì, ném cho ta một ánh nhìn cảnh cáo, sau đó phi thẳng xuống vách núi không chút đắn đo, khiến ta như vừa bị dội cho một gáo nước lạnh, liền quên mất một điều không nên quên. Định lao xuống theo hần, thì phía sau đã có người kéo lại, suýt chút nữa thì tan xương nát thịt.

- Nàng ở lại đây, phía dưới lệ khí nặng nề sợ không chịu được.

Ta có chút đắn đo, sau vì muốn bảo toàn tính mạng, liền gật đầu.

- Ủ. – sau đó vội túm lấy tay Thiên Ân, nói: - Chàng đuổi theo hần đi, đừng để hần chạy thoát.

Thiên Ân khẽ cười, cúi đầu hôn nhẹ lên môi ta, sau đó xoay người, theo bước Khuynh Vô Các nhảy xuống vách núi. Ta đứng ở trên nhìn, khuôn mặt còn có chút ửng đỏ.

Họ đi rồi, chỉ còn mình ta ở lại nơi này, không gian tĩnh lặng, ta đứng trên mỏm đá nọ, gió thổi tới như thể rất lâu về trước, ta lại một lần nữa đứng đây ngắm phong cảnh núi sông trùng trùng xa xa phía trước. Bất giác cúi đầu nhìn hai lòng bàn tay mình, cảm giác chông chênh trống rỗng, mọi thứ trôi qua thật nhanh. Ngoảnh đầu nhìn lại vạn sự đã lác mình đổi thay.

* * *

Hai người kia đi mãi mà không thấy về, ta thực sự muốn biết, rốt cuộc hai người họ ở dưới đó đang làm cái gì kia chứ. Đứng ngó trông mãi mà chẳng thấy chuyển biến gì, chán chường, ta quyết định không thêm quan tâm nữa, xoay người trở vào nhà dọn dẹp lại mọi thứ. Lâu rồi không quay về, mọi thứ vẫn không có gì thay đổi nhiều, chỉ là trông có vẻ lạnh lẽo hơn trước đây mà thôi. Sau cái lần kết giới tan vỡ, tuyết đã ngừng rơi, nhưng lớp tuyết dày phủ bên dưới vẫn chưa tan hết. Cây đào trước sân đã lại một lần nữa nở hoa, như một áng mây sắc hồng thênh thang dịu nhẹ.

Dọn dẹp mọi thứ xong xuôi đầu vào đầy rồi, nhưng hai con người đó vẫn chưa quay trở lại, vừa rồi có vận động chân tay, trong người mệt mỏi, ta thấy là vẫn nên đi ngủ một giấc cho lại sức. Nghĩ là làm, ta vào nhà chùi chân đánh một giấc. Đến tận sáng hôm sau, mở cửa thấy khoảng không phía trước vẫn yên lặng, họ vẫn chưa trở về, rốt cuộc hai người họ đã đi đâu rồi cơ chứ. Xong, ta từ thối mắc chuyển sang bất an, liệu Thiên Ân đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

Chiều hôm đó ta đứng trong sân, dưới tán hoa đào trong lúc vô tình bỗng nhìn thấy một thứ. Trên thân cây có khắc chữ. Ta chớp mắt ngắm nhìn, thì thấy dòng chữ đó có nội dung như sau: Tiểu Vũ

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Thiên Ân trở về cùng với ba người nữa, ba người ở đây, không ai khác đó chính là Khuynh Vô Các, cậu thiếu niên nói năng chậm chạp với lão bà bà trước đó đã giải độc giúp ta. Bây giờ gặp lại, nhìn dáng vẻ của hai người đó vô cùng khác trước, lão bà bà từ một lão già có hình dáng cổ quái biến thành một nữ tử thanh tú. Còn Khuynh Tử Hạo trông lại có vẻ thông minh và tuấn dật hơn, điều đặc biệt là nó đã không còn nói lắp nữa.

Mãi về sau ta mới biết được rõ tường tận mọi chuyện của hôm nay. Khuynh Vô Các là đồ đệ của Thất Sắc, bản chất thông minh thiên tư tốt, được Thất Sắc vô cùng yêu mến và tin nhiệm, nhưng Vô Các lại đem lòng yêu Diệp Căn – tên lão bà bà đó, quyết định từ bỏ tà đạo mà tu tâm dưỡng tính, nguyện vì Diệp Căn mà làm tất cả. Dĩ nhiên Thất Sắc vô cùng tức giận không hải lòng, sau đó còn có vô số khúc mắc không kịp giải, cuối cùng Diệp Căn bị lừa đẩy xuống Tuyệt Âm cốc hẻo lánh, còn Khuynh Vô Các thì bị phong ấn tại Hắc Hải Qua. Khi bị đẩy xuống cốc, Diệp Căn lúc đó đang mang thai, chẳng bao lâu sau thì sinh ra Khuynh Tử Hạo, vì Tử Hạo là bán tiên, nên bộ dáng sau từng ấy năm không có gì thay đổi. Còn Diệp Căn có thể sống lâu hơn người thường một chút cũng chỉ vì trong thân thể có linh cốt của Vô Các. Hai mẹ con họ sống ở dưới Tuyệt Âm cốc lâu như vậy, vẫn luôn mong một ngày có người đến và đưa mình thoát khỏi.

Ta lại nhớ đến câu nói của lão bà bà rất lâu về trước đó, “Ta ở đây lâu như vậy rồi, hàng trăm năm, hàng ngàn năm, ai mà biết. Muốn cứu ta ra khỏi đây, nếu muốn làm thì đã sớm làm rồi, chẳng việc gì phải đợi đến bây giờ.” biểu cảm phức tạp bị ai mà bình thản trên khuôn mặt già nua nhăn nheo đó, không biết là đã trải qua bao nhiêu gian truân rồi mới lại có bộ dạng vô hi vô bi như vậy, có lẽ Diệp Căn đã chờ đợi rất lâu rất lâu, đợi có người đến và đưa mình ra khỏi cái nơi âm u đáng sợ ấy, cuối cùng cũng được thành toại.

- Ba ngày sau đến Bồng lai đảo, ta sẽ giúp cô lấy lại tiên thuật. - Khuynh Vô Các nói với ta như vậy, sau đó liền rời đi. Diệp Căn ánh mắt nhu hòa nhìn ta, Khuynh Tử Hạo vẫy tay chào ta, sau đó, cả gia đình họ cùng rời đi. Ta đứng đó, thất thần nhìn theo bóng họ mãi.

Ba ngày sau, thực có thể lấy lại tiên căn của ta sao?

Huyết Vương hiện tại có lẽ đã tìm ra cách sử dụng sức mạnh hồng hoang rồi, không lâu sau nữa hẳn cũng sẽ tìm đến chân núi Diêu Hòa, thời gian chẳng còn nhiều cho việc ta tìm lại tiên căn. Ba ngày, niềm vui có thể lấy lại được pháp lực, liệu có lớn hơn nỗi bất an ngự trị trong lòng ta hay không. Ta không biết, cho nên bản thân hiện tại cảm thấy vô cùng bất an, tâm can rối loạn.

Thiên Ân bước đến bên cạnh từ lúc nào, nắm lấy tay ta, từng ngón tay đan vào nhau, truyền cho ta hơi ấm. Bỗng ta cảm thấy vô cùng mệt mỏi, liền nghiêng đầu tựa vào vai Thiên Ân.

Lúc đó, ánh chiều tà phía xa xa dần tắt, nhuộm chân trời thành những dải lụa nhuộm màu đỏ cam dịu nhẹ. Lúc đó, bầu trời cao bình lặng mà êm ả, cả thế gian như chìm vào trong giấc mộng vô cùng bình yên. Lúc đó, hẳn nắm tay ta, ta bỗng nhiên không còn lo lắng bất an nữa, thoáng cái tâm tình tĩnh lặng như mặt nước. Lúc đó, ta tựa đầu vào vai hắn, người đứng bên cạnh, cùng ta ngắm vạn dặm hồng trần...

Nắm tay người, bên nhau trọn kiếp

Nắm tay người, cùng người say giấc.

Nắm tay người cho đến bạc đầu.

Nắm tay người, đời này không còn mong gì hơn.

* * *

Diệp Căn đưa cho ta một bát thuốc màu đen, ta nghiêng đầu ngó nhìn, thấy cũng không có vẻ gì là đáng sợ khó nuốt, cũng không có mùi gì quá đặc biệt, liền đưa tay nhận lấy, không khỏi nghi hoặc liệu bát thuốc đơn giản này, thực sự có thể giúp ta lấy lại tiên lực được hay sao?

Diệp Căn như đoán được những suy nghĩ trong đầu ta, liền lên tiếng phân trần:

- Đây chẳng qua chỉ là thuốc dẫn, quá trình lấy lại pháp lực cho cô tuyệt không đơn giản như lúc phế bỏ nó đâu.

Ta đang do dự nhìn bát thuốc mà Vô Các đã sắc, nghe thấy Diệp Căn nói như vậy, liền ngẩng đầu lên hỏi.

- Nhất định phải uống thứ này sao?

Diệp Căn gật đầu. Ta nâng bát thuốc lên, dốc thẳng vào miệng, mùi vị của nó không khủng khiếp như thứ trước đây ta uống khi còn ở dưới Tuyệt Âm cốc, nhưng nó lại có vị rất đắng, ta đặc biệt nhấn mạnh là vô cùng đắng ngắt, đã vậy, ta còn phải chịu đựng cái mùi vị đắng hơn cả mật ầy suốt cả một tuần liền. Mỗi lần uống xong bát thuốc ấy, Diệp Căn lại đưa cho ta một viên thuốc màu trắng to bằng một hạt đậu, cũng chẳng có gì đặc biệt cả, chỉ là sau khi cố gắng nuốt gọn thứ dung dịch không biết là có uy lực to lớn đến cỡ nào ấy xuống cổ họng mà không có bất cứ viên kẹo ngọt hay bát nước nào để hóa giải, ta mặc dù có vừa mới ngủ dậy hay là tỉnh táo đến thế nào đi chăng nữa, chẳng bao lâu sau đó mắt cũng điu hết lại vào nhau rồi gục xuống ngủ vùi.

Ta không biết khoảng thời gian bản thân hôn mê Khuynh Vô Các đã làm cái gì, chỉ là mỗi lần tỉnh dậy, ta liền cảm thấy khắp tứ chi xương cốt, lực phủ ngũ tạng như vừa bị cái gì đó khuấy đảo mãnh liệt, không còn chút hơi sức nào, chân tay cứ như kiểu là không còn của mình nữa. Ngay cả hít thở cũng khó khăn chứ đừng nói đến việc bước xuống giường đi lại. Mới hiểu tại sao, ta nhất định phải uống bát thuốc đắng và viên linh dược màu trắng trắng đó, bởi nếu không làm vậy, tuyệt sẽ không “dễ chịu” như bây giờ.

- Cảm thấy thế nào rồi? – Thiên Ân dịu dàng nói, ánh mắt vô cùng nhu tình nhìn ta, ầm ập và yêu chiều, lại có chút xót xa không lời, như thể ta đau đớn bao nhiêu thì hắn cũng đau đớn bấy nhiêu lần. Hành động này của hắn khiến trái tim ta như tan chảy, không nhẫn tâm để hắn âu lo, liền yếu ớt mỉm cười nói bản thân mình không sao.

- Khi nào bình phục hẳn, ta sẽ dẫn nàng đi xem thứ này...

- Thứ gì vậy? - ta hưng phấn hỏi lại.

- Không nói được. - Thiên Ân khẽ cười, nhất định không tiết lộ bí mật dù chỉ một chút mặc kệ ta có nài nỉ ỉ ôi như thế nào. Thấy hắn kiên quyết như vậy, cuối cùng ta cũng không chịu được kiên nhẫn mà bỏ cuộc, dù sao không sớm thì muộn ta cũng được biết đó là thứ gì đó thôi, đằng nào mà chẳng vậy.

Mỗi lần trị liệu xong, toàn thân đau nhức vô lực, Thiên Ân lại đến bên cạnh nói chuyện và kể chuyện cho ta nghe, quãng thời gian kéo dài một tuần đó cũng không đến nỗi chán ngán. Nhưng như vậy còn đỡ hơn là việc bắt đầu lại từ đầu, sau khoảng thời gian một tuần đó, ta đã có thể đi lại được, lại mất một chút công sức để luyện tập cho cơ thể có thể thích nghi lại thì tình hình cũng khá là khả quan. Ta đã có thể thiên biến vạn hóa và đẳng vân giá vũ, cũng cảm nhận được nguồn chân khí dồi dào chảy trôi trong huyết mạch, cũng cảm nhận được trong đan điền nguồn nội tức vô cùng quen thuộc đã thực sự trở lại với bản thân. Chỉ là hiện tại có chút không quen, ta cần có một khoảng thời gian nữa để thích ứng, như vậy mới có thể hoàn toàn lấy lại được tu vi ngàn năm khiến bản thân có chút tự hào trước đây được.

- Kể ra mỗi lần chúng ta gặp nhau ta đều lâm vào tình trạng vô cùng khó coi, thực đã khiến cô chê cười rồi. – ta ngồi đối diện Diệp Căn, cười ha ha mấy tiếng. Nàng ta nói, cũng nhờ ta mà cô ta mới có ngày hôm nay, thế nên quyết định giúp ta tạo ra một nhân quang khác thay thế đôi mắt đã bị phế bỏ trước đó. Kì thực, việc mất đi pháp lực mới khiến ta quan tâm, còn việc có đầy đủ hai mắt hay không, ta cũng không để ý lắm, chỉ cần vẫn có thể nhìn thấy mọi thứ xung quanh là được rồi. Bởi vậy cũng chẳng có ý định muốn phục hồi lại nhất nhãn đã bị phế bỏ ấy.

Nhưng nay Diệp Căn nói vậy, điều này lại có lợi cho ta, nếu ta từ chối chẳng phải là một việc làm vô cùng ngu ngốc hay sao. Với lại trước đó, trong thời gian ta trị liệu không hay biết gì, Thiên Ân đã giúp Khuynh Vô Các lấy lại bảo vật của hắn trước đó đã bị kẻ khác cướp đi, có chút thương tổn, Khuynh Vô Các vô cùng cảm kích, Diệp Căn lại cảm thấy vẫn là nên làm gì đó báo đáp lại chúng ta mới phải, liền quyết định dùng một viên minh châu vô cùng đặc biệt cùng với y năng thiên bẩm của mình để biến nó thành con mắt đã mất đi của ta.

Lần này không phiền đến Vô Các mà chính Diệp Căn sẽ động tay, tuy nàng ta chỉ là một phạm nhân, nhưng trước đó cũng là một thần y bất phàm, sau gặp được Vô Các, hai người lại có cùng chung một thú vui, nói chuyện cũng hợp nhau, liền truyền giáo lại cho nhau những điều bản thân biết cho đối phương, dần dần lâu ngày cũng nảy sinh tình cảm rồi sâu đậm lúc nào không hay. Vì vậy đối với Diệp Căn, ta hoàn toàn có thể tin tưởng phó mặc.

- Thực cũng không có ngờ ta lại một lần nữa gặp cô. Kể ra duyên phận cũng thật là kì diệu. – Diệp Căn đưa viên minh châu lên, lần này không cần bất cứ thuốc gây mê nào mà làm trực tiếp luôn, ta cũng không phải là chưa bao giờ chịu đựng cảm giác đau đến thương gân động cốt nên khi Diệp Căn đưa viên minh châu vào trong hốc mắt cũng chỉ nhũm mày khe khẽ.

Cả quá trình Diệp Căn tháo bỏ chiếc mặt nạ của ta ra, rửa vết thương, cắt bỏ những lớp thịt thừa thừa, rồi truyền vào đó một thứ gì đó khiến ta cảm thấy

tê tê man mát, cho đến khi đặt viên minh châu vào lại trong hốc mắt ta. Mọi thứ lúc đó diễn ra vô cùng khó nắm bắt, ta mặc dù có mờ mắt là thật đấy, nhưng lại cảm thấy mọi thứ phía trước vô cùng mật mờ, ngay cả khuôn mặt Diệp Căn gần ngay trước mắt cũng không thể nhìn ra, đầu óc cũng trở nên mật mờ như phủ một lớp sương trắng đục, cho đến khi tiếng nói “Nhắm mắt lại đi” vang lên bên tai, ta còn chưa hiểu câu nói đó có hàm ý như thế nào, cơ thể như đã bị thôi miên bất tri bất giác nhắm mắt lại.

Đột nhiên cảm thấy mắt nhói lên một cái buốt óc, khi mở mắt ra đã thấy mọi thứ rõ ràng ngay trước mặt, ta chớp chớp đôi mắt, quả thực không những mắt phải mà ngay cả mắt trái của ta cũng đã có thể nhìn thấy rõ mọi vật, ta lại chớp chớp mắt thêm mấy cái, tuy ban đầu có cảm giác không quen nhưng ta thực sự vô cùng vui vì bản thân lại có thể nhìn thấy mọi vật một cách toàn vẹn nhất giống như trước đây.

- Thời gian này nên chú ý cẩn thận một chút, tuy viên minh châu này khá đặc biệt nhưng cũng không hoàn toàn có thể thay thế con mắt trước đó của cô, rất có thể sau đó sẽ xuất hiện một vài dấu hiệu bất trắc, cũng không có gì quá rườm rà kiêng kỵ, chỉ là ta mong cô từ nay về sau tuyệt không được rơi nước mắt,...

Ta đưa tay ra, bàn tay lóe lên một tia sáng rồi biến ra một cái gương, ta soi mình trong đó. Nhìn thấy đôi mắt của mình hiện rõ trong tấm gương, một đen, một... tím.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Hôm đó rảnh rỗi, ta với Thiên Ân cùng nhau dạo bước trong rừng hoa hạnh đang độ khoe sắc hương, nắng buổi chiều nhàn nhạt, những con gió nhẹ nhàng thổi tới đem theo hương thơm nhẹ nhàng thênh thang lan tỏa khắp không gian, hoa hạnh rơi xuống như mưa phiêu diêu trong gió. Thiên Ân nắm lấy tay ta, hai bàn tay đan vào nhau, ta khẽ tựa đầu vào vai hắn, cùng nhau chậm chậm tản bộ trong rừng hoa hạnh. Không gian tĩnh lặng vô cùng dễ chịu, ta có cảm giác thế gian này như chỉ còn lại mỗi ta và hắn, thực muốn khoảng khắc yên bình trong khung cảnh đẹp đẽ này mãi chẳng trôi đi.

Trong lúc nhắm hờ hai mắt hưởng thụ những dư âm quý giá, đột nhiên ta cảm nhận được có cái gì đó đang tới, quả nhiên một luồng gió mạnh thổi tới đem đến một cô nương nọ. Nàng ta từ trên tầng mây lao nhanh xuống phía dưới, từ xa đã ra sức gọi hai chữ “Ca Ca” thật to, tình huống này y như ném một viên đá lớn xuống dòng nước tĩnh lặng, phá vỡ khung cảnh thơ mộng này. Ta hiếu kỳ ngẩng đầu lên nhìn, mới nhận ra. Đây không phải Nhã Tư, muội muội của Thiên Ân thì là ai, chỉ là vị muội muội này, không hiểu tại sao lại đến đây với bộ dạng hốt hải như thế.

Nhã Tư vừa đáp đất đã vội vàng chạy đến trước mặt Thiên Ân, quần áo không chỉnh tề, tóc tai rối bời, dường như trên người còn dính cái gì đó màu trắng như tơ nhện nữa, nàng ta hồn hã hồn hển nói không ra hơi.

- Ca... ca, Cốt Cốt... muội với tí ấy đi tìm huynh... Cốt Cốt... bị người ta bắt đi rồi... – Nhã Tư meo meo nói. Mặt Thiên Ân hơi biến đổi. Trấn an Nhã Tư.

- Muội nói rõ ra xem nào, Cốt Cốt bị làm sao? Ai bắt nàng ấy đi.

- Là một con Nhện Tinh rất lợi hại, muội không thể cứu được tí ấy, cũng may còn thoát được, huynh mau đi tìm tí ấy đi, mau đi tìm tí ấy đi, nếu không con Nhện Tinh đó nhất định sẽ...

Nghe có vẻ Cốt Cốt đang lâm vào tình thế vô cùng cấp thiết, mày Thiên Ân nhíu chặt lại, không chần chừ vội vã rời đi. Ta ngẩng ngốc nhìn tay áo hắn trượt khỏi tay mình, không hiểu tại sao lại có cảm giác như vừa bị ai đó cướp đi một thứ vô cùng quý giá. Nhìn theo bóng áo ấy dần biến mất, ta chỉ còn biết thần thờ thờ dài.

Cốt Cốt với Thiên Ân, nghe nói từ nhỏ đã có quen biết nhau, tình cảm cũng vô cùng tốt đẹp, hai người đứng bên cạnh nhau vô cùng xứng đôi, từ lâu đã có tin đồn như thể hai người đó chính là một cặp tình thâm tương đồng ý hợp. Khi nghĩ đến điều đó, trong lòng ta quả thực vô cùng khó chịu, tim như bị ai đó cào nhẹ. Xong lại tự trấn an bản thân mình, dù sao đó cũng chỉ là những tin đồn thất thiệt thôi mà...

Không phủ nhận, ta thực sự không muốn như thế chút nào cả. Trong lòng thầm mong hai người họ không như những gì người ta vẫn tưởng thì thật tốt quá. Lần trước khi Cốt Cốt chữa trị cho Thiên Ân, biểu hiện của hai người lúc đó vô cùng không rõ ràng, nói đúng ra thì khi đó có Thiên Ân với Cốt Cốt ở trong phòng, ta làm sao biết được bọn họ bên trong đó làm những gì, mà khi ấy cũng chẳng quá quan tâm, nhưng lúc này thì lại khác, ta thực sự vô cùng tò mò về mối quan hệ đó.

Thấy Nhã Tư đứng bên cạnh cũng chuẩn bị rời đi, ta thấy vậy liền hét lên.

- Đợi ta đã.

Nhã Tư quay lại nhìn ta, thấy ta đã bắt kịp, có vẻ ngạc nhiên hỏi.

- Tí cũng cùng đi sao?

Ta gật gật đầu, nói:

- Thiên Ân ở đó, không đi sao được.

Nói đúng ra thì, ta muốn đi xác minh xem mối quan hệ của Thiên Ân với Cốt Cốt là như thế nào, cảm giác bức bối này, thực sự rất khó chịu. Nhã Tư nghe thấy ta nói vậy, tròn mắt nhìn một lúc mà không nói gì.

Nhã Tư và Cốt Cốt vì còn lo vết thương lúc trước đó của Thiên Ân vẫn chưa hoàn toàn khỏi, liền đi tìm xem sao, nhưng vấn đề ở chỗ chẳng biết Thiên Ân ở nơi nào, ghé qua kỹ lâu của Miêu Miêu thì không có, họ lại tiếp tục bôn ba đi tìm, quả thực không ngờ được rằng Thiên Ân và ta lại ở đây – Bồng lai đảo.

Trên đường đi tìm, mới đầu cũng chẳng gặp phải điều bất trắc không may gì, vừa rồi bay qua một khu rừng nọ, đột nhiên có một tấm lưới mạng nhện bất ngờ tung ra, Nhã Tư và Cốt Cốt trở tay không kịp liền bị dính chặt vào tơ nhện. Quầy đạp rầy rụa một hồi, cũng nhờ sự giúp sức của Cốt Cốt mà Nhã Tư mới thoát, nhưng còn Cốt Cốt không thể thoát ra được liền bị đứt tơ nhện đó quấn chặt lại. Chủ thể của cái mạng nhện khổng lồ đó là một con Nhện Tinh khổng lồ vô cùng hung hăng, Nhã Tư đâu không lại nó, không biết con Nhện Tinh đã giấu Cốt Cốt ở chỗ nào, trong lòng đã hoảng loạn lại càng thêm hoang mang, không còn cách nào khác liền vội vã chạy đi tìm người cứu giúp, cũng may vừa hay phát hiện ra Thiên Ân ở đây nên mới đến tìm.

Trên đường đuổi theo Thiên Ân, nghe Nhã Tư kể lại toàn bộ câu chuyện ta cũng có chút cảm thông, hai nữ tử yếu đuối không may gặp phải yêu quái hung hăng tung hoành, đã bị hoảng loạn một phen, thực sự đáng thương.

Nhã Tư dẫn ta đến nơi con Nhện Tinh, cũng chính là đang đuổi theo Thiên Ân, ta và Nhã Tư đẳng vân như vậy là khá nhanh rồi, nhưng mãi mà chẳng thấy hấn đâu, có thể thấy Thiên Ân gấp gấp đến mức nào...

Hắn thực sự đang rất lo lắng cho Cốt Cốt...

- Có chuyện gì vậy? – thấy Nhã Tư cứ nhìn mình nhát gừng, ta khó hiểu hỏi.

Nhã Tư à lên một tiếng, tâm trạng đã bình ổn hơn lúc trước, mỉm cười nói.

- Mất của cô...

- Ừm, nhìn lạ lắm à?

Nhã Tư lắc đầu.

- Không có, chỉ là một bên màu đen, một bên màu tím, nhìn vô cùng ảo diệu, có chút lạ nên ta mới quá chú ý, làm phiền cô rồi.

- Không sao. – ta khách khí nói, sau đó nhìn về phía trước – đã tới nơi chưa vậy?

Ta đang nóng lòng muốn biết Thiên Ân đang ở đâu, bắt đầu từ khi nào mà một giây phút ngắn ngủi thiếu hấn thôi mà ta đã trở nên bồn chồn không yên như thế này.

- Sắp tới rồi, mặc dù lúc đó rất hỗn loạn, nhưng ta nhớ là băng qua con sông này là tới nơi rồi. – Nhã Tư chỉ tay về phía trước. Ta im lặng không nói gì, vì còn mải suy nghĩ, tại vì sao khi không thấy Thiên Ân, ta lại bồn chồn không yên.

Quả nhiên băng qua con sông lớn nữa, một ngôi làng nhỏ nữa, một cánh rừng nữa, lại một thôn làng khác nữa, mới thực sự tới nơi ta cần tới. Lúc rời đi là lúc xế chiều, khi đến khu rừng xuất hiện Nhện Tinh thì trời đã tối hẳn, từ xa đã thấy một đồng hồ hỗn độn hiện ra, cây cối đỏ nát, con Nhện Tinh to lớn kèn kàng nằm bất động, ta đoán ngay được vừa rồi đã có một cuộc hỗn chiến xảy ra, dĩ nhiên người thắng là Thiên Ân.

Vừa nhìn thấy Thiên Ân, ta bỗng chốc rất vui, định lên tiếng gọi hấn, nhưng lại thấy trong tay hấn đang ôm một nữ tử yếu đuối, thì không hiểu sao tiếng gọi định thốt lên lại nghẹn ứ trong họng.

Thiên Ân không nhìn thấy ta, hấn vội vã rời đi, ta chỉ nhìn thấy bóng lưng của hấn, cũng nhìn thấy Cốt Cốt người nhuốm đầy máu đang yếu ớt ngả đầu lên ngực hấn, yên tâm nằm trong vòng tay của hấn.

Lúc này đây, nhìn thấy bóng lưng ấy, ta lại có cảm giác sợ hãi, điều ta sợ hãi, chính là nhìn thấy hấn quay lưng về phía ta, lạnh lùng rời đi, không một lần ngoái lại.

Ta đã tìm ra được câu trả lời cho những nghi vấn nêu trên rồi, lí do tại sao khi không nhìn thấy hấn ta lại khó chịu, chẳng qua là vì ta đã thực sự động tâm với mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Nói là nhìn thấy Thiên Ân, nhưng khoảng cách từ chỗ ta tới nơi hấn rồi đi cũng khá là xa, chẳng qua mắt ta vốn tinh tường, với lại con mắt bằng mình châu sắc tím ấy quả nhiên rất công hiệu lên mới có thể nhìn thấy hấn khi còn chưa đến gần bên. Còn Nhã Tư thì lại khác, khi chúng ta đáp xuống bên cạnh cái xác của con Nhện Tinh đã chết phơi khô, nàng ta mới tròn mắt tìm kiếm không biết Thiên Ân và Cốt Cốt đã đi về hướng nào, rồi đi bao lâu rồi. Còn bản thân ta lúc đó, chỉ biết đứng thất thần một hồi lâu, trong đầu trống rỗng không hiểu cảm xúc hiện tại trong lòng là như thế nào.

Không biết ta đứng như vậy bao lâu, đến khi Nhã Tư đi đến vỗ nhẹ vào vai ta gọi ta mấy câu liền ta mới hoàn hồn thức tỉnh khỏi mơ nghĩ nghĩ suy suy vớ vẩn trong đầu, nhìn nàng ta như muốn hỏi có chuyện gì vậy.

- Ca ca và Cốt Cốt đã trở về Cửu Trùng Thiên rồi, ti đi cùng ta luôn đi nhé, Thiên Ân huynh ấy nói có cái này muốn cho ti xem.

Có thứ muốn cho ta xem ư, là gì vậy nhỉ?

Phải rồi, chẳng phải trước đó Thiên Ân có nói, khi nào ta bình phục rồi sẽ dẫn ta đi xem một thứ vô cùng thú vị sao. Không chán chừ, ta lập tức đồng ý cùng Nhã Tư trở về Cửu Trùng Thiên.

- Haizz, hôm nay đúng là quá xui xẻo mà, suýt chút nữa là xảy ra việc lớn rồi. – Nhã Tư bay bên cạnh, nhìn trời cảm thán vài câu.

Ta nghĩ, nếu như Cốt Cốt thực sự có mệnh hệ gì, thì điều đó cũng được coi là việc lớn, liền gật đầu tán thành.

- Ti sao vậy? – Nhã Tư nghiêng đầu hỏi ta, ta “hả?” lên một tiếng, cô nàng ấy lại càng nhìn ta chăm chú hơn, chân mày nhíu nhíu lại, sau đó khuôn mặt dần giãn ra, nở một nụ cười như thể là đắc ý. – Ta biết rồi ta biết rồi a. Ti ti, ti cũng đừng quá lo lắng như vậy chứ.

- Ta có lo lắng chuyện gì sao? – ta tròn mắt hỏi lại, thấy câu nói của Nhã Tư có vẻ gì đó không đúng lắm.

- Còn nói là không có nữa sao. Muội tuy chưa trải tình ái bao giờ cả, nhưng đọc rất nhiều sách, xem kịch cũng khá nhiều, thế nên kinh nghiệm so với thực tiễn cũng không có gì quá lệch lạc, dĩ nhiên biết biểu hiện này của ti là như thế nào rồi. Ti đang không vui khi nhìn thấy ca ca của muội vì Cốt Cốt mà trở nên kích động như vậy có đúng không nào. – Nhã Tư hơi héch mặt lên, nói với giọng điệu vô cùng hào hứng, như thể muốn nói với ta rằng “Muội nói quá chuẩn rồi phải không, không có gì có thể dễ dàng qua mắt muội.

- Tiểu muội muội, nghĩ quá nhiều rồi. – ta phẩy tay nói, vốn định chấm dứt chủ đề nhạy cảm ấy ngay và luôn, nào ngờ Nhã Tư còn hào phóng tiết lộ cho ta những thông tin vô cùng thú vị khác.

- Thật ta khi còn nhỏ Cốt Cốt đã rất được mẫu thân muội yêu quý, vẫn thường hay lại chơi với mẫu thân, sau vì cũng đồng trang lứa, khi còn nhỏ ca ca, muội và ti ấy có cùng chơi với nhau. Kì thực muội không thích ti ấy lắm, bởi vì khi còn nhỏ mỗi lần chơi cái gì đều muốn gạt muội ra một chỗ rồi lại gần Thiên Ân, làm muội không thể không ghét ti ấy được. Ti ấy thích Thiên Ân thấy rõ, nhưng ca ca là một con người lạnh lùng lạnh nhạt, không lạnh không nhạt đối xử tốt với Cốt Cốt một tí, ti ấy lại cho rằng ca ca cũng có tình ý với mình, liền vô cùng vui sướng. Trước đây có một lần Thiên Ân bị thương rất nặng, còn ngờ là không qua khỏi nữa, nhưng cũng là do Cốt Cốt đem nguyên thần của mình ra để cứu chữa, huynh ấy mới tỉnh lại. Cốt Cốt xem như đã cứu lấy một mạng của ca ca, vì vậy sau đó huynh ấy liền muốn bù đắp cho ti ấy, đối xử ân cần chu đáo hơn một chút. Còn nói sau này cho dù thế nào đi chăng nữa nhất định cũng sẽ bảo vệ Cốt Cốt, không để nàng ấy mây may thương tổn. Hai người bọn họ trong mắt người khác vô cùng xứng đôi vừa lứa đáng ngưỡng mộ, nhưng Thiên Ân đối với ti ấy, muội cam đoan đó chẳng qua cũng chỉ là trách nhiệm mà thôi. Nhưng mọi người lại không cho là như vậy, Phụ thân còn muốn gả Cốt Cốt cho Thiên Ân ca ca của muội nữa.

Ta im lặng nghe Nhã Tư nói, nghe đến đây bỗng nhiên cảm thấy như cái gì đó va mạnh vào trái tim mình đau đớn.

- Vậy, hôn ước đã được định đoạt rồi sao? – ta cảm thấy hơi khó thở, giọng nói có chút run. Thật là kì lạ, tại sao ta lại có những biểu hiện như vậy chứ?

- Đã được định đoạt. - Nhã Tư gật đầu chắc nịch.

- ... - ta trầm mặc, ngoài trầm mặc ra quả thực không còn biết nên nói gì tiếp theo.

- Cả mẫu thân cả phụ mẫu đều đồng ý tác thành, Thiên Ân cũng không hề từ chối. Thiên giới được một phen náo loạn. Lần đó, ta còn ngờ là đã thực sự có một vị tấu tâu mà bản thân mình không thể nào yêu thích nổi luôn rồi. - Nhã Tư hồi tưởng lại mọi chuyện, giọng nói có chút xa xôi. – Nhưng mà sau đó hôn lễ không hiểu vì lí do gì lại bị hủy, Thiên Ân huynh ấy xuống trần lịch kiếp, sau khi trở về liền không đến tìm Cốt Cốt mà lại đến một sơn cốc hẻo lánh nào đó, mất nguyên một ngày một đêm để tự vẫn bắc thang mây, ta cũng chẳng hiểu huynh ấy làm vậy để làm cái gì nữa. – Mày Nhã Tư nhíu chặt lại, lúc này nhắc lại chuyện xưa cũ lần đó, cũng vẫn không thể hiểu nổi tại sao Thiên Ân sau khi lịch kiếp trở về không những tính tình lạnh nhạt lại càng lạnh lùng hơn, mà còn làm vô số việc kì cục không dễ đoán. Thực khiến người ta vô cùng tò mò khó hiểu mà.

Ta thì không mấy để tâm đến bộ dạng trầm tư nghĩ ngợi của Nhã Tư, trong đầu chỉ lặp đi lặp lại một câu nói “mất nguyên một ngày một đêm để tự vẫn bắc thang”. Điều này, trước đó khi ta còn ở dưới Tuyệt Âm cốc, không có đường để lên, đưa ta ra khỏi nơi đó chính là chiếc thang mây trắng xóa ấy, không lí nào đó lại là Thiên Ân được.

Tại ta ư đi, đầu óc hỗn loạn, bởi vì không chắc mà lên tiếng hỏi Nhã Tư.

- Muội, nói thật... sao?

- Thật, dĩ nhiên là thật rồi, bây giờ nghĩ lại bộ dạng thất thần của huynh ấy sau khi đó, muội còn không khỏi rung mình mấy cái, trên tay huynh ấy không hiểu lấy đâu ra một thanh kiếm, thoát nhìn có vẻ đơn giản, nhưng trên thân kiếm lại dính đầy máu, máu đã khô lại rồi, không biết huynh ấy đã giữ nó bao lâu, chỉ là không những không lau rửa nó sạch sẽ, mà còn ngầy ngốc nhìn nó nữa, như thể thanh kiếm ấy vô cùng quyền rũ không bằng. Theo kinh nghiệm ba ngàn tám trăm bảy mươi mốt năm tồn tại giữa thế gian rộng lớn này, cùng với những gì từng đọc qua và trải qua, muội nghĩ huynh ấy đang tương tư, tuy đáng về khi đó trầm mặc không mấy lộ ra chút cảm xúc thừa thãi nào, nhưng không gian xung quanh cũng bị bộ dạng thần du thiên ngoại đó của huynh ấy làm cho tăng thêm mấy phần u ám và nguy hiểm, muội dĩ nhiên không dám lại gần hỏi thăm, nhưng vẫn thừa sức đoán ra được rằng, huynh ấy đang đau lòng, đích thị là đã bị ai đó đá kích mãnh liệt, huynh ấy đem cất thanh kiếm đó đi, trân trọng như bảo vật. Muội lại thầm đoán rằng, có lẽ là vì một nữ tử có sắc đẹp bách niên nan ngộ nào đó rồi. Ồ, nhưng mà điều đó không quan trọng, Tử Bạch tí tí, nhưng mà ta lại thấy, thật ra người Thiên Ân ca ca ta thực lòng yêu thương, chính là tí đó.

Ta cứ đi hết bát ngát này đến khúc mắc khác, cuối cùng khi nghe thấy câu nói kết luận của Nhã Tư, có chút bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

Trong lòng ta hiện lên một nghi vấn vô cùng lớn, đó chính là Thiên Ân có phải là Tiểu Vũ lúc chuyển thế lịch kiếp hay là không. Trước đây ta không mấy để tâm, cũng là vì chỉ nghĩ Tiểu Vũ đơn giản chỉ là một phạm nhân, nhưng sau những gì đã xảy ra, những gì đã nghe thấy được, ta lại không thể không hoài nghi vấn đề đó.

Liệu rốt cuộc, có đúng hay là không?

Cả hai đều có ngoại hình giống nhau, tính cách cũng hao hao tương đồng, mặc dù Thiên Ân có vẻ chừng chạc hơn một chút, nhưng hẳn chẳng phải cũng có một sợi dây đeo kiếm giống y như cái mà ta đã tặng cho Vũ Lỗi vào dịp sinh thần năm nào hay là sao?

Mà cứ cho là không phải đi, ta và hắn coi như không quen biết từ trước, vậy tại sao khi lịch kiếp quy vị, hắn lại cất công tụ vận, lại giúp ta ra khỏi Tuyệt Âm cốc, tại sao hắn biết ta ở đó, tại sao lại muốn giúp đỡ ta?

Nhưng nếu như đúng Thiên Ân là Vũ Lỗi, vậy tại sao hắn lại không có vẻ gì là quen biết ta trước đó cũng như có những kí ức của Tiểu Vũ trong những năm tháng ở bên cạnh ta.

Trên cả quãng đường ta không hề tiếc sức vật lộn với mớ suy nghĩ trong đầu. Cho đến khi cũng Nhã Tư đến thăm hỏi tình hình sức khỏe của Cốt Cốt, nhìn thấy Thiên Ân, ta mới có chút định thần lại.

Cốt Cốt hiện đang nửa ngồi nửa tựa ở trên giường, bộ dạng yếu ớt, sắc mặt cũng xanh xao, có vẻ như vừa bị dọa cho một cú kinh hồn bạt vía, thần thái vẫn chưa bình ổn lại mà vẫn còn có chút lo sợ bất an. Một nữ tử yếu đuối mỏng manh như vậy, không khỏi khiến người ta quan tâm thương xót không đành lòng. Thiên Ân dù có lạnh lùng đến đâu cũng có vài ba phần ôn nhu, ngồi bên cạnh giường từ từ bón cho Cốt Cốt từng thìa thuốc. Nhìn cảnh tượng này, ta có chút tức giận trong lòng, nhưng vẫn theo chân Nhã Tư bước vào trong. Thiên Ân ngẩng đầu lên, nhìn ta một cái, bất gặp ánh nhìn quen thuộc, nhưng lại như thiếu đốt còi lòng ta bỗng rất, cực kì khó chịu không thoải mái.

- Ca, để muội bón thuốc cho tí ấy. – Nhã Tư liếc nhìn ta một cái, sau đó chạy đến chỗ hai con người nọ, tỏ ý muốn giúp đỡ. Muội ấy vừa đưa tay ra định đỡ lấy bát thuốc trong tay Thiên Ân, thì đột nhiên Cốt Cốt ho mấy tiếng, nàng ta đưa tay lên ôm miệng, bộ dạng như thể chuẩn bị nôn ra máu tới nơi, vô cùng cấp thiết vô cùng nguy kịch.

Thiên Ân đỡ lấy nàng ta, rót cho nàng ta một cốc nước, sau đó giúp nàng ta vuốt lưng cho đỡ cơn ho, không quên nói.

- Để ta làm cũng được. – dừng lại một lúc, hắn lại nói. – hai người ra ngoài trước đi, chỗ này có nhiều người sẽ không tốt cho bệnh trạng của Tiểu Cốt.

Từ đầu đến cuối, ta luôn nhìn hắn, nhưng hắn chỉ liếc nhìn ta có một lần, sau đó không hề nhìn ta lấy nửa cái, ta cảm thấy vô cùng khó chịu, có cảm giác như hắn đang không còn quan tâm tới ta nữa, có chút tủi thân và xót xa trong lòng, trái tim thì như bị ai đó dày xéo. Hắn gọi Cốt Cốt là Tiểu Cốt, chưa bao giờ gọi ta là Tiểu Bạch, trước đây ta gọi Vũ Lỗi là Tiểu Vũ, cũng chỉ vì quan hệ thân mật đặc biệt hơn bình thường, bây giờ Thiên Ân gọi Cốt Cốt như vậy, cũng là quan hệ không bình thường?

Hắn là đang đuổi chúng ta ra khỏi đây, yêu cầu ta với Nhã Tư nhượng lại không gian yên tĩnh ấm áp riêng tư của hai người bọn họ. Nhã Tư thấy Thiên Ân đã nói như vậy rồi, cũng không cứng đầu quả quyết sẽ ở lại đến cùng, mà căn bản nàng ấy cũng chẳng muốn lưu lại đây chút nào, chắc có lẽ vừa rồi khi bước vào trong phòng thấy cảnh tượng của hai người Thiên Ân và Cốt Cốt đặc sắc tới vậy, điều đó hoàn toàn đi ngược lại với những gì nàng ta đã quả quyết với ta trước đó – người Thiên Ân thực sự yêu thương chính là ta, nên mới xung phong giải tỏa tình huống vô cùng khó coi ấy. Nghĩ được tới đây rồi, lại cảm thấy vô cùng chua xót.

Vừa mới rồi còn nắm tay ta cùng dạo bước, bây giờ đã ở bên nữ tử khác rồi, còn muốn đuổi ta đi nữa, ta không cam tâm.

- Thiên Ân, ta có chuyện muốn nói với chàng.

Thiên Ân đầu không ngẩng lên, tay vẫn đưa từng thìa thuốc lên miệng thổi, sau đó đút cho Cốt Cốt, nói ngắn gọn một câu.

- Để sau đi.

Bây giờ ta mới hiểu thế nào là chỉ một câu nói cũng khiến người ta tan nát cõi lòng.

* *

Ta đang ngủ trong phòng, không hiểu tại vì sao bỗng nhiên lại tỉnh giấc, cảm giác như có ai đó đang gọi mình. Ta mở mắt ngồi dậy, thấy có một con hồ điệp màu xanh lam nhạt phát ra những tia sáng lấp lánh, đang đập cánh bay trên đỉnh đầu.

Một con hồ điệp vô cùng đẹp mắt, không hiểu bằng cách nào lại vào đây được, ta khó hiểu nhìn nó, thấy có vẻ như con hồ điệp này không được bình thường, nó như đang muốn nói cái gì đó. Chưa để ta kịp suy nghĩ rốt cuộc con hồ điệp này là có ý nghĩa gì, bản thân lại như bị cái gì đó chi phối điều khiển. Ta bước xuống giường, như bị ai đó thôi miên mà đi theo con bướm ấy.

Con hồ điệp bay phía trước, lượn lờ đập cánh dẫn đường chỉ lối cho ta. Bản thân đang đi đâu ta không biết, cảnh vật xung quanh ta cũng không để lọt mắt, cho đến khi ngửi thấy một mùi hương vô cùng quen thuộc của hoa đào, thần trí ta mới tỉnh táo vài phần. Con hồ điệp vẫn còn bay phía trước bỗng nhiên tan ra thành những hạt bụi nhỏ li ti sáng lấp lánh rồi dần dần biến mất trong không trung.

Ta đứng trơ ra ở đó, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Chỉ thấy trước mắt là một rừng hoa đào rất lớn. Ánh trắng sáng dịu nhẹ trên cao tỏa ánh hào quang dịu dàng tán lên từng bông hoa cánh hoa, gió buổi đêm có chút lạnh lạnh, mùi hương lan tỏa không gian, dưới đất những làn sương khói bay là là như múa lượn. Những cánh hoa tung mình vào trong không trung nhiều như mưa sa. Tạo nên cảnh tượng thần tiên thanh nhã thoát tục mà đầy ý vị.

- Thiên Ân. – có một giọng nói của nữ tử bỗng vang lên, ta mới hay ở đây không chỉ có một mình ta. – Rừng đào hoa này là chàng trông cho ta đó ư? - Giọng nói này nhẹ nhàng như sương sớm, trong thanh như tiếng suối reo vang, âm thanh tuyệt diệu chỉ nghe thôi cũng thấy mãn nguyện này đâu phải ai cũng có thể may mắn sở hữu. Chính vì không có nhiều người được sở hữu như vậy nên trong số ít những người may mắn đó ta vẫn còn có thể phân biệt được đó là giọng nói của ai. Chắc chắn là Cốt Cốt, thật kì lạ, vừa rồi nàng ta còn yếu ớt nằm trong phòng khó khăn uống từng ngụm thuốc đắng, vậy tại sao bây giờ đã ở ngoài này rồi.

Ta bước lên phía trước vài bước, qua lớp lớp những tán hoa đào thấy có bóng người, không chỉ có một người mà là hai, ngoài Cốt Cốt ra còn một người nữa, người đó quay lưng lại với ta nên ta không nhìn rõ mặt, chỉ là dáng người cao lớn như vậy ta đoán người đó là nam nhân.

- Không ai xứng với nó hơn là nàng, Cốt Cốt, ta trồng hoa đào vì nàng, cuối cùng cũng chờ được đến ngày cả rừng đào này nở hoa. – giọng nói này cũng vô cùng quen thuộc, ta vốn không muốn tin, nhưng sự thật phũ phàng đó lại là Thiên Ân.

Ta đứng nép mình trong một gốc cây đào, trái tim như bị ai đó bóp nghẹt đến khó thở, cố gắng nép mình đứng thật sâu, nhưng lại thực muốn chạy ra hỏi bọn họ rốt cuộc là đang diễn trò gì đây. Từng câu từng chữ vừa rồi Thiên Ân nói ta đều nghe rõ ràng, thì ra rừng hoa đào hương sắc thê lương này là do hần tự tay chăm bón trồng tặng cho Cốt Cốt, cả rừng đào mười dặm, đâu dễ dàng gì để tạo nên, ấy vậy mà hần lại vì Cốt Cốt mà đã có thể khiến cho sắc hoa nở rộ thắm tươi, hành động này thật khiến cho người ta không khỏi cảm động ngưỡng mộ. Nhưng sao ta lại chỉ thấy vô cùng ghen tị và ảm ức, hần nói muốn cho ta thấy một thứ gì đó, ta nghĩ mãi mà không ra, nhưng khi nhìn thấy những gì diễn ra trước mắt, ta lại nghi hoặc không biết đây có phải điều bất ngờ mà Thiên Ân muốn dành tặng cho mình không?

Quả thực, vô cùng đặc sắc, vô cùng thú vị...

- Cảm ơn chàng. – giọng nói Cốt Cốt ngọt như mật, mềm mại lay động lòng người, ta thấy nàng ta từ từ ngã đầu vào ngực Thiên Ân, hai người đó ôm lấy nhau ủ ấm cho nhau, còn mình ta đứng đây lạnh lẽo cô độc. – Chàng có yêu ta không?

Cốt Cốt đột nhiên hỏi như vậy, ta im lặng lắng nghe.

-... – hần im lặng không nói gì, khoảng thời gian im lặng đó tuy ngắn ngủi trong vòng một khoảnh khắc, nhưng đối với ta lại như kéo dài bất tận. Không chỉ Cốt Cốt mà ngay cả ta cũng rất nóng lòng muốn nghe câu trả lời của hần. Trước đó hần tặng ta Phách Liên Tinh, nói nếu như viên đá đó hiện lên màu hồng sắc cánh đào hoa, thì tức là trái tim hần có ta, người hần yêu thương chính là ta, điều đó cũng coi như là hần đang tỏ tình với ta vậy. Ta một mực tin là thực, nhưng đến hôm nay mới biết tất cả hóa ra chỉ là dối lừa. – Cốt Cốt, nàng đang nói linh tinh gì vậy, đời này ta chỉ cần có nàng, sao lại có thể không yêu nàng được.

Đau...

Dường như có một lưỡi dao vô hình từng nhát từng nhát một đâm chém vào trong trái tim ta, dầy xéo nó, có cái gì đó bên trong ta đang đổ vỡ loảng xoảng, hóa ra là như vậy, hóa ra là như vậy...

Gió đêm nay không mạnh, nhưng cũng đủ làm ta như tê cóng, mạch máu trong cơ thể như đông cứng lại, hơi thở cũng trở nên nặng nề.

- Vậy sao chàng mãi mà vẫn dây dưa với cô ta thế?

- Từ Bạch?

- ...

- Nàng không biết sao, ta đối với nàng ta như vậy cũng chỉ vì muốn lợi dụng nàng ta mà thôi. Sau khi Ma quân bị tiêu diệt, nàng ta hết giá trị dụng rồi, nếu như nàng không thích cô ta tới vậy, vậy thì tự tay ta sẽ kết liễu cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

Từng câu từng chữ như lớp lớp sóng dữ không ngừng gào thét điên cuồng dâng trào trong lòng ta, đẩy lên nỗi lòng bị ai chưa xót mặn đắng không có ngôn từ nào có thể gột tả hết. Ta đứng đó, cái gì cần nghe thì cũng đã nghe rồi, cái gì cần biết thì cũng đã biết cả rồi. Giá trị lợi dụng sao, hóa ra đối với chàng ta còn có chút cái gọi là “giá trị”. Vậy mà vừa rồi khi Cốt Cốt hỏi Thiên Ân rằng hắn có yêu nàng ta không, ta đã hi vọng rằng hắn nói không phải, người ta yêu là Từ Bạch, người ta tặng Phách Liên Tinh, người ta hứa sẽ bảo hộ suốt đời là Từ Bạch.

Ta tự cảm thấy xấu hổ, tự cảm thấy bản thân mình thật quá đỗi nực cười.

Ta không biết mình đã đứng đó hứng trọn gió đêm lạnh lẽo bao lâu, chỉ là thể giới xung quanh dường như đã hoàn toàn biến mất, rừng đào mỹ lệ cũng mờ nhạt dần đi, không gian trước mắt tối sẫm lại, những mảng bóng đen che phủ tầm nhìn, như thể ta đang dần chìm vào đêm tối tuyệt vọng cô độc không lối thoát. Hai con người kia rồi đi lúc nào ta cũng không hay biết, hắn họ không hề biết rằng, đã có một người hèn nhát lén lút nghe lén câu chuyện của hai người, sau khi họ đi rồi vẫn có một người đang đau khổ tuyệt vọng đứng chôn chân ở đó.

Hiển nhiên ta vẫn còn nhớ những gì Diệp Căn nói, không được khóc, nếu như ta khóc, “con mắt trái” của ta nhất định sẽ bị ảnh hưởng, như vậy công sức của Thiên Ân luyện tập giúp ta tu đạo lại từ đầu, vì ta phá vỡ phong ấn kếp tại biển Hắc Hải Qua, lại lao vào gian nguy giúp Khuyên Vô Các đoạt lại được bảo vật chẳng phải thành công cốc hay sao?

Ngay cả khi... chỉ là lừa dối lợi dụng, hắn lại có thể tích cực hết mình được như vậy, khiến ta không lỡ lòng căm ghét, những lúc ở bên ta ánh mắt thâm tình đó, cử chỉ ôn nhu đó, tại sao lại thật tới nỗi ta không thể tin đó chỉ là lừa dối lợi dụng. Tại sao ngay cả một lí do để căm ghét hắn, ta cũng không có được?

Nghe thấy tiếng bước chân, ta ngẩng đầu lên nhìn. Người đi tới, là... Cốt Cốt, nàng ta nhún mày nhìn ta, đánh giá một lượt, mắt ánh lên cái nhìn châm biếm. Im lặng một lúc để hình dung những gì đã xảy ra, nàng ta nhếch môi lên khẽ cười.

- Nghe thấy hết rồi sao? – tại sao nàng ta không ngạc nhiên, tức giận khi biết được rằng có kẻ khác đã nghe được những điều không nên nghe, đã thấy được những điều không nên thấy. Mà ngược lại, nhìn biểu cảm của nàng ta lúc này, như thể đã biết trước được có người đang nghe lén, cũng đã đoán được người ở đó là ai.

Hóa ra là nàng ta cố tình để ta nghe thấy hết sao?

- Cô sớm đã biết ta ở đây?

Cốt Cốt không nói, dáng người thướt tha tựa liễu nhẹ nhàng bước tới phía ta, đuôi mắt như ẩn như hiện một nét cười mỉa mai, nhưng lại không thể phủ nhận dung mạo khuyên thành quốc sắc sắc ấy vô cùng ưu mỹ. Nàng ta đưa tay lên, ngắt một bông hoa đào, đưa lên mũi ngửi hờ mắt như thể đang thưởng thức hương hoa, dáng vẻ đẹp để lay động lòng người không màng mọi chuyện, như thể trên thế gian này chỉ có mình nàng ta.

Ta im lặng đợi chờ câu trả lời, nhìn Cốt Cốt ung dung thư thái như vậy mà không khỏi tức giận, đang định quay người bỏ đi thì bị câu nói của nàng ta ngăn lại.

- Ta sớm đã biết cô ở đó. – Cốt Cốt liếc nhìn ta, bông hoa đào trên tay rơi xuống, nàng ta nhấc chân lên, dẫm lên bông hoa đó, ta lặng thinh đứng nhìn, khóe môi Cốt Cốt lại cong cong. – Ta muốn cho cô biết rằng sự thật nó phũ phàng đến thế nào. Thiên Ân, chàng chưa bao giờ yêu cô, dù là khi còn trong hình dáng của Vũ Lỗi hay là Thái tử Thiên tộc cũng chưa bao giờ yêu cô, chưa từng thuộc về cô.

Quả thực, Vũ Lỗi là Thiên Ân sao? Điều này khiến ta bị đá kích mạnh mẽ, trước đó cứ ngỡ ngờ không tin, nhưng hóa ra sự thật đúng là vậy, ta luôn cho rằng chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra được, thế nên cũng chẳng có chút chuẩn bị đề phòng, dĩ nhiên hiện tại vô cùng bối rối.

- Tiểu Vũ thực sự là Thiên Ân sao? – ta vô thức hỏi lại, muốn nhận lấy được một câu khẳng định chắc chắn. Mày Cốt Cốt nhướn lên, bộ dáng dịu dàng hiền dịu thường ngày bỗng có chút sắc sảo.

- Như cô đã thấy đấy. Chúng ta chẳng qua cũng chỉ là đang muốn lợi dụng cô mà thôi. Năm đó chàng đến Bạch Sơn cũng thập phần là có dự tính trừ bị từ trước, muốn được cô tín nhiệm tin tưởng hơn, muốn mượn cô để tìm ra tung tích của Dạ Ảnh Minh Châu, muốn lợi dụng cô để có thể tiêu diệt Ma Quân. Tất cả, đều đã được tính toán từ trước đó.

Toàn thân ta không ngừng run rẩy, không hiểu là do gió lạnh, hay là vì một lí do nào khác, toàn bộ sức lực trong cơ thể như bị rút sạch đi, ta loạng choạng lùi về phía sau, lưng chạm vào thân một cây hoa đào lạnh lẽo, không khỏi run mình. Tai dần ù đi, ta không tin, ta không tin, không lí nào mọi

chuyện lại xảy ra theo chiều hướng đó được, không thể như thế được.

- Vậy... tại sao cô lại muốn nói cho ta những điều này? – ta khó nhọc tách kẽ răng, từng câu từng chữ run rẩy phát ra, vô cùng khó khăn.

- Ha, hỏi hay lắm. Cho cô biết rồi cũng chẳng sao, ta muốn cô hiểu rõ rằng, Thiên Ân không yêu cô, bản thân cô lại đang chìm sâu vào những bầu mộng tưởng, nhìn thấy hai người ở bên nhau, ta cảm thấy vô cùng khó chịu, dù là đóng kịch hay giả dối đi chăng nữa ta cũng đều cảm thấy vô cùng khó chịu, cũng chỉ bởi vì Thiên Ân, ta thực sự rất yêu chàng. – Cốt Cốt trở nên mất bình tĩnh. – Từ khi còn nhỏ ta đã thích chàng rồi, tình cảm của ta bền bỉ nhẫn nại mà sâu sắc như vậy, ngày này qua tháng nọ cũng không phai nhạt lấy một phần, ta yêu chàng, chàng cũng yêu ta, cô tưởng còn có chỗ để cho cô xen vào hay là sao. So với mấy năm gần gũi hai người ở bên nhau, chẳng khác gì một giọt nước rơi xuống biển lớn. Ta muốn cô rời khỏi nơi này, đừng bao giờ xuất hiện ở đây nữa, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt Thiên Ân nữa.

- ...

Ta thua rồi, ngay từ khi bắt đầu, ta biết bản thân mình đã thua rồi, tại sao hết lần này đến lần khác ta bị người ta đem ra mà vui đùa mà lừa dối, chẳng lẽ trên thế gian này, không còn có người nào đối với ta thực lòng nữa hay sao?

Ngay cả Thiên Ân cũng thế, ngay cả Vũ Lỗi cũng thế, hóa ra ta chỉ là một công cụ. Để chàng đạt được sở nguyện, mà chàng hạ quyết tâm tiếp cận ta, hai chúng ta gặp nhau, đây là duyên phận sắp đặt, hay là nghiệt duyên do ông trời tạo nên.

Ta cảm thấy đau đầu, tim cũng đau, toàn thân như mất dần đi cảm giác, hình bóng Cốt Cốt trước mắt lúc rõ lúc nhạt, ta tự nhủ bản thân mình, không được gục ngã, không được để người khác nhìn thấy một chút bộ dạng hèn nhát của ta. Lúc này đây đã thấm lắm rồi, đã ê chề lắm rồi, đừng để bản thân trở nên khốn đốn hơn nữa..

Ta cười nhạt, chỉ thầm mắng bản thân nàng ta thực ngu ngốc, bị tình yêu che mờ mắt mất rồi. Thế nhưng, nàng ta đã đúng, ta còn chỗ để chen chân vào sao?

Ta quyết định không nói nhiều với nàng ta nữa, như vậy là đủ rồi, nếu như họ muốn ta mãi mãi biến mất khỏi cuộc đời họ, thì ta sẽ mãi mãi rời khỏi cuộc sống của họ thôi. Đừng nghĩ ta nhu nhược không có lấy một ý định tranh giành, chỉ là thắng bại đã rõ, sắp ngã đã lật ra cả rồi, nhất là, đối với việc không có lấy một mảy may tia hi vọng nào cả ta lại càng căm bản thân mình thù. Đâu đâu cũng là bẫy giăng lừa dối, ta nhát gan không dám mạo hiểm một phen mà chỉ biết lùi lại thoái lui. Một lần lại một lần, thứ ta nhận được là gì chứ, hết lần này đến lần khác thứ nhận lại được cũng chỉ là đau khổ và một vết sẹo mãi chẳng mờ, ta cảm thấy sợ rồi, ta biết sợ cái gọi là tình yêu cao thượng đẹp tựa mộng khiến người ta cảm thấy vui sướng ngọt ngào kia rồi. Ta căn bản không thể nào với tới.

Thiên Ân ơi Thiên Ân, tại sao chàng lại không trực tiếp thương lượng, ta nhất định sẽ đồng ý giúp sức, sau đó mọi chuyện hoặc thành công hoặc thất bại, cái kết sau cùng vẫn là mỗi người đường đi mỗi ngã, không dây dưa lưu luyến, sống cuộc đời riêng của mỗi người, hai đường thẳng không giao nhau cũng sẽ chẳng không lỡ khi càng đi lại càng xa, như vậy thì thật tốt biết bao.

Mà tại sao lại dùng cách này để tiếp cận ta chứ, theo thời gian hình bóng ấy đã in sâu vào trong tâm trí, giọng nói ấy mãi chẳng thể nào quên, phong tư ấy thần thái ấy quả thực không làm cách nào có thể xóa mờ đi. Làm ta biết bao phen cảm thấy ngọt ngào ngất ngây, sự ôn nhu dịu dàng ấy như thể mê thuật khiến ta không thể nào chối từ, còn vì ta mà làm vô số thứ. Nên nói chàng diễn kịch quá đạt, hay là nên trách chàng tại sao có thể nhẫn tâm gieo cho ta một tia hi vọng lại đoạt tuyệt vung kiếm chẳng chút do dự chặt đứt nó đi, cũng như đâm vào tim ta một thanh đao lún cán, khiến máu chảy đầm đìa, thương gân tòn cốt tâm tê phé liệt, bị thâm đẹn thế này.

Tại sao lại đối xử với ta như vậy, tại sao lại nhẫn tâm với ta như vậy?

Ta đi là được chứ gì, không làm phiền tới hai người nữa là được chứ gì, ta mãi mãi rời khỏi đây và không bao giờ quay lại nữa thì sẽ khiến cả hai người vui hơn chứ gì?

- Từ Bạch. – tiếng gọi truyền đến tai ta, thực sự hiện tại trong lòng ta vô cùng rối loạn, như thể dù có rơi xuống miệng núi lửa thì cũng sẽ chẳng biết bản thân đi đâu, nhưng tiếng gọi ấy lại dễ dàng thu hút sự chú ý của ta tới vậy, kể từ bao giờ ta đã không lỡ để những tiếng gọi đó không lọt vào lỗ tai mình.

Mạc Kỳ Y: Sắp hết thời gian dự thi rồi, mà truyện thì phải còn tầm 9- 10 chương nữa mới hoàn, đang cất lực cấp tốc đánh máy, tự cảm thấy tốc độ đánh máy của bản thân càng ngày càng nhanh hơn, cố gắng hoàn truyện trước tết thôi. Toàn phải thức đến 2-3h sáng rồi mới được đi ngủ. Kì nhưng có ai đọc " Cứu Gia đừng vậy mà" k ạ, hay lắm luôn á. Mình đổi bút danh thành " Học sinh ghét Văn" nhé mn. * nói toàn những câu éo liên quan gì cả*

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Ta ngẩng đầu nhìn lên, phải rồi con người đó, bóng hình đó, giọng nói đó, là Thiên Ân, hắn đang đứng trước mặt ta, khoảng cách không xa thế nhưng cũng chẳng gần, nhưng đủ để ta nhìn rõ dòng chảy chuyển lưu trong đôi mắt hắn. Tại sao lại nhìn ta như thế chứ, đừng nhìn ta với ánh mắt ám áp dịu dàng thân thuộc như vậy nữa, đừng làm trái tim ta mềm nhũn tan chảy ra thêm bất kì lần nào nữa. Chàng nhẫn tâm thật đấy, nhưng tại sao bản thân ta lại

trở nên thế này, dù là một ánh mắt, dù là một cử chỉ hành động vô tình của Thiên Ân, cũng khiến ta không lơ bỏ lơ mỗi một giây phút được ngắm nhìn.

Mới vừa rồi còn ôm ấp nữ tử khác, kẻ vai áp má mà trao nhau những lời thệ hải minh ngôn, bây giờ lại nhìn ta với ánh mắt như vậy, biểu cảm như vậy, khiến ta không khỏi có chút mỉa mai khinh thường, nhưng càng cảm thấy khinh thường bọn họ bao nhiêu, ta lại càng cảm thấy khinh thường chính bản thân mình bấy nhiêu.

- Sao nàng lại ở đây? – hần lo lắng hỏi ta, đứng giữa biển hoa đào ấy, lại một lần nữa như thế ta đang nhìn thấy Tiểu Vũ. Cả hai con người đó, cũng đều vô tình làm bản thân người thêm thương tổn hơn mà thôi, tất cả tất cả, chỉ là giả dối diễn trò mà thôi. Đừng ngu muội như vậy nữa Từ Bạch, ngốc nghếch như thế là quá đủ rồi, trái tim này không thể tiếp tục nhận lấy sự đớn đau dày vò nào nữa đâu, trí óc này cũng không muốn ghi nhớ thêm bất cứ hình bóng ai nữa rồi, bản thân ta thực sự cũng đang cảm thấy sợ hãi quá rồi.

Ta chuyển rời ánh mắt, trầm mặc tiến về phía trước, đi ngang qua người Thiên Ân như thể không thấy hần, khoảng khắc đoạn tuyệt đó mãi sau này vẫn cứ ám ảnh ta. Thiên Ân không tin rằng ta lại biểu hiện như vậy cũng vô cùng ngạc nhiên, vội đưa tay ra nắm lấy tay ta kéo lại. Ta không tự chủ mà vung tay lên, cái tát rơi xuống mặt hần.

Ta lúc đó không hề tiếc sức nên cái tát ấy khá mạnh, trong không gian tĩnh lặng vang lên rất rõ ràng, Cốt Cốt đứng bên cạnh quan sát mọi chuyện không khỏi ôm miệng sững sốt. Thiên Ân cũng không tin nhìn ta, ánh mắt ấy xoáy sâu vào trong trái tim ta nhói đau. Chính ta cũng khá ngạc nhiên với hành động vừa rồi của bản thân.

Ta tuy có chút cảm thấy không lẽ, nhưng so với những gì ta nhận lấy thì với hần có là gì đâu, chẳng khác nào một giọt nước rơi xuống biển lớn như những gì Cốt Cốt đã từng nói.

- Đùa giỡn ta như vậy, chàng vui lắm phải không? – không hiểu ta lấy đâu ra dũng khí, nói câu đó ra rất rõ ràng, lại còn mang chút mỉa mai tự trào. Thiên Ân như thể không hiểu ta đang nói gì, mày nhíu lại càng chặt hơn. Ta giật cánh tay đang bị Thiên Ân nắm lấy có chút đau đớn ra, như cười như không mà lưu luyến in dấu lại những hình ảnh quý giá cuối cùng này, sau đó vội vã rời đi. Không để Thiên Ân kịp nói gì thêm, ta đi nhanh như thể chạy trốn, bởi sợ những câu Thiên Ân nói tiếp theo sẽ làm ta đau lòng.

Thiên Ân không đuổi theo, ta hiểu điều đó có nghĩa là gì...

Thiên Ân, ta với chàng, từ nay ân đoạn nghĩa tuyệt.

* *

Bầu trời đột nhiên xám xịt lại, im ắng đến lạ kì, khiến lòng ta không khỏi bất an. Đứng trên mỏm đá ngày nào phóng tầm mắt ra xa vạn dặm, thấy phía xa những đám mây xám xịt tích tụ lại thành một tầng mây to lớn khổng lồ. Từ đâu đó ngùn ngụt bốc lên những lớp tà khí mãnh liệt, dần dần nuốt chửng mọi thứ. Ta đứng từ xa như vậy mà vẫn có thể cảm nhận những thứ đó mạnh mẽ đến vậy, không hiểu là khi lại gần nó còn vô tưởng tới cỡ nào. Tim ta khẽ đánh mạnh một cái khi ý nghĩ trong đầu vừa lóe lên, Huyết Vương, hần hành động rồi. Không ngờ lại nhanh như vậy đây, ta tung người lên không trung, niệm quyết gọi một đám tường vân tới, cười mây đáp gió bay thẳng về phía núi Diêu Hòa – nơi phát ra luồng tà khí mãnh liệt mà chết tróc ấy.

Núi Diêu Hòa...

Huyết Vương ngẩng đầu lên nhìn cái bóng đen to lớn không rõ hình thù gì phía bên trên, cái bóng đen khổng lồ ấy tưởng chừng như vô cùng mỏng manh nhưng mặc kệ gió có gào rít điên cuồng cỡ nào cũng không tài nào làm nó tan biến được, ngược lại còn dao động tạo thành những hình thù vô cùng quái dị.

- Người còn muốn ta chờ đợi đến khi nào nữa, tiểu xà yêu, còn không mau sử dụng sức mạnh hồng hoang giải thoát ta ra ngoài. – giọng nói ồm ồm vang lên đầy nội lực, Huyết Vương xiết chặt nắm tay, hần do dự. Hần đã đem quân đánh lên Thiên Đình, những con ma vật vô diện làm bằng bùn đất địa ngục bắt từ chắc cũng đã làm đám thần tiên kia hoảng hốt và náo loạn không ít. Quanh chân núi Diêu Hòa cũng đã bày binh bố trận mười lớp giáo mạc ngăn chặn những kẻ khác phá bình chuyện ở đây. Như vậy nơi này sẽ chẳng còn ai làm nhiều loạn hay ngăn cản được những gì hần làm và sẽ làm. Hần đã mất bao nhiêu công sức để có được ngày hôm nay, vật và gian nan biết chừng nào, hần mong có được ngày hôm nay biết bao nhiêu. Thế mà không hiểu tại sao hiện tại hần lại trở nên do dự thiếu quyết đoán như vậy...

Nếu hần thả tên Xà Quân này xuất thế, như vậy chúng sinh lục giới sẽ ra sao. Nhưng, nếu cứ mãi mãi giam cầm hần tại nơi đây, người con gái ấy cũng sẽ phải tiếp tục sống trong băng hàn lạnh lẽo cô độc giá băng. Nàng đã chịu khổ quá nhiều rồi, chấp niệm duy nhất trên đời hần hiện tại, chỉ là muốn nhìn thấy nàng sống vui vẻ, không bao giờ phải khóc, cũng không bao giờ phải gọi tên hần hết lần này đến lần khác trong tuyệt vọng. Chúng sinh thiên hạ thì sao chứ, đời này của hần chỉ cần có mình nàng là đủ rồi.

Dường như đã hạ quyết tâm lắm, hần lạnh lùng nhìn đám hắc khí quần tụ không thành hình kia, giọng nói lạnh băng mang theo hàn khí bức người.

- Thả nàng ấy ra trước đã. Người thả nàng ấy ra, ta nhất sẽ giúp người thoát ra ngoài.

Huyết Vương vừa dứt lời, thì một tràng cười điên cuồng vang lên như đâm thủng màng nhĩ.

- Ha ha.. nói hay lắm. Được, ta thả nàng ra là được chứ gì.

Dứt lời, từ trong đám hắc khí bắn ra một tia sáng, trái tim Huyết Vương khẽ run, hần mở to mắt nhìn quãng sáng ấy hạ xuống mặt đất, ánh sáng chói lòa khiến mắt hần hơi cay, nhưng hần vẫn không dám lơ một phút giây nào nhìn vàng ánh sáng chói mắt ấy dần dần yếu đi, hiện ra một bóng dáng đã không lâu rồi không được nhìn thấy nhưng lại rất đỗi quen thuộc, nàng đứng đó, luồng sáng nhạt tàn ra, vạt áo trắng nhẹ bay như tiên nữ giáng trần thật

phần thoát tục. Khuôn mặt xinh đẹp tĩnh lặng, đôi mắt nhắm lại không mở ra, hàng mi khe khẽ run.

Huyết Vương vội chạy đến, ôm lấy nàng vào lòng, thăm trán động, dòng cảm xúc dâng trào như sóng thần mãnh liệt khiến hắn không sao kiểm soát cũng như gọi tên nổi, đã lâu lắm rồi, lâu lắm rồi, cuối cùng cũng có thể một lần nữa ôm lấy người con gái ấy trong vòng tay.

Thân người Nhược Nha rất lạnh, Huyết Vương ôm lấy nàng mà tưởng chừng như đang ôm lấy một tảng băng vĩnh cửu vô cùng lạnh lẽo trong vòng tay, điều này lại khiến hắn xót xa, nàng đã phải chịu đựng nhiều như thế nào, hắn tự trách bản thân mình, tại sao lại để nàng vất vả đau đớn. Nhưng không sao cả, Nhược Nha... Nhược Nha, sau này ta nhất định sẽ không để nàng phải chịu thêm bất kì thương tổn nào nữa, nhất định ta sẽ bù đắp cho nàng, yêu thương nàng, bảo hộ nàng...

Hắn nhắm mắt, xiết chặt người con gái đó trong vòng tay, mặc kệ xung quanh yêu phong gào thét, tình cảnh hỗn loạn, nguy hiểm cận kề...

Phập...

Đột nhiên lồng ngực hắn đau đớn dữ dội, Nhược Nha lạnh lẽo nhìn hắn, một tay nàng nhanh như cắt thọc sâu vào trong lồng ngực hắn. Huyết Vương sững sờ không dám tin vào những gì xảy ra trước mắt, con đau đớn như thể không tồn tại, mày hắn không nhúc, chỉ ngạc nhiên nhìn khuôn mặt băng lãnh tĩnh lặng thân thuộc mà cũng quá đỗi xa lạ ấy. Huyết Vương không có bất kì phản kháng hay tấn công gì, Nhược Nha lại càng có thời gian để thọc sâu vào trong lồng ngực hắn, khuấy đảo tìm kiếm, khiến máu chảy đầm đìa, cuối cùng cũng tìm được thứ cần phải tìm, nàng đánh một chuông vào Huyết Vương, khiến hắn bật ngã trở về sau.

Huyết Vương nhìn rõ thứ trong tay nàng, một viên minh châu thoát nhìn có vẻ rất tầm thường nhưng lại ẩn chứa sức mạnh vô cùng to lớn, nằm trong lòng bàn tay Nhược Nha nhuộm đầy máu tươi của hắn, của trái tim hắn, viên minh châu khẽ phát ra những tia sáng dịu nhẹ, ánh màu máu tươi tạo thành một màu huyết dụ vô cùng đẹp mắt.

Hắn đau đớn nhìn người con gái đứng trước mắt, vẫn dung mạo ấy, dáng hình ấy, nhưng ánh mắt không có tiêu cự lạnh lùng đến xa lạ. Trong tay nàng dần dần tích tụ một luồng lực lớn mạnh, vàng hào quang dần dần sáng bừng lên, ánh mắt nàng vẫn lạnh băng nhìn hắn, tiếng gió cùng tiếng cười điên dại của Minh xà thượng cổ vang lên, nhưng hắn không nghe thấy gì, chỉ tuyệt vọng trống rỗng nhìn Nhược Nha.

Quầng sáng ấy lao về phía Huyết Vương, hắn không thể tránh cũng không muốn tránh nữa, nếu nói ước nguyện lớn nhất trên đời hắn là gì, thì cũng đơn giản chính là được chết trong tay nàng. Như vậy cũng tốt, hắn thầm nghĩ.

Ta vừa hay đến nơi, vừa rồi phải loại bỏ mấy tên ma binh ngông cuồng nên hiện tại có chút mệt mỏi, nhìn thấy tình cảnh hiện tại cũng có chút sững sờ, trong vô thức ta lao về phía Huyết Vương để ngăn cản đòn tấn công của vị nữ tử họ không hiểu là ai tại sao lại động thủ. Nhưng khoảng cách giữa chúng ta quá xa, ta đến không kịp, đầu óc trở nên trống rỗng khi nhìn thấy quả cầu tinh quang ấy đang dần dần nuốt chửng Huyết Vương, thì đột nhiên sững lại khi thấy một bóng dáng màu đỏ lao nhanh đến chắn trước mặt hắn.

Là Cửu Vi, nàng ta đã tới kịp...

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Nàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

- Cửu Nhi... - Huyết Vương run rẩy ôm lấy Cửu Vi trong lòng, bộ y phục màu đỏ của nàng như thêm sẫm màu hơn, hắn nhất thời không biết nên chạm vào chỗ nào, chỉ đau đớn gọi tên Cửu Vi. Nhưng gọi mãi gọi mãi mà đôi lông mi vừa cong vừa dài ấy cũng không một lần rung động, đôi mắt đẹp để ý càng không một lần nữa mở ra nhìn hắn.

- Xin lỗi chàng... - giọng nói yếu ớt vang lên, lại có vẻ khàn khàn, như thể lâu lắm rồi mới nói vậy, không khỏi khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo rùng mình. Huyết Vương không nghe thấy, bởi lẽ hắn vẫn còn đang tự dần vật bản thân mình, hi vọng một điều kì tích nào đó sẽ xảy ra, người con gái trong lòng hắn sẽ tỉnh lại, sẽ dịu dàng nhìn hắn, âm thầm yêu thương hắn, kiên nhẫn chờ đợi hắn.

Nhưng hắn đã làm được gì cho nàng, ngoài tỏ ra lạnh lùng thờ ơ, cố tình mà vô ý hết lần này đến lần khác làm tổn thương nàng. Hắn mãi chẳng quên được người con gái tên là Nhược Nha ấy, nhưng Cửu Vi lại chẳng một lần chịu bỏ cuộc buông tay, nàng vẫn luôn ở bên hắn những lúc hắn khó khăn nhất, vẫn luôn âm thầm giúp đỡ hắn đoạt được những thứ hắn muốn, vì hắn mà hết lần này đến lần khác lao vào hiểm nguy không màng. Nhưng hắn thì sao chứ, cứ mãi chạy theo những thứ khác, bỏ mặc nàng lại phía sau lưng, dù nàng có vấp ngã có đau khổ, hắn cũng không biết, chưa một lần nào thực sự quan tâm tới, cũng chưa bao giờ cùng nàng sẻ chia vui buồn.

Ta ngẩng đầu nhìn lên, thấy khuôn mặt nữ tử lạ mặt kia cũng bị thương không kém, khi thấy Huyết Vương ngay cả nhìn mình một cái cũng không có, liền ôm ngực lùi lại dần phía sau. Lúc này ta mới để ý kĩ, cô ta, ngoài ánh mắt ra, ngũ quan trên gương mặt đều có vài phần giống ta thì cũng thăm đoán được rằng, nàng ta chính là Nhược Nha, người mà trước đây Cửu Vi đã nói với ta, người mà Huyết Vương dốc hết bao tâm sức để cứu nàng ấy thoát ra khỏi sự khống chế của Quỷ Khốc. Nhìn thấy Nhược Nha, ta không khỏi có chút thê lương trong lòng, Huyết Vương vì Nhược Nha mà lợi dụng ta, Cửu Vi vì Huyết Vương mà không màng tính mạng, Nhược Nha lại bị Quỷ Khốc giam cầm, xét cho cùng, ai đúng ai sai đây? Họ đều có lí do của riêng mình để mà làm tổn thương những người khác, cũng giống như Thiên Ân, không thể tìm được lí do mà trách cứ.

Ta cảm nhận được rằng Cửu Vi đang ngày một yếu đi, cuối cùng không ngoài dự đoán, thân thể nàng ta dần dần tan ra, những chấm sáng màu đỏ theo gió bay lên, thoáng chốc thôi đã tan biệt không để lại một dấu vết, giống như chưa hề tồn tại. Ánh mắt Huyết Vương vốn trống rỗng, bỗng trở nên điên cuồng, hắn gọi tên Cửu Vi, cố gắng giữ lấy những mảnh tàn hồn cuối cùng của nàng ấy nhưng không sao nắm được.

Trong lúc ta còn đang trấn động vì sự ra đi của Cửu Vi thì viên minh châu trong tay Nhược Nha bỗng nhiên bay lên, từ phía sau Nhược Nha, một thanh kiếm sắc nhọn đột nhiên đâm tới, xuyên qua bụng của nàng, máu chảy đầm đìa nhuộm đỏ bộ y phục mỏng manh của nàng.

- Không. .... – Huyết Vương hét lên, hắn vội vã lao tới đỡ lấy Nhược Nha, nhưng thanh kiếm ấy chưa dừng đây tà khí, lúc này đây có lẽ đã xâm nhập vào cơ thể nàng ta trong từng góc gác một, tính mạng Nhược Nha đang lâm vào nguy kịch.

Ta không có thời gian để tiếp tục nhìn xem Nhược Nha thương thế nặng như thế nào, Huyết Vương đau khổ ra làm sao, vội vã lao về phía Quỷ Khốc, viên minh châu đột nhiên lóe sáng lên chói lóa, trong thoáng chốc đã biến mất khỏi không trung. Bầu trời vốn âm u đột nhiên tối sầm lại, gió rít từng cơn như muốn cào xước cả mặt đất lên, một trận cuồng phong quét qua, ta phải tạo một lớp tiên chướng, khó khăn lắm mới không bị trận cuồng phong đó thổi bay, chùm ánh sáng ấy quá chói lóa, khiến đôi mắt của ta không chịu nổi mà nhắm chặt lại, dĩ nhiên không thể thấy được nhưng gì xảy ra tiếp theo. Chỉ nghe bên tai lần lượt vang lên tiếng nổ ầm ầm, tiếng gió gào rít, tiếng thiên lôi đánh xuống.

Khi ánh sáng ấy dần dần yếu đi, lúc này ta mới có thể mở mắt, nhìn thấy cả ngọn núi Diêu Hòa trước đây cỏ cây rậm rạp nay đã không còn một tàng cây gốc rễ nào, xung quanh chỉ còn là những mảng đất đá lồi lõm, từ dưới lòng đất chui lên những cái bóng màu đen. Dần dần quảng tụ lại thành một thực thể nhất định, thực thể ấy biến chuyển vài hồi, cuối cùng cũng thành hình một con người cao lớn hiên ngang, tay cầm trường thương oai phong mãnh liệt, người toát ra một bá khí thượng đẳng, vô cùng mạnh mẽ vô song.

Mọi thứ xung quanh vẫn không ngừng đổ sập xuống, tình cảnh hỗn loạn vô cùng. Ta ngẩng người nhìn, thảm than phen này thì xong rồi, Quỷ Khốc mà quân hắn, thực sự đã xuất thế, trời hỗn đất ám, đại nạn ngàn năm.

Đâu đó như phát lên những tiếng kêu gào không biết là phản khởi hay là bị thương của ác quỷ phệ hồn, nhưng khiến ta gai người hơn cả đó chính là tiếng cười điên cuồng của Quỷ Khốc, tiếng cười vang vọng khắp tứ hải, như thể muốn báo cho tất cả mọi người trên dưới thiên địa này đều biết, hắn đã tỉnh lại rồi.

Tay ta đưa ra, triệu hồi Phong Âm chiết phiến, còn chưa kịp để ta động thủ, đã thấy từ đâu đó có một bóng người màu đen như tia chớp lao về phía Quỷ Khốc, nhìn kĩ lại mới hay là Huyết Vương, hiện tại hắn đang bị thương không nhẹ, mặc dù Quỷ Khốc vừa mới phá vỡ được phong ấn, chưa hoàn toàn lấy lại được ma pháp, nhưng cả hai lúc này nếu đối đầu trực diện, Huyết Vương khó tránh khỏi việc thương thế nặng nề. Ta vội vã lao về phía ấy, cùng giúp Huyết Vương một tay.

Cây thương của Quỷ Khốc đưa lên, một thoáng xoay vòng, luồng lực mãnh liệt nhanh chóng tụ lại, hắn vung thương lên, dễ dàng khiến ta và Huyết Vương bị đánh bật ngược về phía sau.

- Đám nhãi ranh các ngươi mà cũng đòi ngăn cản ta hay sao? Được, vậy thì đi chết đi. – Quỷ Khốc nói với giọng cợt nhả đầy khinh thường.

Huyết Vương không nói nhiều, đôi mắt màu hổ phách hiện tại đỏ rực như màu máu, thần thái bỗng nhiên trầm tĩnh đến đáng sợ, vết thương ở ngực vẫn không ngừng trào máu, cứ mỗi lần hắn cử động ra chiêu, vết thương lại tiếp tục rách ra. Ta nghĩ hẳn nhất định cũng sẽ không cầm cự được bao lâu, nên ra sức yểm trợ.

Tránh né những đòn tấn công của Quỷ Khốc đã rất khó, chứ đừng nói đến chuyện đã thương hắn khó đến mức nào. Trường thương của hắn phát ra kim quang, quét qua một cái đất đá văng lên tứ tung, lại sắc bén tới nỗi có thể dễ dàng san bằng một ngọn núi. Ta cũng phải huy động hết linh lực trong cơ thể, ra sức tránh né, đợi đến khi hắn mệt rồi mới bắt đầu phản đòn. Chúng ta đánh nhau khiến trời long đất nổ, thiên địa thất sắc, vạn vật trong bán kính mười dặm hoặc là bị tiêu hủy đốt cháy, hoặc là đã nhanh chóng tàn đi hết.

Ta bỗng cảm thấy hình như có cái gì đó thiếu thiếu, nhìn xuống phía dưới có chút ấn tượng mới nhớ ra rằng lúc mình đến đây còn bị ma binh ngăn cản, nhưng lúc này lại chẳng thấy ai, không phải đó là người của Huyết Vương hay sao, tại sao lại chẳng có lấy một ai xông lên bảo vệ chủ nhân của mình. Ta không hiểu, liền áp sát vào Huyết Vương để hỏi.

- Chẳng rõ cuộc đã đem tới bao nhiêu ma binh?

- Tính tổng thể tất cả trên năm mươi vạn người.

Ta một giây kinh hãi, nhưng nhanh chóng hồi phục lại tâm trạng. Một nhát thương phóng đến, Huyết Vương đẩy ta ra, sau đó dùng kiếm đỡ, nhưng nội lực không đủ, đẩy không lại thanh trường thương của Quỷ Khốc mà bị đánh bật về phía sau. Ta vội vã lao đến đỡ lấy hắn.

- Không sao chứ?

Khắp người hắn hiện tại, không hiểu có tất cả bao nhiêu vết thương nữa. Ta nghĩ mà lòng có chút xót xa, vội độ cho hắn một chút linh lực. Nguyên khí vừa vào trong cơ thể, lan đi khắp lục phủ ngũ tạng, Huyết Vương có lẽ đã cảm thấy thoải mái hơn, đôi mày hơi giãn ra.

- Hiện tại tất cả bọn chúng đều kéo lên Thiên giới rồi, Thiên Ân thống lĩnh thiên binh thiên tướng chắc cũng đang vô cùng vất vả. – tìm ta khế nói đau, Huyết Vương nhìn sâu vào mắt ta, im lặng một lúc, hắn nói tiếp. – mấy tên ma binh ta đem tới, hiện tại không còn nghe theo sự sai khiến của ta nữa, không có ai cứu viện, chúng ta, chắc sẽ...

- Đừng nói nữa. – ta gắt lời hắn. – Chẳng nghĩ ngợi gì, ta đi ứng phó với hắn.

Toan định bước đi, Huyết Vương nắm lấy tay ta, ta quay người lại nhìn. Lúc này ta đang đứng, còn hắn lại đang ngồi, ta hạ mắt nhìn xuống, trên người hắn có vô số vết thương, vô cùng chật vật, tình cảnh lúc này, đột nhiên ta lại có cảm giác, nếu mình bước đi, nhất định sẽ không còn cơ hội trở về.

- ....

Huyết Vương nhìn ta, dòng cảm xúc lưu chuyển trong ánh mắt vô cùng phức tạp khó hiểu, không biết hắn định nói gì. Mặc dù đang trong tình huống vô cùng gấp gáp, nhưng không hiểu tại sao ta lại muốn chờ đợi câu nói đó, đôi mắt Huyết Vương dần mờ hồ, sau đó hắn ngất đi. Ta thở dài một tiếng, sau đó tìm chỗ nào đó để hắn tựa vào sau đó tạo ra một lớp tiên chương bảo vệ, rồi mới rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 64

- Ta còn tưởng người sợ quá nên bỏ trốn rồi chứ, phur, người có bản lĩnh hơn ta tưởng nhiều đó. – Quý Khốc múa thương trong tay, đầu thương lóe lên những chùm tia sáng màu đỏ, sau đó giống như những con rắn nhất tề lao về phía ta. Ta lại nhớ đến giấc mộng rất lâu về trước, trong mộng cảnh thấy một cô gái đang nằm trên tuyết trắng, trong một trời tuyết rơi, đôi mắt nhắm nghiền lại không mở, lúc ta đến gần gọi nàng ta tỉnh dậy thì những lọn tóc đen đẹp tựa lụa ấy bỗng nhiên hóa thành những cái đầu rắn nhào đến định cắn ta. Tình huống trước mắt đây cũng giống như trong giấc mộng ấy, con ác mộng bao nhiêu năm qua vẫn luôn đeo bám dần vật ta, hóa ra là có vài phần tiên đoán cho sau này.

- Quá khen. – ta nhếch môi lên cười. Nhảy lên không trung né tránh những cái đầu rắn, định nhân cơ hội đó đánh cho Quý Khốc một chương khi hắn còn chưa kịp dứt chiêu. Nhưng những cái đầu rắn ấy lại một lần bẻ hướng nhắm về phía ta. Bản thân tiến thoái lưỡng nan, đành phải phẩy chiết phiến ngăn chặn địch. Khuôn mặt Quý Khốc khê biến đổi.

- Người là đệ tử của tên Vô Mặc đó? – có thể chiêu thức và linh khí quá quen thuộc, hắn không quá khó khăn để nhận ra nguồn khí lực của kẻ trước đây đã phong ấn mình mấy ngàn năm tại nơi chết tróc này.

- Phải thì sao, mà không phải thì sao?

- Hắn đâu rồi?

- ... - ta im lặng không nói gì.

- Chết rồi sao? Ha ... ha, ông trời có mắt, quả nhiên hắn đã chết rồi, đúng là quả báo ... - Quý Khốc cười rất hả hê, điệu cười thống khoái man rợ.

Ta quạt một quạt về phía hắn, tức giận nói.

- Nhiều lời, để xem người còn ngồng cuồng được bao lâu nữa.

Quý Khốc không quá khó khăn đã đỡ được lưỡi dao gió ấy của ta, nhún mảy có vẻ rất thích thú, biểu hiện ấy của hắn càng làm ta trở nên phát tiết. Nhớ lại việc vì hắn mà sư phụ mới gián tiếp vũ hóa, nổi căm hận lại trào dâng trong lòng. Ta đem hận thù biến thành những lưỡi dao sắc nhọn, hết lần này đến lần khác đánh về phía tên Ma đầu đáng chết kia.

Nhưng hắn chẳng có vẻ gì là khó khăn cực nhọc cả, từng động tác hành động vẫn còn rất ung dung khoan khoái, lâu lâu lại nói mấy câu từ như là “Người chỉ được có như vậy thôi sao?” hay “Vô Mặc lại có thể đào tạo ra một tiểu đệ tử như thế này, đúng là khiến người ta thất vọng” rồi lại nói “Người nên chuẩn bị tinh thần để mà đến thăm sư phụ của mình đi”. Làm máu trong người ta cứ sôi lên sùng sục, hắn không những khinh thường ta, lại còn khích tướng ta nữa, không ngờ Minh Xà thượng cổ, lại là một tên hẹp hòi, biến thái đến như vậy.

Càng tức giận bao nhiêu, ta càng ra tay hiểm độc bấy nhiêu, uy lực bộc phát, chiêu chiêu chí mạng. Nhưng nay đấu với Quý Khốc lại giống như đang bị hắn vui đùa.

Điều tiên quyết khi chiến đấu phải lưu tâm, đó chính không được khinh xuất. Tên Ma Quân này lại quá ngồng nghênh điên cuồng, ta liền cố gắng lợi dụng điểm yếu đó của hắn để mà phòng bị tấn công. Góc độ mà binh khí sắc nhọn đâm tới của Quý Khốc vừa hiểm hóc mà lại mạnh mẽ, phần nhiều là ta bị thương không ít, nhưng ta cũng đã đã thương hắn được mấy lần.

Ta dùng quạt vũ lung, múa trong không trung, cây chiết phiến trong tay rung lên, như thể vô cùng phấn khích, gió ào ào thổi tới, theo sự sai khiến của Phong Âm mà dần tích tụ lại thành cột xoáy gió. Vòi rồng cuốn theo đất cát đá sỏi, cuốn lấy luồng chương khí, cũng cuốn luôn cả ma lực bộc phát từ thân thể Quý Khốc vào trong vòng xoáy. Ta vẽ một vòng tròn vào không trung, hô lên một tiếng, vòi rồng Thiên Phong Thương Âm dần tích đủ lực sát thương. Con lốc xoáy gió ấy cào xước mặt đất bằng một lực rất mạnh lao về phía Quý Khốc, vòi rồng rất lớn, lại đem theo uy lực mãnh liệt vô song tới vậy. Tên Ma quân đó muốn tránh khỏi được cũng vô cùng khó khăn.

Sau một tiếng nổ âm kinh thiên động địa, mọi thứ trở nên tĩnh lặng đến đáng sợ, ta ngã xuống đất, thờ dốc, nhưng vẫn không quên việc quan sát xem địch phía trước đã bại hay chưa. Qua lớp khói bụi mờ ảo, những cơn gió vẫn đem theo luồng tà khí màu đen vẫn chưa tàn ra hết. Ta neho mắt nhũu mây cổ nhìn rõ hơn. Nhưng vẫn chẳng thấy động tĩnh gì, sự im lặng bất thường này càng làm cho ta cảm thấy bất an.

- Hừ... - phía sau lưng dậy lên cơn đau nhói, có cái gì đó sắc nhọn vô cùng vừa liếm qua lưng ta, đau buốt tới tận óc, không mất quá nhiều thời gian để nhận ra đó là ai. Ta vội vàng nhảy lên không trung, quay đầu nhìn lại mới biết là Quỷ Khốc, hắn ở đó từ lúc nào, tại sao ta không biết, tại sao hắn có thể thoát được khỏi Thiên Phong Thương Âm. Trước đây ta không hay sử dụng chiêu thức này, bởi vì nó tốn rất nhiều tâm sức, thường thì khi nào lâm vào tình cảnh nguy nan nhất, cấp thiết nhất ta mới dùng tới nó. Nhưng đối với tên Ma Quân đã khiến sư phụ ta vất vả và không ít này, tuyệt không thể cứ sử dụng theo cách thông thường mãi. Con vòi rồng khi này ta đã dùng một phần không nhỏ tu vi của mình để tể cho nó rồi. Sức lực trong cơ thể hiện tại không biết còn cầm cự được bao lâu, ta không sợ chết, chỉ sợ không thể tiêu diệt đại nạn ngàn năm cho thiên địa này.

Ta ôm lấy ngực, phun ra một ngụm máu tươi, cảm giác đau nhức mãi không thuyên giảm, toàn thân hiện tại cũng gần như tằm trong máu rồi.

- Người nghĩ vài chiêu thức vớ vẩn này lại có thể đánh bại ta sao? Người nên nhớ, trong trận tiền giết địch, điều đại kị đó là không được lơ là buông lỏng phòng bị, cũng đừng quá khinh xuất địch, nếu không kết quả người nhận lấy sẽ rất thê thảm đó.

Ta cắn chặt môi, câu nói này, là sư phụ dạy ta mà.

- Nghe rất quen có phải không? A.. ha..ha, chỉ bằng người bái ta là sư phụ đi được đó. – Hắn vung vẩy thanh trường thương trong tay, bộ dáng nhàn hạ mà cợt nhả, thật muốn nhảy đến đâm cho hắn vài cái.

Lửa giận trong ta cháy lên bùng bùng, những vết thương trên cơ thể mỗi lúc một nhói đau càng làm nhức khí trong ta tăng lên tột đỉnh. Ta tung cây chiết phiến trong tay lên, cây quạt lóe lên những tia sáng màu huyết dụ một hồi, trong nháy mắt cái bóng sáng ấy dài ra, hóa thành một trường kiếm.

Ta nắm chắc trường kiếm trong tay, vung lên, thanh kiếm này rất đặc biệt, có thể dài bao nhiêu cũng được, giống như một dải lụa vậy, nhưng lại sắc hơn kiếm thường gấp trăm lần. Thanh kiếm uốn lượn một hồi rồi lựa đường lao về phía Quỷ Khốc, cắt một đường lên vai trái của hắn. Máu bắn ra, ta có chút hả hê, lại tiếp tục vung cây kiếm trong tay, chủ ý muốn cắt thêm vài đường lên người hắn. Nhưng chuyện đó đâu dễ dàng đến vậy, ta vừa vung kiếm lên, cây trường thương của Huyết Vương đã cuốn thanh lụa kiếm của ta lại, sau đó giật ngược khiến ta mất đà lao về phía hắn. Ta biết bản thân hiện tại đang lâm vào tình cảnh nào, tự nhủ bản thân cũng nên mau dứt khoát đi thôi.

Ta hóa thanh kiếm trong tay trở lại nguyên hình, mặc kệ bản thân đang lao vào chốn hiểm nguy, trong đầu chấp nhất một ý niệm, đó là phải đâm Quỷ Khốc một nhát. Lúc lao về phía hắn, ta đã thấy hắn đang tụ khí, ta cũng cảm nhận được uy lực của nó, nhưng bản thân ta không có ý tránh né. Quỷ Khốc có lẽ không lường được trước việc ta lại làm như vậy, nên có chút bất ngờ, ta nhân cơ hội đó, đâm một nhát vào ngực hắn. Rạch một đường vừa dài vừa sâu, máu hắn bắn lên mặt ta, ta dùng hết lực, muốn cắm sâu cây kiếm vào trong người hắn, nhưng toàn thân đau nhức vô cùng. Cũng may có kết giới của Phong Âm chiết phiến bảo vệ, nếu không, cái thân tàn này của ta cũng khó mà bảo toàn.

Vừa rồi vì không nghĩ đến việc tránh một đòn tấn công của Quỷ Khốc, ta như con thiêu thân tự lao vào biển lửa, thương thế đã nặng nay lại càng bi thảm, nhưng ta lại cảm thấy rất vui, bởi ít ra hành động ngu ngốc ấy cũng không phải là thừa giấy vẽ voi.

Quỷ Khốc gầm lên, ta bị đánh bật ngược về phía sau, tuy nhiên cũng không muốn bỏ lỡ giây phút hắn cận kề cái chết, đau khổ tức giận. Bầu trời mây đen giăng kín, mưa trút xuống như những thanh kiếm lạnh buốt, Lôi điện đánh xuống rền vang. Quỷ Khốc đứng trong một khung cảnh như thế, hắn có đôi mắt sắc lạnh, khuôn mặt góc cạnh đường nét mạnh mẽ, thân người cao lớn hiên ngang, vừa rồi còn hung hăng chế nhạo ta trong lúc này đây từ từ đổ ập xuống, cây trường thương chống xuống đất, một tay ôm lấy vết thương, máu vẫn không ngừng trào ra, nước mưa trút xuống cuốn theo những vết máu vện vằn trên mặt đất. Hắn khó nhọc tách hai bờ môi, nghiêng răng nói gì đó nhưng ta không nghe thấy.

Toàn thân ta đau đớn khôn cùng, chút sức lực cuối cùng cũng đã bị trút đi gần hết, so với Quỷ Khốc, ta cũng chẳng khá khẩm hơn là bao. Nhìn thấy hắn đổ ập xuống mặt đất, trong lòng ta như trút đi được gánh nặng, khó nhọc thở dài một tiếng. Ta ngửa cổ lên nhìn trời, mọi thứ dần dần nhòa đi trong đáy mắt. Ta mệt mỏi lắm, thực sự rất mệt mỏi. Chỉ muốn nhắm mắt lại và ngủ một giấc mộng mãi mãi chẳng bao giờ tỉnh lại nữa. Đường như ông trời đã nghe thấu được nguyện vọng của ta, trong màn mưa như trút nước, ta thấy một tia sáng lóe lên từ phía Quỷ Khốc, hắn vẫn không động đậy, thế nhưng cây trường thương ấy như có một ý niệm riêng, xé rách không trung băng qua màn mưa lao về phía ta.

Mạc Kỳ Y: đó mn biết Quỷ Khốc chết chưa?

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Ta sống lâu như vậy rồi, cũng chưa nếm trải được mùi vị ngọt ngào của tình yêu là bao. Thế nhưng, bản thân ta biết rõ được rằng, hình ảnh có ai đó đứng chắn trước mặt ta, bóng lưng cao lớn hiên ngang như có thể chống đỡ được cả trời, ngăn chặn những phong ba bão táp, hi sinh bản thân mình để ta không mấy may thương tổn, đó chính là hình ảnh khiến ta xúc động nhất. Không phải là cũng nắm tay nhau đi giữa biển hoa đẹp tựa mộng, cũng không phải là lúc hắn thâm tình nhìn ta, nói sẽ bảo hộ ta cả đời, cũng không phải là lúc hắn trao cho ta viên đá Phách Liên Tinh. Ta nghĩ, những thứ đó đâu sao cũng không thể biểu hiện được hết tình cảm yêu thương chân thật của một ai đó cho nhau, chỉ có thể là lao vào biển lửa, không màng sinh tử, cho người

mình yêu một chỗ dựa vững chắc nhất, đó mới chính là điều ngọt ngào nhất thế gian.

Lúc này đây, ta ngẩng người nhìn bóng lưng phía trước, bóng lưng ngược sáng, trường bào tung bay, trong lòng ta như thể đã trút đi được một gánh nặng vô vùng lớn, không kim được mà thở dài một tiếng. Nhưng tiếng thở dài ấy không làm cho ta dễ chịu hơn là bao, trong lòng vừa thấy vui, vừa thấy thật chẳng ra làm sao khi người đến lại là Thiên Ân.

Nếu là bình thường, ta nhất định sẽ rất cảm động vì hành động rất đổi “ngọt ngào” này của hắn, thế nhưng lúc này đây ta lại có chút đắn đo do dự, không quá mừng vui vội cũng ghét việc không được vui mừng vội, bởi biết đâu được, hắn đến đây vì có mục đích khác. Ta và Quỷ Khốc giao đấu với nhau, nhiều nhất là một tháng, ít nhất là hai tuần, ai mà biết được. Thiên giới hiện tại không biết đã dẹp được loạn chưa. Thiên Ân đến đây, có lẽ là muốn xem xem Quỷ Khốc đã chết chưa, tiện đường cứu lấy cho ta một cái mạng. Việc hắn đứng ra bảo vệ ta lúc này, trong mắt ta tuy là hành động khiến ta xúc động khôn cùng, nhưng biết đâu được đối với hắn, đây chẳng qua chỉ là nhất cử lưỡng tiện, ta còn sống sót, sau này nhất định sẽ vô cùng có ích đối với hắn. Nhớ lại những gì đã xảy ra, tìm ta lại như đang bị một bánh xe cán qua, cán qua một lần vẫn không đủ, lại tiếp tục cán tiếp, cứ cán qua cán lại như thế, không biết bao giờ một trường đau thương này mới dừng lại.

Nghĩ đến đây, luồng kim quang cuối cùng cũng biến mất, thanh trường thương của Quỷ Khốc bị Thiên Ân ngăn lại, rơi xuống đất, bất động giống y như chủ nhân của nó.

Hắn quay người lại, vội vàng chạy đến bên ta. Nhìn thấy ta, thần sắc luôn luôn điềm tĩnh băng lạnh không dấu được sự sợ hãi lắng lo mà mím môi nhủ mảy, ta nghĩ cũng đúng thôi, bởi bản thân lúc này nhếch nhác biết chừng nào, nếu người thường không hiểu chuyện, khi nhìn thấy ta trong bộ dạng nay không khóc thét chạy vội chạy vàng, la lên một tiếng đầy bi thảm “Ma nữ” thì cũng thật chẳng khoa trương chút nào. Toàn thân ta nhuốm đầy máu, chân tay đâu đâu cũng thấy đau đớn khôn cùng nhất thời không biết là bị thương ở chỗ nào, chỗ nào nhẹ hơn, chỗ nào nặng hơn, hoặc cũng có thể chẳng có chỗ nào được lành lặn. Nước mưa trút xuống, ta đội màn mưa trên đỉnh đầu, tóc tai quần áo dính bết vào nhau, nhìn bộ dáng hiện tại cực kì thảm hại cực kì bi thảm.

Thiên Ân đỡ lấy cánh tay ta, ôm lấy ta vào lòng.

- Tự ý hành động một mình, nàng rõ ràng là không muốn sống nữa mà. – Ta hiện tại ngay cả đứng cũng không còn đủ sức, hoàn toàn dựa dẫm hết vào người hắn, cảm nhận được hơi ấm của hắn lại chẳng bao giờ muốn rời ra chút nào, nên âm thầm tự khinh bỉ bản thân. Sống mũi cay cay, ta cắn chặt môi lại, ép nước mắt trở lại tuyến lệ. Lim dim mắt mở ra nhìn Thiên Ân, từ ngọc kim quang bụi cao, kim ấn trên trán hắn kiêu hãnh lóe sáng, khuôn mặt tuấn lãng bất phàm, đôi mày hắn nhíu lại, bộ dạng như đang chận vật kim nén cái gì đó, như thể muốn tẩn cho ta một trận, nhưng lại không lỡ xuống tay, lại như thể đang tự tránh bản thân mình, tại sao lại để ta lâm vào hoàn cảnh bi đát này, để ta thương thế nặng nề như thế này. Ta cười khổ, cảm thấy xót xa trong lòng, khó nhọc nói:

- Chẳng diễn hay quá, đến ta khi đã biết rõ được mọi chuyện rồi mà vẫn còn chẳng thể phân biệt nổi đâu là thật đâu là giả. Chẳng yên tâm, ta sẽ dốc hết sức mình, không để chàng thất vọng có như thế thì hai người mới hạnh phúc bên nhau. – ta đưa tay đẩy hắn ra, nhưng lại bị Thiên Ân kéo lại, hắn nắm lấy hai vai ta, nhìn thẳng vào mắt ta.

- Nàng đang nói cái gì vậy? Tự ý rồi đi, tự nhiên giáng cho ta một cái tát, bây giờ lại nói ra mấy câu hỏi khó hiểu như vậy? Rốt cuộc thì nàng bị sao vậy? – dường như Thiên Ân rất tức giận, ta không hiểu hắn tức giận cái gì, ngược lại người nên tỏ ra giận dữ phải là ta mới đúng, hắn có tư cách gì để tức giận, để mà tra hỏi ta. Ta vội đẩy hắn ra, nổi bực tức trong lòng không kim nén được mà bộc phát.

- Chẳng phải đây là những gì chàng muốn sao, ta đã đang giúp chàng thành toại, tại sao chàng lại không thấy vui, đừng bày ra bộ dạng thương tiếc xót xa này nữa, chàng đóng đát quá, ta sẽ không kim được mà một lần nữa lại tin chàng mất. Tốt nhất là chàng hãy đi đi, biến đi, ta không muốn nhìn thấy chàng nữa, cả đời này không bao giờ muốn nhìn thấy chàng nữa.

- Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra vậy Từ Bạch, tại sao nàng lại không muốn nhìn thấy ta nữa? – hắn gầm lên, ta nhắm mắt lại, nước mưa rơi xuống xối xả, ta ước gì nó có thể rửa trôi đi hết những hình ảnh hiện lên trong đầu ta lúc này. Rừng đào mười dặm sắc hương thanh thang, ta tuyệt tình vung tay lên tát hắn, cái tát ấy khiến hắn chấn động đến mức nào, khuôn mặt hắn ngỡ ngàng ra làm sao. Sau đó lại nhớ đến hình ảnh hai người Thiên Ân Cốt Cốt vai kề vai mà áp má trong khung cảnh thơ mộng lãng mạn đêm hôm ấy, rồi lại nhớ đến những chuyện của trước đây, cảm giác bị phản bội lợi dụng lại càng dâng lên trong lòng. Nhắm mắt một lần đã đủ rồi, lại tiếp tục ngộ nhận thêm lần nữa, rốt cuộc nên nói ta ngốc nghếch, hay nên nói ta duyên sâu phận mỏng, mãi mãi chẳng thể tìm thấy một người có thể toàn tâm toàn ý giao trái tim cho mình.

- Vậy ta hỏi chàng một câu. – ta mở mắt, nước mưa chảy vào mắt cay cay, ta đắm đắm nhìn hắn.

- Được.

- Chàng với Tiểu Vũ, là một phái không?

- ...

- Tại sao không trả lời. – ta nhếch môi lên cười khê, nụ cười thâm thương. Thiên Ân rõ ràng là đã đấu tranh tư tưởng mạnh mẽ lắm, như thể muốn ôm lấy ta vào lòng, nhưng nghĩ gì lại thôi. – Mặc dù những chuyện đã qua nói không tin cũng không thể được, nhưng ta vẫn muốn chính miệng chàng thừa nhận với ta, những chuyện năm đó, chàng đến Bạch Sơn, lịch kiếp hay gì gì đó ta không quan tâm, nhưng rõ ràng là đã có chủ định từ trước có phải không, chàng muốn tiếp cận ta, muốn tìm thần vật thượng cổ, muốn ta giúp chàng tiêu diệt ma quân, chàng từ trước tới giờ chưa từng yêu ta, có chăng là chỉ muốn ta một lòng một ý với chàng, muốn ta không toan không tính dâng hiến trái tim này cho chàng, chỉ như vậy ta mới ngoan ngoãn nghe theo những gì chàng sai bảo. Vì chàng, có nhảy vào núi đao lao vào biển lửa cũng không màng.

Thần sắc Thiên Ân biến đổi theo từng câu từng chữ ta nói ra, có sững sờ, có ngạc nhiên, có không thể tin nổi, ta nắm lấy vạt áo hắn, rất khó khăn để nói

ra năm chữ tiếp theo:

- Có thật như vậy không? – Tính ta vô lo vô nghĩ, lại không biết thế nào là trên dưới cung bậc, nói chuyện chưa bao giờ dè chừng trước sau, hoàn toàn là do bản thân nghĩ gì nói đó, nhưng hôm nay, không hiểu tại sao khi nói ra những câu từ ấy, ta lại có cảm giác bản thân đang đánh cược một ván bài rất lớn. Vừa lo sợ, vừa bất an, chỉ sợ có một tảng đá nặng ngàn cân từ trên trời rơi xuống, đè nát trái tim ta không thương tiếc. Cũng không thể không nhen nhóm một tia hi vọng, hi vọng rồi lại tự dè bấu bản thân. Khoảng thời gian chờ đợi câu trả lời như dài ra hàng ngàn năm. Những hạt mưa lạnh lẽo ấy cũng đang chậm chậm tung mình trong không trung, rơi xuống mái tóc, khuôn mặt Thiên Ân. Ta đưa mắt lên nhìn hán, nhìn sâu vào đôi mắt hán, cố gắng hiểu được những tầng tầng lớp lớp sóng mắt đang chậm rãi chuyển lưu nhưng vô cùng mãnh liệt trong mắt hán. Cố gắng hiểu hán hơn, ta lại nhận ra rằng bản thân mình xa lạ với hán biết chừng nào, dù là Thiên Ân hay Vũ Lỗi, cũng đều xa lạ biết chừng nào...

- Ta... - ta nghệt thờ chờ đợi câu trả lời, nhưng đột nhiên có tiếng nổ âm cực lớn vang lên, khiến ta không thể nghe thấy câu nói phía sau đó của Thiên Ân là gì. Có một luồng sóng lực cực lớn đang quét tới, ta còn ngây ngô không hiểu chuyện gì, Thiên Ân vội ôm lấy ta che chắn. Qua vai hán, lớp khói bụi chưa kịp tán ra, mưa sấm sập đổ xuống nhanh chóng làm chúng tan biến hết, ta há hốc mồm nhìn con vật to lớn trước mắt, một con xà yêu khổng lồ, phía sau lưng có bốn cái cánh đen xì, xà yêu ngửa cổ lên trời, thét ra lửa, nước mưa chưa kịp rơi xuống đã nhanh chóng bốc hơi. Đầu óc quay cuồng, Đây chính là ... chân thân của Quỷ Khốc, hán vẫn chưa chết?

Ta sững sờ nhìn con vật to lớn trước mắt, lôi điện đánh xuống nơi nào nơi ấy nổ tung ra, chớp quang lóe sáng trên tầng trời bị mây đen che phủ, mưa mỗi lúc một to, chân thân Minh Xà thượng cổ hiện lên to lớn mà hung bạo trước mắt khiến tim ta đánh mạnh một cái. Tay khẽ động, nắm chặt Phong Âm chiết phiến, định nhảy tới tiếp tục ứng chiến, nhưng toàn thân đột nhiên không thể cử động. Ta trừng mắt nhìn Thiên Ân.

- Ngoan ngoãn ở lại đây. – Thiên Ân vuốt tóc ta, ôn nhu nói, sau đó quay người đi, ta vội nắm lấy tay áo hán.

- Chàng định đi đâu vậy?

Thiên Ân đứng quay lưng về phía ta, mặt hơi quay lại, chậm rãi nói.

- Từ Bạch, nàng hãy nhớ lấy một điều, từ trước đến giờ ta chưa bao giờ lừa dối nàng, một chút cũng không có.

Nói xong, hán bước đi, ta ngây người nhìn tay áo hán trượt khỏi bàn tay mình, một thoáng trống rỗng, bàn tay nhanh chóng lạnh toát. Ta hiểu được Thiên Ân định làm gì, lúc ngẩng đầu lên đã thấy hán đi quá xa rồi, ta vội vã đuổi theo, nhưng đi được chưa đầy năm bước đã có một cái gì đó chặn lại. Không quá khó khăn để ta đoán ra được đây là cái gì.

- Thiên Ân... - ta lẩm bẩm nói, sau đó lấy lại được một chút tỉnh táo, lại tiếp tục đập mạnh vào kết giới phía trước, gọi tên hán. Mọi thứ bên trong kết giới biến mất, ta hoàn toàn không thể nhìn thấy trận chiến phía bên trong như thế nào. Vào cũng không được, hóa giải kết giới cũng không xong. Ta thất thần lùi lại phía sau mấy bước, Quỷ Khốc đang sử dụng sức mạnh của Dạ Ảnh Minh Châu, nay Thiên Ân lại lao vào trong đó, nếu không nói là đang tự mình lao đầu vào chỗ chết, thì không còn từ ngữ nào có thể diễn tả đủ.

Ta ngồi thụp xuống đất, sức lực trong toàn bộ cơ thể như bị rút sạch.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Ta ngồi bên ngoài kết giới thất thần đứng tròn ba ngày ba đêm, trong quãng thời gian đó, có rất nhiều người đến, cụ thể là ai ta không mấy quan tâm, chỉ biết là họ đang ra sức phá giải kết giới mà Thiên Ân đã tạo ra, nhưng không ai đủ mạnh để có thể phá vỡ nó.

Nhiều lúc Diệp Căn khuyên ta nên đi trị thương đi, cứ như thế này mãi không khéo không đợi được đến khi Thiên Ân trở về, người gục ngã trước lại là ta. Nhưng ta không đồng ý, tình trạng của ta thế nào ta biết rõ, huống hồ, ta muốn đợi hán, dù bao lâu đi chăng nữa, cũng sẽ kiên nhẫn chờ đợi hán. Để khi hán trở về, còn thấy có một người vẫn ngu ngốc đợi hán, biết đâu hán sẽ thấy vui, biết đâu hán sẽ cảm động.

Ba ngày trôi qua, quãng thời gian đó đối với ta tưởng chừng như dài vô tận, trong suốt quãng thời gian đó, có lúc ta thất thần, có lúc lại như thể đã hóa đá, hoàn toàn chết lặng không còn chi giác tri thức, nhiều lúc những chuyện của quá khứ lại dâng đầy ngập tràn trong đầu, từng đoạn từng đoạn kí ức cứ ủa về mãnh liệt như trận cuồng phong của ngày đầu đông giá rét khiến ta không khỏi tái tê cõi lòng.

Rốt cuộc cũng ngộ ra được vài điều, đó là, dù Thiên Ân có lừa dối ta đi chăng nữa, muốn lợi dụng ta đi chăng nữa, chỉ cần hán còn sống, chỉ cần ta có thể một lần nữa nhìn thấy hán đứng trước mặt, mỉm cười ôn nhuận ánh mắt hiền hòa nhìn ta, cho dù là giả dối đi chăng nữa, ta cũng chấp nhận được, sẽ cam tâm tình nguyện làm con rối cho hán giật dây cả đời.

Chiều hôm đó ánh nắng dần tắt, mặt trời khuất sau dãy núi xa xa, khung cảnh yên bình mà thê lương đến lạ. Trong không gian tĩnh lặng như thế cả thế giới này không còn tồn tại bất cứ thứ gì, thì một tiếng nổ âm rung chuyển trời đất vang lên làm kinh động hết thảy mọi thứ dưới gầm trời này. Ta thất kinh ngược nhìn, mọi hoạt động trên cơ thể như đình công không hoạt động: cái chớp mắt, nhịp đập con tim, hơi thở,... Để mà chờ đợi một bóng người vô song uy vũ bước ra từ màn khói bụi mịt mù. Bầu trời đột nhiên đổ cơn mưa, cơn mưa nhuộm đỏ đất trời trong thoáng chốc, mùi máu tanh nồng bốc

lên, ta thất kinh nhận ra rằng, đây không phải mưa, rõ ràng là... máu.

Ta vội vã lao về phía trước, bước chân trở nên hoảng loạn, đảo mắt điên cuồng tìm kiếm, những mảnh thịt lần lượt rơi xuống đất, ta nghĩ có lẽ đó là của Minh Xà, hẳn thực sự đã bị tiêu diệt rồi, vậy còn Thiên Ân đâu? Hắn ở đâu kia chứ?

Chương khí dần dần tiêu tán, ta nhìn thấy một người đang nằm bất động ở phía không xa. Ta vội vã chạy đến, vấp phải một cục đá, ngã nhào xuống đất, chân bị trẹo nhối lên như ốc, nhưng ta không quan tâm, cũng quên luôn cả việc chữa trị, lết mình đến bên Thiên Ân, không hiểu có phải là do cơn mưa máu vừa rồi đổ xuống hay không, toàn thân Thiên Ân lúc này thấm đẫm đầy máu, những đóa hoa máu rực rỡ, không ngừng nở rộ trên áo bào của hắn. Tim ta nhói đau, cảm nhận được hơi thở yếu ớt của hắn. Ta ôm lấy Thiên Ân, để hắn gối đầu lên chân ta, thốt lên hai chữ mà mấy ngày qua đã không ngừng gọi tên.

- Thiên Ân... Thiên Ân... - sống mãi ta cay cay, mắt cũng bắt đầu ướt ướt, nhưng ta sẽ không khóc đâu, bởi nếu khóc, ta sẽ không thể nhìn thấy hắn nữa, ta cúi người xuống, áp má lên mái tóc mềm mượt của hắn. Cứ tin vào việc, bản thân không khóc, hắn sẽ không bao giờ biến mất khỏi tầm mắt của ta nữa.

- Ta... ở đây... - giọng nói Thiên Ân yếu ớt vang lên bên tai, như thì thầm. Ta có thể cảm nhận được, hắn hiện tại yếu ớt đến mức nào. Kẻ ngu ngốc lấy tế nguyên thần của mình, định cùng sinh cùng diệt với Quý Khốc, hiện tại còn có thể nhìn ta, nói với ta ba từ sáu chữ đó, đã là một kì tích rồi.

Thân người Thiên Ân khẽ trăn động, sau đó hắn gấp người, ho ra một bụng máu, máu đen... đặc quánh... ta lại tự nhủ bản thân, không sao đâu không sao đâu, trọc khí ô nhiễm thân thể, nôn ra như vậy rồi, mới tốt, mới thực sự là tốt...?

Ta cắn môi, cắn chặt tới nổi bật cả máu, toàn thân không ngừng run rẩy, cố gắng làm bản thân mình tỉnh táo, ta lại khẽ cười. Sau đó chợt nhớ ra cái gì đó, ta nói.

- Thật may là chàng đã trở về, Thiên Ân, ta có cái này muốn tặng chàng... - sau đó ta lấy từ trong tay áo ra một viên đá, dưới ánh hoàng hôn như nhuộm một màu sắc đỏ cam tuyệt đẹp, khẽ phát ra những tia sáng dịu nhẹ. - Là Phách Liên Tinh... vốn định đưa cho chàng sớm một chút.

Viên đá này, từ sau khi lấy lại được pháp lực, ta đã âm thầm đi tìm nó, Phách Liên Tinh được lấy từ hoa "Tinh", loài hoa quý hiếm, gắn với một điển cố vô cùng bi thống của tình yêu, ngàn năm mới một lần nở hoa, hoa không có nhụy, khi hoa nở, thứ duy nhất nhìn thấy trong lớp lớp cánh hoa đó là viên đá Phách Liên Tinh này. Vốn định đưa cho Thiên Ân khi dạo bộ trong rừng hoa hạnh nọ, nhưng lúc đó vì Nhã Tư bất ngờ xuất hiện mà ta vẫn chưa thể đưa được. Sau, biết được chuyện giữa Thiên Ân và Cốt Cốt, ta quyết định sẽ không bao giờ trao viên đá này Thiên Ân nữa, nhưng sau những gì đã trải qua, hận thù dối lừa trong lòng ta đã không quan trọng nữa, điều duy nhất ta muốn, là có thể được ở bên Thiên Ân, nhìn thấy hắn, nghe thấy giọng nói của hắn, biết hắn vẫn còn tồn tại như vậy là quá đủ rồi.

Trong sự ngỡ ngàng của Thiên Ân, ta giúp hắn đeo viên đá ấy lên cổ hắn, viên đá từ một màu trắng tinh khôi sạch sẽ, thoáng chốc đã biến thành một màu hồng đậm vô cùng đẹp mắt, nhìn thấy nó rồi, Thiên Ân rất vui, khoe miệng cảm ý cười, nhìn ta thâm tình.

Thấy những chuyển biến trên viên đá nhanh chóng và phô trương như vậy, ta có chút ngỡ ngàng, và có chút ngỡ ngàng, không ngờ tình cảm trong ta không biết từ bao giờ lại sâu đậm như thế.

- Ta là đang gián tiếp tỏ tình với chàng... sao lại có biểu hiện như vậy chứ...

Thiên Ân muốn nhấc tay lên, nhưng nhấc lên không nổi.

- Từ Bạch, ta vui lắm, ...rừng đào mười dặm, là ta trồng tặng nàng, đáng tiếc là, ... nàng lại không thích nó. - hắn khó khăn nói, sau đó nhắm mắt lại, ta cảm nhận thân người hắn nằm trong vòng tay mình khẽ run. Ta thì không khỏi ngạc nhiên, đến lúc này rồi, ta không nghĩ rằng hắn có thể nói dối ta lần nữa, thì mới ngộ ra được một điều, Cốt Cốt, nàng ta dám...

Thân người hắn cứng đờ, hơi thở trở nên gấp gáp.

- Từ Bạch, khi còn là Tiểu Vũ, được ở bên cạnh nàng, lâu dần tình cảm cũng nảy sinh, khi đó, ta thực ra đã rất thích nàng rồi... Nhưng ta lại bị kẻ khác thao túng, đâm nàng một kiếm, nếu như lúc đó ta mạnh mẽ hơn một chút, biết phân biệt phải trái một chút, kết giới Bạch Sơn sẽ không tan vỡ, mọi chuyện cũng sẽ không đi đến ngày hôm nay. - nói một hơi dài như vậy, thân người Thiên Ân không chịu được mà liên tục chấn động, lại tiếp tục nôn ra máu, từng đóa hoa máu đập vào mắt ta nhối buốt. Ta xiết chặt tay lại, run giọng nói.

- Đừng nói nữa, ...

- Ta nghĩ, lúc đó, nàng hẳn rất hận ta.

- Ta không muốn nghe, chàng đừng nói nữa... - ta lắc đầu quầy quậy, những câu nói này, sao lại khiến tim gan ta rã rời như vậy chứ, nghe sao mà giống những lời từ biệt như vậy chứ?

- Từ Bạch, ta giả bộ không quen biết nàng. Chẳng qua là vì... muốn một lần nữa ở bên cạnh nàng mà thôi... - thân người Thiên Ân rũ ra. Hắn nhắm mắt lại, bất động.

- Thiên Ân... - không có ai trả lời ta. - Thiên Ân... - ta tuyệt vọng gào thét, nhưng vẫn không có ai trả lời ta.

Thiên Ân, hẳn sẽ không bao giờ có thể trả lời ta nữa rồi.

Viên đá Phách Liên Tinh, trong thoáng chốc biến đổi thành một màu trắng đơn thuần...

Buổi chiều hôm đó, ánh tà dương thê lương buông xuống, bóng hình ta ôm lấy hân trải dài thườn thượt trên mặt đất. Mọi thứ dần nhòa đi trong tầm mắt, ta đưa tay lên quệt, chỉ thấy máu đầy tay.

Mạc Kỳ y: *ngơ ngác* SE à?????

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Sau khi Thiên Ân hôn phi phách tán, ta nghĩ bản thân mình đã thực sự phát điên rồi, muốn tìm một kẻ nào đó để tính sổ, nhưng lại chẳng có ai để cho ta phát tiết. Nỗi thống khổ trong lòng cuối cùng cũng biến thành những tiếng la hét, nhưng giọt huyết lệ không ngừng rơi ra khỏi mi mắt.

Bọn họ muốn đưa Thiên Ân đi, nhưng ta không cho phép, tự tạo ra một kết giới vững chắc mà kiên cố, sau đó dùng tinh thần thuật, nghịch thiên muốn giữ lấy thân xác của Thiên Ân mãi mãi ở lại bên cạnh mình. Dưới chân núi Điều Hòa, bên dòng sông Từ Nhan, vẫn luôn ôm lấy chàng, một chút cũng không xa rời.

Không biết đã bao lâu trôi qua, kì thực thời gian có chảy trôi nhanh tới cỡ nào ta cũng không mấy để tâm, ta nghĩ, từ lúc Thiên Ân rời xa, tâm ta đã chết rồi, nếu thực sự hóa đá luôn thì thực tốt biết bao, cứ như vậy mà ôm chàng thế này, vẫn biết chàng đang trong vòng tay mình, biết chàng vẫn luôn ở bên cạnh ta, như vậy thôi cũng mãn nguyện lắm rồi.

Từ những giọt huyết lệ của ta, mọc lên một cây đào, cây đào tán rộng, hoa nở thắm tươi, ba năm trước, ông trời trừng phạt hành động nghịch thiên của ta, thiên lôi đánh xuống. Đáng nhẽ ra ta phải nhận đủ bảy bảy bốn mươi chín đạo thiên lôi, nhưng Thiên Đế thương tình, giảm mức phạt xuống còn hai mươi một đạo. Một đạo thiên lôi đã có sức mạnh vô cùng ghê gớm rồi, bảy bảy bốn mươi chín đạo, không biết còn lợi hại đến mức nào.

Ta nghĩ bản thân lúc đó nhất định sẽ không thể qua khỏi, nhưng ta thà chết còn hơn giao Thiên Ân cho bọn chúng. Tính tình ngang bướng ích kỉ ấy của ta cuối cùng cũng chiến thắng, cây hoa đào ấy vốn là chân thân của ta, sau khi lãnh đủ hai mươi một đạo thiên lôi, nó giống như một khúc gỗ khô, ngay cả một chiếc lá cũng không thể mọc nổi. Ta không ngờ có ngày bản thân lại trở nên xấu xí đến vậy, nhưng cuối cùng cũng tự an ủi bản thân, có Thiên Ân ở bên cạnh, xấu xí cũng không sao. Ta lúc đó như có thể làm tất cả, cho dù chết, cho dù hôn phi yên diệt, hôn phách phiêu tán không thể luân hồi, cũng nhất quyết không để ai cướp Thiên Ân ra khỏi bản thân, vì hân, dù có nhảy xuống núi đao, lao vào biển lửa cũng không màng. Chính ta cũng không ngờ, chấp niệm của bản thân lại lớn đến mức đó.

Ta cố chấp như vậy, thực ra cũng là có lí do, một lí do vô cùng xuẩn ngốc. Ta cho rằng bản thân cứ ôm Thiên Ân mãi như vậy, truyền hơi ấm cho hân, ngày ngày mong chờ hân tỉnh lại, biết đâu được điều kì diệu sẽ xảy đến, hân lại một lần nữa mở mắt nhìn ta. Ta biết suy nghĩ đó ngốc nghếch đến cỡ nào, nhưng vẫn không sao mà từ bỏ nổi. Kì thực, nếu Thiên Ân có mở mắt ra nhìn ta đi chẳng nữa, ta cũng chẳng thể nào nhìn thấy đôi mắt âm áp, dung mạo bất phàm, những cử chỉ động tác tùy ý nhưng cũng đủ làm rung động lòng người của hân nữa rồi.

Diệp Căn nhắc nhở ta không được khóc, ta vốn đã rất nghe lời, nghiêm cấm bản thân rơi lệ, ngay cả khi biết được Thiên Ân lừa dối mình, ta vẫn không rơi bất kì giọt nước mắt nào. Nhưng khi đối diện với sự thật phũ phàng ngay trước mắt, ta vẫn không thể kìm nén nổi mà bật khóc. Thứ mà ta tiết ra không đơn thuần chỉ là giọt nước mắt trong veo mặn đắng, mà đó chính là máu, huyết lệ đào hoa tiên, từ sau lần đó, hai mắt của ta đã hoàn toàn không thể nhìn thấy thứ gì nữa rồi.

Suốt ba năm trời, đông rồi sang hạ, xuân xanh thu đỏ thay phiên đổi rồi, cuộc sống hiện tại thật là tốt, không có ai đến làm phiền, vô sầu vô hi, vô tâm vô phé, hết thảy tham sân si đều là gió thoảng mây bay. Ta cho rằng, trong mắt mọi người, Thiên Ân hôn phi phách tán thì cũng đã hôn phi phách tán rồi, ta nghịch thiên làm trái ý trời thì cũng đã bị trừng phạt rồi, sống trên đời, biết càng ít chuyện càng tốt, tránh xa càng nhiều việc rắc rối càng có lợi cho bản thân. Bởi vậy bao nhiêu năm qua, cũng chẳng ai buồn chú ý đến bọn ta nữa. Nhưng cũng chẳng ngờ có một ngày, Huyết Vương và Nhục Nha lại tìm đến.

Từ khi bị mất đi đôi mắt, thính giác của ta trở nên nhạy bén đến lạ kì, bình thường là ta không mấy để tâm đến những thứ bên ngoài, nên cổ tình lơ đãng những âm thanh vọng tới. Hôm đó Huyết Vương đứng bên ngoài kết giới, gọi ta, không biết hân gọi bao nhiêu lần, ta cũng không mấy để ý, cho đến khi nghe thấy loáng thoáng có mấy câu từ như “biết cách có thể khiến Thiên Ân hồi sinh” đầu ta như bị cái gì đó va mạnh vào. Cảm xúc của ta khi đó vô cùng hỗn tạp, có ngạc nhiên, vui mừng rồi hoài nghi...

Thiên Ân, thực sự có thể tái sinh sao, nhưng nếu có thể, tại sao tới tận ngày hôm nay họ mới nói cho ta biết, nhờ điều đó không phải sự thật thì sao, nhờ đâu họ lừa dối ta chỉ để đem Thiên Ân đi thì sao? ... Lòng ta hoang mang, mặc dù muốn tin nhưng vẫn không dám đánh cược.

Như thể biết được ta nghĩ gì, phía bên ngoài kết giới lại tiếp tục vang lên những câu nói hòng giải đáp những nghi vấn trong lòng ta.

Phải rồi, ta quên mất một điều, chẳng phải trên thế gian này vẫn còn có thứ có thể tái tạo lại hôn phách hay sao, thứ mà trước đây Huyết Vương cũng từng dùng tới, đó chính là Hoa Thảo Ngôn Viết Băng, dù cho thân quy vào nơi hỏa mang, hôn phách có phiêu tán tới nơi nào, tan thành tro bụi hóa vào

hư không, đều có thể khôi phục được nguyên vẹn, sau khi đã hồi phục rồi, còn vô thương bất diệt. Thứ đó nhất định có thể khiến Thiên Ân tỉnh lại. Trong đầu ta như có một tia sáng lóe lên trong không gian u tối.

Thấy ta vẫn không có động tĩnh gì, Huyết Vương nghĩ ta từ bỏ, người trong cuộc còn không quan tâm, vậy thì hẳn quan tâm làm cái gì, nghĩ vậy, chẳng bao lâu sau đó Huyết Vương cũng rời đi, ta mất một ngày một đêm để suy nghĩ những điều đó, ta có muốn lấy được Thảo Ngôn Viết Hoa hay không? Dĩ nhiên là có, nhưng để đến được nơi đó vô cùng nguy hiểm, còn chưa nói tới hai con linh thú Đông Chuy và Nam Điều vô cùng hung tợn canh giữ, ta chỉ sợ không những không mang được thánh vật về, mà bản thân lại bỏ mạng ở nơi đó, vậy thì Thiên Ân biết phải làm thế nào đây. Nhưng nếu ta không đi, cứ như thế này mãi, đến khi nào linh lực của ta tiêu tán một cách vô ích, như vậy chẳng phải còn tồi tệ hơn là đánh cược được ăn cả ngã về không hay là sao. Nghĩ vậy, ta quyết định lên đường tới Thanh Vũ Điện, nơi trấn giữ thánh vật.

* * *

Sau cái ngày cứu được Nhược Nha ra khỏi kết giới Diêu Hòa, Huyết Vương lâm vào tình trạng nguy kịch, nói cũng đúng, vừa bị thương về mặt thể xác, lại vừa tổn thương về mặt tinh thần, lúc đó, ta còn nghĩ hẳn không thể qua khỏi. Nhưng cuối cùng vẫn là do Thất Sắc ra tay cứu giúp, mất ba năm để điều trị và dưỡng thương, hiện nay mới qua khỏi cơn nguy kịch. Hắn nói muốn cùng ta đi tìm hoa Thảo Ngôn, để có khó khăn gì còn có người tương trợ, nhưng với tình trạng hiện nay của hắn, ta không nỡ, Nhược Nha cũng ngăn cản, nhưng Huyết Vương vẫn cương quyết muốn đi cùng với ta. Ta tính tình trước nay không được tốt, lại không biết dỗ dành ai bao giờ, huống hồ, đối tượng là Huyết Vương, bảo ta dỗ dành hắn làm sao. Với lại, ta cũng đâu có mền dẻo đến mức đó, muốn Huyết Vương không đi cùng, ta đành phải nói có hắn theo cùng thì thực rắc rối, không những không giúp ích gì được cho ta mà còn nảy sinh thêm nhiều họa. Ta đã cương quyết như vậy, biết chẳng thể thay đổi được gì, Huyết Vương đành đồng ý, còn khuyên mãi thêm cho ta vài tin như, trước đây Thất Sắc cũng đã có lần muốn đoạt lấy thánh vật, nhưng thực lực của cô ta không đủ tốt. Ta lại cho rằng, năng ta chỉ giỏi làm phép chữa bệnh mà thôi, dĩ nhiên việc đánh nhau tranh đoạt này không giỏi cũng không có gì lạ cả.

Cái ngày bước ra khỏi kết giới đó, ta rất bất ngờ khi thấy Cốt Cốt đang đứng ở bên ngoài, không biết đã đứng bao lâu, vừa nhìn thấy ta đã vội vã chạy đến nắm lấy tay áo ta mà thôn thức.

- Cô giấu Thiên Ân ở đâu rồi... cô giấu chàng ở đâu rồi... Cô đứng là xấu xa, ích kỷ, cô cho rằng cô là ai, cô cho rằng cô có tư cách ở bên chàng sao. – khuôn mặt Cốt Cốt trước nay không mấy vui tươi, luôn mang một nét đẹp man mác buồn khiến người ta rung động thương cảm. Chẳng hiểu sau ba năm không gặp nàng ta đã làm gì mà bộ dáng lại càng khiến người ta cảm thấy yếu đuối u uất, mặc dù vẫn xinh đẹp là vậy, nhưng vẻ đẹp khiến người ta nhìn vào lại không khỏi cảm thấy xót xa đau lòng. Nhưng ta có tư cách mà thương tiếc nàng ta sao, ta nghĩ bản thân mình hiện tại cũng chẳng khá khẩm hơn là bao. Nay, khi nghe những lời nói buộc tội của Cốt Cốt, ta không khỏi phẫn nộ, lại càng khinh miệt nàng hơn.

Người đã lừa dối ta để ta hiểu lầm Thiên Ân là nàng ta, người không có tư cách phải là nàng ta mới đúng.

- Ta không có tư cách để ở bên chàng... Đúng, ta không có tư cách, nhưng cô dựa vào đâu mà buộc tội ta. Chẳng lẽ người xứng đáng bên cạnh chàng là người đã lừa dối ta, lừa dối chàng sao. Kẻ không biết thân phận không biết liêm sỉ phải là cô mới đúng. – trước đây, là ta đánh giá sai nàng ta, nhìn về ngoài yếu điệu xinh đẹp như nhành liễu đón gió ấy, ta cứ nghĩ nàng ta lương thiện thật thà. Thời gian trước đó ta đã không ngừng suy nghĩ và dẫn vật bản thân, tại sao một chút tin tưởng dành cho Thiên Ân cũng không có, tại sao không tìm hiểu rõ mọi chuyện mà đã buộc tội chàng rồi, tại sao lại đánh chàng tại sao lại nói nấy câu từ đoạn tuyệt như vậy...

Trách bản thân bao nhiêu, ta lại căm hận Cốt Cốt bấy nhiêu. Đạo lí “Nhìn mặt mà bắt hình dong” không phải là ta hiểu rõ, nhưng chẳng phải trước giờ ta luôn cảnh giác phòng bị tốt hay sao, tại sao đến cuối cùng, lại tin những gì nàng ta nói, tin những ảo ảnh mà nàng ta tạo ra, tại sao bản thân ta ngu muội như vậy, tại sao nàng ta có thể nhẫn tâm như thế. Muốn chia cắt ta và Thiên Ân đến thế sao, muốn dầy vò ta đến thế sao. Lòng dạ nữ nhân luôn hẹp hòi ích kỉ, nàng ta làm vậy cũng có lí, nhưng bản thân ta cũng là nữ nhi, chẳng lẽ ta lại rộng lòng mà tha thứ cho những gì nàng ta đã từng làm đối với ta?

Mạc Kỳ Y: chương sau mn sẽ biết tại sao ta đặt tên truyện là "Ta đi qua thiên sơn..... bên cạnh chàng". đoán đi đoán đi...

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

- Nói hay lắm... - Cốt Cốt đưa tay lên đỡ lấy thái dương, nhãn tình long lanh những nước khê dao động. – Cô hận ta? Được, vậy cứ hận đi, cứ trả thù ta nếu điều đó làm cô hài lòng. Nhưng hãy để ta chăm sóc Thiên Ân, cô ở bên chàng lâu như vậy rồi, còn ta thì sao, ngay cả nhìn mặt lần cuối ta cũng chưa làm được. Cô nghĩ ta không đau lòng, ta không không cam tâm? Cô tưởng ta sống cũng hạnh phúc sao. Những lời ngày hôm đó, ngoại trừ những việc mưu cầu toan tính ra, ta cam đoan những lời còn lại là thật lòng. Cô không biết đâu, ta biết Thiên Ân lâu lắm rồi, chúng ta đã có những khoảng thời gian vô cùng vui vẻ với nhau, với Nhà Tư, với Thiên Lăng, đáng lẽ ra chúng ta đã có thể ở bên nhau, sau khi chàng lịch kiếp trở về, Thiên Đế sẽ ban hôn cho ta và chàng. Hôn lễ được mọi người mong chờ biết bao, ta cũng đã mong chờ biết bao, đợi chàng lịch kiếp trở về, một năm ở hạ giới bằng một ngày trên thiên đình, mấy ngày ngắn ngủi đó trôi qua ta tưởng chừng như nó dài cả mấy vạn năm. Ta vui mừng biết chừng nào, mong chờ ra làm sao, mọi thứ ta đã chuẩn bị đầy đủ cả, luôn luôn tượng tượng đến cảnh Thiên Ân vén khăn trùm đầu nhường lên cho ta. Vậy mà, đợi được đến khi chàng trở về rồi, bao mong chờ nhớ nhung ập tới, chàng lại chỉ nói với ta hai từ xin lỗi, rồi lại vội vã bỏ đi. Người nói xem ta nên tiếp tục yêu chàng hay nên hận chàng bây giờ. Người tưởng ta nói ra những lời đó vui vẻ lắm sao, cô tưởng thời gian qua ta sống tốt lắm sao. Cô không hiểu đâu, làm sao mà hiểu được... – Cốt Cốt khóc, giọng nói nàng ta thôn thức nhẹ rơi vào tim ta, xé toạc một mảng lớn. Ta siết chặt nắm tay, mông lung suy nghĩ, sau đó bình thần nói.

- Cô đáng thương, còn ta thì không đáng thương chắc, cô có phải cô đơn hàng trăm ngàn năm một mình nơi lạnh lẽo, tự cho rằng bản thân tiêu dao tự tại, nhưng thật chất là đang tự nhốt bản thân mình lại không được phép rời đi dù nửa bước, sống một cuộc sống cô độc chỉ có một mình, băng tuyết lạnh lẽo, ánh trăng cô tịch, không kẻ trò chuyện, không ai nhớ mong, không có quá khứ cũng chẳng có tương lai, không mục đích cũng chẳng cơ cầu. Đột nhiên Thiên Ân xuất hiện, khuấy đảo cuộc sống bình lặng nhàm chán của ta, chàng đem đến cho ta bao nhiêu niềm vui, dạy ta, biết yêu thương, biết cười nói, cho ta một đồ đệ, cho ta một danh phận sư phụ, ngày ngày luôn ở bên cạnh ta, cho ta lí do mở mắt vào sớm mai, nói với ta rằng sẽ không bao giờ rời bỏ ta, làm thơ tặng ta, đánh đàn cho ta nghe, còn vì ta mà muốn trồng một cây đào, làm trái với quy luật tự nhiên, cùng ta thả đèn hoa đăng, giải thoát ta ra khỏi cuộc sống bình ổn thực chất là cầm tù. Người thấy một người như vậy, sao ta có thể bỏ nổi, sao ta có thể không ích kỉ mà giữ chàng lại bên mình chứ. Nhưng người nói xem, thứ ta nhận lại là gì nào, là trứng phải độc cổ ngay cả Thái Thượng lão quân cũng không thể hóa giải, là một thanh đao lún cán, đâm thẳng vào tim ta, khiến ta ngã xuống vách núi sâu vạn trượng. Cảm giác bị chính tay người mà người yêu thương tin tưởng không do dự mà thẳng tay đâm người một nhát, máu chảy ra, đâm đĩa, những thứ đó, nếu là cô, cô nuốt có trôi không? Cô có hiểu nổi không? Là nỗi thất vọng, bị ai, sau cùng là sự trống rỗng lạnh lẽo có thể xé nát trái tim người ra thành ngàn mảnh. Khoảng thời gian ở bên cạnh chàng, ta đã vui về biết bao, nhưng sao đó chàng biến mất, còn nhân tâm khắc vào tim ta một vết thương lớn như vậy, đến bây giờ vẫn chưa thể lành lại, tiếp tục quay trở về với cuộc sống lạnh lẽo của trước đây, người tưởng như vậy dễ chịu lắm hay sao, ta cam tình nguyện lắm hay sao. Một lần nữa chàng cứu ta thoát khỏi nơi vực sâu xa lạ, cho ta một cuộc gặp gỡ khác, trên danh phận khác, nói yêu thương ta, sẽ bảo hộ ta, không làm ta thất vọng, chàng ôn nhu dịu dàng, tặng ta Phách Liên Tinh, lại vì ta mà làm vỡ số thứ, che trời cho ta, thương tiếc ta, không màng sinh tử mà cứu ta thoát khỏi nguy nan hết lần này đến lần khác. Còn vì ta mà trồng cả một đào lâm mười dặm. Người nói xem, một người như vậy, ai mà không ích kỉ muốn giữ làm của riêng...

Nói đến đây, nước mắt ta đã rơi là chỗ từ lúc nào, ta biết dù có chảy thêm bao nhiêu giọt nước mắt nữa cũng chẳng sao, Thiên Ân cũng không thể đưa tay ra mà lau nó đi nữa, mắt cũng đã chẳng thể nhìn rõ nữa, ta còn kiêng dè cái gì. Thế nên, ta thỏa thuê khóc, vừa thấy đau lòng, lại vừa thấy hả dạ vì đã trả đũa được Cốt Cốt, cô ta nghĩ tình cảm của cô ta cao thượng lắm.

Trước đây vì còn do dự mà ta bị khí thế của nàng ta khiến cho nép về, nhưng bây giờ thì khác rồi, như thế nào là lấy một giọt nước nhỏ bé so với mặt biển rộng lớn chứ. Cô ta đứng là có cách nhìn nhận lệch lạc, ta tốt bụng nhắc nhở lại nàng ta, nhắc nhở xong rồi cũng thấy thực tự hào quá đỗi, hóa ra ta đã xem nhẹ những thứ đã xảy ra giữa ta và Thiên Ân. Điều này giống như bạn gieo một hạt đậu, bằng đi thời gian không để ý, đến khi một lần nữa nhìn lại, đã thấy nó leo cao lắm rồi, nhanh tới mức bạn cũng phải ngạc nhiên không thể tin nổi.

- Cô ... cô .... – Cốt Cốt tức giận cắn chặt môi, nhìn ta căm phẫn, hận không thể bóp chết ta. Nhìn thấy nàng ta như vậy, chút hả hê trong lòng cũng chẳng còn. - Nhưng liệu cô có chăm sóc cho chàng tốt không, cô chẳng phải muốn đi tìm Hoa Thảo Ngôn Viêt Băng hay sao, cô đi rồi, ai sẽ chăm sóc cho chàng, ... như vậy... sẽ lạnh lắm...

Cốt Cốt ôm lấy mặt nước nỏ, ta chết lặng, chút hả hê cùng với khí thế hùng hục như ngọn lửa trong thoáng chốc như thể vừa bị dội cho một xô nước lạnh.

Đứng, ta dĩ nhiên không thể mang chàng theo, ta đi rồi, ai sẽ chăm sóc cho chàng?

Ta đứng đó rất lâu, rất lâu, lại bị câu nói “như vậy... sẽ lạnh lắm...” của Cốt Cốt làm cho không khỏi nhói đau. Sau tất cả phòng bị, nghĩ suy đau đầu chỉ để được chiếm thế thượng phong, cuối cùng, ta vẫn quyết định giao thân xác của Thiên Ân cho Cốt Cốt. Nàng ta yêu chàng như vậy, tuyệt sẽ không làm chàng bị thương. Còn ta sẽ có thể yên tâm đi tìm thánh vật, mau chóng giúp chàng tái sinh, lại một kiếp luân hồi, lại một lần gặp gỡ, bắt đầu một mối lương duyên.

* * *

Tuy hai mắt của ta hiện tại đều không thể nhìn thấy, thế nhưng không giống như trước đây. Khi đó ta chỉ là một phạm nhân, còn hiện tại đã là một thần tiên, có thể mở thiên nhãn.

Ta đăng vân mà đi, ngày ngày đêm đêm mà bay về phía tây. Ta không biết đích xác nó là nơi nào, chỉ biết cứ đi mãi về phía mặt trời lặn. Cho đến khi nhìn thấy những áng tường vân ngũ sắc, dưới áng tường vân ngũ sắc là một thác nước, dòng thác có màu xanh ngọc bích tuyệt diệu chảy xuống một cái hồ lớn, trong hồ có nước màu đỏ. Huyết Vương nói với ta như vậy, thoát đầu khi nghe không tránh khỏi mơ hồ, cứ đi thẳng về hướng mặt trời lặn, ngộ nhờ có một ngày, mưa giông gào thét, sấm chớp đi đùng, biết lấy mặt trời ở đâu ra mà định phương phân hướng. Cảnh sắc nơi đó nghe qua thì có vẻ rất đẹp, cũng thực dễ phân biệt, nhưng thực kì lạ, dòng thác chảy xuống hồ lớn, vậy mà thác nước màu xanh, nước hồ màu đỏ?

Huyết Vương đưa cho ta một cây trâm, nói khi nào những “ngộ ngộ” phía trên kia xảy ra, thì cứ tung cây trâm này lên, tia sáng phát ra từ cây trâm chỉ về hướng nào, ta phải lập tức đi theo hướng đó, như vậy mới không bị nhầm lẫn. Còn nữa, sau bảy ngày bảy đêm, cây trâm này sẽ tự động biến mất. Huyết Vương nói cây trâm này là của Thất Sắc, trước đây nàng ta đã từng có ý định muốn đoạt lấy Thảo Ngôn hoa, nhưng không thành, Thất Sắc liền biến nước của dòng thác đó thành một cây trâm, để lần sau không phải vất vả lần mò tìm đường khó khăn như trước nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 69

Đường đến Thanh Vũ Điện quả nhiên là khó khăn hiểm trở, đường xa vạn dặm, đi chưa được nửa quãng đường, không biết là ta đã gặp bao nhiêu loài yêu quái thú dữ. Đăng vân nhiều ngày, không thể không cảm thấy mệt mỏi, những lúc mệt mỏi ta phải hạ xuống mà đi bộ, dĩ nhiên không dám lãng phí

bất kì giây phút nào để nghỉ ngơi. Cứ đi mãi đi mãi như vậy, yêu ma quỷ quái thể loại nào cũng có, kì thực, đối đầu với chúng không có gì là khó, chỉ là số lượng nhiều, đa chủng loại, khiến ta vô cùng mệt mỏi.

Đã bảy ngày qua đi, ta vẫn chưa tìm thấy áng tường vân ngũ sắc, thác nước màu xanh chạy xuống mặt hồ màu đỏ nào. Cây trám đỏ tan đi thành những mảng ánh sáng dịu nhẹ, ta bắt lực nhìn nó, rồi lại nhìn mây mù phía xa trùng khơi, lòng chênh vênh chuếnh choáng.

Lại tiếp tục đi về phía mặt trời lặn, núi ở sau lưng sông chắn trước mặt, càng đi càng hoang vắng, càng đi càng hiểm trở, nhiều lúc nhìn về phía trước chỉ thấy mây mù, ta không khỏi thất vọng bất an, không biết rằng bản thân đi có đúng đường hay không, bao giờ thì tới nơi. Nhưng nghĩ đến Thiên Ân, ta lại không ngừng hối thúc bản thân phải đi nhanh hơn nữa, có thể sớm ngày nào được nhìn thấy chàng tỉnh giấc thì hay ngày đó. Có lúc đang đi, đột nhiên toàn thân co rút, lực biến mất, ta rơi xuống cánh rừng rậm rạp, bị gai nhọn đâm, cành lá cào xước da thịt, gãy chân, đau muốn khóc. Nhưng ta vẫn cắn răng chịu đựng, tối hôm đó trời mưa giông gió rít, chớp rạch trên nền trời những đường sáng vằn vện.

Trong hàng động tối om, tiếng sấm chớp giạt đi đùng trên nền trời, toàn thân ê ẩm mỏi mệt, ta đột nhiên nhớ đến câu nói của Thiên Ân:

“Ta đau lòng, Từ Bạch”.

Lúc chàng nói câu đó, ta không mấy để tâm, bây giờ muốn một lần nữa nghe lại, lại chẳng thể nữa rồi. Ta còn nhớ khi đó ta bị Yêu Kỳ quất cho một roi, người tuy nhuộm máu, nhưng đối với ta vết thương ấy chẳng nhằm nhò gì, nhưng đối với Thiên Ân lại là một việc rất lớn, chàng còn vì nó mà nổi giận với ta. Buổi tối ngày hôm đó hiện lên trong đầu, rõ nét mà lại xa xăm, hằn hắc bó vết thương cho ta, ta ngồi im lặng nhìn cánh cửa suy tính một chuyện khác, tuy mỗi người một suy nghĩ nhưng không gian lại vô cùng ấm áp, giống như trước đây khi còn ở trên đỉnh Bạch Sơn, ta biếng nhác nằm trên ghế đọc sách, Thiên Ân ngồi trên bàn nắn nót viết từng chữ một, thi thoảng lại ngẩng đầu hỏi ta xem chữ này viết như vậy có đúng không, ta cũng âm ừ đáp cho có, chữ cũng chẳng biết Tiểu Vũ viết chữ gì. Nghĩ lại sao lúc đó ta thật vô tâm, còn Thiên Ân không vì sự vô tâm ấy mà chán ghét ta, đối với ta, hẳn đã vô cùng kiên nhẫn.

Ngồi trong son động tâm tôi nhớ lại những chuyện trước đây, vừa cảm thấy được an ủi, lại vừa cảm thấy vô cùng tủi thân, nước mắt là thông lệ để diễn tả những cảm xúc đó, nếu như vậy tại sao ta không một lần khóc thỏa thuê không đắn đo nghĩ suy gì. Quả thực hôm đó ta đã khóc rất nhiều, sau đó vì quá mệt mà ngủ thiếp đi mất. Sáng hôm sau lại tiếp tục lên đường.

Và điều mà ta lo lắng nhất cuối cùng cũng xảy đến, đó chính là đi nhầm đường, phải tận ba bốn ngày hôm sau, khi đang đi vắng thì đột nhiên ta gặp một vị tinh quân râu tóc bạc phơ, ta không quen biết lão già ấy, nhưng nhìn biểu hiện của lão có vẻ như là đã biết và quen thân với ta từ trước đó. Ta liền bị ông ta giữ lại hỏi chuyện vài câu, lão nói trước đây có qua lại với sư phụ ta vài lần, nhìn thấy ta khi đó vẫn còn nhỏ, dĩ nhiên không thể nhận ra lão cũng chẳng có gì là lạ cả, bởi vậy cũng không lấy việc ta ngây ngốc nhìn lão hỏi lão là tên diên nào nhảy từ đâu ra mà tính toán buồn phiền. Vị tiên quân này hỏi ta muốn đến Thanh Vũ Điện phải không, còn chưa để ta kịp ngạc nhiên hỏi tại sao ông biết, thì lão ta đã phán cho ta một câu xanh rờn, rằng ta đi sai hướng rồi, sau đó tốt bụng chỉ đường cho ta. Ta liền phải quay lại đường cũ tiếp tục đi. Mặc dù trong lòng có chút bực bội ức chế về việc đi sai đường, cộng thêm việc mất thời gian đứng lại để nói mấy câu nói vô thưởng vô phạt cũng với lão già Hoành Thiên Đại lão quân gì đó, nhưng cũng may gặp đúng người đúng lúc, nếu không ta cứ không biết mà đi mãi về hướng này như vậy, thì bao giờ mới tới nơi.

Hoành Thiên Đại lão tiên còn tốt bụng chỉ cho ta một cách phân biệt phương hướng mà không phải ai cũng biết, đó là quan sát những vì tinh tú trên bầu trời, sẽ luôn có một ngôi sao không bao giờ biến mất, ngự trị trên bầu trời phía tây, rất nhỏ, và cũng không quá sáng, bởi vậy không phải ai cũng có thể nhận ra, nhưng nếu lấy ngôi sao đó làm đích, thì kiểu gì cũng tới được Thanh Vũ Điện.

Lúc đi qua một thung lũng nọ, ta bị một tên đại ma đầu bắt về làm vợ. Thật xui xẻo khi đó tàng linh lực của ta bị hạ xuống mức thấp nhất, thể nên mới bị hấn bỏ thuốc, khiến thân thể không thể cử động. Tên ma đầu này ham mê nữ sắc, chuyên mò vào các ngôi làng khác để bắt những cô nương xinh đẹp về làm vợ. Ta hôm đó vừa hay bị ngã xuống từ đám tường vân nọ, lại tiếp tục đi bộ, không hiểu xui xẻo thế nào mà gặp phải tên diên đó, hẳn liền bắt ta về, sau đó nhốt ta lại. Hai ngày sau chuẩn bị lễ thành hôn. Lúc đó ta tức giận tới nổi suýt chút nữa thì thổ huyết, muốn trốn đi không được, kháng cự không xong. Đến ngày thứ hai, hẳn để cho một tiểu quỷ cũng được cho là lợi hại nhất ở đó canh chừng ta, bởi vì tin vào việc tân lang tân nương trước khi cử hành hôn lễ mà gặp nhau là điều không lành.

Sau khi đã tắm rửa sạch sẽ, trang điểm đẹp đẽ, mặc giả y đủ cả rồi, chúng đưa ta vào một căn phòng giăng đèn kết hoa vô cùng rực rỡ, bắt ta ngồi đó chờ đợi. Thì đột nhiên có một cô nương không hiểu là từ đâu biến ra, giúp ta chạy thoát. Tên ma đầu kia biết tin rất tức giận, liền đem theo truy binh lùng sục ta khắp nơi. Vì cô nương kia đưa cho ta thuốc giải, ta bây giờ có thể cử động, liền quạt cho mấy tên kia một quạt khiến chúng bị văng xa mấy trượng, cảm thấy vô cùng hả lòng hả dạ.

Mấy hôm trước được chúng đối xử không đến nỗi tệ, có thời gian nghỉ ngơi, một quạt này phất ra cũng vô cùng khí thế. Ta thoát khỏi tên ma đầu đó, lúc quay sang định hỏi danh tánh của vị cô nương kia thì lại chẳng thấy nàng ta đâu. Điều này quả thực vô cùng kì lạ, khiến ta không khỏi hoài nghi, liệu cô ta, có phải là... ma...

Sau nửa tháng vất vả chạy ngược chạy xuôi, cuối cùng ta cũng có thể nhìn thấy mấy tầng mây ngũ sắc, thiên sơn diêu cảnh nơi Thanh Vũ Điện. Đầu khó khăn trước mắt, đó chính là nền vào bên trong, làm cách nào để qua mắt hai con linh thú đó, lấy được hoa thần một cách dễ dàng nhất.

Sau khi đã suy tính trước sau thật kĩ lưỡng, ta nắm chặt nắm tay, bước qua dòng thác nước ấy, mở ra trước mắt là một đại môn sừng sững, mây khói cung quanh. Tay hóa Phong Âm chết phiến thành một thanh kiếm, niệm quyết ấn thân, ta lao về phía trước, vừa nhảy qua đại môn sừng sững uy nghi đó, ấn thân thuật của ta đã bị vô hiệu hóa. Nơi ấn đặt Hoa Thảo Ngôn Viết Bằng chỉ có duy nhất Tam Chân đại thánh được bước vào, bởi thế, dù là ai xông tới, hai con linh thú ấy đều sẽ không phân biệt chính tà mà nhảy tới tiêu diệt. Hai con thần thú thủ hộ nhất tề lao về phía ta, một là thần điều đầu sư tử, một là thần quy vuốt rồng, hai con vật to lớn hơn ta gấp mười lần, khí thế hùng hồn, ra tay hiểm độc khiến ta không thể không dồn toàn bộ sức lực của mình ra mà tránh chiêu phản đòn. Ta nghĩ, để tiêu diệt cùng một lúc hai con thần thú này là việc không thể nào, hiện tại chỉ còn cách đánh lạc hướng bọn chúng, rồi nhanh chóng lấy được hoa thần, sau đó rời khỏi nơi này, may ra mới có hi vọng quay trở lại. Lửa Nam Điều phun ra còn mãnh liệt hơn cả tam muội chân hỏa, mấy lần bị ngọn lửa ấy liếm qua, cả người ta đau rát khôn cùng, dây thần kinh căng ra như sắp đứt, không những vậy con thần thú này

còn có thể thôi miên người khác, nhưng cũng may ta đã không còn có thể nhìn thấy được gì, nếu không, việc nguyên thần bị con thần thú này đánh cho tan tác, cũng chẳng phải là việc khó đoán gì.

Tay ta vùng kiếm loạn xạ, đánh hoàn toàn theo bản năng, dồn toàn bộ sức lực chỉ mong có thể khiến hai con thần thú này di chuyển chậm chạp hơn một chút. Nhưng chặn chiều phía này, đằng sau lại có một đòn phủ đầu đánh tới, lúc đó, vì mãi tránh né mấy lưỡi lửa của Nam Điều để không bị nó liếm qua, phía sau dội tới một con đầu dữ dội, ta bị móng vuốt của Đông Chuy chụp lên lưng, miệng phun ra một ngụm máu. Lòng ta trùng xuống, đầu óc bắt đầu không miễn tiếp.

Ta tự cảm thấy bản thân chẳng còn chống cự được bao lâu liền quyết định không lãng phí thời gian nữa. Bắn thanh kiếm trong tay lao thẳng về phía Nam Điều, ta lại một lần nữa bị Đông Chuy cản vào bả vai, cảm thấy tất thấy lực phủ ngũ tạng như đảo lộn.

Điều quan trọng bây giờ, đó chính là ta không biết chính xác Hoa Thảo Ngôn Viết Bằng nằm ở đâu, điều này cũng là một trở ngại rất lớn. Phía sau hai con thần thú đang điên cuồng lao tới, ta cảm nhận được pháp lực liên hồi đánh lên người, thân thể chấn động dữ dội, đầu óc của ta trở nên mông lung, cảm thấy tuyệt vọng vô cùng, nhưng ta không cho phép bản thân mình bỏ cuộc, vì Thiên Ân, ta nhất định phải sống sót.

Đầu phải chưa bao giờ bị đánh cho không thể kháng cự, tất thấy nỗi đau đó, so với việc mất đi Thiên Ân, có là bao. Nghĩ đến hần, ta lại cảm thấy bản thân phần chấn hơn một chút, cảm thấy vô số vết thương trên người bết đau hơn. Vì Thiên Ân, ta chết cũng không hối hận.

Toàn thân huyết nhục, mệt mỏi rã rời, đầu óc mông lung. Hai con thần thú này vô cùng nhanh nhẹn, ra tay tàn nhẫn, pháp lực liên tục đánh lên người, bản thân thụ thương khá nghiêm trọng, chẳng bao lâu hai con thần thú ấy đã đuổi kịp. Trong khoảng khắc cả hai con thần thú đó cùng một lúc lao về phía ta, con há miệng, con giương vuốt, ta chỉ thấy trước mắt trắng xóa một mảng, còn nghĩ bản thân đã chết rồi, thế là hết, Thiên Ân, ta đã không thể lấy được hoa thần, không thể khiến chàng tái sinh, nhưng không sao, ta nghĩ, ta chết đi rồi cũng tốt, như vậy thì có thể ở cùng với thế giới với Thiên Ân, ở bên cạnh chàng.

Môi bắt giác cong cong lên, mỉm cười mãn nguyện. Cả thân người ta đập mạnh xuống, vết thương bị động lại càng đau hơn, lúc đó ta mới biết bản thân mình vẫn chưa chết, vô cùng ngạc nhiên, sau lại nhìn thấy hai con thần thú không hiểu vì lý do gì lại phủ phục trước mặt, lại càng kinh ngạc hơn. Thứ ánh sáng màu trắng chói lòa ấy, hóa ra lại là chính bản thân ta tỏa ra.

Ta cũng không hiểu đó là thứ gì, đứng rồi, trước đây khi chạy trốn khỏi Huyết Vương, suýt chút nữa thì bị hần bắt trở lại, lúc đó ta đang bị mất đi pháp lực, trong thân thể cũng phát ra luồng hào quang chói lòa tinh sạch giống như vậy. Lần đó như vậy, lần này cũng thế, ta không thể nào lý giải nổi tại sao, nhìn hai con thần thú quy phục vô cùng ngoan ngoãn ngay trước mắt, không hề có ý gì là muốn tiếp tục đánh chiếm tranh đoạt, ta ngỡ người được vài giây, sau đó liền nhớ tới nhiệm vụ quan trọng của bản thân không thể bỏ lỡ, đó chính là lấy được hoa thần. Ta ngự phong đi tìm, hai con thần thú cũng không có ý định đuổi theo, ta quay đầu nhìn lại thấy chúng chậm rãi trở về vị trí cũ, biến lại thành hai pho tượng to lớn bất động.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70

Phía trước có cái gì đó phát sáng, ta vội vã đuổi theo, liền rơi vào một không gian khác, mở thiên nhãn, thấy phía trước là một cái hồ có màu xanh lục nhạt lấp lánh như chứa đựng hàng ngàn hàng vạn vì sao nhỏ, từ trong hồ liên tục nổi lên những chùm sáng li ti, bay vào không gian, rồi từ từ biến mất. Ở giữa hồ là một cái lồng kính, trong lồng kính có một bông hoa đang tỏa ra những tia sáng thuần khiết vô cùng tinh sạch. Ta chắc đó chính là Thảo Ngôn Viết Hoa, trong lòng mừng vui điên cuồng, vội băng qua cây cầu nhỏ nổi từ chỗ ta đang đứng tới nơi ẩn đặt lồng kính.

Ta đứng trước lồng kính thủy tinh, đưa tay ra định chạm vào hoa thần, nhưng đột nhiên mọi thứ xung quanh chấn động mạnh, tất cả lần lượt đổ sập xuống với tốc độ rất nhanh. Giống như mộng cảnh tan vỡ khi ta tỉnh giấc, mọi thứ đều đổ sụp biến mất như chưa hề tồn tại. Khung cảnh ảo diệu tuyệt đẹp vừa rồi nhanh chóng bị thay thế bởi màn đêm. Cái hồ biến mất, cây cầu sụp đổ, tất cả rơi xuống phía dưới, ta cũng rơi xuống nhưng đã nhanh tay bám trụ lại một thứ, cả người lơ lửng, muốn bay lên nhưng không hiểu sao lại không thể. Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này?

Cảm thấy thân người cùng bầu không khí nhanh chóng nóng lên, ta không khỏi nghi hoặc đưa mắt nhìn xuống, thì thất kinh khi nhìn thấy phía dưới mình toàn là dung nham nóng bỏng, từ trong dòng chảy đỏ ngòm nóng rực ấy, như có vô số quỷ hồn đang vùng vẫy bò lên, những tiếng ùng ục ùng ục cùng với tiếng khóc bi thống của quỷ phệ hồn yêu. Đây là... địa ngục, rơi xuống đây, thì chỉ có một kết cục đó chính là chết. Ta ra sức bám chặt vào khoảng trống vẫn chưa bị rơi xuống vô cùng chắc chắn kia, tim bị dọa cho đập dồn dập liên hồi. Đúng là chẳng có thứ gì dễ dàng mà.

Ta chửi thề một câu, sau đó hít một hơi thật sâu, dồn lực vào hai cánh tay muốn trèo lên phía trên, ta bám chặt lấy thềm đá dưới chân lồng kính nọ, gồng mình nhướn người lên. Cuối cùng có thể đưa được nửa người lên trên, đột nhiên có linh cảm chẳng lành, nhìn thấy viên đá Phách Liên Tinh Thiên Ân tặng ta trước đó đứt phụt ra, rơi xuống phía dưới. Ta chưa kịp nghĩ ngợi gì, đã vội vã lao theo. Ta không thể đánh mất nó được, sợi dây minh chứng cho tình yêu của chúng ta...

Lúc đó, trong đầu ta trống rỗng, bắt được sợi dây rồi, cảm thấy tâm trạng vô cùng thanh thản. Cũng biết bản thân đang rơi xuống phía dưới, đón lấy ta là dòng dung nham nóng bỏng. Một luồng lực nóng rực thiêu đốt khiến thân thể đau rất, lúc gần đắm mình vào dòng dung nham ấy, đột nhiên thiên nhãn nhòe đi, ý thức trở nên mơ hồ, chuyện xảy ra phía sau thế nào, ta hoàn toàn không hề hay biết.

Lúc tỉnh lại, đã thấy bản thân đang nằm trên một bờ sông nọ, bạch liên hoa trong nước hững hờ trôi, không gian một màu trắng xóa, ta cứ tưởng bản thân đã chết rồi. Ta đứng dậy, bước về phía trước mấy bước, màn khói sương tan ra, xuất hiện trước mắt là một cây hoa, thân không lá, độc nhất vô nhị một bông hoa, phát ra những tầng tia sáng rực rỡ. Đây là... chẳng phải hoa Thảo Ngôn hay sao?

Không phải chứ, đây chẳng lẽ là mơ? Ta không khỏi hoài nghi, liền đưa tay lên véo mạnh vào sườn một cái, đau quá. Vậy đây là hiện thực, hoa thần đột nhiên lại xuất hiện ngay trước mắt, điều kì diệu dễ dàng đến khó tin. Ta đưa tay ra, cây hoa lóe sáng một cái, sau đó nằm gọn trong lòng bàn tay ta, ánh sáng dần dần dịu bớt, ta có thể thấy rõ những cánh hoa với những màu sắc khác nhau, trong lòng không khỏi kích động. Vậy là ta đã lấy được hoa thần rồi, có thể khiến Thiên Ân tỉnh lại rồi.

Trong khoảng khắc, ta bỗng dung xúc động muốn khóc, nhưng thiết nghĩ hiện tại không phải lúc để biểu đạt những cảm xúc thừa thãi đó, liền hít một hơi thật sâu, bình ổn lại tâm trạng. Nhìn bông hoa trong tay, ta cảm thấy có điều gì không ổn, lúc sau nhìn kĩ, mới nhận ra rằng, bông hoa này chỉ có sáu cánh. Bị mất một cánh rồi, liệu có còn công dụng như trước không?

Nghe thấy phía sau có tiếng động khe khẽ, ta quay người lại nhìn, thấy một nam tử áo trắng, đứng bên bờ bên kia, tay chấp sau lưng, ung dung nhàn tản, dung mạo thanh thú, thập phần thoát tục.

- Người là ai? – ta hỏi.

Người nọ dường như không để câu hỏi đó của ta lọt tai, hỏi một câu vô cùng không ăn nhập.

- Người muốn có được Hoa Thảo Viết Băng đến như vậy sao? – âm thanh trầm trầm vang đến.

Ta không do dự, đáp.

- Dĩ nhiên rồi.

- Muốn cứu người?

- Đúng.

- Người đó quan trọng với người lắm sao. Ngay cả việc hi sinh mạng sống của bản thân mình, người cũng không màng sao?

Ta cảm thấy tên này càng hỏi càng kì quặc, chuyện ta muốn đoạt được hoa thần cứu ai, người đó quan trọng với ta thế nào thì liên quan đến hần chách. Mà tại sao hần lại hỏi ta như vậy?

- Người là ai?

Đầu mày hần hơi nhướn. Không hiểu dự cảm ở đâu ập tới, môi ta khẽ mở phát ra bốn chữ:

- Tam Chân đại thánh...

- ... - Hần không trả lời, vậy là đúng rồi. Ta có chút bất ngờ, nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ sự bình tĩnh. Nếu hần thực sự là Tam Chân đại thánh, vậy thì, ta nếu muốn có được Hoa thần, trước tiên phải đánh bại tên này sao? Vừa rồi bị hai con thần thú kia đánh cho suýt chút nữa không còn mạng trở về, còn suýt chút nữa thì rơi xuống địa ngục tu la, nay lại phải đánh bại tên này, ta cảm thấy... con đường phía trước sao mà mịt mờ quá.

Bàn tay đang nắm giữ hoa thần trong tay bắt giác xiết chặt lại.

- Hôm nay ta dù có chết, cũng nhất quyết không chịu tay không mà về. – ta cương quyết nói.

- Người vẫn chưa biết gì sao?

- Gì?

Hần phát tay áo, bước mấy bước chân nhàn tản, mây khói dưới chân chuyển động theo từng bước đi của hần giống thần tiên đạp trên mây trắng phong thái bất phàm.

Ta đứng lặng người ở bờ bên này, yên lặng lắng nghe hần nói.

- Mấy ngàn năm về trước, khi đại chiến giữa Vô Mặc đế quân cùng với Ma Quân Quỷ Khốc xảy ra, khiến cho trời long đất nổ, thiên địa thất sắc, loạn thế chi sơ, Thanh Vũ Diện này cũng chịu một phần ảnh hưởng, một cánh hoa của Thảo Ngôn Viết Băng bung ra, rơi xuống trần gian, nhập vào một cây hoa đào bên bờ sông Ngân Thạch Quan, dần dần có linh thức.

Ta nghe sao mà quen thuộc, trong đầu lóe lên một ý nghĩ. Ta nghi hoặc hỏi lại.

- Ý của người. Ta chính là ... cánh hoa đã mất của hoa Thảo Ngôn hóa thành?

- ... - hần không nói gì, như ngầm thừa nhận.

Điều này, thật không thể tin nổi, từ trước tới giờ ta luôn vô cùng muốn biết rõ thân thể của bản thân, không thể chỉ trong một đêm mà một cây hoa đào lại có thể hóa thành tinh linh, thì ra lý do là thế này. Đầu óc ta bỗng trở nên minh mẫn, suy nghĩ thấy đảo những gì vừa xảy ra, thảo nào khi này hai con linh thú ấy lại quy phục như vậy. Trước đây Diệp Căn có nói ta bị mất đi hồn phách gì đó, ánh sáng bộc phát từ thân thể khi thoát khỏi Huyết Vương và giao đấu với hai con thần thú chính là hồn phách tái nhập thể xác? Thảo nào hai con thần thú ấy lại có dáng vẻ quy phục như vậy...

- Hoa thần mất đi một cánh không thể tái tạo hồn phách, nếu ngươi thực sự muốn cứu hắn, bắt buộc phải lựa chọn, hoặc sống, hoặc chết.

- Ngươi sẽ không ngăn cản ta mang hoa thần rời khỏi đây chứ? – ta vốn không để tâm lắm tới việc lựa chọn đó, chỉ sợ không mang được thần vật về với Thiên Ân.

- Hoa Thảo Ngôn Viêt Băng vốn là ngươi, quyết định như thế nào, ta sẽ không ngăn cản.

Ta khẽ mỉm cười, dường như đã hạ quyết tâm lắm, nói:

- Vậy thì tốt.

Ta ngự phong trở về, bay thẳng tới thánh địa của tộc Băng Kỳ điều, rồi tìm đường đến Liễu Thủy Các của Cốt Cốt tìm nàng ta. Lúc đi mất nửa tháng, lúc về lại chỉ mất có bảy ngày bảy đêm, điều này khiến ta không khỏi khó hiểu, sau đó mới ngẫm ngó ra một điều. Những thứ quý giá như Hoa thần, đầu phải chỉ muốn là dễ dàng có được, đường đi đường về chênh lệch quá lớn về cả độ xa gần và độ hiểm nguy trắc trở, âu cũng là muốn thử lòng người ta mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Khi bước qua nguyệt nha môn của Liễu Thủy Các, ta dùng thiên nhãn để xác định vị trí của Thiên Ân, mới biết Cốt Cốt sắp xếp cho chàng nằm tại động hàn băng phía sau Liễu Thủy Các, liền vội vàng tới đó, lúc hạ xuống khoảng sân rộng phía trước động hàn băng, vừa hay thấy cánh cửa phía trước mở ra. Cốt Cốt tay ôm một chiếc hộp gì đó, nhìn thấy ta thì vô cùng ngạc nhiên. Điều đầu tiên nàng ấy nói với ta đó là.

- Cô lấy được hoa Thảo Ngôn chưa, Thiên Ân có thể cứu được không? – trong thoáng chốc tâm tình của nàng ta đã trở nên hỗn loạn, hoang mang nắm lấy cánh tay ta tới phát đau. Ta dứt khoát rút tay về, mặc kệ biểu hiện kinh ngạc của Cốt Cốt, đi thẳng tới cửa động. Đứng từ bên ngoài đã cảm nhận được hơi lạnh phả ra. Lại nhớ đến câu nói của Cốt Cốt “như vậy... sẽ lạnh lắm”. Không khỏi khinh thường, Cốt Cốt dường như muốn theo ta vào trong, nhưng ta phát tay áo, nói.

- Cô ở ngoài đi, ta chữa trị cho chàng, không cần phiền đến cô.

Cốt Cốt không ưa ta, ngược lại còn có chút căm hận, nên những việc ta yêu cầu, không lý nào nàng ta lại dễ dàng chấp thuận. Nhưng lúc này lại một mực nghe lời, bước chân dừng lại.

Nàng ta chỉ được mỗi cái yêu Thiên Ân thật lòng, sẽ không làm tổn hại chàng, điều này vừa làm ta yên lòng, vừa làm ta cảm thấy vô cùng bức bối khó chịu.

Ta đứng lặng ở cửa động, tay nắm chặt lại, cuối cùng quay lại nói:

- Sau này... đừng bao giờ để chàng phải buồn... - ta thấy cổ họng mình như bị cái gì đó chặn lại, nuốt vào không nổi, nôn ra không xong. Khi nói mấy câu trên, kì thực vô cùng khó khăn chẳng mấy dễ chịu, nhưng ta buộc phải nói, nếu như không nói ra, chỉ sợ... Sợ, ta sợ điều gì, sợ chàng sau này sống không vui? Sợ Cốt Cốt chăm sóc chàng không tốt? Ta mà cũng sợ những thứ như vậy sao, ngay cả khi ta ở bên chàng, cũng đâu thể đem đến cho chàng một hạnh phúc vẹn tròn nhất...

Không quay lại quan sát thần sắc của Cốt Cốt, ta đẩy cửa động, bước vào, nghe thấy những âm thanh nặng nề vang lên, sau đó cánh cửa nặng trĩu trước mặt mở ra. Ta bước vào bên trong, không khỏi rung mình bởi không khí vô cùng lạnh lẽo ở nơi này. Ta điều hòa thân nhiệt, cảm thấy dễ chịu hơn một chút, sau đó cất bước tiếp tục băng qua một lối đi vừa nhỏ vừa hẹp, càng đi nhiệt độ càng hạ thấp, sau cùng mới thấy một căn động khác to hơn.

Băng Kỳ điều tộc là một tộc tiên y, có khả năng chữa bệnh siêu phàm, không giống như Thất Sắc và Khuynh Vô Các, hai người đó chỉ giỏi chữa những loại bệnh lạ và nguy hiểm, còn điều tộc này tuy không lợi hại đến như vậy, nhưng cũng vang danh khắp tứ hải về tài tinh thông y thuật.

Cốt Cốt là công chúa của điều tộc, sắp tới đây chuẩn bị đăng cơ thành đế cơ Băng Tộc, sống tại Liễu Thủy Các, phía sau cung điện nguy nga tráng lệ ấy là động hàn băng, không phải ai cũng có thể lui tới, từ trước tới nay, chỉ có những người có vị trí tối thượng trong tôn thất mới được bước vào. Nay Cốt Cốt lại dùng động hàn băng này để chữa trị cho Thiên Ân, quả thực có vài phần không thỏa, nghĩ đến việc vì Thiên Ân Cốt Cốt bất chấp luật lệ trong gia tộc, trái tim ta lại như có cái gì đó đang cào nhè.

Bước ra khỏi lối đi băng lạnh đó, mở ra trước mắt là một sơn động khác, những khối băng đá trong vắt như pha lê thủy tinh, tạo thành những hình khối

vô cùng tự nhiên đẹp mắt, những tia sáng không hiểu là bắt nguồn từ những khe hở nào, phản chiếu nên những phiến đá băng lãnh, ánh lên những màu sắc rực rỡ mà dịu nhẹ. Tầng khói bay tà tà dưới mặt đất, ta ngược mắt lên nhìn, thấy một phiến băng lớn ở trên đầu, ta phi thân lao lên, khuôn mặt lâu lắm rồi không nhìn thấy hiện ra trước mắt. Thiên Ân nhắm mắt nằm ở đó, vô cùng bình yên, nhìn bộ dáng ấy của hắn, ta khẽ mỉm cười. Đưa tay ra chạm vào mặt hắn, cảm thấy có chút ấm áp.

Cốt Cốt cũng đã suy nghĩ rất chu đáo đấy chứ, ít ra thì nàng ta cũng yêu Thiên Ân thật lòng, lại tận tâm tận tình chăm sóc chàng như thế, vậy thì ta có thể yên tâm được rồi.

Ta nằm xuống bên cạnh Thiên Ân, khối đá phía dưới truyền đến thân thể từng cơn lạnh buốt ớn lạnh, ta lại dùng sức điều khí, chăm chú nhìn Thiên Ân, vòng tay ôm lấy hắn, ánh nhìn lưu luyến hết lần này đến lần khác lướt qua vầng trán, đôi mi, khóe môi, sống mũi hắn. Hắn quả thực rất đẹp, ngũ quan hoàn mỹ, tuy đang nhắm mắt ngủ nhưng vẫn khiến người ta không thể nào rời mắt, hoàn toàn bị cuốn hút như thể trúng phải một loại mê thuật không thuốc giải.

Kì thực, ta thích nhất là đôi mắt hắn, thích nhất là khi hắn chăm chú nhìn ta, mỗi lần như vậy, ta lại có cảm giác như gió đã ngừng thổi, mây đã ngừng bay, không phải vì thế giới này ngưng chuyển động, mà là vì mỗi khi hắn chăm chú nhìn ta, ta cảm giác như tất thảy mọi thứ đều nằm gọn trong mắt hắn, thế giới của ta trong mắt hắn, hình bóng của ta trong mắt hắn, nhất thời mê mẩn, không biết phải làm gì tiếp theo.

Tinh thần hắn cũng rất tốt, đậm đậm tựa nước, ôn nhuận tựa xuân phong, dù là trong thân phận Vũ Lỗi hay Thiên Ân, điều không thể thay đổi đó chính là hắn rất biết quan tâm ta, chịu đựng ta, hết lòng vì ta, đặc biệt là rất yêu thương ta,...

Ta nằm bên cạnh Thiên Ân, lần lượt nhớ lại những chuyện xảy ra trước đây, rồi liệt kê tất thảy những điều tốt đẹp về Thiên Ân, liệt kê xong rồi, ta lại không khỏi thấy bản thân đúng là một kẻ tội tệ. Cuối cùng rút ra được một kết luận.

Hắn tốt đẹp như vậy, ta tội tệ như thế, lấy một kẻ xấu xa đổi lấy một người tốt đẹp dĩ nhiên là việc đáng nên làm. Thiên Ân cái gì cũng tốt cả, chỉ mỗi tội việc rời bỏ ta mà đi thế này là vô cùng đáng trách phạt.

Phải rồi, nếu ta chết đi, khi tỉnh lại, hẳn biết đâu lại vì ta mà đau khổ, dằn vặt giống như ta trước đây, ... Như vậy cũng đáng lắm chứ, hẳn để ta chịu đựng nhiều như vậy, chờ đợi nhiều như vậy, thực sự rất xấu xa, nếu ta chết đi rồi, đó chính là hình phạt dành cho hắn. ...

Ta cứ nghĩ nghĩ mãi, cuối cùng hạ quyết tâm, lòng bàn tay chum tiền quang, bông hoa thất sắc nằm trong tay, đột nhiên bay lên lóe sáng, ánh sáng bùng tỏa, bao trùm lấy ta và Thiên Ân như một cái lồng, ta cảm nhận thấy bản thân như đang chậm rãi tan ra thành muôn vàn mảnh sáng nhỏ, cảm giác đau đớn bỗng rất dần dần lan đi theo những phần cơ thể bị tan ra...

Ta ra sức xiết chặt Thiên Ân, nước mắt chảy ra ướt đầm má.

Những đoạn kí ức trước đây, lần lượt lướt ngang qua, như một cỗ đèn kéo quân, vui có buồn có, điều quan trọng ta nhận ra được rằng, bản thân đã sống một cuộc sống vô cùng tốt đẹp, mặc dù kết cục cuối cùng không mấy viên mãn, nhưng chỉ như vậy thôi ta cũng mãn nguyện lắm rồi. Được gặp Thiên Ân, được nếm trải yêu thương đau khổ, được người khác quan tâm bảo vệ, được ngao du thiên hạ, đây đó khắp nơi, cũng từng tiêu dao tự tại, từng đau khổ thế thống, tất thảy những cảm xúc trong trái tim này là thật, ít ra ta cũng không còn cô độc một mình, không còn cảm thấy cuộc sống này nhàm chán, như vậy chẳng phải đã rất tốt rồi sao?

Ánh sáng trắng chói lòa choáng ngang tầm mắt...

Đau quá, âm thầm thốt lên, toàn thân ta co rút dữ dội, cứ nghĩ quyết định ra đi này dễ dàng, nhưng hóa ra lại khó khăn và đau đớn như thế. Tay ta vô thức xiết chặt, ôm lấy Thiên Ân, tựa hồ có cảm giác dù là kinh lôi đại đạo gì giáng xuống cũng chẳng thể khiến ta buông chàng ra.

Thật ra dù là Thiên Ân hay Vũ Lỗi, chỉ cần là chàng, mọi thứ đều không còn quan trọng. Kiếp này coi như bỏ, điều ta hối hận nhất, đó chính là vẫn chưa nói với Thiên Ân được một câu hoàn chỉnh “Ta yêu chàng”

Tất thảy thâm cừ đại hận, cuối cùng cũng hóa thành hư không, cũng giống như bản thân ta lúc này, hóa thành hàng ngàn hàng vạn mảnh sáng trắng yếu ớt. Khung cảnh trước mắt nhòe dần đi, khuôn mặt Thiên Ân trước mắt cũng dần dần biến mất.

Rất lâu rất lâu về trước, ta đọc được một câu nói, không hiểu sao hiện tại lại hiện lên trong đầu, cái gì mà “Đừng ép người, đừng ép mình, bận tâm đau lòng vì một chuyện. Buông bỏ chấp niệm, vạn sự tùy duyên”

Khi đọc câu nói đó, ta còn cảm thấy có chút khinh thường, thấy cái kẻ phát ngôn ra được câu nói đó chẳng qua cũng chỉ giỏi nói thánh nói tướng mà thôi. Cái gì mà nói không bận tâm thì sẽ không bận tâm, nói buông bỏ là buông bỏ được luôn chắc,....?

Hay cho câu "Vạn sự tùy duyên"

Hì sinh tính mạng bản thân để đổi lấy một ánh nhìn của người mình yêu, như vậy có đáng hay là không?

Đáng... Đáng lắm chứ... Ta không do dự mà trả lời, không những vậy mà còn có cảm giác vô cùng hãnh diện và chắc chắn về quyết định của bản thân.

Ta đã hứa với Thiên Ân, sau này dù chàng có ở đâu đi chăng nữa, dù thượng bích lạc hay hạ hoàng tuyền ta nhất định phải tìm ra chàng, ở bên cạnh chàng, không rời xa chàng.

Ta trước nay không thích nói mấy câu từ như thế hải minh ngôn, bởi vậy một khi đã hứa hẹn cái gì, thì đó chính là chấp niệm in sâu vào trong xương tủy, như thể miếng sắt nung đỏ hòn hung bạo dí mạnh vào trong trái tim, tiềm thức, không thể quên đi, chẳng thể không thực hiện.

Lúc này đây, ta chính là đang muốn thực hiện lời thệ ngôn đã trao cho Thiên Ân, hiện chỉ có thể dùng chính bản thân mình chấp và linh hồn chàng. Như vậy sau này, ta chính là chàng, Thiên Ân chính là ta. Chẳng phải ngưỡng cảnh của tình yêu đó chính là có thể xác nhập lại làm một, tâm ý tương thông, như cây liền cành, chim liền cánh hay sao? Ta nghĩ bản thân đang định nghĩa sai về vấn đề này, nhưng không thể hợp nhất về thể xác, chỉ cần đồng nhất về linh hồn, như vậy thôi cũng đủ rồi.

Chàng sống lại, biết được rằng ta...Đã vì chàng mà hồn phách phiêu tán, Thiên Ân, chàng nhất định phải vì ta mà đau lòng một chút, vì ta mà rơi chút nước mắt,...

Nghĩ đến đây, ta lại thấy bản thân mình vô cùng mâu thuẫn...

Sau khi biến mất hoàn toàn, ta quyết định sẽ xoá sạch sẽ những kí ức của Thiên Ân về ta, thật ra ta đã rất đắn đo về việc này, nhưng với cá tính của chàng, cả quãng đời sau nhất định sẽ vì hành động của ta mà dẫn dắt chính bản thân mình. Nếu không phải là không nỡ rời xa ta, thì nhất định sẽ là cảm giác mang nợ một ai đó. Nhất định sẽ rất day dứt, không vui, điều này đi ngược với những gì ta mong muốn. Mặc dù không cam lòng để chàng quên đi bản thân, nhưng ta nghĩ điều đó là nên và cần thiết. Hãy chỉ nên giữ lại những gì tốt đẹp nhất, những kí ức đau lòng vẫn là nên quên đi, phải coi nó là giấc mộng, tỉnh dậy rồi tất cả một thoáng sẽ hoá thành hư không. Không còn quá khứ, không còn nỗi đau, chỉ có bình thân và tương lai. Giấc mộng dài thể lương ấy nên dứt khoát vung một dao chặt đứt, chặt đứt chuỗi ngày tháng ngọt ngào êm ái, dối lừa giết chóc, nước mắt và thù hận. Như vậy mới là tốt nhất.

Thương hải tang điền, ngoảnh mặt nhìn lại mọi thứ đã lay mình chuyển đổi. Nhưng ta vẫn không cam lòng, muốn sau khi bản thân đã hoàn toàn biến mất như chưa bao giờ tồn tại, vẫn mong kì tích xảy ra, ta xoá sạch những kí ức về chàng, liệu chàng có thể phá vỡ sự cầm cố đó, nhớ được tên ta. Không cần biết đó là ai, là người như thế nào, chỉ cần một thoáng lướt ngang qua, sau đó liền quên đi. Ta cũng chỉ mong có như vậy.

Ta cảm nhận thân thể nhẹ bẫng, không còn cảm thấy đau rát nữa, vô cùng dễ chịu.

Ý thức trở nên mơ hồ, hình ảnh cuối cùng hiện lên, Thiên Ân đứng trong biển hoa đào mĩ lệ, quay lại mỉm cười nhìn ta, vẫy tay nói: “Từ Bạch, lại đây”

Ta lắc lắc đầu, dần lùi về phía sau, khoảng cách ngày càng xa, nhìn thấy rõ sự kinh ngạc trong đôi mắt đẹp đẽ ấy, bản thân ích kỉ, chỉ cầu chàng vì ta mà có chút đau lòng, cay đắng cười nói:

“Thiên Ân, một đời trường an...”

Từ giờ trở đi... Ta sẽ luôn luôn ở bên cạnh chàng..

* * *

Khói nhẹ sương mờ, đàn Diệc thẳng tắp

Lại thấy mùa xuân đang về

Về một nhánh hoa đào đỏ đến mùa xuân

Thêm vài nét chữ hoa mỹ

Cười ngây ngô đặt bút vẽ chôn xưa

chôn xưa là nơi chàng ra đi

Hoàng hôn đến một miền cỏ dại

con đường vẫn không như lúc đầu

Chàng nói kiếp trước là ta đi sai vào con đường của chàng

Kiếp này trả ta một ánh nhìn

Ta lại dùng một kiếp tình si mê bất ngộ

Kiếp này trả chàng một ánh mắt

Mây trời không có điểm dừng

Hoàng hôn trải dài trên sông

Cồn hoa không ở lại, thẳng trăm vạn chặng đường

Dòng nước ngược nhìn quan liêu tiêu điều

Hồng nhan đã đến phương nao?

Nói một câu tương vong trong giang hồ

Một tiếng thán hoàng kim phổ

Ai trong chốn hồng trần đổi thay

Chàng đổi thay ta không quay lại

Đường hoàng hôn, một dòng chữ thảo

Có quân được hoa ngưng rơi

Chàng nói kiếp trước là ta đi sai vào con đường của chàng

Kiếp này trả ta một ánh mắt

Ta lại dùng một kiếp tình si giữ mãi quá khứ

Kiếp này trả chàng một ánh mắt

- Vấn Lạc Hoa -

HÒAN CHÍNH VĂN

Bạn đang đọc truyện *Ta Đi Qua Thiên Sơn Vạn Thủy Cũng Chỉ Để Dừng Lại Bên Cạnh Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.